

Giới thiệu Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu

Truyện Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu của tác giả Cửu Thiên Giáng là một trong những câu chuyện hay kết hợp đa dạng các thể loại hiện đại, sạch, sùng, nhẹ nhàng, phát sóng trực tiếp, HE, ... Kiều Hân Hân, một người luôn luôn ở nhà không ra khỏi cửa, đột nhiên có được một hệ thống phát sóng trực tiếp vô cùng thần kỳ, người xem của cô lại là một đám người ngoài hành tinh.

Cuộc sống hàng ngày của trạch nữ vừa ấm áp lại đơn giản, cô có được vô số fan vừa tinh tế vừa đáng yêu, thẳng tới một ngày nọ, cánh cửa của chương trình truyền hình trực tiếp sinh tử mở ra ở trước mắt cô.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Kiều Hân Hân, một người luôn luôn ở nhà không ra khỏi cửa, đột nhiên có được một hệ thống phát sóng trực tiếp vô cùng thần kỳ, người xem của cô lại là một đám người ngoài hành tinh. Cuộc sống hàng ngày của trạch nữ vừa ấm áp lại đơn giản, cô có được vô số fan vừa tinh tế vừa đáng yêu, thẳng tới một ngày nọ, cánh cửa của chương trình truyền hình trực tiếp sinh tử mở ra ở trước mắt cô...

Từ đảo nhỏ thần bí tràn ngập quái vật, một đường tàn khốc lại kích thích, vừa trốn chạy vừa giết chóc, từ việc sinh tồn ở nơi hoang dã không người, cho tới lúc truy tìm nền văn minh thất lạc từ thời La Mã cổ đại...

Khi cô không phân biệt nổi đâu là hiện thực, đâu là trò chơi, khi tên của cô vang vọng khắp hệ ngân hà, người nọ ngay từ đầu liền bảo vệ cô, vô luận trải qua bao nhiêu lần trò chơi sinh tử, vẫn không rời bỏ.

“Hân là tiểu vương tử của chúng tôi, là kỵ sĩ hộ vệ của cô” - Đây là lời người ngoài hành tinh nói.

Nhắc nhở thân thiện: Nữ chính sợ việc giao tiếp, nam chính tâm lý vận vẹo. Bọn họ vừa đúng lúc là liều thuốc của nhau.

Lời của Editor: Hoan nghênh nhảy hố! Lần đầu tiên làm editor, văn phong có lẽ sẽ gượng gạo, mọi góp ý đều được hoan nghênh ^_^! Tình tiết của truyện khá mới lạ, cập đôi chính lại đáng yêu lắm lắm lắm nhé ;; - ;;

Manh dễ sợ luôn

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần

Convert: Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Sáng sớm cuối tuần, việc đầu tiên mà Kiều Hân Hân làm sau khi tỉnh dậy là mở hòm thư di động ra, bên trong trống rỗng.

Mấy bức tranh minh họa mà cô mới gửi đầu tuần trước giống như đá chìm đáy biển, mà mặt khác, một tờ tạp chí cũng đã nợ tiền nhuận bút của cô gần một tháng, cô đã tính hỏi qua biên tập viên vài lần, nhưng hình ảnh vẫn thủy chung mang màu xám tro (không online).

Kiều Hân Hân ngồi trên giường, dùng di động kiểm tra số dư trong tài khoản ngân hàng, ở trên viết rõ cô chỉ còn một ngàn một trăm ba mươi hai tệ.

Sau khi suy nghĩ, cô chuyển sáu trăm đồng sang một tài khoản khác.

Ngày mười hai hàng tháng là ngày thăm tù tại nhà ngục Long Đường, nhưng cho tới giờ cô vẫn chưa qua đó, bởi khoảng cách giữa hai nơi quá xa, lộ phí có chút đắt đỏ.

Tiền tiết kiệm được cũng đủ cho anh trai được ăn ngon một bữa vào tháng tới.

Sau khi chuyển khoản thành công, ngân hàng nhắn tin thông báo cô chỉ còn năm trăm ba mươi hai tệ trong tài khoản.

Kiều Hân Hân giữ di động xuất thần, qua hơi mười phút mới đứng dậy xuống giường.

Một ngày mới bắt đầu.

Cô đứng trước gương chải mái tóc dài như tảo biển, trời sinh tóc cô đã như vậy, không xử lý một chút, cả người nhìn qua lộn xộn vô cùng.

Rửa mặt trong nước, lúc cầm lấy chai sữa rửa mặt, cô phát hiện bên trong hầu như không còn gì, phải bấm hơn nửa ngày mới ra được phần sữa rửa mặt cuối cùng.

Thở dài, Kiều Hân Hân phiền muộn lắm lắm: “Lại phải ra ngoài rồi.”

Sau đó, cô đem chai sữa rửa mặt ném vào trong thùng rác.

Trong đó còn có một tuýp kem đánh răng, cũng vừa bị ném vào.

Và một hộp kem dưỡng da.

Cùng một hộp sữa bò lớn.

Gần đây quá bận rộn, cô liền quên mua đồ. Cô suy nghĩ, lần cuối cùng mình ra ngoài mua đồ là lúc nào? Đại khái là hai tháng trước đi..

Không có kem đánh răng, cô chỉ có thể bỏ muối vào nước súc miệng, nhìn khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt của chính mình trong gương, dù thế nào cũng cảm thấy có chút không khỏe mạnh. Mùa hè rất nóng, cô lại mặc một chiếc váy dài tới mắt cá chân, phối hợp với một chiếc áo thun cùng áo gió, quần áo đã giặt rất nhiều lần, có điểm ố vàng.

Tóc dài hơi xoắn tùy ý xổ sau đầu, cô quét mắt nhìn giá giày, đem cặp giày vải trắng đặt xuống.

Sau khi mặc đồ xong, tim của cô bắt đầu đập bình bình.

Cách cửa càng gần, đập càng nhanh.

Nghĩ tới việc sắp phải ra khỏi nhà, cô có loại cảm giác muốn chạy trốn chết ngay lập tức. Dường như nếu mở ra cánh cửa này, nghênh đón cô sẽ là một đám thầy ma ăn thịt người.

Đối với cô mà nói, bên ngoài quá nguy hiểm, chỉ có ở nhà mới là an toàn nhất.

Kiều Hân Hân chậm rãi nhắm mắt lại, tự nhủ nói: “Lúc này liền mở cửa đi... Rất nhanh rồi sẽ tốt thôi...!”

Cô cầm lên chiếc khẩu trang màu xanh duy nhất mà mình có, lập tức đẩy cửa ra, bởi vì chỉ cần do dự thêm một giây nữa, rất có khả năng cô sẽ triệt để buông tha cho ý định ra ngoài.

Bước nhanh về phía thang máy, thừa dịp thang máy còn đang đi lên, cô dùng tốc độ nhanh nhất đeo khẩu trang lại.

Đây là một tòa nhà trọ, tuy rằng không ở khu trung tâm thành phố, nhưng lại cách nhà ga rất gần, giao thông cực kỳ tiện lợi. Ngay từ đầu, Kiều Hân Hân vốn thuê phòng ở nơi khác, nhưng cô phát hiện việc mua đồ ở đó không quá thuận tiện, hơn nữa lúc đó tiền nhuận bút lại ổn định, cô liền chuyển tới nơi này.

Trên cơ bản, chuyển phát nhanh sẽ đem thứ mà cô mua đặt ở chỗ bảo vệ, mà lần nào cô cũng đợi tới mười giờ đêm mới qua lấy, bởi vì khi đó là lúc ít người nhất. Khi đi thang máy cũng sẽ hiếm khi đụng tới người khác.

Hôm nay là cuối tuần, hiện tại còn sớm, hẳn sẽ không có bao nhiêu người ra ngoài đâu nhỉ?

Vừa đúng lúc, thang máy dừng lại ở tầng mười một.

Đình.

Cửa thang máy mở ra, bên trong một người đẹp hơn hai mươi tuổi đang đứng đó. Vóc dáng của cô cao gầy, mặc bộ đồ tiếp viên hàng không, trên tay đang kéo hành lý.

Tóc dài không buộc, tán loạn trên vai, tăng thêm vài phần kiêu mị.

Ngũ quan xinh xắn, vẻ mặt lạnh nhạt, nếu muốn chấm điểm trong lời nói, liền được bảy điểm, dư sức tham gia giới giải trí.

Lâm Từ Thần nhìn cô gái đang đứng ở cửa thang máy, có cách ăn mặc cực kì quái dị, cái áo ố vàng phối với váy dài màu đỏ, dù là màu sắc hay kiểu dáng đều vô cùng lỗi thời, điều này làm cho người yêu thích quần áo thời trang như cô không nhận được khế nhũ mảy.

Tuy rằng trên mặt người đối diện đeo một chiếc khẩu trang, nhưng nhìn phần tóc mái xốc xếch của cô, Lâm Từ Thần có thể thấy rằng, trước khi ra khỏi cửa, cô không hề sửa soạn gì, thậm chí còn chẳng trang điểm chút nào.

Ở thành phố lớn như Đông Xuyên, vẫn còn có cô gái ra ngoài với bộ dạng lỗi thời lếch thếch như vậy sao?

Lâm Từ Thần kéo hành lý lui hai bước về phía sau, xuất phát từ phép lịch sự, cô rất nhanh dời đi tầm mắt, biểu tình vẫn đạm mạc như cũ.

Dù sao, Kiều Hân Hân không chỉ ăn mặc lỗi thời, còn rất quái dị, trình độ thẩm mỹ của cô quả thực không thể khen nổi. Không bị nói là có bệnh thần kinh đã là chuyện rất khó có được, ở thời đại “Ba phần dựa vào diện mạo, bảy phần dựa vào trang phục” này, ai có thể thần thiện tươi cười với một người lỗi thời?

Kiều Hân Hân cúi đầu bước vào thang máy, cô xoay người không nói một lời, sau khi cửa thang máy đóng lại, bàn tay đặt ở phía trước của cô hơi hơi phát run.

Cố gắng giữ vững hô hấp, cùng người lạ đứng trong không gian khép kín, khiến cô cảm thấy cả người khó chịu.

Đợi thang máy hoàn toàn ngừng lại, cô lập tức xông ra.

Ở ngoài khu nhà trọ không thiếu những hộ gia đình chạy bộ vào sáng sớm và mua thức ăn trở về, khi bọn họ thấy Kiều Hân Hân đều có chút kinh ngạc.

Dù sao, tư thế của cô rất giống kẻ trộm cướp...

Lâm Từ Thần kéo hành lý ở phía sau, nhắc đôi giày gót cao 3cm, vừa tiếp điện thoại vừa đi ra ngoài: “Bác chủ nhà, hiện tại cháu cần lên máy bay, chờ cháu trở lại rồi chuyển nhà được không? Cháu không đi lâu lắm đâu, chỉ khoảng năm ngày thôi ạ.”

“Lại đi công tác nữa hả Tiểu Lâm, hôm nay cháu bay đi đâu vậy?” Một bà di trang điểm thời thượng hỏi.

Lâm Từ Thần mỉm cười nói: “Moscow ạ.”

“Cháu lần này về là muốn chuyển nhà sao?”

“Dạ vâng, bác chủ nhà nói thân thích của chồng bác ấy tới, sẽ dọn đến phòng ở bên này.”

“Vậy cháu tìm được chỗ ở mới rồi à?”

“Còn chưa có ạ.”

Bà di thời thượng suy nghĩ một chút, do dự hỏi: “Bác nhớ hai ngày trước chủ nhà phòng 1104 nói phòng ở mới mà bọn họ mua tại trung tâm thành phố đã được trang hoàng xong xuôi, nên bác ấy muốn cho thuê phòng ở bên này... Nếu không, Tiểu Lâm, trước tiên bác liền hẹn chủ nhà cho cháu, chờ cháu từ Moscow trở về, trực tiếp nói chuyện với bác ấy được không?”

“Vậy phiền bác giúp cháu một chuyến nhé, bác Trần.” Lâm Từ Thần nghe được tin này, trên mặt lộ ra nụ cười cảm kích. Dù sao chuyển nhà cũng rất phiền toái, nếu có thể chuyển từ lầu trên xuống lầu dưới, vậy thì cũng quá thuận tiện.

“Hiện tại cháu đang vội, chờ cháu trở về sẽ mời bác ăn cơm.”

“Đưa nhò này! Mọi người đều là hàng xóm với nhau, giới thiệu phòng ở chỉ là chuyện nhỏ, còn mời ăn cơm cái gì? Được rồi, cháu mau đi đi, đừng chậm trễ việc chính.”

“Vâng!”

Sau khi Lâm Từ Thần đi, một bác gái mặt đỏ thề thao chế nhạo nói: “Quan tâm tới chuyện của Tiểu Lâm nhiều như vậy làm gì, có phải muốn giới thiệu cô bé cho cháu trai của bà không?”

“Tiểu Lâm trẻ tuổi xinh đẹp, công việc lại tốt, đối với mọi người cũng lễ phép, cháu trai của tôi mặt mày cũng đang hoàng, tuần tú lịch sự, nếu tôi làm mỗi thành công, hai đứa nó đều nên cảm ơn tôi mới phải!”

Cứ như vậy, vài người đứng trước nhà trọ hàn huyên, bà một câu tôi một câu, đều là về bát quái trong tiểu khu này.

“Đứng rồi, cô gái hỏi nãy ra trước Tiểu Lâm là người thuê phòng 1103 sao?”

“Còn không phải vậy à, tôi ở cùng tầng với cô ta, hình như nửa năm rồi cô ta chưa ra khỏi cửa, ở nhà cả ngày làm gì không biết.”

“Thình thoảng mới gặp được cô ta đấy! Lần nào cũng mang khẩu trang che kín mít, nếu không biết còn tưởng cô ta là minh tinh lớn ấy chứ!”

“Bà nói xem, đều là những cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?” Bà di thời thượng rõ ràng đang lấy Lâm Tử Thần so sánh với Kiều Hân Hân ở phía đối lập, đối với Kiều Hân Hân tràn ngập ghét bỏ: “Cái loại người trẻ tuổi không làm việc đáng hoàng, hoặc là bám theo đại gia, hoặc là làm việc không đứng đắn ở sau lưng mọi người!”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút, cô ta trở lại rồi kia.”

Kiều Hân Hân mua một đồng lớn đồ dùng hàng ngày, cùng rau dưa và thức ăn nhanh, mang theo gói lớn từ siêu thị, cô cúi đầu bước nhanh về phía nhà trọ.

Khi đi ngang qua đám bà tám kia, cô cũng chẳng ngẩng đầu lên, dù trong đó có một người tương đối thân thiện mở miệng hô “Tiểu Kiều”, cô lại như một trận gió thổi qua, trực tiếp đẩy cửa vào khu nhà trọ.

Bà di thời thượng cười lạnh nói: “Thực đúng là một đứa nhỏ không lễ phép! Thấy người lớn, không chào hỏi đã đành, người lớn gọi, cô ta cũng chẳng thèm để ý!”

“Quên đi, người trẻ tuổi mà, lúc nào cũng thích làm theo ý mình.”

“Tôi thấy Tiểu Lâm rất được, vừa xinh đẹp, khi nói chuyện miệng lại ngọt, tương lai nhất định có thể gả cho người tốt! Còn Tiểu Kiều kia tám phần sẽ là gái ế, nói không chừng còn có bệnh tâm lý, ai cưới được cũng không hay ho!”

...

Kiều Hân Hân tuy rằng không thích cùng người lạ nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng gặp người khác chào cô, cô vẫn sẽ gật đầu đáp lại. Việc hoàn toàn không để ý tới người khác như hôm nay là lần đầu tiên, bởi vì tâm tư của cô đều đặt ở cuộc điện thoại chủ nhà vừa gọi.

Bà muốn nhận tiền thuê nhà một quý, một tháng hai ngàn, cộng lại là sáu ngàn, mà lúc này trên người cô chỉ có hai trăm ba mươi bảy lẻ ba tệ...

Tiền nhuận bút tờ tạp chí kia chưa trả cho cô là năm ngàn tệ! Nhưng nơi nọ đột nhiên đóng cửa, biên tập cũng hoàn toàn biến mất.

Về phần tranh minh họa mới được gửi đi, tới giờ đều không có hồi âm...Dù cô đã làm họa sĩ năm năm, lần này ăn bữa nay hôm lo bữa mai, người mới ừn ừn kéo tới, tác phẩm của cô khó tránh khỏi việc không được chọn.

Bước qua cửa nhà, cả người cô ngồi co quắp trên mặt đất, đồ trong túi hàng liền lăn ra ngoài.

Hai lon bia cũng từ túi to lăn ra.

Cô chưa bao giờ uống bia, nhưng sau khi tiếp điện thoại của chủ nhà, ma xui quỷ khiến thế nào lại cầm hai lon.

Có lẽ, sau hai ngày nữa, cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà vì không trả nổi tiền thuê, Kiều Hân Hân không quá quen thuộc với địa phương này, với tình trạng không xu dính túi, rất có khả năng cô sẽ phải ăn ngủ ở đầu đường.

Cô cầm một lon bia, nhìn thấy hai chữ “Thái Dương” in trên đó, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười chua xót.

“Chào mừng mọi người đến với buổi lễ trao giải truyện tranh Mộng Tưởng, do hai xí nghiệp đứng đầu cùng nhau hợp tác tổ chức, để có được buổi lễ long trọng nhất ngày hôm nay. Trên màn ảnh chúng ta có thể thấy được, hiện tại khán giả toàn trường ở đây đang cuồng nhiệt hô một cái tên -- Không sai! Cô ấy chính là nữ thần truyện tranh của nước chúng ta, Tô Linh Nhiên!”

Trên máy tính xách tay đang phát sóng trực tiếp buổi lễ trao giải truyện tranh nóng bỏng nhất mùa hè này, mà vinh dự có được danh hiệu họa sĩ truyện tranh xuất sắc nhất, không ngoài dự đoán, chính là cô gái năm nay mới 25 tuổi, Tô Linh Nhiên.

Bảy năm trước, khi cô chỉ mới 18 tuổi, tác phẩm đầu tay của cô cũng vinh dự đoạt được giải người mới xuất sắc nhất. Với ý tưởng mới lạ cùng tranh minh họa xinh đẹp, danh tiếng của cô rất nhanh liền vang dội trong ngành sản xuất truyện tranh.

Bảy năm qua, ba bộ truyện tranh Trung Quốc cộng thêm một bộ truyện tranh thiếu niên dài kì còn đang sáng tác, đã giúp cô chiếm được một góc trời. Ngay cả nhóm bác gái bình thường không xem truyện tranh, không hiểu sự khác biệt giữa những giải thưởng đây đó, cũng biết đến cái tên “Tô Linh Nhiên” này.

Quan trọng nhất, cô ấy không chỉ là thiên tài trong giới truyện tranh, mà còn có một khuôn mặt đẹp hơn cả minh tinh.

Trong video, cô gái tuổi thanh xuân thướt tha trong bộ đầm trắng muốt, tao nhã bước lên thảm đỏ, trên mặt mang theo nụ cười khiến người người kinh diễm.

Khí chất của cô, khiến mọi người phải thốt lên hai tiếng “tiên nhân”.

Một cô gái vừa xinh đẹp vừa tài hoa như vậy, khắp đất nước này có thể tìm được mấy người?

Ba chữ Tô Linh Nhiên, là giấc mộng đẹp trong lòng những họa sĩ sinh hoạt ở tầng thấp nhất của xã hội.

Kiều Hân Hân vừa nhìn cô gái ấy hướng tới bục trao giải, vừa đem một ngum bia cuối cùng uống vào bụng.

Mì ăn liền trên bàn, đã sớm lạnh ngắt.

Hai gò má của cô phồng hồng, tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nghe được cô gái trong video hướng khán giả đọc diễn văn.

Thanh âm của Tô Linh Nhiên thật dễ nghe, dưới bục nhiều người xem như vậy, bốn phía đều là máy quay phim đang phát sóng trực tiếp, buổi lễ trao giải truyện tranh được toàn dân chú ý này giống như chỉ vì riêng cô mà tổ chức.

Nếu đổi lại là mình, Kiều Hân Hân đứng ở vị trí đó, chỉ sợ hai chân đều sẽ phát run, càng không cần bàn tới việc đọc diễn văn trước mặt khán giả.

Hơn nữa, cho tới bây giờ cô chỉ có thể dựa vào việc minh họa tranh để sống qua ngày. Cô đã từng thử làm truyện tranh, nhưng dù gửi câu lạc bộ truyện tranh hay trang mạng truyện tranh cũng đều bị kéo lê từ chối..

Kiều Hân Hân nghiêng người nằm trên mặt đất, cô cuộn mình lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một trận, giống như có vô số con ong mật đang bay.

Giọng Tô Linh Nhiên đọc diễn văn dần trở nên xa xôi...

Trong lúc hoảng hốt, cô nghe được một thanh âm non nớt vang lên -

“Ước mơ của tôi là trở nên nổi tiếng.”

“Cô muốn làm một minh tinh nổi tiếng sao?”

“Không! Tôi muốn trở thành một tác giả truyện tranh nổi tiếng!”

Giấc mộng, xa không với tới.

[Đinh.]

[Xin chúc mừng kẻ thua cuộc số 110 đã thành công mở khóa kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần! Đây là TV Thái Dương nổi tiếng khắp hệ ngân hà, tôi là quản gia trí năng(*) của ngài, W.]

(*) Có năng lực và trí tuệ như con người.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2: Chính thức ký hợp đồng

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Giống như bị người ta dùng khăn mặt lạnh đắp ở trên mặt, cảm giác say của Kiều Hân Hân lập tức biến mất.

Cô hơi hé mắt, nhìn trái nhìn phải một hồi, không có ai ở đây...

Mà trên bàn, trong video vẫn phát hình ngoài lề của buổi lễ trao giải, một phóng viên dùng thanh âm ngọt ngào của mình thông báo một phát hiện mới vô cùng thú vị. Kiều Hân Hân lấy tay xoa xoa cái gáy, chậm rãi ngồi dậy.

Là do cô uống nhiều quá à?

Vì sao cô dường như nghe được những âm thanh kỳ quái đâu...

Kiều Hân Hân còn đang nghi hoặc, giọng nam dịu dàng lại một lần nữa vang lên.

[Kẻ thua cuộc số 110, xin ngài hãy điền vào phần tư liệu trước mặt.]

Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, trợn mắt há mồm.

Đầu óc của cô hiện tại vô cùng tỉnh táo. Tỉnh táo tới mức khiến cô hoài nghi không biết mình có phải đang nằm mơ hay không. Nhưng không hề cô kịp từ chối, trước mắt Kiều Hân Hân xuất hiện một màn hình xanh nhạt vuông vức, mỏng tới mức trong suốt, còn có thể chậm rãi xoay tròn.

“Cái này... Là...”

Kiều Hân Hân lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, theo bản năng liền véo đùi mình một cái... Đau quá!

Cô ngây ngốc ở trên mặt đất, hoàn toàn không biết nên làm gì cho phải.

Vào lúc này, màn hình xanh nhạt kia tự mình chuyển động, trên trang bìa chợt hiện lên một hình ảnh, dài gần mười trang. Kiều Hân Hân định thần nhìn lại, đó là một tấm ảnh chụp hệ ngân hà, vô cùng sắc nét.

Từng chữ cái dần dần hiện ra.

Nhìn qua trông giống một hồ sơ cá nhân.

Mà ở góc bên phải có bốn chữ đỏ chói - Giới thiệu ngắn về TV Thái Dương(*).

(*) Trong tiếng Trung, chỉ có 4 chữ, nên mình giữ nguyên phần “Bốn chữ đỏ chói”.

Kiều Hân Hân cũng không biết dùng khí của mình từ đâu tới, cô vươn tay bấm một cái, màn hình trôi nổi này giống như chiếc điện thoại cảm ứng, một phần tư liệu tự động xuất hiện.

TV Thái Dương là một đài truyền hình thuộc hệ ngân hà, hoạt động theo hình thức chia sẻ những kênh phát sóng trực tiếp, lấy tiết mục phát sóng trực tiếp cuộc sống sinh hoạt làm hoạt động chính, bao gồm thể dục, nghệ thuật, giải trí, trò chơi, thám hiểm cùng nhiều thể loại khác.

Mỗi thể loại lại có những nghệ sĩ siêu năng thuộc từng hành tinh khác nhau, truyền hình trực tiếp cuộc sống sinh hoạt tại những địa phương bất đồng, vì con dân hệ ngân hà, hỗ trợ lẫn nhau, đem đến những chương trình đặc sắc nhất trong kỷ nguyên mới.

Khi hết hạn đi tới kỷ nguyên mới vào mười hai giờ trưa, ngày 11 tháng 7 năm 1103, lượng người xem trực tuyến đã lên tới con số một tỉ! Trong đó, có ba vị chủ kênh cấp vương miện đã vượt mốc một trăm triệu lượt yêu thích, bọn họ từ đó trở thành siêu minh tinh nổi tiếng của hệ ngân hà!

Bạn còn chần chờ gì nữa?

Bước đầu thành công trong cuộc sống, sẽ bắt đầu từ lúc bạn ký hợp đồng với TV Thái Dương!

...

Kiều Hân Hân đọc xong phần giới thiệu cũng không biết nên nói gì, nếu không có màn ảnh nhỏ chuyển động trước mắt, cô còn tưởng có người nào đang đùa dai với mình.

Nhưng, cô không có lấy một người bạn, làm gì có ai hao tổn tinh thần như vậy để đùa cô chứ.

[Nếu ngài có nghi vấn gì, tôi đều có thể giải đáp.]

“Anh là ai?” Kiều Hân Hân hiện tại đã bình tĩnh hơn nhiều, loại chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng... Còn không tới mức muốn mạng của cô chứ?

Dù gì chuyện cũng đã xảy ra, không bằng cẩn thận hỏi thăm một chút. Huống hồ từ nhỏ cô đã tiếp xúc với các loại truyện tranh, tình tiết dọa người gì đều đã xem qua, vậy nên năng lực tiếp nhận của cô so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

[Tôi là quản gia trí năng của ngài, W.]

“A... Tôi nhớ ra rồi.” Ở thời điểm nửa tỉnh nửa mê, cô cũng nghe thấy một người đàn ông giới thiệu về mình như thế.

Quản gia trí năng?

Nói cách khác, người đang nói chuyện với cô là một đồng số liệu sao?

Hệ ngân hà, TV Thái Dương, nghệ sĩ ngoài hành tinh? Nghe có vẻ rất nóng nực, lẽ nào trên thế giới này thực sự có người ngoài hành tinh?

Bất qua ngẫm lại cũng thấy phải, thế giới này lớn như vậy, không thiếu chuyện lạ.

Không biết vì sao, tâm tình của Kiều Hân Hân bỗng trở nên sáng tỏ, cô nhẹ giọng hỏi: “Gần đây tôi vẫn còn đang suy nghĩ về truyện tranh liên quan tới những hành tinh, chẳng lẽ mỗi ngày nghĩ quá nhiều nên tẩu hỏa nhập ma à? Nếu đây thực là một giấc mộng, tôi tình nguyện vĩnh viễn không cần tỉnh lại.”

[Đây không phải mơ, đây là một cơ hội tốt.]

“Vì sao lại là tôi?”

Kiều Hân Hân sống ở hành tinh có vài tỷ người, một kẻ mỗi ngày ở nhà không ra khỏi cửa như cô, sao lại được tuyển chọn?

[Gần đây công ty của chúng tôi vừa thành lập một chuyên mục mới, tuy vẫn là chương trình phát sóng trực tiếp cuộc sống sinh hoạt, nhưng lấy kẻ thua cuộc làm nhân vật chính. Thông qua sự phối hợp điều tra nghiêm khắc của máy móc, giá trị vô dụng của ngài cao tới 86.5 điểm, vậy nên, ngài được công ty của chúng tôi phong cho biệt hiệu kẻ thua cuộc số 110.]

“...”

Cô... Cô đúng là một kẻ vô dụng mà...

Sau khi tốt nghiệp trung học, tới thành phố này, cô vừa vẽ tranh minh họa vừa tham gia vào lớp buổi tối, miễn cưỡng nhận được bằng tốt nghiệp khoa chính quy của quốc gia, nhưng loại bằng cấp này, về cơ bản không giúp cô tìm nổi một công việc tốt.

Năm nay cô 22 tuổi, tranh minh họa gửi đi đã nhiều lần thất bại, ngay cả tiền thuê nhà cũng đóng không nổi, phòng chừng rất nhanh sẽ bị bà chủ nhà đuổi đi. Ngoài việc đó ra, trong bốn năm gần đây cô không có lấy một người bạn. Bình thường có thể ở nhà liên tục không ra khỏi cửa, bởi vì mắc chứng sợ giao tiếp nghiêm trọng, cô hầu như ngăn cách với cuộc đời.

“Vậy mỗi ngày tôi cần phải làm gì?”

[Ngài cần làm chương trình phát sóng trực tiếp, 8 tiếng mỗi ngày, thời gian sẽ do ngài quyết định.]

Bình thường khi Kiều Hân Hân không vẽ cũng sẽ lướt mạng và diễn đàn, vậy nên đối với việc phát sóng trực tiếp trên trang mạng hiện đang rất thịnh hành, cô coi như có chút hiểu biết.

“Người xem đều là người ngoài hành tinh sao?”

[Đúng vậy. Bởi vì khoa học kỹ thuật của trái đất hiện nay không đủ phát triển, vẫn chưa thể bước vào kỷ nguyên mới. Vậy nên, trong khoảng thời gian ngài làm chương trình, toàn bộ khán giả đều đến từ những hành tinh khác.]

“Bọn họ có thể thấy tôi à?”

[Vâng.]

“Lúc nào cũng sẽ thấy sao?”

[Ngài yên tâm, thân là quản gia trí năng của ngài, tôi biết cảnh nào nên để khán giả thấy, cảnh nào lại không nên. Hơn nữa, chương trình này chủ yếu lấy việc sinh hoạt bình thường của ngài làm chủ, không cần ngài ở trước ống kính biểu diễn cái gì. Hoặc nếu muốn làm một vị chủ kênh sinh hoạt ưu tú, ngài có thể tùy ý một chút, biết đâu lại tạo được hiệu quả ngoài ý muốn.]

Kiều Hân Hân cảm thấy TV Thái Dương rất nhân tính hóa, chỉ là việc phát sóng trực tiếp 8 tiếng... Cô thở dài: “Tôi sợ mình không làm nổi.”

[Ngài có thể làm được.] Quản gia trí năng không chút do dự nói.

“W, có lẽ anh không biết, tôi đã sống một mình từ rất lâu rồi.”

Vô cùng lâu...

Lâu đến nỗi cô đã quên mất, có một người bạn ở cạnh sẽ mang lại cảm giác gì...

Cuộc sống hàng ngày của cô vô cùng đơn giản, vẽ một chút, xem phim, chơi trò chơi... Ngay cả khi chơi trò chơi, cô cũng chỉ đánh offline.

Sinh hoạt như vậy thì có ý nghĩa gì? Căn bản cũng sẽ không có người nào xem

[Không phải ngài muốn trở thành tác giả truyện tranh sao?]

“Anh...”

[Tôi nghe được mất rồi.] Thanh âm của người đàn ông nhẹ nhàng, mang theo ý cười.

Mặt Kiều Hân Hân bỗng dựng đơ lên.

Cô thấp giọng nói: “Ngay cả vòng đầu tiên tôi cũng không qua nổi, giấc mơ này... thực sự chỉ có thể là một giấc mơ mà thôi.”

[Ngài có biết kênh chương trình mới của chúng tôi tên là gì không?]

“...Tên là gì?”

[Kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần.]

Nuôi dưỡng nữ thần...

Kiều Hân Hân đại khái biết vì sao mình được chọn trúng, xem ra những chủ kênh khác đều giống cô, là một kẻ vô dụng từ đầu đến chân...

“Là như vậy sao...” Kiều Hân Hân bỗng nhiên nở nụ cười.

Dù thế nào cô cũng chẳng còn gì để mất, coi như TV Thái Dương là một công ty con chuyên đi lừa gạt, lại có thể lừa cô cái gì?

Cô ra về thoải mái nói: “Xem ra vài ngày sau tôi sẽ phát sóng trực tiếp cho khán giả xem cảnh mình ngủ trên đường cái.”

[Việc này hẳn là không cần thiết. Chủ kênh người trái đất sẽ nhận được phúc lợi đặc biệt, dù sao khoa học kỹ thuật của loài người cũng lạc hậu, vậy nên ngoài việc ký hợp đồng bình thường, các vị còn phải ký hiệp ước bảo mật đặc thù, hy vọng ngài hiểu cho chúng tôi.]

“Tôi biết chuyện này phải được giữ bí mật.” Dù quân gia trí năng không đề cập tới, chính cô cũng sẽ kín miệng, nếu nói ra chuyện này, không phải cô sẽ bị giam trong bệnh viện tâm thần sao?

“Phúc lợi đặc biệt là gì vậy?”

[Là tiền thưởng cho việc ký hợp đồng, trị giá sáu ngàn tệ.]

“Sáu ngàn?” Kiều Hân Hân sững sốt một chút, đây không phải vừa vặn là số tiền thuê phòng quý này của cô sao!

Sáu ngàn, không nhiều không ít, vừa khéo giải quyết vấn đề của cô.

Tuy rằng trên người cô chỉ còn hơn hai trăm tệ tiền mặt, nhưng chỉ cần có chỗ ở, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiếm đủ tiền sinh sống.

Cuộc sống sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Vốn chìm trong tuyệt vọng, cô bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, cứ như việc gì cũng sẽ chậm chậm khá hơn.

Tính toán một chút, kì hạn miễn tù của anh trai còn ba tháng, tới lúc đó... Cô sẽ không còn đơn độc nữa.

“Tôi muốn ký hợp đồng.” Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, đem hai bàn chân áp vào nhau, nhìn màn hình trong suốt trước mặt không chớp mắt, trên đó hiện ra hai bản hợp đồng.

Một bản là hợp đồng chủ kênh, một bản khác là hiệp ước bảo mật công việc dành cho người trái đất.

Nhìn qua một phen, cách kiếm tiền của chủ kênh chủ yếu dựa vào việc khán giả tặng quà, những món quà này có thể trực tiếp đổi thành nhân dân tệ. Nếu không muốn đổi, còn có thể mua đồ trong trung tâm mua sắm của TV Thái Dương.

Đương nhiên, mua đồ ở trung tâm mua sắm bằng nhân dân tệ sẽ vô cùng đắt đỏ. Nếu như sau này có tiền, Kiều Hân Hân thật muốn đi dạo ở bên trong một chút, nhất định sẽ có những vật phẩm kì lạ.

Ngoài quà tặng, chủ kênh thăng cấp, TV Thái Dương sẽ có mức lương cơ bản, chủ kênh còn có cơ hội được đề cử đi quay phim, chụp hình quảng cáo các loại -- Chỉ là, điều này đối với người trái đất không có tác dụng gì.

Vậy nên, người trái đất mới ký hợp đồng tiền thưởng, dựa theo trình độ trí tuệ và năng lực của họ, số tiền thưởng ước tính khi ký hợp đồng sẽ tương đương với số tiền mà chủ kênh đang có nhu cầu vô cùng cấp bách.

Còn phần hiệp ước bảo mật kia, chỉ ghi một câu --

Người B không được phép tiết lộ bất cứ thông tin gì về kỷ nguyên mới, nếu làm trái với điều này, sẽ bị cục vũ trụ đoạt quyền tự do thân thể, giam giữ cả đời.

Trái tim Kiều Hân Hân nhảy dựng, cả đời giam giữ? Ý của họ là... Cả đời ở trong ngục sao?

Biểu cảm của cô ngưng trọng, xem ra, đây cũng chẳng phải chuyện đùa.

Bất quá... Loại chuyện này, nếu cô không nói, làm gì có ai hay?

Tuy rằng mạo hiểm, nhưng hiện tại cô rất cần sáu ngàn tệ tiền ký hợp đồng này để giải quyết vấn đề chỗ ở, cô thực sự không muốn ngủ trên đường cái.

Hơn nữa, loại chuyện chưa bao giờ nghe qua này đã làm dậy sự hiếu kỳ của cô, cô thực sự muốn nhìn một chút xem kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần này sẽ xảy ra cái gì.

Vì vậy, cô hỏi: “Tôi muốn ký hợp đồng thì làm thế nào?”

[Mời ngài dùng ngón tay cái ấn lên màn hình.]

“Được.”

Hai phần hợp đồng này, cô đều muốn dùng ngón cái của chính mình ấn vào cột đồng ý. Mà phần tư liệu thuộc về cô, cũng được quản gia giúp chỉnh sửa thỏa đáng.

[Chúc mừng ngài, từ giờ trở đi ngài chính là chủ kênh đã ký hợp đồng với TV Thái Dương của chúng tôi! Nếu ngài có vấn đề gì không hiểu đều có thể hỏi tôi!]

Thanh âm đàn ông dịu dàng của quản gia khiến lòng Kiều Hân Hân run lên, phải biết rằng, đã nhiều năm rồi cô không cùng nam sinh ăn cơm chung với nhau...

“Này, anh là chương trình số liệu phải không?”

[Đúng thế.]

“Vậy anh có thể thay đổi âm thanh chứ?”

[Là như vậy sao?]

Thanh âm đàn ông dịu dàng của quản gia biến thành thanh âm trầm thấp của đại thúc.

“Không phải... anh đổi cái khác đi.”

[Còn cái này?]

Đây là thanh âm sang sảng của thiếu niên.

“Còn loại khác sao?”

[Tôi có rất nhiều kiểu thanh âm, ngài muốn loại nào có thể trực tiếp thiết lập.]

“Ách... Vậy thì tôi muốn loại này... Chính là thanh âm loli dạo gần đây rất thịnh hành trên mạng ấy, anh biết không?”

Rất nhiều phần mềm biến đổi giọng nói đều có thanh âm của loli, thanh âm kia đặc biệt chọc cười, nếu quản gia trí năng dùng thanh âm này, Kiều Hân Hân sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ước chừng ba giây trôi qua.

[Là thế này phải không?]

Thanh âm loli buồn cười xuất hiện, Kiều Hân Hân không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

Quả nhiên! Thoải mái hơn rất nhiều! Cô của hiện tại, về cơ bản không có cách nào cùng nam sinh bình thường ở chung, nếu có giọng nói của đàn ông quanh quẩn bên cô cả ngày... Nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Kiều Hân Hân đuổi người, khóe mắt quét qua hai cái lon rỗng nằm trên mặt đất, trông rất giống loại bia mà cô mua ở trong siêu thị sáng sớm nay.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra một việc.

Kiều Hân Hân xuống giường đem một lon bia nhặt lên, nhìn thấy hai chữ “Thái Dương” trên bề mặt.

Chữ viết trên lon in hoa, đây là loại bia “Hoa Tuyết” mà mọi người thường thấy, ký hiệu bông tuyết vẫn còn đó, chỉ là không biết vì sao chữ viết lại biến thành “Thái Dương”.

Ngay ngốc nửa ngày, cô lại mua được hai lon bia từ cửa hàng thuộc hệ ngân hà...

Kiều Hân Hân bỗng dưng rất muốn cười.

Quản gia lúc này lên tiếng nhắc nhở nói --

[Chủ kênh Tiểu Kiều, tôi đã giúp ngài điều chỉnh tốt các đặc tính của phòng phát sóng trực tiếp, mời ngài thiết lập thời gian làm việc ngày mai.]

Đúng rồi, ngày mai không phải là ngày cô chính thức bắt đầu cho người ngoài hành tinh xem chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt hàng ngày sao?

Đột nhiên cảm thấy có chút kích động...

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, trả lời: “Từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3: Lướt yêu thích âm nhạc của chủ kênh mới sinh

Convert: Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân vừa mở mắt, liền nghe được quản gia dùng giọng loli chọc cười chào hỏi.

[Buổi sáng tốt lành, chủ kênh Tiểu Kiều. Bây giờ là 8 giờ 59 phút 40 giây, hai mươi giây sau, phòng phát sóng trực tiếp của ngài sẽ chính thức khai mạc.]

Kiều Hân Hân về mặt buồn ngủ, ngáp một cái, đi vào nhà vệ sinh như bị mộng du.

Mà quản gia W đã bắt đầu đếm ngược thời gian.

Khi kim đồng hồ chính xác dịch về số 9, Kiều Hân Hân nghe được “Đinh” một tiếng, vô cùng rõ ràng.

Cô bỗng dung mở mắt ra.

Tối hôm qua, chính mình ngủ ngon cực kỳ... Lẽ nào là bởi uống bia sao?

Nhưng cô còn nhớ rõ, mình đã cùng trò chuyện với vị quản gia thuộc TV Thái Dương rất lâu, hiện tại cô đang ngồi trên bồn cầu, căn bản không có cách nào nhìn đồng hồ.

Kiều Hân Hân hơi biến sắc, cô dùng một tay kéo quần ngủ, giọng run run nói: “... W, anh đang ở đâu?”

[Tôi ở đây.]

“Phát sóng trực tiếp đã bắt đầu rồi sao?”

[Đúng vậy.]

Mặt Kiều Hân Hân trắng bệch, ngay cả một câu đầy đủ cũng khó nói ra: “Nhưng... Nhưng tôi... Tôi...”

Tôi đang ở trong nhà vệ sinh mà!

Lẽ nào đây là cảnh đầu tiên khi cô phát sóng trực tiếp sao?

Vừa nghĩ tới việc bản thân rất có thể đang bị nhiều người vây xem, trong nháy mắt cô cảm thấy không tốt chút nào, vị quản gia này cũng thật là, không thể lùi thời gian phát sóng trực tiếp một chút sao!

“Thực ra, anh có thể chờ tôi sửa sang tốt rồi bắt đầu phát sóng cũng không muộn.” Giọng Kiều Hân Hân nhỏ như muỗi kêu.

Quản gia thấy cô không hiểu ý, liền chính thức giải thích.

[Thời gian phát sóng trực tiếp đều được thiết lập trước một ngày, sau đó không thể sửa đổi nữa, bởi có khả năng rất nhiều khán giả sẽ dựa vào thông báo của ngài để tới đúng giờ đợi.]

Kiều Hân Hân ngồi trên bồn cầu cũng sắp khóc rồi, đáng nhẽ nên sớm đứng dậy mới đúng, hiện tại cô căn bản không dám động dậy.

Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một khối vuông không khác màn hình máy tính xách tay là bao, một lớp mỏng manh, trôi nổi giữa không trung.

Vật này cùng thứ ngày hôm qua hẳn là cùng một loại.

Chỉ là màn hình ngày hôm qua có nửa trong suốt, nửa xanh nhạt, mà màn hình hôm nay lại đen thui lụi.

[Đây là phòng phát sóng trực tiếp của ngài, bởi hành động hiện tại của ngài thuộc nhóm hành động riêng tư, nên sẽ không phát sóng ra bên ngoài.]

Kiều Hân Hân sững sốt chừng năm giây.

Sau khi rửa mặt xong, cô đẩy cửa nhà vệ sinh ra ngoài. Hình hộp trời nổi giữa không trung kia cũng chậm rãi di chuyển.

Từ lúc cô ra khỏi nhà vệ sinh, trên màn hình không còn là màu đen tuyền nữa, mà đang chiếu hình phòng trọ của cô.

Cô đứng ở trong phòng khách, nhìn kiểu cách của phòng phát sóng trực tiếp, trông không khác một chiếc ipad là bao, ngoài việc nó có kích cỡ lớn hơn cùng màn hình mỏng cỡ 1 millimet.

Hiện tại, hình ảnh xuất hiện trên màn hình là cảnh tượng trước mắt cô.

Theo bước chân của cô, hình ảnh phát sóng trực tiếp cũng sẽ biến đổi, màn ảnh này giống như một vị nhiếp ảnh gia tự do có kỹ thuật tốt nhất trong việc chụp ảnh.

Không thể không nói, thực sự rất thần kỳ.

[Phòng phát sóng trực tiếp sẽ hiển thị độ lớn nhỏ, cùng một vài tính năng khác mà ngài có thể tự do điều chỉnh, đương nhiên, nếu ngài lười, cũng có thể nhờ tôi làm thay.]

Giọng người đàn ông giả tiếng loli vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Kiều Hân Hân vươn tay trượt trên màn hình, giống như xem ảnh trên điện thoại di động, thử tính năng phóng lớn.

Mà dưới tác động của cô, khối vuông be bé màu xanh nhạt thực sự từng bước trở nên lớn hơn, dần dần lớn bằng màn hình máy tính xách tay cỡ 50,6 cm(*).

(*) Nguyên gốc: 22 tác. 1 tác = 2.3 cm

Cô lại điều chỉnh vị trí của khối vuông một chút, vật này hết sức nghe lời, còn có thể tùy ý di chuyển.

Cuối cùng, cô tìm được một vị trí vô cùng thoải mái, bắt đầu chăm chú nghiên cứu phòng phát sóng trực tiếp của bản thân.

Chợt nhìn phòng phát sóng trực tiếp mà cô bình thường không thấy được chút khác biệt nào, hiện tại vì chế độ cửa sổ, phân ra bên trái là hình ảnh truyền trực tiếp từ máy quay, chiếm khoảng hai phần ba màn hình. Bên phải lưu lại một phần ba khe hở làm khu bình luận của khán giả.

Ở trên còn có bảng xếp hạng người hâm mộ, cùng chân dung bán thân và tên của phòng phát sóng trực tiếp.

Kiều Hân Hân nhìn kỹ một chút, ảnh chân dung là một con cá chép hoạt hình, tên của phòng là... [Cuộc sống hàng ngày mà bạn chưa bao giờ biết tới của trạch nữ].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (mới)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiêu Hân Hân.

Thông báo: Hiện tại chưa có.

Số lượt yêu thích: 0.

Người xem trực tuyến: 0.

Người lưu trữ: 0.

Kiều Hân Hân lại quét mắt lên tầng cao nhất, ở đó bao gồm những tùy chọn như: Trang chủ, phát sóng trực tiếp, thể loại, trò chơi, diễn đàn, trung tâm thương mại.

Đây hẳn là những khu vực trọng điểm.

Lại nhìn cột màu xám nhạt ở bên phải, bao gồm: Tìm kiếm, lịch sử, quan tâm, tải xuống, tin tức cá nhân, có thể nói là cần gì có nấy.

Kiều Hân Hân dùng ngón tay chạm vào 'Trang chủ', nhưng không có phản ứng gì.

Quản gia giải thích nói:

[Chủ kênh Tiểu Kiều, hiện tại đang là thời gian làm việc, ngài không thể đi dạo lung tung.]

A, cô quên mất, bản thân hiện đang ở trong chương trình phát sóng trực tiếp!

Có lẽ bởi vì trong phòng không có lấy một người, cô cảm thấy đặc biệt ung dung tự tại, ngay cả khi nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Vậy sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc thì sao? Tôi có thể đi dạo chứ?”

Có cảm giác TV Thái Dương rất đáng để thăm thú, cô thực sự muốn xem những chủ kênh khác một chút.

[Khi đó thì có thể, nhưng sẽ cần một lượng lớn đậu ánh sáng.]

“Hả?”

[Mỗi giờ tốn 1 vạn(*) hạt đậu ánh sáng.]

(*) 1 vạn = 10.000

“Đậu ánh sáng?”

[Đậu ánh sáng là tiền ảo của TV Thái Dương, 1 hạt đậu ánh sáng tương đương với 1 nhân dân tệ, vậy nên, 1 vạn hạt đậu ánh sáng cũng chính là 1 vạn nhân dân tệ.]

Kiều Hân Hân liú lưỡi, 1 vạn nhân dân tệ! Tiêu 1 vạn nhân dân tệ cũng chỉ có thể xem một tiếng sao? Cái này không phải là quá đắt sao!

Muốn lướt trang mạng thôi mà giá đã cao như vậy, đồ trong trung tâm mua sắm nhất định còn đắt hơn.

Nhưng ngẫm lại, chuyện thần kỳ như thế này không phải ai cũng gặp được, đối với người giàu mà nói, cho dù phải tốn mười vạn, trăm vạn, phòng chừng cũng nguyện ý tiêu số tiền này.

Chỉ tiếc, một kẻ nghèo hèn như cô sẽ lập tức không có nổi com mà ăn.

Hiện tại, có thể tiếp xúc với những chuyện hiếm có như vậy, cô lại coi khinh.

Quản gia bỏ sung một câu:

[Không chỉ cần tiền, cấp độ chủ kênh của ngài còn phải đạt tới năm sao mới được.]

Anh ta vừa dứt lời, trên màn hình xuất hiện tài liệu giới thiệu về cấp độ của chủ kênh, từ trên xuống dưới lần lượt là: Chủ kênh vương miện, chủ kênh kim bài, chủ kênh năm sao, chủ kênh bốn sao, chủ kênh ba sao, chủ kênh hai sao, chủ kênh một sao, chủ kênh mới sinh.

Hiện tại, bên cạnh tên của Kiêu Hân Hân có hai chữ 'mới sinh' màu trắng, chỉ ra rất rõ ràng cô vừa mới vào cửa.

Phát sóng trực tiếp bắt đầu từ lúc 9 giờ sáng, cho tới hiện tại đã qua gần 40 phút, phòng của cô vẫn như cũ không có một vị khán giả nào.

Kiều Hân Hân cũng không cảm thấy mất mát, cô vốn rất sợ tiếp xúc với người khác, hiện tại không có ai cô mới càng tự tại.

“Tôi nên làm việc rồi.”

Cô giống như tự nói với bản thân mình, hoặc lại như nói chuyện với W.

Nhưng ngài quản gia cũng không đáp lời.

Xem ra, bình thường anh ta sẽ không nói chuyện phiếm, chỉ khi nào có câu hỏi liên quan tới TV Thái Dương, anh ta mới xuất hiện để giải đáp.

Thái độ chuyên nghiệp này khiến Kiêu Hân Hân rất yên tâm.

Kiều Hân Hân dần dần thu nhỏ màn hình đang lơ lửng lại bằng một nửa cái máy tính xách tay, lại đem nó đặt ở phía trên, bên phải, như vậy, nếu cô không quay đầu liền không nhìn thấy khối vuông nhỏ này.

Cô ngồi trước bàn, mở máy tính xách tay ra, đăng nhập hòm thư.

Đã 10 giờ sáng, cô muốn chính thức bắt đầu một ngày làm việc.

Trong lúc chuyên tâm vẽ, cô cũng không nhìn thấy, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp liên tục thay đổi. Màn hình chậm rãi lướt qua cái ổ nhỏ mang đậm vẻ âm áp của cô, cách bài trí trong phòng rất thích hợp cho phái nữ sinh hoạt.

Trước bàn đọc sách, cô đang cúi đầu vẽ tranh, một đầu tóc tùy ý buộc ở sau gáy, trong tay là một đồng dụng cụ cùng giấy A4, mặt bàn cực kì lộn xộn.

Có một ống kính như vô hình di chuyển xung quanh cô, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp cũng toàn bộ đặt ở trên người cô.

Khuôn mặt chính diện của cô, khuôn mặt nhìn nghiêng, cùng nhiều loại góc độ khác nhau.

Kiều Hân Hân hoàn toàn rơi vào trong thế giới truyền tranh, đem chuyện phát sóng trực tiếp quên không còn một mảnh.

Những tranh minh họa mà cô gửi đi vẫn như trước không nhận được phản hồi, như thường lệ, cô chỉ dùng thời gian buổi sáng để tìm ý tưởng mới đặc sắc cho nhân vật nữ.

Tuy chỉ là nét vẽ phác đơn giản, nhưng cô vẫn nghĩ nên vẫn thật tốt theo phong cách họa sĩ.

Mà con số khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp lúc này xuất hiện biến hóa, thời điểm nhiều nhất có tới bốn, năm người.

[Trái đất? Là hành tinh nhỏ trong truyền thuyết kia sao?]

[Trạch nữ nghĩa là gì?]

[Chủ kênh đang làm gì vậy? Sao lại không ngừng đầu lên, tôi không nhìn thấy mặt của cô ấy QAQ.]

Hiển nhiên, đối với cư dân của hệ ngân hà mà nói, trái đất vẫn còn rất xa lạ.

Bất cứ chương trình phát sóng trực tiếp về hành tinh nào, TV Thái Dương cũng đều sở hữu, nhưng chương trình về trái đất lại ít đến đáng thương. Cũng chẳng phải vì bọn họ tìm không đủ người, mà do rất nhiều chủ kênh người trái đất ngay cả một tuần lễ cũng không kiên trì nổi.

Là bởi bọn họ không giữ vững được sao?

Nói như vậy lại không đúng.

Không phải ai cũng được TV Thái Dương giữ lại, sau một tuần, nếu như lượt yêu thích của chủ kênh không đạt tới con số 100, giao dịch giữa bọn họ và TV Thái Dương sẽ tự động bị hủy bỏ.

Còn hợp đồng tiền thưởng ấy à? Cứ coi như TV Thái Dương bọn họ bỏ vốn đầu tư đi! Dù sao để tìm được những người ưu tú, hoặc một chủ kênh có khả năng phát triển chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt tại trái đất một cách lớn mạnh trong tương lai, bọn họ có tốn thêm tiền cũng đáng.

Hiện tại, chương trình phát sóng trực tiếp về những hành tinh khác đang ở trong tình trạng bão hòa, duy chỉ có trái đất trước sau như một giữ vững về huyền bí.

Nhưng, huyền bí thì huyền bí, nhóm chủ kênh tới từ trái đất lại có thể làm gì?

Hát? Khiêu vũ? Chơi trò chơi? Đi dạo phố? Ẩm thực? Du lịch? Ngắm lại, những hành tinh khác cũng đầy rẫy những thể loại như vậy, không có mấy người muốn xem khoa học kỹ thuật lạc hậu của trái đất.

Vậy nên, rất nhiều người đều bại bởi một tuần thử việc này.

100 lượt yêu thích, nhìn thì ít, nhưng vô cùng khó kiếm.

Một người lưu trữ sẽ tăng thêm 2 lượt yêu thích, hay nói cách khác, sau một tuần, phòng phát sóng trực tiếp của Kiêu Hân Hân phải có 50 người lưu trữ, mới không bị ném ra ngoài.

Người trong phòng liên tục tăng thêm vài cái, nhưng hầu như chẳng có ai ở lại.

Họ để lại mấy câu hỏi trong khu bình luận, mà Kiêu Hân Hân đang vui đầu về tranh căn bản không chú ý tới, tự nhiên cũng không trả lời.

Cô không mở miệng, không cùng khán giả giao lưu, vậy nên những người này khẳng định sẽ cảm thấy không thú vị mà tự động rời đi.

Bỗng nhiên, trên màn hình chạy qua một hàng chữ.

[Trái đất, một trong tám hành tinh lớn thuộc hệ Mặt Trời, là hành tinh được đại dương bao quanh, vậy nên còn có tên riêng là hành tinh nước.]

[Trạch nữ là chỉ người phụ nữ từ hai mươi tới ba mươi tuổi, lười nhác, không yêu đương, không trang điểm, lúc nào cũng ở nhà một mình.]

[Chủ kênh đang vẽ tranh, ừm... Cô ấy vẽ rất đẹp.]

Một người ngoài hành tinh tên 'Kaka' lần lượt trả lời từng câu hỏi đã được gửi đi từ 2 tiếng trước, một lát sau, hẳn lại hỏi:

[Bây giờ ở trái đất đang là 1 giờ chiều, chủ kênh không phải nên đi ăn cơm sao?]

Lúc này Kiêu Hân Hân vừa vẽ xong thiết kế sơ bộ của nhân vật nữ, cô ngồi thẳng dậy, chuyển động cái cổ cứng ngắc, khóe mắt vừa vận quét qua sự chuyển động trên màn hình màu xanh nhạt.

Màn hình mạng sắc xanh của bầu trời, những hàng chữ chạy qua lại giống như mây trắng.

Một tiếng hỏi thăm đơn giản, lại bỗng làm cho lòng cô như chảy qua một dòng nước ấm.

Đã bao lâu rồi, không có người hỏi cô như vậy?

Trong lòng Kiều Hân Hân có chút khản trương, nhưng bởi vì không phải nói chuyện mặt đối mặt, cách màn hình giao lưu vẫn sẽ không có vấn đề gì.

Vậy nên cô nhẹ giọng nói: “Đúng là nên đi ăn cơm.”

Sau khi màn hình trí năng lướt qua bản thảo tranh vẽ của cô, liền dừng lại ở trên khuôn mặt Kiều Hân Hân. Từ trên hướng xuống một góc 45 độ tiêu chuẩn, cô gái trong ảnh mạng sắc mặt tái nhợt, mái tóc mất trật tự, nét mặt của cô có chút xấu hổ, mất tự nhiên.

Bởi vì, Kiều Hân Hân vẫn đang nhìn xem khung hình phát sóng trực tiếp ở đâu, lại phát hiện hình ảnh trên đó biến thành chính mình.

Số lượng khán giả trong kênh phát sóng trực tiếp chỉ có 1, vị 'Kaka' đang cùng mình nói chuyện này chính là vị khán giả duy nhất!

Nói xong câu này, cô cúi đầu, không biết phải làm sao.

Bản thân cô ăn nói vụng về, lại vốn không am hiểu việc xã giao, hiện tại suy nghĩ về việc phải làm gì với vị trí chủ kênh này, thật đúng là... Tự tìm đường chết.

Mới chỉ có một vị khán giả, đã khiến cô hoảng sợ thành cái dạng này!

Đang lúc tay chân cô luống cuống, Kaka lại một lần nữa lên tiếng.

[^ _ ^ Nhanh đi ăn cơm đi, tôi rất hiếu kì về thức ăn của trái đất ~.]

Kiều Hân Hân vô cùng nghe lời đứng dậy, đúng lúc đó điện thoại di động của cô vang lên một tiếng. Khi mở ra xem, dĩ nhiên là ngân hàng thông báo cho cô biết, cô vừa nhận được 6000 tệ.

Bộ tài vụ của TV Thái Dương làm việc thực nhanh chóng.

Thành thật mà nói, cô vô cùng tò mò số tiền này từ đâu mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4: Cô nên cười nhiều hơn, trông rất đẹp mắt

Convert: Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Hôm qua lúc đi siêu thị, Kiều Hân Hân đã mua rất nhiều mỳ, loại sợi nhỏ, chủ yếu là bởi sự tiện nghi mà món này mang lại. Cô rửa sạch tay, lấy đủ phần mỳ cho một bát, bỏ vào trong nồi vừa được đun nóng.

Không qua bao lâu, mỳ đã được nấu xong.

Cô đổ mỳ vào bát, thêm một túi nước tương, dùng đũa trộn vài lần.

Một phần mỳ trộn tương thơm ngào ngạt cứ như vậy ra lò.

Kiều Hân Hân bung bát đặt trước mũi ngửi một cái, gương mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn.

Trong lúc cô làm những chuyện này, màn hình vẫn luôn di chuyển theo tay của cô. Vậy nên, biểu cảm thỏa mãn cô lộ ra ở phút cuối cũng bị chụp phải.

[Đây là món gì vậy?]

Trong phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân chỉ có một khán giả, hần vẫn luôn kiên nhẫn nhìn cô làm cơm. Cho tới khi cô xong việc, hần mới hỏi chuyện.

Màn hình ở phía bên phải của Kiều Hân Hân, nhìn dòng chữ màu trắng lướt qua, cô liền nhẹ giọng đáp: “Là mỳ xào sốt tương đậu nành.”

Cô đem bát mỳ đã làm xong đặt trên bàn trong phòng bếp, tự cầm đũa đứng đó ăn.

Bình thường Kiều Hân Hân chỉ một thân một mình, chuyện ăn com đều rất tùy ý, hơn nữa sau khi ăn com xong, từ giờ cho tới cuối tuần, cô phải lên mạng tìm thử xem có công việc quý giá nào không, nếu chút tiền trợ cấp còn kiếm không nổi, cô cũng đừng nghĩ tới việc ăn mỳ.

Ngắm thấy mình vẫn còn đang ở kênh phát sóng trực tiếp, còn có khán giả, tốc độ ăn của Kiều Hân Hân chậm hơn rất nhiều so với bình thường.

Cô liếc nhìn khối vuông đang lơ lửng giữa không trung, trên màn hình im ắng, chỉ có thể thấy chính bản thân mình đang ăn com.

Mà khu bình luận lại hoàn toàn yên tĩnh, sau khi Kiều Hân Hân trả lời câu hỏi của vị khán giả duy nhất kia, cũng không thấy người nọ nói gì nữa.

Chẳng qua, số người xem trực tuyến vẫn là 1.

Lại bỗng nhiên biến thành 0.

Đôi đũa trong tay của Kiều Hân Hân cứng lại giữa không trung, cô nhìn chăm chăm vào số '0' kia thật lâu, không hiểu sao cảm thấy rất mất mát.

Ngắm lại liền thấy phải, một chủ kênh sinh hoạt trong lúc nấu com cũng chỉ biết vui đầu mà làm, không cùng trò chuyện với khán giả, lại càng không biết cách đùa giỡn khiến khán giả vui vẻ, rất không thú vị.

Khán giả duy nhất của cô cũng không còn nữa.

Kiều Hân Hân cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, chỉ cảm thấy mùi vị có chút chua sót.

Trên thực tế... Cô cũng không phải là một người thích nói nhiều, nhưng đôi khi cô thực sự không biết phải làm thế nào để có thể tạo nên một mối quan hệ thân mật với người khác.

Mỗi khi nói chuyện với người lạ, cô đều phải kiên trì chịu đựng cảm giác lo lắng mãnh liệt, nhất là ở nơi đông người, sẽ khiến cho tay chân cô cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

Dần dần, cô không còn muốn ra ngoài nữa.

Càng không ra ngoài, cô lại càng thêm sợ đám đông... Đây đúng là tuần hoàn ác tính mà Orz(*).

(*) Orz: Là biểu tượng thể hiện sự tuyệt vọng. O là cái đầu, r là tay và lưng, z là phần chân.

Sau khi ăn xong, cô chỉnh đốn phòng bếp sạch sẽ, lại một lần nữa ngồi trước máy vi tính.

[Vừa rồi hệ thống khởi động lại... Chủ kênh à, mỳ xào sốt tương đậu nành ăn ngon không O-O.]

ID quen thuộc kia lại một lần nữa xuất hiện, số người xem trực tuyến về lại con số 1.

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, liền vội vàng gật đầu: “Ăn rất ngon.”

[Tôi luôn cảm thấy ba chữ này rất quen thuộc, đặc biệt đi xem nhật ký một chút, quả nhiên...]

Hắn chỉ nói nửa chừng, Kiều Hân Hân cũng không biết hắn muốn giải bày điều gì. Vài giây sau, Kaka lại lên tiếng một lần nữa.

[Tôi sẽ lưu trữ kênh này, chủ kênh cố lên, tranh thủ vượt qua thời gian thực tập nhé! (Biểu tượng nắm đấm)]

Trên màn hình xuất hiện một nắm đấm ra dấu 'Cố gắng', Kiều Hân Hân cũng không tự chủ được giơ tay phải lên nắm lại, cũng đồng thời không kiềm chế được nhếch nhếch khóe miệng.

Màn hình trí năng rất nhanh bắt được nụ cười của cô, một màn này, Kaka xem vô cùng rõ ràng.

Cô gái mang sắc mặt trắng bệch, vẫn luôn trầm mặc không nói ở trước màn hình này, không hề giống với những chủ kênh khác thuộc TV Thái Dương.

[Kaka thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

Một đám mây trắng lướt qua trên màn hình, mặt trên viết vài chữ lấp lánh.

Đám mây nhỏ màu trắng này sẽ xuất hiện mỗi khi có khán giả thưởng đậu ánh sáng, hoặc tặng quà cho chủ kênh, đây vẫn là lần đầu tiên Kiều Hân Hân nhìn thấy vật này.

...Hả? Vị khán giả có ID Kaka này vừa thưởng cho cô sao?

10 hạt đậu ánh sáng tương đương với 10 nhân dân tệ, TV Thái Dương sẽ rút đi ba phần, vậy không phải phòng phát sóng trực tiếp của cô vừa kiếm được 7 tệ sao?!

[Nếu được thì cô nên cười nhiều hơn nha, trông rất đẹp mắt.]

Sau khi Kiều Hân Hân nhìn thấy bình luận của Kaka, gương mặt đỏ lên, lập tức cầm con chuột mở diễn đàn ở trước mắt.

A a a, sao lại cảm thấy có chút ngượng ngùng thế này...

Hắn.. Hắn đang khen cô sao?

“Cảm ơn anh...”

Đúng rồi, đối với việc tiểu kim chủ thưởng cho mình, người làm chủ kênh hắn là nên bày tỏ lòng biết ơn nhỉ? Dù sao, làm gì có ai vô duyên vô cớ thưởng cho bạn chứ, đương nhiên là bởi họ thích bạn nên mới làm vậy.

Trước khi làm việc, Kiều Hân Hân đặc biệt liếc nhìn số người lưu trữ phòng phát sóng trực tiếp, quả nhiên là 1.

Chỉ khi khán giả muốn xem một chương trình trong thời gian dài mới lưu trữ một vị chủ kênh, như vậy, mỗi khi chủ kênh đăng nhập vào phòng phát sóng trực tiếp, hệ thống sẽ dùng tin nhắn để báo cho người hâm mộ tới xem.

[Đừng khách khí ^ _ ^.]

Ngắm thấy thái độ của Kaka vẫn luôn dịu dàng, kỳ thực cô rất tò mò về hắn, chỉ là không biết nên hỏi bằng cách nào để tránh gây cho đối phương cảm giác đột ngột.

Kiều Hân Hân muốn bắt đầu làm việc buổi chiều, thật ra công việc rất đơn giản, cô chỉ cần dạo quanh vài diễn đàn, tìm một phòng làm việc uy tín dành cho 'Người thi hộ', thay người khác viết bản thảo là được -- Tuy Kiều Hân Hân lấy truyện tranh làm chủ, nhưng nhờ cách hành văn tốt, hơn nữa lại thích viết kịch bản gốc cho truyện tranh, nên cô không gặp chút trở ngại nào khi viết tiểu thuyết.

Đương nhiên, nếu muốn trở nên nổi tiếng trong giới văn học cũng rất khó khăn, dù sao viết tiểu thuyết cùng vẽ truyện tranh là hai ngành nghề hoàn toàn khác nhau. Nước đều sâu, người mới rất khó lấn lộn trong giới.

Phòng phát sóng trực tiếp đang chiếu hình máy tính xách tay của Kiều Hân Hân, bởi vậy khi cô lướt qua diễn đàn, khán giả cũng có thể nhìn thấy.

[Phòng làm việc của tay súng(*)?]

(*) Nguyên gốc: 枪手 - Có nghĩa là 'Xạ thủ' (tay súng) hay còn mang nghĩa 'Người thi hộ'. Trong bối cảnh này, 'Người thi hộ' mang nghĩa 'Người viết bài hộ', tượng trưng cho công việc mà Kiều Hân Hân làm, nhưng như thế dài dòng quá nên mình giữ nguyên cụm đó. Nếu bạn nào có cao kiến có thể báo cho mình ^ _ ^.

Kaka không hiểu 'Tay súng' có nghĩa là gì.

[Chủ kênh cũng thích nghịch súng sao?]

Rất hiển nhiên, Kaka đang hiểu lầm cái gì.

Kiều Hân Hân khi đang ở trong trạng thái làm việc sẽ hết sức tập trung vào chuyện trước mắt, hoàn toàn quên nhìn khỏi vương nhỏ màu xanh nhạt kia.

[Trông cũng đâu có giống ==.]

Kaka bắt đầu lẩm bẩm.

Kiều Hân Hân không để ý tới hắn cũng không khiến hắn cảm thấy thất vọng, ngược lại, hắn cảm thấy hình ảnh chủ kênh chuyên tâm làm việc rất hấp dẫn.

Bình thường nếu hắn không làm gì cũng sẽ xem chương trình phát sóng trực tiếp, thỉnh thoảng sẽ chơi trò chơi trên TV Thái Dương, ở đó, chủ kênh nào cũng đều sẽ đùa giỡn, tỏ vẻ đáng yêu, bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp rất vui vẻ.

Nhưng ở đây lại không giống như vậy...

Rất yên tĩnh...

Rất ấm áp.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại cảm thấy ấm áp, có lẽ là vì vị chủ kênh này tới từ trái đất đi.

Trái đất.

Mỗi lần thăm đọc hai chữ này, sẽ khiến hần không nhịn được mỉm cười.

Kiều Hân Hân liên hệ với biên tập của một phòng làm việc, biên tập giao cho cô một phần ý chính của cốt truyện, để cô viết thử 1 vạn chữ.

Ý chính này rất đơn giản, là đề tài trùng sinh báo thù hiện đang thịnh hành, hơn nữa tiết tấu của truyện diễn biến nhanh, để không ngừng mang lại cảm giác sảng khoái cho khán giả.

Loại tác phẩm này rất được yêu thích ở trên những trang mạng tiểu thuyết cùng ứng dụng điện thoại di động, bởi vì đây là Tiểu Bạch văn(*), không yêu cầu cao với cách hành văn, vậy nên, với tốc độ của cô, có thể viết 1500 chữ mỗi giờ.

(*) Tiểu Bạch văn: Văn phong ngây thơ, đơn giản, chủ yếu thỏa mãn sự yy (tự sướng) của tác giả.

Đây đã là giới hạn của Kiêu Hân Hân, nếu đổi thành tác giả viết truyện chuyên nghiệp, tốc độ viết so với cô còn nhanh hơn rất rất nhiều.

“Biên tập viên, chiều mai tôi sẽ giao bản thảo cho cô.”

“Vậy thì tốt quá, nếu cô quả thật có thể viết 1 vạn chữ, tôi sẽ thanh toán tiền cho bản thảo này ~ Ôm hôn, cố lên nhé!”

Kiều Hân Hân tính toán một chút, cô có thể viết 5000 chữ trong hơn 3 tiếng đồng hồ, tính thêm thời gian sửa bài, cả quá trình sẽ tốn 5 tiếng đồng hồ.

Hôm nay viết 5000 chữ, sáng mai lại viết thêm 5000 chữ... Ừm, nếu bản thảo được chấp nhận, mỗi tuần cô có thể kiếm thêm chút tiền.

Ít nhất tạm thời sẽ không bị đói bụng.

Kiều Hân Hân ra sức gõ chữ ở trước máy tính xách tay, nghiêm nhiên quên rằng thời gian phát sóng trực tiếp đã gần đến 5 giờ chiều.

Trong lúc đó, cũng có vài người qua đường vào phòng.

Trên màn hình liên tục hiển thị máy tính cùng bàn phím của Kiêu Hân Hân, hiện tại cảnh cô gõ chữ đang được truyền trực tiếp cho người xem.

[Ồ, chủ kênh đang viết tiểu thuyết hả?]

[Là tôi đi nhầm chỗ à? Đây không phải chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt hàng ngày sao?]

[← Cậu chẳng hiểu gì cả, viết tiểu thuyết cũng coi như hoạt động sinh hoạt hàng ngày, tôi nghĩ chủ kênh là một nhà văn.]

Vài vị khán giả trò chuyện, có lẽ là do khi chủ kênh viết tiểu thuyết, họ có thể đọc được nội dung truyện, vậy nên hứng thú của mọi người đều bị khơi mào.

[Chủ kênh còn có thể vẽ tranh rất đẹp. Cô ấy còn biết nấu ăn, ăn ngon cực kỳ 0. 0 .]

Người hâm mộ nhỏ số 1 Kaka lên tuyến, so với những người này, hần tới sớm hơn mấy tiếng, tự nhiên có cảm giác hơn người.

[Cậu có vẽ rất hiểu chỗ này nha ~.]

[Phòng phát sóng trực tiếp này thật mới mẻ, hôm nay là ngày phát sóng đầu tiên phải không, tôi liền lưu trữ trước, không biết chủ kênh lần này có thể kiên trì trụ lại không QAQ.]

Người lưu trữ: 2.

Sau khi Kaka thấy người nọ nói vậy, trực tiếp hỏi:

[Ý cậu là gì? Trước kia cậu từng xem chương trình giống như vậy à?]

[Ừm, tôi đã từng coi qua chương trình của một vị chủ kênh người trái đất vô cùng hài hước, đáng tiếc sau 1 tuần, phòng phát sóng trực tiếp của anh ta bị đóng cửa QAQ.]

[Sao lại thế?]

[Hình như là do lượt yêu thích của anh ta không đạt tiêu chuẩn... Hai, ba vị chủ kênh người trái đất mà tôi liên tục chú ý cuối cùng đều biến mất hết QAQ.]

Kaka trầm mặc.

Xem ra, hần nên đi tìm hiểu điều luật dành cho chủ kênh của TV Thái Dương một chút, trước kia hần chưa từng để ý việc này.

Kiều Hân Hân từ nãy tới giờ đều không nói gì, vài phút sau, những người vì tò mò mà ở lại xem cô gõ chữ liền tự động rời đi.

Dù sao, đối với những người ngoài hành tinh này mà nói, tiểu thuyết trùng sinh mà Kiều Hân Hân đang viết không có ý nghĩa gì với bọn họ, rất nhiều bối cảnh cũng cách dùng từ bọn họ xem không hiểu.

Đối với chuyện phát sóng trực tiếp, việc khán giả hưởng thụ nhất chính là cùng tương tác với chủ kênh.

Vị khán giả luôn thêm biểu tượng 'Khóc lóc' ở sau mỗi câu bình luận cũng vội vã bỏ đi, vì một chủ kênh người nọ thích vừa đăng nhập, trong phòng chỉ còn lại một mình Kaka.

Còn 10 phút nữa liền tới 5 giờ.

Từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, đây là thời gian phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân ngày hôm nay.

Kaka vừa lật xem quyển sách trong tay, vừa theo dõi chương trình phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân, hân hạnh định, khi chương trình kết thúc, cô chắc chắn sẽ không nhớ tới việc nói một câu hẹn gặp lại với hân.

Vậy cũng chẳng sao, ngày mai hân sẽ lại tới nữa.

[Ngày mai gặp lại sau nhé, chủ kênh, chúc cô ngủ ngon.]

Hân rất cẩn thận nói lời tạm biệt, đang chuẩn bị rời khỏi phòng, lại nghe được tiếng chuông di động vang lên.

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cô quay đầu nhìn chòng chọc màn hình di động, trông thấy một dãy số lạ.

Cô không bắt máy.

Mãi cho tới khi chuông điện thoại tắt hân, cô mới cầm di động lên, soạn một tin nhắn ngắn.

[Tôi đang bận, xin hỏi bạn là ai vậy?]

Bình thường, chỉ có bên dịch vụ chuyển phát nhanh gọi điện cho cô, lại sợ có chuyện trọng yếu gì mà mình không biết, nên cô mới gửi đi một tin nhắn.

Rất nhanh, người nọ trả lời.

Màn hình trí năng yên lặng rút ngắn khoảng cách, lúc Kiều Hân Hân mở điện thoại di động lên, nội dung tin nhắn xuất hiện trong phòng phát sóng trực tiếp, vô cùng rõ ràng.

[Là Lâm Ngọc Dương đây, tôi đã về nước rồi. Trưa mai... Cậu có thể cùng tôi ăn một bữa cơm không?]

Đình!

[Hệ thống: Xin thông báo, chương trình phát sóng trực tiếp ngày hôm nay chính thức kết thúc tại đây, hẹn gặp lại quý vị khán giả vào ngày mai!]

Kaka ngồi thẳng dậy, hiển nhiên, tin nhắn này đã thu hút sự chú ý của hân.

Nhưng màn hình của phòng phát sóng trực tiếp đã biến thành màu đen, hân không thể thấy tình hình của Kiều Hân Hân ở đầu bên kia nữa.

“...”

Kaka rất buồn bực.

Kiều Hân Hân cầm di động, thân thể nhẹ nhàng phát run, cô không nghĩ người đó lại có thể là Lâm Ngọc Dương.

Anh... Đã từ Hàn Quốc trở về rồi sao?

Lâm Ngọc Dương là bạn ngồi cùng bàn với cô ở trường trung học phổ thông, sau khi tốt nghiệp, liền lập tức bay sang Hàn Quốc học tập, nghe nói anh ta đã ký hợp đồng với một công ty đại diện, cùng bốn người khác tạo thành một nhóm nhạc để ra mắt công chúng, trong hai năm đầu nổi tiếng khắp cả nước.

Hàn Quốc là nơi thay mình tinh nhanh như thay áo, nhóm nhạc như miếng thịt tươi này rất nhanh bị những người khác trào lên đầu, bọn họ đã từng thử phát triển ở trong nước, nhưng tiếc là vẫn chỉ dậm chân tại chỗ.

Hai năm qua, sự yêu thích mọi người dành cho nhóm TUT càng lúc càng âm ỉ, khi Kiều Hân Hân lướt mạng, rất ít khi thấy được tin tức của bọn họ.

Dưới loại tình huống này, sao Lâm Ngọc Dương lại trở về Trung Quốc?

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5: Không ngọt, không lấy tiền

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Một đêm này Kiều Hân Hân hầu như không ngủ nổi, ở trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ tới việc sắp được gặp anh khiến cô cảm thấy vừa kích động, vừa khẩn trương.

Rất nhiều hồi ức một mạch dâng trào.

Thường ngày, lịch làm việc và nghỉ ngơi của cô đều rất ổn định, có lẽ là do lúc ban ngày, cô luôn vội vàng viết bản thảo, nên khi nằm dài trên giường, sẽ thiếp đi trong chốc lát.

Ngay cả lần đầu tiếp xúc với vị quản gia của TV Thái Dương cũng không khiến cô mất ngủ, nhưng lúc này đây, cô không tài nào ngủ được.

Rạng sáng, vào lúc 5 giờ, cô mang đôi mắt gấu trúc bò dậy, mở văn bản trên máy tính, bắt đầu gõ chữ.

Còn 5000 chữ nữa...

Nếu đã đồng ý giao bản thảo cho biên tập viên trong ngày hôm nay, cô nhất định sẽ làm được, huống hồ hiện tại cô đang túng thiếu không chịu nổi, có tiền sớm một chút mới có thể khiến lòng cô kiên định hơn.

Thời gian phát sóng trực tiếp ngày hôm nay vẫn như cũ, từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, quản gia trí năng giúp cô thay ảnh đại diện có hình “Cây đã nảy mầm”, tên của phòng cũng đổi thành...

[Hẹn hò ngược câu(*), không ngọt không lấy tiền ~(≥▽≤)/~.]

(*) Ngược câu: 1 cụm từ lóng trong tiếng Trung, ý chỉ việc trái tim con dân độc thân bị xát muối khi thấy những cặp đôi tình tình tứ tứ ở nơi công cộng.

Đúng 9 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp vừa mở ra, trong nháy mắt Kaka liền tiến vào. Hân liếc mắt nhìn tên của gian phòng, cùng ảnh đại diện hình cây cỏ mang vẻ mặt hạnh phúc, liền biết Kiều Hân Hân đã đồng ý với người kia.

Liên tục gõ chữ trong 4 tiếng khiến Kiều Hân Hân cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cô nhấp một ngụm cà phê để nâng cao tinh thần.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, tim cô đập thình thịch.

Cách 12 giờ trưa...

Càng ngày càng gần.

[Chào buổi sáng, cô thức đêm à?]

Vành mắt đen trên mặt Kiều Hân Hân hết sức rõ ràng, ai bảo đa cô sinh ra vốn trắng trẻo.

Đang uống cà phê, liền nhìn thấy ID quen thuộc kia, Kiều Hân Hân cứng ngắc gật đầu: “Đúng vậy.”

Nếu còn tiếp tục nói ra sẽ rất mất mặt... Cô lại có thể mất ngủ cả đêm chỉ vì một tin nhắn ngắn ngủi, cuối cùng không thể không ngồi dậy viết bản thảo.

Có điều, Kaka tới đúng giờ để chờ như vậy, Kiều Hân Hân nghĩ, hẳn là cô nên nói thêm đôi câu nhỉ?

Suy nghĩ một chút, cô mở miệng nói: “Tôi vẫn phải sửa lại bản thảo, nhưng về cơ bản thì không có vấn đề gì, có lẽ sẽ hoàn thành trong nửa tiếng nữa.”

[0-0 ù, cố lên nhé!]

Kiều Hân Hân bắt đầu chuyên tâm sửa bản thảo, máy quay vô hình tự điều chỉnh góc độ, toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp chỉ còn lại âm thanh gõ phím lách cách.

Kaka ngẩn người nhìn chằm chằm vào màn hình.

Bãi trí trong phòng tuy đơn giản, nhưng lại rất sạch sẽ, chỉ riêng cái bàn Kiều Hân Hân để máy tính có hơi lộn xộn, những con thú bông lớp nhỏ được xếp thành hàng tại kệ trên đầu máy tính.

Ở đó còn có một chậu xương rồng xanh.

Bầu không khí trong phòng phát sáng vẫn âm ỉ như trước, nhưng Kaka cũng quen rồi. Hiện tại hắn không có việc gì làm, cũng lười đi tìm những chủ kênh người trái đất khác.

Đại khái là hắn vẫn hy vọng Kiều Hân Hân có thể thông qua kỳ thực tập một cách thuận lợi. Suy cho cùng, hắn muốn thấy nhiều việc liên quan tới trái đất hơn nữa.

Sau khi sửa xong bàn thảo, gửi vào hòm thư của biên tập viên, công việc của ngày hôm nay coi như đã được hoàn thành triệt để. Kiều Hân Hân đuổi người đứng dậy, phát hiện chân mình có chút tê dại.

Đã 9 giờ 40 phút, cô muốn chỉnh trang một chút để chuẩn bị ra ngoài.

A, đúng rồi!

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn về một bên của màn hình nhỏ, số người xem trực tuyến là 1. Cô phóng lớn màn hình một chút, nhìn càng thêm rõ ràng.

“Anh vẫn còn ở đây chứ?”

[Có nha 0-0.]

“Có thể giúp tôi chọn một bộ quần áo được không?”

[Được...]

Kiều Hân Hân đem toàn bộ quần áo từ trong ngăn kéo ra, trừ 5 bộ áo ngủ, quần áo để mặc khi ra ngoài cũng có vài cái.

Cô trải rộng quần áo lên giường, hè năm nay, cô vẫn chưa mua một bộ quần áo nào, mà những bộ đồ này đều rộng thùng thình... Cô thờ dãi, sớm biết như vậy, hồi trước lúc bản thân vẫn còn chút tiền, nên đi mua thêm mấy bộ mới phải.

Cho dù phải ăn mỳ một tháng cũng được.

Bây giờ đột nhiên muốn ra ngoài gặp người, một chút chuẩn bị cũng không có.

Nhưng, Lâm Ngọc Dương thật vất vả trở về, cô không nở cự tuyệt.

“Anh cảm thấy bộ nào đẹp?”

Màn hình chiếu vào những bộ đồ trên giường, Kaka trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi đánh ra vài chữ.

[Cái nào cũng xấu ==.]

Đúng vậy, cái nào cũng xấu!

Mặc dù hiện tại Kaka đang bị giam, nhưng thẩm mỹ của hắn vẫn rất bình thường! Quần áo thời trang chẳng phân biệt bất cứ hành tinh nào, không phải sao?

Mấy bộ đồ này của Kiều Hân hân không thể phối hợp cùng nhau, chiếc váy vàng duy nhất cũng bị giặt đến bạc màu... Nếu hôm nay cô thực sự muốn tới chỗ hẹn, nhất định không thể mặc quần áo xấu như vậy!

Trong phòng lại vô tình nhiều thêm mấy người, bọn họ nhìn hình ảnh của phòng phát sáng trực tiếp, tò mò hỏi --

[(☆▽☆) Chủ kênh đang chuẩn bị thay quần áo hả?!]

[Đây là quần áo mà phụ nữ trái đất thường mặc sao?]

[Tôi cảm thấy rất lạ nha...]

“À, tôi... Tôi đang nghĩ xem nên mặc gì mới tốt.” Giọng của Kiều Hân Hân rõ ràng truyền tới, vừa đúng lúc màn hình chiếu lên khuôn mặt của cô.

[Chủ kênh đánh mắt khóe thực đậm nha!]

Có người châm chọc hai quầng mắt đen của Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân: “...”

[Cô còn bộ nào khác không?] Kaka dò hỏi.

Suy nghĩ một chút, cô gật đầu nói: “Có.”

Biểu cảm của cô không quá tự nhiên, một bộ muốn nói lại thôi. Cô đến trước tủ quần áo, ngồi xổm xuống, lấy ra một chiếc hộp.

Sau khi mở hộp ra, hai phần quần áo xuất hiện.

Ở trên là áo somi lụa màu trắng, phía dưới là quần dài màu xanh biển, bộ đồ vừa mới vừa sạch, giống như chưa bao giờ bị mặc qua.

[Cô thử xem! 0-0]

Kaka vẫn tiếp tục nhẫn nại.

[A a a a a, vừa mới tới liền được chủ kênh cấp cho quyền lợi xem một màn nóng bỏng, ngài quân gia đừng chặn hình, tôi rất muốn thấy đó QAQ]

[← Dấu chấm câu bị cậu ăn mất rồi à?]

Người qua đường Giáp không nhận được châm chọc nói.

[Cậu tới rồi sao.]

Kaka thấy được một gương mặt quen thuộc.

[Ủm ừm, chủ kênh Ly Ly hôm nay xin nghỉ, không có cô ấy ở đây, những ngày cuối tuần của tôi rất tịch mịch QAQ]

Hôm qua người này thấy Kiều Hân Hân chỉ liên tục gõ chữ, còn nghĩ sau này cô cũng sẽ không ra ngoài, ai biết được hôm nay cô lại khiến người nọ kinh ngạc mừng rỡ không thôi.

[Thật đáng để mong đợi, 2333, lại có thể ngắm đường phố trái đất vốn đã náo nhiệt từ xưa thêm lần nữa rồi ~]

Sau khi Kiều Hân Hân thay xong quần áo, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp khôi phục lại như thường. Cô nhìn vào gương, chậm chậm chải tóc.

Có lẽ bởi vì tên phòng hôm nay khá hấp dẫn người xem, không bao lâu sau, trong phòng liền tụ tập hơn mười mấy khán giả.

Kiều Hân Hân chải một kiểu tóc đơn giản, dùng một chiếc kẹp tóc màu xanh nhạt, giữ chặt một nửa đầu tóc dài.

Hình như đã rất lâu rồi, cô không cẩn thận chỉnh trang bản thân như thế này.

Mặc dù đây đã là một từ mấy năm trước... Nhưng, so với những món đồ khác của cô, cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thực cô không muốn mặc bộ đồ này ra ngoài, chung quy vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Bộ quần áo này... là Lâm Ngọc Dương tặng cô.

Ngày đó là ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô, cũng là ngày anh rời đi.

Thứ mà anh đưa, Kiều Hân Hân vẫn luôn cất giữ, lần nào dọn nhà cũng sẽ mang theo nó, chưa bao giờ quên.

Bởi vì anh nói, lần sau gặp mặt, hãy mặc cho mình xem.

Lúc anh nói lời này, có lẽ vẫn cho rằng hai người rất nhanh rồi sẽ gặp lại, không nghĩ thoáng một cái, chính là 5 năm.

Nhịp tim của Kiều Hân Hân đập rất nhanh, cô cảm khẩu trang, đẩy cửa ra ngoài.

Lần cuối cùng ăn cơm chung với người quen là khi nào nhỉ?

Cô đã không còn nhớ nổi nữa.

Trong trí nhớ của cô, năm ấy, khi anh trai gặp chuyện không may, cô cũng vừa tốt nghiệp trung học, sau nhiều lần trăn trở liền tới Đông Xuyên.

Ngành nghề tạp chí ở đây tương đối phát triển, dùng tranh minh họa làm kế mưu sinh, cô có thể miễn cưỡng ăn no. Bình thường việc gửi bản thảo đều dựa vào internet, thỉnh thoảng mới cần tới tòa soạn một chuyến. Kiều Hân Hân cầm điện thoại di động, dùng ứng dụng bản đồ tìm đường tới chỗ hẹn với Lâm Ngọc Dương.

Cách nơi này không xa, ngồi tàu điện ngầm số 4 một chuyến là đến.

Kiều Hân Hân liên tục nghĩ tới việc gặp Lâm Ngọc Dương, không có thời gian để ý tới phòng phát sóng trực tiếp. Mà màn hình đã bắt giữ những cảnh tượng xung quanh, khán giả đều có vẻ hết sức hưng phấn.

[Oaa, tôi rất thích nhà cổ ~ Thật muốn vào nhìn một cái QAQ]

[Nghe nói người trái đất rất nhiệt tình hiếu khách, không lạnh lùng giống mọi người ở kỷ nguyên mới.]

[← Tuy rằng khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng vẫn đem lại cảm giác rất tuyệt.]

[Nếu có thể đi du lịch ở trái đất một chuyến thì tốt rồi! Đáng tiếc, để bảo vệ những hành tinh cũ, đường sắt ngân hà không cho phép chúng ta ghé qua QAQ]

Phòng phát sóng trực tiếp dần dần náo nhiệt hẳn lên, nhưng Kaka vẫn không nói gì.

Tại thời điểm có lượng người xem trực tuyến cao nhất, con số lên tới 45 người.

Tuy Kiều Hân Hân đã hoàn toàn quên chuyện này, nhưng cũng không làm giảm đi sự hiếu kỳ của mọi người đối với 'Hành tinh cổ xưa'.

Bởi chủ kênh người trái đất thực sự quá ít, hiện tại tìm khắp cả đài Thái Dương cũng không có người thứ hai.

Vậy nên, cho dù chủ kênh rất nghiệp dư, khán giả cũng có thể tự mình tiêu khiển.

[Tàu điện ngầm đông ghê! Nghe nói trái đất là hành tinh có lượng dân cư nhiều nhất đó!]

[Bao nhiêu người?]

[Khoảng vài tỷ nha =V=.]

[A a a a mọi người mau nhìn bên kia kia! Có người đẹp!]

[23333(*), chân của em gái kia thật đẹp...]

(*) 2333: Một biểu tượng cảm xúc rất phổ biến bên Trung Quốc, tương đương với LOLOL, ý chỉ một sự việc rất buồn cười. Có thể hiểu theo cách khác là nhân vật đang cười ha ha.

[Ta kháo ('o') Ông chú bên kia đột nhiên dựa vào gần như vậy làm gì? Muốn ăn đậu hủ sao!?!]

Hình ảnh trong phòng phát sóng trực tiếp đều do quản gia trí năng điều khiển, anh ta luôn tìm kiếm những cảnh đáng được lên tuyến trong tàu điện ngầm, nhưng quả nhiên, dù là phái nam của hành tinh nào, cũng đều thích ngắm người đẹp nhất.

Sau khi tới ga tàu, Kiều Hân Hân dễ dàng tìm được nhà hàng kia, cô đứng ở ngoài, nhìn cửa nhà hàng không động đậy.

Hai chân giống như dính liền với mặt đất, căn bản không nhúc nhích được.

Cô nghĩ tới rất nhiều chuyện hồi trung học, trong lòng đều là Lâm Ngọc Dương.

Người thiếu niên kia vẫn luôn sống ở trong trí nhớ của cô, mà hiện tại, cô cuối cùng cũng có thể thấy anh rồi. Không phải ở trong mơ, không phải ở trong video trên máy tính, không phải ảnh chụp trên tạp san giải trí... Mà là một Lâm Ngọc Dương bằng xương bằng thịt.

Lâm Ngọc Dương ở tuổi 22.

“Chờ mình trở về từ Hàn Quốc, nhất định sẽ tới tìm cậu đầu tiên! Chẳng mấy chốc mình sẽ trở lại ngay thôi, Hân Hân, đến lúc đó... Mình, mình có lời muốn nói với cậu.”

Kiều Hân Hân từ từ điều chỉnh hô hấp, khuôn mặt cô chậm rãi lộ vẻ tươi cười, có chút ngượng ngùng, lại mềm mại cực kỳ.

Vị quản gia thông minh tất nhiên sẽ không bỏ qua một màn này.

Nền tảng của Kiều Hân Hân rất tốt, cho dù không trang điểm, vẫn có thể giết sạch một đồng phụ nữ đã phẫu thuật thẩm mỹ trong nháy mắt, làn da quá mức tái nhợt, ngược lại mang theo vẻ đẹp của người bệnh.

Khi cô cười, đôi mắt trong suốt như sóng dập dờn, vẻ hạnh phúc vì sắp gặp được người trong lòng cảm hóa toàn bộ khán giả.

Trong nháy mắt, phòng phát sóng trực tiếp bùng nổ.

[A a a a a a có thể thấy được nụ cười của chủ kênh thực không dễ dàng nha!]

[Chủ kênh thật xinh đẹp! So với mấy em gái dọc đường còn xinh đẹp hơn!]

[← Nụ cười thật ngọt ngào, tiêu rồi, tôi thích khoản này nhất! Làm sao bây giờ, thật có lỗi với Ly Ly - chan QAQ]

[23333, cùng là em gái mà tôi còn cảm thấy chủ kênh xinh đẹp nữa là, trái đất dường như thật tốt ~.]

[Ta kháo, có em gái!]

[Có em gái ở đây à!]

[↑ Em gái đừng đi! Nói cho anh nghe vì sao em muốn xem vị chủ kênh xinh đẹp này, quả nhiên bây giờ bách hợp(*) lên ngôi rồi QAQ]

(*) Bách hợp: Chỉ truyện có cặp đôi nữ x nữ.

[Tôi bị tên phòng hấp dẫn mà vào nha, không phải chương trình phát sóng trực tiếp hôm nay tên là không ngọt không lấy tiền sao (cười), có điều chủ kênh rất đáng khen ngợi, tự nhiên lại không làm bộ, rất có cá tính! Tôi liền lưu trữ ~ hi hi.]

Không phải Kiều Hân tự nhiên lại không làm bộ, mà là, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện phát sóng trực tiếp.

Số người trong phòng ổn định ở con số 50, mọi người đều rất tò mò về chuyện sắp xảy ra.

[Tôi thích nhất là xem cảnh hẹn hò, 233333, chẳng biết vai nam chính có đẹp trai không nhỉ?]

[Nhờ là vai nữ chính thì sao ~.]

[QAQ Không muốn đâu! Nếu thực sự nhìn thấy hai em gái xinh đẹp hẹn hò, đêm nay tôi sẽ không ngủ được!]

Kiều Hân Hân một lần nữa hít sâu, giờ chân đi về phía nhà hàng.

Người phục vụ đứng ở bên trong kéo cửa ra.

“Hoan nghênh tiểu thư đến với nhà hàng, xin hỏi tiểu thư đã đặt hẹn chưa ạ?”

“Tôi tìm một vị tiên sinh họ Lâm.”

“Được, mời tiểu thư đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6: Ăn nhiều một chút

Khung cảnh của nhà hàng tao nhã, lịch sự, có tiếng đàn dương cầm du dương chậm rãi lưu chuyển. Hiện đang là thời điểm ăn trưa, trong sảnh lớn ngồi không ít khách. Người phục vụ mang Kiều Hân Hân tới trước cửa một sương phòng đã được bao, vén rèm lên, mỉm cười nói: “Mời tiểu thư.”

“Cảm ơn anh.”

Kiều Hân Hân bước vào, sương phòng bốn chỗ cũng không lớn, cô liếc mắt liền thấy Lâm Ngọc Dương đang ngồi ở phía bên trái.

Hiện tại anh đang tiếp điện thoại, sau khi nghe thấy tiếng động liền ngừng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi lộ sự xấu hổ.

“Không nói chuyện nữa, cô ấy tới rồi.”

Lâm Ngọc Dương cúp điện thoại, anh đứng lên, đưa tay phải về phía Kiều Hân Hân.

“Đã lâu không gặp.”

Kiều Hân Hân nhìn người đàn ông trước mặt, 5 năm trôi qua, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều. Hồi còn học trung học, anh thường xuyên bị nữ sinh vây xem, hai năm trước tại Hàn Quốc lại càng thêm nổi bật. So với video âm nhạc, anh ở trước mặt cô vô cùng chân thật, cũng rất có sức hấp dẫn. Chỉ là, ánh mắt anh bình thản như nước, lúc nhìn Kiều Hân Hân lại giống như đang nhìn một người qua đường xa lạ.

Cô căng thẳng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Do dự một chút, cô nắm tay thành quyền, rồi mới chậm rãi vươn tay ra.

“Đã lâu không gặp.”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc, bắt tay tượng trưng một cái, Lâm Ngọc Dương rất nhanh liền rút tay về.

“Cậu ngồi đi.”

Sau khi tiến vào phòng, tay chân Kiều Hân Hân liền cứng ngắc, chỉ có thể đi từng bước nhỏ, may mà Lâm Ngọc Dương đang sửa sang lại áo somi, không thấy cảnh cô suýt chút nữa vung cùn chân cùn tay.

Làm sao bây giờ, ở thời điểm đối mặt với anh, cô căn bản không có cách nào hô hấp bình thường.

Thật ra... Khi đối mặt với người khác, cô cũng sẽ như vậy...

Nhưng không nghiêm trọng đến mức này!

[Khuôn mặt của người đàn ông này không tệ nha, tôi cho 7 điểm! (☆▽☆).]

[A~ Nếu bạn bè khác phái của tôi cũng đẹp trai như vậy thì tốt rồi! Chíp chíp chíp, chỉ tiếc là bị mù đường cả đám (´^`)].

[← Em gái báo địa chỉ đi! Tôi cam đoan trong vòng 2 tiếng sẽ tới nơi!]

[Tôi cảm thấy chủ kênh rất hồi hộp, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy hẹn hò sao? Dù đúng hay không thì Kiều Kiều cũng gắng lên nhé, Oa thích nhất là xem loại kịch vừa trong sáng tự nhiên vừa máu chó này, 23333.]

So với bình thường, phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt hơn hẳn, không riêng gì nam giới, có không ít những em gái đang vây xem.

Dù sao cũng là soái ca của hành tinh cổ xưa, không nhìn mới là lạ!

[Ô Ô Ô(*) thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

(*) Ô Ô Ô: ID này có nghĩa là tiếng khóc, phiên bản tiếng anh là 'Boo hoo hoo'.

[Hân Hân cố lên, lúc Ly Ly không lên sóng, tôi sẽ đến đúng giờ tìm cô chơi QAQ]

[2333, bắt tay bắt tay, tôi cũng từ bên Ly Ly dạt sang đây ~~.]

[Tốt lắm, trước mặt có hai kẻ muốn làm phản! Tôi muốn đi mách lẻo!]

[← Chúng tôi đều là người qua đường, không phải kỵ sĩ hộ vệ như cậu.]

[... Chờ đó, tôi đi thay áo!]

Kỵ sĩ hộ vệ là người hâm mộ cao cấp của phòng phát sóng trực tiếp, cần phải bỏ ra một lượng lớn đậu ánh sáng để mua, hơn nữa mỗi tháng đều sẽ thiết lập (reset) lại một lần.

Bỏ được tiền để mua chức tước, không phải fan cuồng thì chính là đại gia!

Số người xem trực tuyến của phòng vẫn ổn định ở con số 50, mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ, còn Kaka vẫn chưa ra mặt.

Bầu không khí trong sương phòng có vẻ nghiêm túc, Kiều Hân Hân không biết nên nói gì, mà Lâm Ngọc Dương lại vui đùa nghịch với điện thoại di động.

Vài phút đồng hồ trôi qua, anh ta mới ngẩng đầu lên hỏi: “Mấy năm gần đây cậu sống thế nào?”

Một câu hỏi cực kì khách khí.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Không tồi.”

Đối với cô, Lâm Ngọc Dương cũng không có nhiều hứng thú, chỉ khi nói chuyện mới nhìn cô, những lúc khác đều tự làm việc của riêng mình.

Hơn nữa, chủ đề nói chuyện cũng là câu được câu không, hoàn toàn khác hẳn so với khung cảnh khi gặp lại mà cô tưởng tượng ra.

“Cậu thì sao?” Kiều Hân Hân hỏi ngược lại.

“Bạn đến mức bù đầu, có lẽ sau này sẽ càng bận rộn hơn.”

Không ai biết việc anh ta trở lại Trung Quốc, công ty muốn anh ta xử lý tốt 'việc tư' trước, sau đó mới công khai tin tức anh về nước để lập nghiệp.

Lâm Ngọc Dương đem văn kiện trên bàn đẩy về phía Kiều Hân Hân, nói: “Cậu xem cái này một chút đi, có gì không hiểu thì hỏi tôi.”

Hà? Kiều Hân Hân ngồi ngay ngắn, đem giấy tờ ở trước mặt cầm lên.

Sau khi đọc qua mấy dòng, sắc mặt của cô càng lúc càng nặng nề.

Thỏa thuận bảo mật.

[Thỏa thuận bảo mật là cái quỷ gì??]

[Hóa ra là siêu sao lớn nha, chắc chắc.]

[Buổi hẹn hò ngọt ngào đâu? Chẳng lẽ tôi mở sai kênh à?]

Màn hình chuẩn xác quét qua hàng chữ màu đen trên tờ giấy trắng kia, nội dung hợp đồng đơn giản dễ hiểu. Kiều Hân Hân giống như bị người đội xuống một chậu nước lạnh từ trên đầu, nhịp đập của trái tim nóng hổi đang nhảy nhót kia trong nháy mắt liền chậm lại.

Cô đang mong đợi điều gì đây?

5 năm có thể thay đổi rất nhiều người, huống hồ, con đường mà anh lựa chọn là giới giải trí.

Lâm Ngọc Dương nhìn cô đang ngần ngừ, cho rằng cô không hiểu chỗ nào, liền tự mình giải thích: “Kỳ thật, chuyện này rất đơn giản, cậu phải hiểu rằng tôi cũng đang phải lặn lội trong cái vòng luẩn quẩn này, hơn nữa, lần này về nước, tôi không được phép có bất cứ chuyện tai tiếng gì. Vậy nên... Cậu phải đảm bảo, nếu sau này cậu phát ra bất cứ động thái công khai nào cũng đều không liên quan tới tôi, những chuyện trong quá khứ của chúng ta mãi mãi không cần nhắc lại.”

“... Hôm nay cậu tới tìm tôi là vì việc này sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu đã thế, cậu muốn tôi ký bản thỏa thuận này?”

“Chúng tôi sẽ không để cậu ký một cách uổng phí.”

Kiều Hân Hân không biết phải nói gì, cô chỉ cảm thấy rất thất vọng -- Đây chính là Lâm Ngọc Dương của tuổi 22 sao?

Mọi tình đầu tốt đẹp không gì sánh nổi ở trong lòng cô, lập tức hoàn toàn tan vỡ.

Bề nát tới mức không còn sót lại chút vụn vặt nào.

Cái bóng thời niên thiếu cùng người trước mặt chồng lên nhau, ngũ quan tuần tú không thay đổi nhiều, nhưng cả người lại có vẻ xa lạ đến thế.

Lâm Ngọc Dương thần nhiên nói: “Theo điều tra của phía công ty, công việc của cậu hình như cũng không được thuận lợi. Cậu biết Thanh Sắc Hà Quang không? Đó là một tòa soạn rất lớn, tiểu thuyết của bọn họ cần một lượng lớn tranh minh họa, nếu cậu ký bản thỏa thuận này, vậy xem như chúng ta đang trao đổi, chúng tôi có thể tặng cậu một cái nhân tình, giúp cậu ký hợp đồng để trở thành họa sĩ minh họa cho công ty của họ -- Giao dịch như vậy, cậu cũng không lỗ đâu.”

Làm sao Kiều Hân Hân có thể không biết Thanh Sắc Hà Quang, đây chính là tạp chí tuổi trẻ có lượng tiêu thụ cao nhất. Hơn nữa, dưới tay của công ty nọ còn có tuần san truyện tranh đặc biệt được đăng nhiều kỳ - 'Cánh giới'.

Ngưỡng cửa của tuần san này rất cao, những người mưu sinh bằng việc vẽ tranh minh họa đều tranh đến bể đầu để có được một vị trí, chỉ là những người đã ký được hợp đồng với họ đều đang dồi dào tinh lực, bọn họ căn bản không thiếu người.

Kiều Hân Hân đã bị chặn ở ngoài cửa vô số lần, phần tranh gửi đi của cô cho tới hiện tại đều như đá chìm đáy biển, cô thậm chí còn chẳng biết liệu biên tập viên của đối phương có từng nhìn qua hay không.

Thấy cô không nói lời nào, Lâm Ngọc Dương hơi hơi nhíu mày.

"Kiều Hân Hân, cậu suy nghĩ thật kỹ đi, cơ hội này rất khó có được. Nếu cậu có thể cùng bọn họ ký hợp đồng, cuộc sống sinh hoạt sau này ít nhất phải tăng thêm hai bậc. Không ai là không cần tiền, hoặc ước mơ của chính bản thân mình, không phải sao?"

Sau khi Lâm Ngọc Dương nghỉ ngơi dưỡng sức ở Hàn Quốc 5 năm, cuối cùng cũng lấy được cơ hội bay đi một mình. Lần này, anh ta đã ký hợp đồng với một công ty đại diện lớn, thật vất vả mới kiếm được tài nguyên tốt như vậy, anh ta tuyệt đối không cho phép bất cứ sai lầm gì xảy ra.

“Tôi thích cậu.”

“Cái gì?” Lâm Ngọc Dương sững sờ một chút.

[A a a a a a chủ kênh cư nhiên thổ lộ sao?! Lẽ nào cô ấy quyết định theo đuổi anh ta!?]

[QAQ Quảng gã này đi giùm tôi, ghét hẳn muốn chết. Hân Hân, ở chân trời này nơi nào mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ ~ Cô không cần phải để ý tới kẻ đó]

[Thật phấn khích nha! Đây chính là chiến đấu phản kích trong truyền thuyết sao?]

[Tuy nghe có chút máu chó nhưng nếu nhân vật nam chính có thể hồi tâm chuyển ý thì thật tốt quá 233333.]

Ai cũng không nghĩ Kiều Hân Hân sẽ tỏ tình, cô cho người khác cảm giác mình là một cô gái tương đối kín đáo, vậy mà khi tỏ tình lại hết sức nghiêm túc.

Ở Hàn Quốc, Lâm Ngọc Dương dù sao cũng đã từng nổi tiếng qua, cả ngày đều có phái nữ đuổi theo kêu “Này anh, em thích anh”, nhưng có thể thô lộ dưới tình huống như hiện tại, vẫn là lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Mà người này lại có chút bất đồng so với người hâm mộ của anh ta.

Nói thế nào nhỉ, loại cảm giác này... Có điểm vi diệu.

Kiều Hân Hân tiếp tục nói: “Tôi còn tưởng lần này cậu tới tìm tôi là để thực hiện ước hẹn khi xưa.”

Lâm Ngọc Dương của tuổi 17, cũng không mang dáng vẻ lạnh như băng giống người ở trước mắt. Thời trung học, Kiều Hân Hân luôn trầm mặc ít nói, không có bất cứ người bạn nào, anh sẽ thường xuyên đùa giỡn để dỗ cô vui vẻ. Thời điểm làm biếng trong giờ thể dục, anh sẽ ngồi ở trên bục giảng, ôm một cây đàn ghi-ta, vừa hát vừa nhìn cô cười.

Anh sẽ mang com sáng cho cô.

Sẽ đưa cô về nhà.

Sẽ bảo vệ cô khi cô bị bắt nạt.

Vẫn còn đó... Lời thề son sắt khi anh đi vào mùa hè năm ấy, anh nói, anh nhất định sẽ trở về.

“Hân Hân, chờ mình.”

Thời gian thật đáng sợ, nó có thể hoàn toàn thay đổi một con người.

Thiếu niên trong trí nhớ cứ như vậy biến mất, thực ra Kiều Hân Hân cảm thấy có chút khổ sở.

Nhưng cô lại không thương tâm chút nào.

Không có ai được sinh ra chỉ để yêu thương cô, chiều cổ cô, bảo vệ cô... Trái đất sẽ không vì cô mà ngừng xoay chuyển. Sẽ không.

Thái độ của Lâm Ngọc Dương trở nên dịu dàng hơn, 5 năm rèn giũa có thể kích thích dã tâm của anh ta, cũng không có nghĩa là anh ta đã mất trí nhớ. Anh ta thừa nhận, có đôi khi nhớ tới những kỷ ức ấy, tuy cảm thấy chúng có chút mơ hồ, nhưng cũng thật ấm áp.

Chỉ là...

“Không thể trở về như xưa nữa rồi.”

“Đúng vậy, không được nữa rồi.”

Kiều Hân Hân bỗng nhiên nở nụ cười, cô cầm bút lên, lưu loát kí tên mình ở trên giấy thỏa thuận.

Tạm biệt anh, Lâm Ngọc Dương của tuổi 22.

Đây là chuyện cuối cùng mà Kiều Hân Hân của tuổi 17 có thể làm vì anh.

Nếu anh đã muốn xóa đi toàn bộ phần hồi ức này, tôi cũng không còn gì để tiếc nuối nữa.

“Từ hôm nay trở đi, tôi và cậu không quen biết nhau.”

Kiều Hân Hân đứng lên, cầm tờ thỏa thuận đẩy tới trước mặt anh ta, bình tĩnh nói: “Như vậy được chưa?”

“Những bức thư tôi viết cho cậu hồi trước...”

Trong ba tháng đầu đi Hàn Quốc, Lâm Ngọc Dương có viết qua vài bức thư cho Kiều Hân Hân, cái nào cũng được cô cất kỹ.

A, mục đích chính của lần hẹn này hẳn là vì mấy bức thư kia đi, dù sao đó cũng là một phần vật chứng.

Kiều Hân Hân gật đầu: “Tôi hiểu rõ, tôi sẽ trả lại thư cho cậu -- A, đưa cho cậu hẳn là không được nhỉ, vậy tôi liền gửi đến công ty của cậu nhé, nhớ

đưa địa chỉ cho tôi. Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi đi trước đây.”

“Đã bàn xong về thỏa thuận bảo mật, liền ở lại ăn bữa cơm rồi hăng đi.”

“Không cần, tôi không muốn bị phóng viên chụp lén, hẳn là cậu cũng muốn như vậy.”

“Cậu tức giận à?” Câu hỏi này được thốt lên.

Chính Lâm Ngọc Dương cũng cảm thấy kinh ngạc một chút, sao anh ta... Lại hỏi như vậy?

Có lẽ là do Kiều Hân Hân thay đổi quá nhanh, lúc cô mới tới đây hình như không giống thế này... Cũng đúng thôi, lúc đó anh ta đang nói chuyện với người đại diện, hơi đầu mà chú ý tới cô, có lẽ cũng chỉ cảm thấy cô rất giống một fan nhỏ thẹn thùng. Mà lúc này, thái độ của cô vô cùng lạnh nhạt.

“Không, trước giờ tôi vẫn luôn như vậy.”

Vẫn luôn tự mình khép kín, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào thế giới của mình.

Lâm Ngọc Dương đã từng thành công bước vào, hiện tại liền muốn rời đi. Vậy không phải là quá tốt sao, để cô đơn độc một mình là được.

Dù sao, cô cũng đã quen rồi.

Kiều Hân Hân xoay người rời đi.

Lâm Ngọc Dương nhìn tờ thỏa thuận trong tay, cùng chữ ký tinh tế của cô, khóe miệng nâng lên một tia cười nhàn nhạt.

Không hổ là người anh ta đã từng thích qua.

[Chủ kênh thật tiêu sái...]

[666666(*)]

(*) 6666: Một thuật ngữ thịnh hành tại Trung Quốc. Trong tiếng Trung, “溜” (Giỏi lắm/ Làm rất tốt/ ...) có cách phát âm giống với số 6. Vậy nên, khi một người nói 6666, họ đang tỏ ý ngưỡng mộ hoặc đánh giá cao một người khác.

[Cô thực sự không thu người đàn ông đẹp trai như vậy vào hậu cung sao?]

[Tôi nghĩ anh ta vẫn còn thích chủ kênh!]

[QAQ Hân Hân, cô làm tốt lắm, nếu cái cũ không đi, cái mới sẽ không đến ~ Cô mà ở kỷ nguyên mới thì tốt rồi, tôi biết rất nhiều thanh niên độc thân chính trực đó!]

[Ô Ô Ô, tôi thấy cậu nhất định sẽ giới thiệu bản thân mình cho chủ kênh trước tiên đi?]

[QAQ Đáng ghét, không cần nói huych toẹt ra như vậy chứ, nhờ chủ kênh xem được thì sao!]

[Chủ kênh đem chúng ta quên không còn một mảnh rồi! Tôi cũng muốn cùng cậu khóc.]

“Xin lỗi, vừa rồi... tôi có chút việc.”

Kiều Hân Hân đứng ở cửa nhà hàng, thấy được một bên màn hình, phòng phát sóng trực tiếp bắt tri bắt giác lại có hơn mấy chục người xem sao?

Người xem trực tuyến: 56.

Người lưu trữ: 24.

[23333 chủ kênh ngốc ~ Không cần phải giải thích gì hết, chúng tôi đều thấy được!]

[Hân Hân thật tuyệt vời, chốc nữa cô nên ăn nhiều một chút, để bổ sung thể lực nha ~]

Lúc này Kiều Hân Hân mới nhớ mình đang trong thời gian phát sóng trực tiếp, vậy nên vừa rồi... Mặt của cô bỗng dưng đỏ lên.

Như muốn che giấu điều gì, cô lập tức đeo khẩu trang.

Phòng phát sóng trực tiếp lại bùng nổ.

[233333 tôi vừa thấy chủ kênh đỏ mặt!]

[Khí thế khi nãy thực sự chạy mất rồi sao? Quả nhiên đối với chúng ta mới là yêu thương thực sự ~]

[Thật là quá quá quá đáng yêu, nửa đường tạt qua, tôi còn tưởng chủ kênh là một vị ngự tỳ đó! Ai ngờ ngược lại... 2333 tôi muốn lưu trữ! Ai cũng đừng cản tôi!]

Kiều Hân Hân bị đùa giỡn tập thể, không biết phải trả lời ra sao, liền nhẹ giọng nói: “Đói bụng quá, tôi muốn ăn cơm.”

[Kaka thưởng cho chủ kênh 500 hạt đậu ánh sáng.]

[Ăn nhiều một chút 0 0]

[Oa oa! Trong phòng có một vị đại gia ần nấu!]

[← Kaka, quả nhiên cậu là fan cuồng của chủ kênh, cô ấy tới cậu liền theo đuôi, tôi còn tưởng cậu treo máy, hóa ra từ nãy tới giờ vẫn liên tục xem phát sóng trực tiếp, thật là khác người nha QAQ]

[Không phải, tôi vừa mới tới ==]

Người nào đó bắt đầu ngao kiêu(*).

(*) Ngao kiêu: Ý chỉ người trong nóng ngoài lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7: Con mẹ nó, bệnh thần kinh

Kiều Hân Hân không quá quen thuộc với loại hình thức khen thưởng này, chung quy vẫn luôn có cảm giác thiếu nhân tình của người khác... Cô nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Kaka.”

Khán giả trò chuyện vô cùng vui vẻ, so với lượng người xem ít đến thế lương khi cô ru rú ở trong nhà, lần đi ra ngoài này lại có rất nhiều khán giả.

Kỳ thật, như vậy cũng đã không tồi, cô mới có khoảng 50 khán giả mà thôi, trong phân loại kênh vẫn bị xếp vào nhóm 'người yếu kém'.

[Cô định ăn gì vậy?]

Kaka hỏi.

Hiện tại nên nhanh một chút, Kiều Hân Hân còn đang đói bụng đó.

Cuối cùng, mối quan hệ giữa cô và Lâm Ngọc Dương là gì, mọi người đều không rõ ràng, nhưng dựa vào nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, rất giống như người cũ của đối phương.

[(☆ ▽ ☆) Thất tình thì nên ăn nhiều thịt!]

[← Tôi cảm thấy đồ ngọt tốt hơn nhiều.]

[Không bằng chủ kênh mua một đồng hồ ăn vặt ôm về nhà, tìm một bộ phim kinh dị để cùng mọi người xem, cô thấy chủ ý này thế nào?]

Kiều Hân Hân nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp lời nói: “Chiều nay tôi còn phải vẽ tranh, không thể xem phim được.”

Cô cúi đầu dùng di động tìm kiếm những món ăn ngon ở gần khu vực này, cô không có nhiều tiền trên người lắm, nếu tiết kiệm được liền tận lực tiết kiệm.

Càng nghĩ càng cảm thấy, huyện Sa(*) vẫn là thích hợp nhất.

(*) Huyện Sa: Là một huyện của thành phố Tam Minh, tỉnh Phúc Kiến, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Ngày nào ở nhà cũng ăn mỳ, mỳ, mỳ... Lúc này cũng nên ăn ngon một bữa rồi.

Kiều Hân Hân đi về phía cửa ga tàu điện ngầm, gần nơi cô thuê phòng có một tiệm ăn vặt huyện Sa, việc buôn bán luôn rất tốt. Trước kia cô cũng thường xuyên ghé thăm, thời gian này thực sự quá thiếu tiền, ngay cả đồ của huyện Sa cũng ăn không nổi.

Ở trên tàu điện ngầm, dựa theo thói quen, cô liền đứng, tiện thể nhìn màn hình của phòng phát sóng trực tiếp.

Trước khi lên tàu, cô đã điều chỉnh màn hình thành kích cỡ điện thoại di động, đặt ở trước bụng, như thế, cô vừa cúi đầu liền có thể xem được.

Bởi vì đeo khẩu trang, thỉnh thoảng cô cũng sẽ trò chuyện cùng khán giả đôi câu, tuy thanh âm nhỏ, nhưng phòng phát sóng trực tiếp nghe vô cùng rõ ràng.

Số người xem trực tuyến liên tục dao động, mà số người lưu trữ phòng đã biến thành 30.

Ngày hôm qua, cô chưa từng nghĩ hôm nay sẽ có nhiều người như vậy, nhưng hiện tại tâm tình của cô có chút nặng nề, thực sự không sao vui mừng nổi.

Cô vẫn cảm thấy rất hứng thú với TV Thái Dương, nhưng việc cấp bách đầu tiên là giải quyết vấn đề trước mắt. Chờ qua được đoạn thời gian này, cô sẽ suy nghĩ cẩn thận về việc làm thế nào để tăng số lượt xem.

Sau khi xuống tàu điện ngầm, cô mở ô che nắng, mang khẩu trang trong thời tiết nóng nực như thế này quả là không thoải mái.

Suy nghĩ một chút, Kiều Hân Hân liền tháo khẩu trang cho vào trong túi.

Dọc đường, khi đi qua một quán cà phê bài trí lịch sự, trong phòng phát sóng có mấy vị khán giả bình luận nói Kiều Hân Hân nên vào đó dùng com.

Cô lộ ra biểu tình khó xử.

“Chờ tôi nhận được tiền nhuận bút rồi đi cũng không muộn...”

[Vừa rồi còn có người thưởng cho cô mấy trăm hạt đậu ánh sáng, chẳng lẽ còn không mua nổi một ly cà phê?]

[A, thật ngại quá, giờ mới để ý chủ kênh là người tới từ trái đất, hèn chi.]

[Thật vô vị.]

Cùng một ID, liên tục viết ra ba bình luận châm chọc, Kiều Hân Hân khẽ nhủ mày.

Chi tiết này bị ống kính tỉ mỉ chụp được, phần lớn chủ kênh làm việc ở TV Thái Dương đều khéo léo, đối với anti-fan cũng có kỹ năng đối đáp rất tốt, tuyệt đại đa số đều làm như không thấy.

Một chủ kênh biểu đạt cảm xúc không chút nào che giấu như Kiều Hân Hân, vẫn là lần đầu tiên khán giả nhìn thấy.

Ô Ô Ô là người đầu tiên vùng dậy.

[QAQ Hân Hân đừng để ý, luôn có chút chó thích cắn bậy]

[Không xem liền rút, chẳng ai giữ anh cả.]

Vị anti-fan kia ngược lại vẫn chưa chạy, gã càng thêm kiêu ngạo nói --

[Phát sóng trực tiếp hai ngày cũng chỉ được 30 người lưu trữ, mấy người vẫn còn mặt mũi mà nâng niu một chủ kênh như vậy sao? Tôi thấy cho tới lúc chết, cô ta cũng chưa thể trở thành nhân viên chính thức được đâu!]

[Nếu cô ấy thành công thì sao?]

[Thế thì tôi sẽ trực tiếp ăn phân!]

[6666666666666666]

[Não tàn cũng đừng tới đây biểu diễn chỉ số thông minh, hai ngày có 30 người lưu trữ, còn những năm ngày nữa, có thể dễ dàng vượt qua con số 50, anh chuẩn bị xong phân trước đi.]

[→ ID của tên này là gì vậy, Hoa Cúc Tàn à? Được, chúng tôi sẽ nhớ kỹ.]

Trở thành nhân viên chính thức?

Cho tới bây giờ, Kiều Hân Hân còn không biết mình có một kỳ thực tập. Đối với anti-fan, cô cũng lười để ý, chỉ đơn giản chuyển màn hình qua bên phải, nhắm mắt làm ngơ.

Cái người tên Hoa Cúc Tàn này bắt đầu mắng chửi từng người trong phòng, so với bây, tám cá nhân kia còn sôi nổi hơn, ngoại trừ dấu chấm, một câu mười chữ đều bị che đậy, có thể tưởng tượng được gã mắng khó nghe tới mức nào.

[Hệ thống thông báo: Người sử dụng Kaka tố cáo người sử dụng Hoa Cúc Tàn làm ô nhiễm màn hình, trải qua thẩm định, Hoa Cúc Tàn sử dụng ngôn từ phản cảm, cấm nói chuyện trong vòng 5 tiếng.]

Ô Ô Ô đang vui đầu gõ chữ, liền nghe 'ding' một tiếng, hóa ra hệ thống đang xử lý việc này.

Hoa Cúc Tàn bị cấm nói chuyện...

Những người khác trong phòng phát sóng trực tiếp châm chọc khiêu khích một hồi, hiện tại gã không có cách nào đáp trả, phỏng chừng bị tức tới đen mặt.

Ô Ô Ô nói rằng --

[Kaka, chỉ có cậu suy nghĩ chu toàn!]

Đối với loại anti-fan này, trực tiếp tố cáo là tốt rồi. Từ đầu tới cuối kaka đều không tham chiến, tục ngữ nói đánh rắn phải đánh giáp đầu, đại khái chính là việc hấn vừa làm.

[Chủ kênh có bị chọc tức không?]

[Hấn là không, tôi thấy chủ kênh vẫn không chú ý tới tình huống ở bên này.]

[Dù thế nào chủ kênh cũng phải cố gắng lên, ít nhất phải vượt qua kỳ thực tập!]

[Yên chí, còn những năm ngày nữa cơ mà, Hấn của tôi đáng yêu như vậy, khẳng định không có vấn đề gì QAQ]

Ngay lúc này, có người yếu ớt nói...

[Tôi biết tên này, là một kẻ có bệnh thần kinh nổi tiếng trong kênh trò chơi, rất nhiều chủ kênh mới sinh đều bị hấn bắt nạt. Nghe nói hấn quen với một vị quản lý, tôi đoán vài ngày sau kênh của Kiều Kiều cũng sẽ bị ả giấu.]

[Cái gì?! Tên Hoa Cúc Tàn đó còn có bản lĩnh này sao?!]

[Đúng vậy, hấn ở kênh trò chơi cũng nổi danh, nếu chủ kênh mới sinh nói ngọt với hấn thì không sao, còn những người không để ý tới hấn như Kiều Kiều, cuối cùng đều sẽ bị loại...]

Ở giai đoạn đầu, phòng phát sóng trực tiếp của những chủ kênh mới đều không được đề cử, chỉ có thể tìm kiếm bằng từ khóa.

Chẳng hạn, từ khóa của Kiều Hấn Hấn là “Trái đất”, “Vô dụng”, “Nữ thần tương lai”, “Sinh hoạt”, “Chuyên tâm” các loại.

Nhưng cô cũng coi như may mắn, bởi lần này cô đang tham gia một mục mới mở. Mặc dù có nhiều kẻ vô dụng cũng được chọn từ mọi hành tinh khác nhưng chỉ cần Kiều Hấn Hấn lên tuyến, vẫn sẽ có cơ hội được khán giả đào ra.

Nhưng nếu quả thực bị người nhắm tới, ví dụ như ả giấu tín hiệu của phòng, che đậy từ khóa, vài ngày sau, sẽ rất khó có thêm khán giả mới.

[Thật chẳng hiểu nổi đang yên đang lành hấn cứ tới nháo kênh làm gì, bệnh thần kinh (nôn mửa)]

[Chắc chắc chắc, bây giờ biết sợ rồi sao! Tôi nói cho đám phế vật mấy người biết, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho ả chủ kênh cay nghiệt này cút xa!]

Giọng điệu quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa với ID “Hoa Hòe Tàn”.

[- -]

[...]

[Cái âm hôn súc vật này sao vẫn bám dai như đĩa vậy???]

[Ha ha ha ha, tưởng cấm được một cái ID của lão tử là giỏi lắm sao? ID phụ của lão tử còn nhiều lắm! Có bản lĩnh thì đến đây! Tiếp tục đến mà cấm đi!]

[QAQ Con mẹ nó , bệnh thần kinh!]

[Hệ thống thông báo: Người sử dụng Kaka tố cáo người sử dụng Hoa Hòe Tàn làm ô nhiễm màn hình, trải qua thẩm định, Hoa Hòe Tàn sử dụng ngôn từ phân cấm, cấm nói chuyện trong vòng 5 tiếng.]

[233333 đi thông thả, không tiến.]

[Tiếp tục đem ID phụ lên đây, anh chơi với cậu ~]

[Ka đại gia làm tốt lắm!]

Làm ầm ĩ trong phòng phát sóng trực tiếp một lát, khán giả qua đường ít đi rất nhiều, những thành phần sôi nổi vẫn chỉ có mấy người bọn họ.

Kiều Hân Hân đi tới trước cửa tiệm ăn vặt huyện Sa, theo sự chuyển động của cô, ống kính cũng chụp lại toàn bộ cảnh vật trong tiệm.

Cô gói một phần com lớn cùng canh gà ác, rồi đi về hướng nhà trọ.

Trên đường, thỉnh thoảng nhìn phòng phát sóng trực tiếp vài lần, người nói chuyện dần dần ít đi.

Sau khi về nhà, cô rửa mặt, bắt đầu ngồi xôm cạnh bàn trà ăn com trưa.

[Nhìn có vẻ rất ngon...]

[Nước miếng (⇒)]

Hiện tại, liên minh tinh tế(*) lấy dinh dưỡng làm chủ, loại chuyện tốn thời gian cùng tiền bạc như ăn com, chỉ có cường hào mới có thể càn rỡ hưởng thụ.

(*) Liên minh tinh tế: Liên minh giữa các vì sao/ các hành tinh. Nghĩa này hơi dài dòng nên mình quyết định giữ nguyên phiên âm Hán Việt.

Hiện tại, thực phẩm ở hệ ngân hà cực kỳ đắt đỏ, một đám tham ăn như bọn họ thực quá đáng thương.

Thật ra Kiều Hân Hân vẫn có chút kinh ngạc, bởi loại đồ ăn vặt cô vừa mua vô cùng phổ biến, nhưng cô cảm thấy bọn họ đều mang vẻ rất muốn ăn.

[Không được, tôi muốn tích tiền, cuối tháng nhất định phải đi ăn một bữa thật ngon!]

[Tôi ngược lại chẳng có cảm giác gì với việc ăn uống, nhưng thấy chủ kênh ăn rất ngon miệng, không hiểu sao cũng muốn thử một chút.]

[QAQ đồ ăn của trái đất tuyệt đối là ngon nhất...]

Trước đây, Ô Ô Ô cũng từng đề ý tới một chủ kênh người trái đất, người nọ lấy ẩm thực làm chủ đề chính, đáng tiếc sau này phòng phát sóng trực tiếp của người nọ đóng cửa. Hiện tại, Hân Hân đang đối mặt với một vấn đề khó khăn không nhỏ, nếu gã nào tàn kia thật sự quyết định nhắm vào cô, lượng khán giả lưu trữ phòng của cô sẽ rất khó tăng lên.

Không biết có phải ảo giác của cậu hay không, Ô Ô Ô cảm thấy sau khi gã anti-fan kia xuất hiện, hầu như không có khán giả mới vào xem, nhưng thấy Kiều Hân Hân vừa ăn com vừa xem xét tình hình của phòng phát sóng trực tiếp, liền nhin xuống chưa nói.

Sau khi com nước xong xuôi, Kiều Hân Hân định làm việc.

“Thật ngại quá, tôi không thể tiếp tục nói chuyện cùng mọi người được nữa.”

Phòng chừng sau khi bước vào trạng thái làm việc, cô cũng sẽ rơi vào trạng thái không để ý tới người khác, vậy nên Kiều Hân Hân liền thông báo trước một tiếng, khán giả đều nói không sao.

Mở hòm thư trong máy tính lên, cô nhận được phản hồi của vị biên tập viên nọ.

Nghe nói tác giả chính đã xem bản thảo của Kiều Hân Hân, thấy không tệ lắm, có ý định dùng cô.

Làm người viết thuê cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, dưới tình huống cô đủ chăm chỉ, mỗi ngày viết 5 tiếng đồng hồ, có thể kiếm được khoảng 400 tệ một tuần.

Ít nhất cũng đủ để ăn com.

Cô và biên tập viên lại hàn huyên đôi câu, cũng đảm bảo sẽ giao bản thảo đúng thời hạn. Sau khi xử lý tốt việc này, cô bắt đầu tiến hành thiết kế bản vẽ truyện tranh.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người nói lời tạm biệt với nhau rồi rời đi. Cuối cùng, chỉ còn lại rải rác vài người, nhưng không có ai nói chuyện.

Một lúc sau, người xem trực tuyến chỉ còn lại 1.

Lúc Kiều Hân Hân lấy nước, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không hiểu vì sao, cho dù vị khán giả này không nói lời nào, cô cũng biết đó là ai.

Cô nhìn thời gian, 4 giờ 45 phút, dứt khoát đánh tiếng với hắn: “Anh phải đi à?”

[Ừ, đợi thêm 15 phút nữa.]

Quả nhiên là Kaka.

Kiều Hân Hân khẽ cười nói: “Hôm nay là cuối tuần, anh không ra ngoài chơi sao? A, ở nơi đó cũng có 'cuối tuần' chứ?”

[0-0 có nha. Nhưng tôi đang bị giam giữ, không đi đâu được.]

Giám giữ? Kiều Hân Hân cũng không hỏi nhiều, cô sợ sẽ hỏi phải chuyện khó nói, dù sao cô và Kaka cũng không tính là quá thân quen.

Thời gian trôi qua rất nhanh, phát sóng trực tiếp sắp kết thúc, Kaka nhấn lại nói:

[Hẹn gặp lại vào ngày mai ^_^.]

Kiều Hân Hân quơ quơ tay đối với màn hình, “Ngày mai gặp lại.”

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ của phòng phát sóng trực tiếp ngày hôm nay, số người xem trực tuyến cao nhất là 62, số người lưu trữ nhiều nhất là 30.]

Kiều Hân Hân uống một ngụm nước, cô hô: “W, anh có thể ra đây một chút không?”

[Chủ kênh Tiểu Kiều, có việc gì ngài cứ nói.]

Giọng loli chọc cười lại xuất hiện lần nữa.

“Hôm nay có một vị khán giả, nói cái gì mà... Trở thành nhân viên chính thức? Anh ta có ý gì?”

[Đây là kỳ thực tập một tuần mà mỗi chủ kênh đều phải trải qua, nếu một chủ kênh có được 50 người lưu trữ mới có thể trở thành nhân viên chính thức.]

“Nếu không được thì sao?”

[Vậy thì thật đáng tiếc, phòng phát sóng trực tiếp của họ chỉ có thể bị đóng cửa vĩnh viễn.]

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, thì ra, TV Thái Dương cũng có kỳ thực tập. Nhưng số người lưu trữ hôm nay đã lên tới 30, còn năm ngày nữa, muốn lên được con số 50 hẳn cũng không quá khó nhí?

Hiện tại cô còn không biết gã anti-fan kia đã ẩn giấu phòng phát sóng trực tiếp của cô, vài ngày sau, đừng nói là lưu trữ, phòng chừng ngay cả người qua đường cũng khó mà có được.

Chuông tin nhắn di động vang lên, Kiều Hân Hân mở máy, phát hiện ra đây là một dãy số quen thuộc.

Cô vốn lưu dãy số này dưới tên 'Lâm Ngọc Dương', nhưng mở đầu tin nhắn lại là, “Chào cô, Kiều tiểu thư, tôi là trợ lý của Lâm Ngọc Dương... Ngẫm lại cũng đúng, anh ta làm sao có thể dùng số của chính mình nhắn tin cho cô chứ?”

Tin nhắn này rất đơn giản, chính là cho cô phương thức liên lạc với biên tập viên của Thanh Sắc Hà Quang, để cô nhớ mà đi liên hệ.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nhấn lại hai chữ -- Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8: Mỗi ngày đều phải đi gặp bác sĩ

Convert: Bền, Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Về tòa soạn Thanh Sắc Hà Quang, Kiều Hân Hân vẫn rất muốn được nhận vào đó. Cô đã ký lên giao dịch giấy trắng mực đen kia, thì sẽ không để nó bị lãng phí.

Dù sao, đây cũng là một cơ hội vô cùng tốt.

Cô dựa theo phương thức đã được cho, liên hệ với vị biên tập viên kia, sau khi nghe được tên của cô, biên tập viên bảo cô gửi vài tác phẩm để xem thử. Mọi thứ đều rất thuận lợi, bình thường ngay cả ngưỡng cửa cũng sờ không tới, lần này lại dễ dàng được thông qua. Bởi biên tập viên sắp tan làm, vậy nên cuộc trò chuyện về nội dung công việc sẽ được thực hiện tốt vào sáng mai.

Tắt khung chat, Kiều Hân Hân tựa lưng vào ghế, ngắm nhìn một số tranh minh họa của chính mình.

Trình độ của cô đã ở trên trung bình, kiến thức cơ bản cũng vậy, nhưng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó. Tranh của cô cuối cùng thiếu cái gì? Chính cô cũng không trả lời được.

6 giờ chiều, cô tắt máy vi tính, sửa sang lại mặt bàn, bắt đầu làm một buổi tổng vệ sinh.

Phòng ở của cô rộng 60 mét vuông, gồm một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh, quét dọn cả buồng trong gian ngoài cũng rất phiên toái, từ đầu đến cuối mất gần 2 tiếng đồng hồ.

Sau khi thu dọn xong, cô nấu cho mình một bát mỳ, mở ti vi xem vài chương trình du lịch.

Ngày thường của cô đều tràn ngập những chuyện vụn vặt tầm phào như thế, không có thăng trầm gì lớn, mỗi ngày chỉ đơn giản là chạy bán tháo, chạy bán tháo, chạy bán tháo... Chẳng qua nữ thần may mắn chưa bao giờ chiếu cố cô mà thôi, bằng không sao cô có thể vẫn ở trong tình trạng vô danh tiều tót sau ngần ấy năm vẽ tranh minh họa.

Kiều Hân Hân liền nghĩ tới TV Thái Dương, đây cũng là chuyện không thể tưởng tượng nhất trong cuộc đời cô, chẳng biết vì sao, cô đột nhiên rất muốn lưu lại.

Ngồi trên ghế sofa, hai tay cô nâng bát súp, uống từng ngụm canh.

Cô phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm thế nào để tăng điểm nhân khí trong vài ngày tới đây?

[Chủ kênh Tiểu Kiều, thời gian phát sóng trực tiếp ngày mai vẫn không thay đổi chứ?]

Trước khi đi ngủ, quần gia tí mĩ hỏi.

Kiều Hân Hân tắt đèn bàn, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Cô khẽ nói: “Ừ, giữ nguyên như cũ...”

Kiều Hân Hân nằm mơ.

Trong giấc mơ, có một trấn nhỏ nơi phương Bắc bị bao trùm bởi một trận tuyết lớn, trước ngôi nhà cổ kính, hai đứa bé đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chế xe trượt tuyết.

Bé trai đã được 8 tuổi, bé gái kia mới chỉ 3 tuổi.

Bé trai buộc chắc dây trượt tuyết, ôm em gái của mình lên xe.

Bay rồi -- bay rồi --.

Cậu kéo theo xe trượt tuyết chạy băng băng về phía trước, bé gái mũm mĩm bị che ở đằng sau, bàn tay nhỏ nắm chặt dây cương, nắng ấm chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của bé. Tiếng cười của bé gái thanh thúy dễ nghe như chuông bạc, truyền khắp cả con đường.

An Độ, mang em gái của con đi chơi được không?

Cẩn thận một chút, đừng ngã!

Hôm nay đi vừa thấy Đại Cầu cùng Tiểu Cầu đang đắp người tuyết ở cầu đá, nhớ kêu hai đứa nó về ăn cơm nhé.

Tiếng của chú đi dần dần đi xa, bé trai đang chạy băng băng trong thế giới tuyết, lại từ từ bay lên.

Bé gái cười réo rất không ngừng, dùng giọng non nớt nói: “Anh trai tuyết quá!”

Nhưng, bé trai bỗng nhiên biến mất.

Giữa không trung chỉ còn trơ lại chiếc xe trượt tuyết lẻ loi, cùng một bé gái mặt mũi ngây thơ vô tội.

Hân Hân rất lạnh...

Bé gái ụy khuất xẹp miệng, trong mắt bé hiện lên một tầng nước mắt.

Xuyên qua bầu không khí lạnh lẽo, mỗi ngày bé đều sẽ đi tới cầu đá, nếu giẫm lên tuyết đọng ở nơi đó, thì có thể lún tới đầu gối của bé.

Phía bên kia cầu đá, ba bé trai đang đắp người tuyết, bé gái chớp chớp mắt, hé miệng muốn gọi bọn họ. Nhưng, một chữ cũng không kêu ra nổi.

Bé gấp đến độ rơi nước mắt, từng giọt từng giọt lớn chảy xuống, mà xe trượt tuyết lại chậm rãi bay về phía trước.

Cách cầu đá càng ngày càng xa...

Anh trai...

Bé loạng choạng đứng lên, nhìn ba bóng dáng dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng, nhìn không được mà gào khóc.

Gió lạnh thổi qua gò má bé, có thứ gì đó không tên rớt ở trên đầu, bé lấy tay sờ soạng, là một mảnh lông vũ màu đen. Lực chú ý của bé bị hấp dẫn, bé ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một con ung đen vô cùng to lớn.

Nó lơ lửng ở giữa không trung, móng vuốt sắc bén như lưỡi câu, ánh mắt thâm thúy mà lạnh như băng.

Kiều Hân Hân bỗng nhiên tỉnh giấc.

Giấc mơ này thật quỷ dị, những gì cô trải qua trong mơ giống như đã từng thực xảy ra. Cô ngồi dậy, đồng hồ báo thức chỉ số 6.

10 giờ đi ngủ, 6 giờ rời giường, cô đã duy trì việc nghỉ ngơi như vậy gần hai năm. Cổ họng cô hơi hơi ê ẩm, lấy tay vỗ vài cái, cô còn đang suy nghĩ hình ảnh cuối cùng ở trong giấc mơ kia.

Con ung đen đó, không hiểu sao khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Giống như đã từng thực sự gặp qua...

Kiều Hân Hân bắt đầu dĩ nễ nụ cười, chỉ là nằm mơ mà thôi, sao có thể đem chuyện trong mơ coi như thật chứ? Trên thế giới này, làm gì có con ung nào lớn như vậy, có lẽ gần đây làm việc quá mệt mỏi, cô có chút chịu không nổi.

Quên đi, không nghĩ nữa, nhiệm vụ hôm nay vẫn còn rất nhiều.

Sau khi xuống giường, Kiều Hân Hân đánh răng rửa mặt, đun nước nấu cơm, làm xong những việc này, cô mở máy tính xách tay bắt đầu gõ chữ.

Một lần viết chính là 4 tiếng đồng hồ, tốc độ ngày hôm nay không chậm, gấp gấp viết bản thảo cũng không sai biệt lắm. Cô nhìn thời gian, vừa đúng 10 giờ. Vì vậy, cô mở QQ ra.

Biên tập viên Lưu Niên đúng giờ xuất hiện, gửi cho cô một phần tài liệu, bên trong là một số việc họa sĩ vẽ tay cần chú ý khi ký hợp đồng với công ty.

Ý tứ đại khái là họa sĩ vẽ tay nên thường xuyên trao đổi với tác giả, cố gắng hết mình để có thể vẽ ra tranh minh họa phù hợp nhất với nội dung tiểu thuyết, Thanh Sắc Hà Quang là trang báo nửa tháng ra một kỳ, lượng tiêu thụ mỗi quý đều đứng thứ nhất, bọn họ xét duyệt cực kỳ chặt chẽ.

“Được rồi, nếu có thời gian thì cô qua tòa soạn một chuyến nhé, cách nhà cô không xa đâu.”

“Khi nào thì tôi có thể đến?”

“Liên thứ sáu tuần này đi, vừa lúc có ba người mới khác cùng cô.”

Những họa sĩ vẽ tay mới còn phải đến công ty huấn luyện một ngày, tuy bọn họ không có lương tạm thời, nhưng giá trị khởi điểm của tranh minh họa lại cao hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Lâm Ngọc Dương nói không sai, nếu Kiều Hân Hân quả thật có thể ký hợp đồng làm họa sĩ vẽ tay cho quý công ty, cuộc sống sinh hoạt của cô sẽ được cải thiện ít nhất hai bậc.

Lấy thái độ nghiêm túc để làm việc, mỗi tháng kiếm được 5000 là chuyện vô cùng đơn giản. Nếu mỗi kỳ được bình chọn là họa sĩ có tranh minh họa được độc giả yêu thích nhất, dựa vào số phiếu của cô, tòa soạn sẽ tăng lương.

Giá ban đầu cho một bức tranh minh họa là từ 200 đến 500 tệ, mà trang bìa có giá từ 1000 đến 2000 tệ một bức. Đương nhiên, dùng tư chất hiện tại của cô, muốn trúng tuyển việc vẽ trang bìa có chút khó khăn, nhưng chỉ cần chịu khó nỗ lực, tiền lương hơn vạn sẽ không còn là ảo tưởng!

Anh trai muốn ra tù, tới lúc đó, gian phòng trọ nhỏ kia hẳn định không chứa được hai người bọn họ, hoặc là xem xét việc thuê một phòng lớn hơn, hoặc thuê một phòng thêm ở phụ cận cho anh trai, cũng không khác nhau là mấy. Bất luận thế nào, mấy tháng sau cô đều phải cố gắng tích góp.

Cô cũng không rối rắm về con ung đen trong giấc mơ kia nữa, cô chỉ biết, cô lại nằm mơ thấy mình cùng anh trai hồi nhỏ.

Nhất định là bởi vì quá nhớ hân.

Tính toán một cái, anh trai đã ngồi tù sáu năm, số lần gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vừa nghĩ tới việc chẳng mấy chốc họ sẽ gặp lại, cô liền có cảm giác sức chiến đấu của mình hiện tại tràn trề vô hạn! Có điều, tới tận thứ sáu mới có thể huấn luyện, nhanh nhất cũng phải tới cuối tuần mới có thể nhận được công việc vẽ tranh minh họa kia, tuần này cô liền chuyển tâm viết tiểu thuyết!

Viết nhiều kiếm nhiều, tuy rằng lương của người viết thuê rất thấp, nhưng con kiến tuy nhỏ cũng là thịt.

Tháng này, còn phải dựa vào chút tiền nhuận bút ấy để sống qua ngày.

Vào lúc nghỉ trưa, Kiều Hân Hân nhìn phòng phát sóng trực tiếp, phát hiện chỉ có 3 người xem trực tuyến.

Khu bình luận rất sạch sẽ, không có ai liên tục nói chuyện.

So với ngày hôm qua, điểm nhân khí hôm nay thẳng tắp giảm xuống, nhưng không có biện pháp, cô còn rất nhiều bản thảo chưa viết.

Kiều Hân Hân hơi lộ vẻ hối lỗi nói: “Có lẽ tôi cần khoảng 3 tiếng nữa mới viết xong được, nếu không thì chờ tôi hoàn thành, mọi người cùng nhau xem phim kinh dị được không?”

Cô nhớ rõ ngày hôm qua có người đề nghị việc này, lúc đó cô cự tuyệt, trong lòng còn rất băn khoăn.

Kỳ thực ở nhà xem phim cũng coi như một hoạt động giải trí mà Kiều Hân Hân yêu thích, miễn là cô không có việc gì cần phải ra ngoài.

Chỉ là phòng phát sóng trực tiếp hôm nay đặc biệt yên tĩnh.

Cô chờ trong chốc lát cũng không có người lên tiếng, hai ngày trước, ID Kaka chỉ cần cô xuất hiện cũng có thể thấy hình như cũng không ở đây.

Kiều Hân Hân gấp mỳ nhét vào miệng, mỳ bỏ thêm tương rất thơm, nhưng một ngày ăn ba bữa mỳ thật sự là... Cô sờ bụng một cái, nhỏ giọng lầm bầm: “Muốn ăn thịt quá, hay là... Buổi tối mua một phần cơm đùi gà nhỉ...”

Đùi gà thơm ngào ngạt...

Đúng thời hạn, Kiều Hân Hân hoàn thành công việc viết thuê ngày hôm nay, sau khi sửa sang tài liệu xong, cô lại một lần nữa mở phòng phát sóng trực tiếp.

Cô phóng lớn màn hình một chút, số người xem trực tuyến vẫn là 3.

Chẳng qua lần này có người nói chuyện rồi.

[Hân Hân, thực xin lỗi, mấy ngày nay Ly Ly muốn phát sóng trực tiếp chương trình thi đấu, về cơ bản tôi sẽ không tới được nữa QAQ]

Ách...

“Không sao đâu.” Kiều Hân Hân khẽ cười nói.

[Nhưng cô yên tâm! Tôi nhất định sẽ đến vào ngày cuối cùng!]

Ô Ô Ô vào phòng phát sóng trực tiếp mới phát hiện điểm nhân khí rất thấp, cậu biết gã nào tàn Hoa Cúc Tàn, Hoa Hòe Tàn thực sự đã động chân động tay, xem ra vị chủ kênh người trái đất này cũng khó có thể tiếp tục. Thành thật mà nói, cậu vẫn hy vọng Kiều Hân Hân có thể lưu lại, nhưng cậu chỉ là một người sử dụng bình thường, trừ việc lưu trữ kênh giúp cô cũng không thể làm gì khác.

Hôm nay cậu còn thử dùng ID của bạn tìm một cái, căn bản tìm không thấy phòng này.

Vậy nên, có thể vào đây xem đều là những người đã lưu trữ phòng từ trước, 30 người bọn họ có thể từ thư mục lưu trữ trực tiếp tiến vào phòng.

Nhất định không thể nào qua nổi kỳ thực tập...

Chủ kênh chủ chốt Ly Ly mà cậu vẫn luôn chú ý đang hùng hực khí thế tiến hành trận đấu khiêu vũ, thân là một fan cuồng, cậu nhất định phải đi ủng hộ.

Trong lòng cảm thấy, thật tội lỗi...

“Vậy thì đi đi.”

Kiều Hân Hân không thấy có vấn đề gì, mỗi người đều có một vị chủ kênh mà mình thích nhất, ủng hộ nhất, cô có thể hiểu được.

[QAQ vầy vầy ~]

Sau khi Ô Ô rời đi, số người xem trực tuyến chỉ còn lại 2 người. Kiều Hân Hân nhìn chằm chằm vào màn hình, cô nhỏ giọng hô: “Kaka?”

Không có người đáp lại.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một lát, cô kéo khối vuông be bé tới trước mặt, bắt đầu xem lướt qua tư liệu cá nhân của mình.

Hôm nay quản gia không đổi ảnh đại diện cho cô, ngay cả tên phòng cũng không đổi. W là quản gia trí năng, anh ta đã biết tín hiệu của phòng bị quản lý ẩn giấu, khách qua đường ở ngoài không vào được. Vậy nên, đổi tên hay không, cũng chẳng có gì khác biệt.

Kiều Hân Hân đổi ảnh đại diện của phòng thành ảnh chụp chính mình đang mang khẩu trang, tên của phòng cũng đặt là -- [Cùng Tiểu Kiều xem phim kinh dị! ~(\(\geq \nabla \leq\)/~)].

Ngịch thứ đồ công nghệ cao này cũng rất thú vị, ít nhất so với máy tính còn tốt hơn nhiều, bởi vì đâu đâu cũng là những thứ mới lạ và những thứ cô không biết. Chỉ tiếc là cấp độ của cô bây giờ còn quá thấp, đậu ánh sáng cũng quá ít, không có cách nào xem lướt qua những nơi khác ở TV Thái Dương.

Cô còn đang suy nghĩ phải kiểm bao nhiêu hạt đậu ánh sáng mới có thể dạo quanh trang mạng, trên màn hình liền lướt qua hai bình luận.

[Tôi tới rồi.]

[Hôm nay phải gặp bác sĩ một ngày, mệt quá.]

ID, Kaka.

Kiều Hân Hân bỗng đứng ngồi thẳng dậy, cô nhìn bình luận của Kaka, sau đó quan tâm hỏi: “Anh làm sao vậy? Sinh bệnh à?”

[Ừ... Hân là thế.]

Mỗi tuần đều phải đi gặp bác sĩ tâm lý một lần, thật phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9: Nhiệm vụ ẩn

Convert: Bền, Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

“Vậy... Bác sĩ nói thế nào?” Kiều Hân Hân vẫn rất quan tâm tới tình hình của người đồng hành với mình.

[Nói một đồng lớn này nọ, chỉ là đầu tôi có chút choáng váng, hiện tại quên sạch rồi.]

“Ừ, nhớ nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Kiều Hân Hân mở trang mạng, bắt đầu xem lướt qua mấy bộ phim kinh dị, tuy phòng phát sóng trực tiếp chỉ còn lại Kaka, nhưng chính bản thân cô cũng muốn coi.

[Cô thì sao, hôm nay thế nào rồi?]

“Hôm nay... phòng phát sóng trực tiếp ngày hôm nay hình như không có người nào.”

Nghe được lời Kiều Hân Hân nói, Kaka nhú mày.

Ngược lại, Kiều Hân Hân coi như thông suốt, cô vẫn chưa rối rắm về chuyện này, mà nói về công việc của chính mình: “Tôi muốn ký hợp đồng với Thanh Sắc Hà Quang, họ đề tôi tham gia buổi huấn luyện cuối tuần này, tôi muốn... Đi mua một đôi giày.”

Nếu muốn cùng tham gia buổi huấn luyện dành cho người mới của công ty, cô cần mua một đôi giày thích hợp, dù gì đây cũng là lần đầu gặp qua biên tập viên. Tuy trên người không còn bao nhiêu tiền, cô vẫn có thể mua một đôi giày giá rẻ ở chợ nhỏ để dùng tạm thời.

[Đúng là nên ra ngoài nhiều hơn.]

Sau khi biết tới phòng phát sóng trực tiếp này, Kaka liền phát hiện, Kiều Hân Hân dường như cố ý bài xích việc rời nhà. Ngay cả ngày hôm qua, sau khi gặp người kia xong, cũng vội vàng chạy về nhà, đóng gói cơm chiều, tuyệt nhiên không hề nghĩ tới việc ở ngoài nhiều thêm một phút đồng hồ.

Kiều Hân Hân hơi hơi cong khóe miệng, cô ấn vào bộ phim “Du thuyền kinh hoàng” mà mình đã từng xem qua, định coi lại một lần nữa.

Phim vừa bắt đầu, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Kiều Hân Hân do dự một chút, liền đứng dậy đi về phía phòng khách.

Xuyên qua mắt mèo, cô thấy một cô gái trẻ đang đứng ở bên ngoài, mặc một bộ áo đầm bó eo màu vàng nhạt, làn váy dài trên đầu gối.

Kiều Hân Hân cảm thấy người này trông khá quen mắt, nhìn kỹ một chút, dường như đã gặp khuôn mặt có ngũ quan xinh xắn kia ở nơi nào.

A! Bỗng nhiên, Kiều Hân Hân nghĩ tới --- Lúc cô đi siêu thị vào sáng hôm kia, trong thang máy có đựng phải một cô gái, còn không phải là người đang đứng ở ngoài cửa này sao?

Sao cô ấy lại tới đây?

Lâm Từ Thần cầm theo một chiếc hộp, cô ấn chuông cửa nửa ngày cũng không thấy ai ra mở, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một chút không kiên nhẫn.

Trước khi chuyển vào nhà mới, cô đã nghe mấy bà chủ gia đình nói về người thuê phòng 1103, thuộc loại trạch nữ siêu cấp, quanh năm không ra khỏi cửa. Liên tưởng tới người mình nhìn thấy ở trong thang máy ngày đó, cách ăn mặc của cô gái nọ khiến Lâm Từ Thần có chút hiểu được.

Nếu đã là một trạch nữ không thích ra ngoài, vị kia nhất định là đang ở trong nhà -- Vậy nên, cô ấy không muốn mở cửa nhỉ?

Tầng lầu này có tổng cộng 6 căn hộ, 1103 vừa khéo đối mặt với 1104, cũng coi như là hai hộ gần nhau nhất.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Từ Thần vừa dọn vào, liền đi tặng bánh bích quy mà mình tự tay làm cho mấy hộ xung quanh, chung quy mọi người đều là hàng xóm, xử lý tốt việc quan hệ, ra vào cũng thuận tiện hơn.

Cô cúi đầu nhìn xuống chiếc hộp trong tay, xem ra bánh bích quy này tặng không ra rồi.

Đang chuẩn bị rời đi, cửa phòng lại mở ra.

Kiều Hân Hân nhìn Lâm Từ Thần đang đứng ở ngoài, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi cô có việc gì vậy?”

Lâm Từ Thần sững sốt một chút.

Cô gái trước mặt mặc một bộ đồ ở nhà sạch sẽ, tóc dài tùy ý tản ra, so với lần thứ nhất gặp mặt, bộ dạng này của Kiều Hân Hân thuận mắt hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, lần này cô không đeo khẩu trang.

Gương mặt trắng nõn, ngũ quan khiến người khác không thể nén lòng mà nhìn thêm lần nữa, chỉ là có vẻ hơi tiêu tụy. Nếu như bôi một chút kem trang điểm, đoán chừng cả người nhìn qua sẽ càng thêm đẹp mắt.

Con người đều là động vật thị giác, bề ngoài xinh đẹp luôn có thể chiếm được hảo cảm của người khác.

So với lần đầu gặp mặt, thái độ lần này của Lâm Từ Thần thân thiện hơn rất nhiều. Cô đưa chiếc túi đã được đóng gói trong tay tới trước mặt Kiều Hân Hân, nói: “Chào cô, tôi là Lâm Từ Thần, vừa chuyển tới đây, tôi ở phòng đối diện với cô. Đây là bánh bích quy tôi tự tay làm, hy vọng cô không chê.”

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, cô ở chỗ này đã gần hai năm, đây vẫn là lần đầu tiên có người chủ động lấy lòng.

Cô vội vã nhận bánh bích quy: “Cảm ơn cô.”

Kiều Hân Hân không biết nên nói gì nữa, cô đứng ở đó, cảm thấy rất lúng túng.

Lâm Từ Thần tựa hồ nhìn ra sự canggung của cô, liền đứng lúc nói: “Tôi còn có vài việc chưa xong, phải về nhà trước. Sau này nếu rảnh, cô có thể tới nhà tôi chơi chứ?”

“Được.”

Lâm Từ Thần nở nụ cười, xoay người trở về phòng, Kiều Hân Hân thấy cô ấy đóng cửa, chính mình mới chậm rãi đem cửa đóng lại.

Lui về phía sau hai bước, trong lòng bàn tay dính dính, đều là mồ hôi...

Đối với loại người lạ mà cô căn bản không quen biết, cô không có chút cảm giác muốn tiếp xúc nào. Mấy năm nay, một thân một mình, cô cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng khi gặp Lâm Từ Thần, tuy rằng căng thẳng, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự gần gũi nhỏ nhoi kia.

“Lâm Từ Thần...” Cô nhẹ nhàng lẩm nhẩm cái tên này, hình như lần trước cô ấy mặc trang phục tiếp viên hàng không, xem ra là một nghề nghiệp phải bay qua bay lại khắp nơi.

Cô gái xinh đẹp như vậy, vừa chuyển vào tầng 11, liền tặng điểm tâm nhỏ cho mỗi vị hàng xóm, không tốn tới vài đồng tiền vẫn có thể khiến tâm tình của mọi người khoan khoái dễ chịu, EQ cũng thật cao.

Phòng chừng cả đời này Kiều Hân Hân cũng khó có thể tu luyện được thành như vậy.

“Tặng đồ xong rồi sao?” Lâm Từ Thần vừa trở về phòng, người đàn ông đang ngồi trên sofa xem ti vi liền tò mò hỏi: “Cái người thuê ở phòng 1103 thế

nào?”

“Rất bình thường, chỉ là khá hướng nội mà thôi.”

“Xem bác Trần đem cô ấy nói thành kiểu người buồn vui thất thường... Có phải bị bệnh ở bộ phận nào không?”

“Đàn ông đàn ông còn bất quá cái gì?” Lâm Từ Thần trợn trắng mắt, cô đứng ở trước bồn rửa mặt sửa sang lại tóc: “Mấy người kia rất thích huyền thoại ở sau lưng người khác, cô gái ở nhà đối diện tuổi tác cũng không lớn, nhìn qua cũng bình thường, chính là không ưa nói nhiều mà thôi.”

“Vậy sao, dù thế nào cũng chỉ có mình cô ở đây, chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút.” Người đàn ông nằm trên ghế sofa, ôm gối ngáp một cái: “Em trai của cô muốn lấy chìa khóa nhà, cô nhanh lên cho tôi, nếu tôi về trễ nhất định lại ăn mắng.”

“Để cho nó tự tới mà lấy.”

“...Đừng gây thêm chuyện nữa!”

“Cạch!” Lâm Từ Thần nặng nề vỗ lưng lên bồn rửa mặt một cái, tức giận nói: “Muốn chìa khóa nhà thì tự mình đến mà cầm, thế nào, ngay cả người chị này cũng không muốn nhận sao?”

“Được được được, bà cô đừng nóng giận, tôi lại đi nói với cậu ta...” Người đàn ông mang về mặt cầu xin, hai chị em nhà này không biết đang âm ỉ cái gì, người chịu tội đêm nay nhất định là anh ta...

Kiều Hân Hân mở túi ra, bánh bích quy tự làm ở trong còn đầy lên mùi ngon miệng.

Theo thói quen, cô ngẩng đầu nhìn phòng phát sóng trực tiếp, liền thấy bình luận Kaka để lại cho cô nằm lẻ loi ở trên.

[Tôi rất mệt, ngủ trước nhé.]

Thời gian rất nhanh liền tới 5 giờ chiều, phát sóng trực tiếp kết thúc, số người xem trực tuyến là 0.

Kiều Hân Hân đem màn hình bay lơ lửng ẩn đi, cô bắt đầu xem lại bộ phim vừa chuẩn bị xong hồi nãy.

[Đỉnh!]

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng chủ kênh đã mở ra nhiệm vụ ẩn, hoàn thành nhiệm vụ ẩn sẽ tăng thêm 30 điểm nhân khí.]

Nhiệm vụ ẩn? Cái quỷ gì vậy?

Kiều Hân Hân nhìn dấu chấm than màu vàng to bằng ngón trỏ vừa nhảy ra, đưa tay ấn một cái, khung nhiệm vụ liền hiện ra.

[Mời chủ kênh vào đúng 3 giờ chiều ngày mai có mặt tại quán bar Lam Ngư Thanh ở phố Nam Hậu, tìm một người đàn ông tên 'Lý Mộc', thông qua bài sát hạch dành cho chủ kênh thăng cấp của người nọ.]

Kiều Hân Hân: “...”

Chủ kênh thăng cấp? Hiện tại cô còn chưa qua được kỳ thực tập, sao đột nhiên lại muốn cô tham gia bài sát hạch gì gì đó? Nhưng bài sát hạch này có thể tăng thêm 30 điểm nhân khí, nếu như cô có thể kiếm được, tổng giá trị nhân khí của cô sẽ là 90, cách điểm đạt tiêu chuẩn 100 rất gần!

Khiến cho cô kinh ngạc nhất là, việc sát hạch thăng cấp lại có thể hoàn thành ở trên trái đất sao?

Phố Nam Hậu là một con đường nổi danh với những quán bar, nơi đó rất yên tĩnh, có tới 20, 30 nhà mở quán, mỗi tối đều vô cùng náo nhiệt.

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ tới mấy chỗ kiểu này, nhưng thời gian được hẹn là 3 giờ chiều, hẳn sẽ có ít người hơn.

Để có thể tiếp tục ở lại TV Thái Dương, cô quyết định ngày mai phải thử qua đó nhìn thử.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10: Ông chủ quán bar bí ẩn

Convert: Bến, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân hoàn thành việc viết bản thảo, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Ví tiền, chìa khóa, điện thoại, ô che nắng, sau khi đã mang đầy đủ mọi thứ, cô đeo khẩu trang lên. Lúc này vẫn còn sớm, vừa qua thời điểm ăn trưa, cô có thể chậm rãi đi qua đó.

Bình thường, nếu đường đi không quá xa, cô sẽ không lên tàu điện ngầm.

Ở cửa thang máy, có một người đàn ông đang nhét hai tay trong túi quần đứng ở đó, anh ta mặc quần áo giản dị, đội mũ, đeo kính râm cùng khẩu trang.

Trông còn kỳ quái hơn cả cô... Kiều Hân Hân đứng ở một bên, cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi giày của mình.

Người đàn ông vốn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, anh ta bỗng nhiên sững sốt, tuy Kiều Hân Hân đeo khẩu trang, nhưng anh ta vẫn nhận ra được.

Thang máy đã tới, bên trong không có ai, người đàn ông vượt qua cô, bước vào đó.

Kiều Hân Hân đứng ở ngoài, cô do dự một chút, vẫn cùng đi theo.

Khắp nhà trọ này đều là camera, nếu đây đúng là một người quái gở, muốn làm gì mình cũng không được.

Kiều Hân Hân đứng ở phía trước, cô lấy điện thoại ra, dùng bản đồ tìm quán bar Lam Ngư Thanh. Người đàn ông rất cao, anh ta hơi hơi nghiêng người, liền nhìn thấy màn hình di động của cô.

Lam Ngư? Đằng sau phố Nam Hậu?

Chẳng mấy chốc đã tới tầng 1, Kiều Hân Hân dẫn đầu đi ra ngoài, người đàn ông không gần không xa đi sau lưng cô.

Giữa ngày hè, hai người đều đeo khẩu trang, một đường này tỉ lệ người quay đầu cao vô cùng.

Ra khỏi cửa tiểu khu, có một chiếc xe bảo mẫu chuyên dụng dành cho mình tình nguyện ở bên đường, Kiều Hân Hân không nhận được nhìn nhiều thêm một chút.

Bản đồ di động bắt đầu chỉ đường, cô cúi đầu xuống, phát hiện phố Nam Hậu quả nhiên cách nơi này không xa.

Người đàn ông đi qua trước mặt cô, trực tiếp lên xe bảo mẫu. Không bao lâu sau, xe liền rời đi.

Sau khi vào xe, người đàn ông lấy mũ cùng kính râm xuống, tiện tay kéo khẩu trang tới cổ. Người ngồi ở đối diện chắc chắn nói: “Ra cũng thật mau, đã không thấy chị gái vài năm, sao không trò chuyện nhiều thêm một chút?”

“Có gì để nói chứ.” Anh ta chỉ tới lấy chìa khóa mà thôi.

“Thật lạnh lùng, chị Thần nhất định sẽ rất đau lòng... Ồ, trông cô gái kia sao quen thế nhỉ?”

Lúc xe bảo mẫu rẽ sang hướng khác, Chu Lộ nhìn thấy Kiều Hân Hân đang đứng ở ven đường chờ đèn tín hiệu. Có lẽ bởi vì quá nóng, Kiều Hân Hân đã đem khẩu trang kéo xuống.

Dung mạo, nhìn rồi khó quên.

Chu Lộ tròn to hai mắt, chỉ chỉ nói: “Mau nhìn kia! Là Kiều Hân Hân!”

Năm năm không thấy, khuôn mặt của Kiều Hân Hân không có nhiều biến hóa quá lớn, nhất là một đầu tóc xoắn dài kia, vẫn như cũ buông ở sau lưng.

“Lần trước gặp mặt có vui vẻ không?” Chu Lộ nhiều chuyện hỏi.

Thân ảnh của Kiều Hân Hân đã bị xe bỏ lại ở xa xa đằng sau, Lâm Ngọc Dương điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nghịch kính râm trong tay, thân nhiên nói: “Không vui.”

“...”

Chu Lộ im lặng tựa lưng vào ghế, cũng đứng, tính cách của Lâm Ngọc Dương hiện tại thay đổi lớn như vậy, không cùng ai thân thiết cho nổi.

Đôi khi, Chu Lộ còn rất hoài niệm một Lâm Ngọc Dương của thời trung học, khi ấy anh ta vừa hay gây cười vừa ngốc nghếch, ai có thể nghĩ rằng có một ngày anh ta sẽ biến thành như vậy chứ.

Đi bộ khoảng chừng 20 phút, Kiều Hân Hân liền tới phố Nam Hậu. Nơi này quả nhiên toàn là quán bar, chẳng qua hiện tại mới 2 giờ chiều, trên cơ bản là không có người nào lai vãng.

Nhưng đến buổi tối lại rất náo nhiệt, ở ven đường có rất nhiều quán bar, đứng ở xa cũng có thể nghe được âm thanh.

Kiều Hân Hân vẫn nhìn bản đồ trên di động, đi tới cửa của Lam Ngư Thanh, đây là một quán bar nhỏ cách điệu, trên dưới có hai tầng.

Lúc cô đẩy cửa, chuông gió rung động phát ra tiếng丁丁đang.

Nhân viên phục vụ không lớn tuổi lắm, giống như người làm bán thời gian, cậu ta đang quét dọn vệ sinh. Sau khi thấy Kiều Hân Hân liền có chút kinh ngạc: “Chào mừng quý khách đã đến với quán.”

Ánh mắt của cậu tròn trịa, giống như nai con, rất sạch sẽ.

Kiều Hân Hân gạt đầu, cô nhìn quanh bốn phía một cái, nhẹ giọng nói: “Tôi... Tôi tới tìm một người tên là Lý Mục.”

“Vâng vâng, chị chờ một chút! Em đi gọi anh ấy!”

Cậu cầm chổi chạy lên tầng 2, trong quán bar nhỏ chỉ còn lại một mình cô, khó tránh khỏi cảm thấy vắng lặng.

Kiều Hân Hân nhìn sân khấu nhỏ trước mặt, ở trên bày một ít nhạc cụ cùng hệ thống âm thanh, đến buổi tối hẳn là có ca sĩ qua đây.

Hồi còn học ở trung học, cô đã từng vào một nơi tương tự như quán bar này, ký ức cũng đã lâu, những chi tiết đều trở nên mờ nhạt, không rõ ràng.

Cậu thiếu niên kia rất nhanh liền đi xuống, mở to đôi mắt tròn, nói: “Việc này, Kiều tiểu thư, thật ngại quá! Ông chủ của em nói chị chờ một chút... Anh ấy còn bảo, hai người hẹn lúc 3 giờ chiều, chị tới hơi sớm so với giờ hẹn.”

“...”

Kiều Hân Hân ngồi xuống ghế dài của quầy bar, gương mặt của cậu thiếu niên kia mang vẻ áy náy: “Em không biết pha rượu, chị có uống được nước chanh không ạ?”

“Được.”

Cậu rót cho Kiều Hân Hân một ly nước chanh, rồi tự mình rời khỏi quầy bar, tiếp tục quét dọn vệ sinh.

Kiều Hân Hân nhàn rỗi, liền lấy điện thoại ra xem tin tức mới, sau lại dần dần một mối, gối đầu lên tay ngủ gật.

Đang mơ hồ ngủ, trên đỉnh đầu liền truyền tới một giọng nam trầm thấp: “Kiều tiểu thư?”

Kiều Hân Hân bỗng chốc bị đánh thức, cô lập tức ngồi thẳng người dậy, nhìn người đàn ông đang đứng ở trong quầy bar.

Mãi cho tới 3 giờ chiều, Lý Mục mới xuống tầng, anh ta vô cùng hứng thú nhìn màn hình màu xanh nhạt đang lơ lửng ở giữa không trung, trêu trọc nói: “Không có lấy một vị khán giả nào nha.”

Kiều Hân Hân hiện tại đã chuẩn bị kỹ càng, xem ra người đàn ông này quả nhiên có liên quan tới TV Thái Dương! Anh ta cũng có thể nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp tới từ hệ ngân hà như mình.

Lý Mục khoảng 25 tuổi, mặc một cái áo phông màu xanh đậm đơn giản, mái tóc màu nâu hơi xoăn, ánh mắt nhìn Kiều Hân Hân lóe lên một tia cười giảo hoạt. Anh khiến người ta cảm thấy mình là một người đàn ông lười biếng, làm việc có phần không đáng hoàng, nhưng lại có một khuôn mặt tuấn tú cực kỳ.

Một khi trời tối sẽ có rất nhiều phụ nữ ghé qua Lam Ngư Thanh, tuyệt đại đa số đều là để thấy phong thái của ông chủ Lý Mục.

“...Chào anh.”

Kiều Hân Hân liếc nhìn phòng phát sóng trực tiếp, nhân khí đâu chỉ ảm đạm, nếu Kaka không treo máy ở kia, lượng người xem trực tuyến chính là con số 0 tròn trĩnh.

Trước khi Kiều Hân Hân ăn cơm trưa, Kaka đã nói chiều nay hẳn bận việc, phải rất trễ mới về.

Lý Mục cúi đầu đùa nghịch cái ly trước mặt, anh nhếch miệng gọi lên một nụ cười có ý vị thâm trường, thấp giọng nói: “Cô có biết bá chủ thăng cấp là gì không?”

“Tôi không rõ.” Kiều Hân Hân lắc đầu.

Lý Mục đang pha rượu, thủ pháp của anh rất thành thực, xem ra thường xuyên làm chuyện này.

Kiều Hân Hân nhìn anh, có cảm giác cả người Lý Mục trở nên hơi thần bí dưới ánh đèn mờ mờ, mặc dù anh ta đang cười, nhưng rõ ràng lại khiến Kiều Hân Hân cảm thấy anh ta rất xa cách.

Lúc anh ta ngẩng đầu lên, cảm giác xa cách liền biến mất, dường như những thứ vừa rồi chỉ là ảo giác của riêng cô.

Anh ta đem một ly rượu cocktail đã được pha chế tốt đặt ở trước mặt Kiều Hân Hân, xoay người đi rửa ly.

“Ném thử xem.”

Kiều Hân Hân hơi nhấp một chút, thơm mùi sữa nhàn nhạt, uống rất ngon.

Thu xếp quầy bar xong, Lý Mục lại tới trước mặt cô, cúi người, một tay chống cằm.

Hai người cách nhau rất gần, Kiều Hân Hân ngồi cứng ngắc, hô hấp trở nên dồn dập.

Cô... Cô không thích người khác dựa vào mình gần như vậy.

Lý Mục nhìn cô, tựa như đang nhìn một chú mèo con mà mình vừa mua về, trong mắt là vẻ hứng thú không chút che giấu cùng... Yêu thích?

Dùng từ này cũng không quá chính xác, nhưng cô không thể tìm được từ nào tốt hơn để hình dung.

“Đã lâu rồi không có chủ kênh nào tới tìm tôi, rất tịch mịch đó.”

Anh ta vỗ tay cái đập, một bu r kiện lóe ra ánh sáng màu xanh hiện lên ở trên bàn, Kiều Hân Hân liền ấn một cái.

“Ký tên đi, cô thông qua rồi.”

Kiều Hân Hân ngây ngẩn cả người.

Cô mở to hai mắt, không thể tin được, đơn giản như vậy liền thông qua? Nhiệm vụ trị giá 30 điểm nhân khí cứ đơn giản như vậy là xong?

“Chỉ vậy thôi sao?”

Lý Mục híp mắt cười rộ lên, giống như một con hồ ly giao hoạt.

Không đúng, có âm mưu!

Dây thần kinh của Kiều Hân Hân căng ra, cô kiên trì hỏi: “Tôi ký hợp đồng này để làm gì?”

“Rất đơn giản, chính là lúc đang phát sóng trực tiếp, cô sẽ xem phim kinh dị, cũng tự mình đi thử nghiệm một chút.”

“...”

Cái gì??

Đầu óc của Kiều Hân Hân còn chưa xoay chuyển, nụ cười trên gương mặt của Lý Mục càng sâu hơn, anh thấp giọng nói: “Tên gọi tắt là, chương trình truyền hình trực tiếp tử vong.”

Rắc rắc.

Trong đầu Kiều Hân Hân như có vật gì bị cắt đứt, mặt không biểu cảm, cô đẩy ly rượu trong tay về phía trước, nhảy xuống ghế dài, xoay người đi ra ngoài.

Lý Mục biết rõ là cô sẽ đi, hi hi, anh ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nếu con cừu nhỏ này đã tiến vào hang sói, sao có thể để cô dễ dàng chạy thoát như vậy được?

“Cô không muốn tìm Đại Cầu và Tiểu Cầu sao?” Thanh âm miễn cưỡng của Lý Mục truyền tới, Kiều Hân Hân bỗng dừng ngừng lại.

Cô xoay người, kinh ngạc nhìn Lý Mục.

“Anh có ý gì?”

Lý Mục ngoắc ngoắc ngón tay, cười đến ái muội: “Cục cưng qua đây, cách tôi gần một chút.”

Theo lý thuyết, một người có vẻ ngoài đẹp trai như thế, công thêm giọng nói dịu dàng như vậy, tất cả phụ nữ sau khi nghe xong đều nên thẹn thùng mới đúng. Kiều Hân Hân thì ngược lại, rung mình một cái.

Cô nhếch môi, mạnh mẽ áp chế sự chán ghét trong lòng, nhưng sao ý nghĩ của cô có thể tránh khỏi ánh mắt của Lý Mục được?

Anh ta nhú mày, cũng thật lợi hại, bao nhiêu người phụ nữ đều quỳ dưới gấu quần tây của anh ta, vị chủ kênh mới sinh này lại không lọt bẫy chút nào.

“Nói đi, lời vừa rồi của anh có ý gì?” Đứng trước quầy bar thêm lần nữa, Kiều Hân Hân nhìn ánh mắt của anh ta.

Lý Mục chậm rãi nói: “TV Thái Dương tới từ đâu, cô nên biết rõ ràng --- Không phải chỉ là hai người mất tích thôi sao, chỉ cần dùng dụng cụ trong trung tâm thương mại của TV Thái Dương, tìm được bọn họ trong mấy phút đồng hồ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng chủ kênh cần đạt được cấp độ 3 sao cùng rất nhiều tiền mới có thể mua đồ, nếu cô muốn nhanh chóng thăng cấp, nhanh chóng kiếm tiền, vậy thì ký phần hợp đồng này của tôi. Tôi dám cam đoan, trong toàn bộ chủ kênh ở tỉnh tế thực hiện 'Chương trình truyền hình trực tiếp tử vong', chỉ có trái đất là nơi nóng bỏng nhất.”

Khoa học kỹ thuật của trái đất lạc hậu, chủ kênh lại không có bất kỳ siêu năng lực nào, vậy nên phải chọn 'phim kinh dị' mới càng thêm mạo hiểm kích thích.

Khán giả đều yêu thích kiểu này, nếu chỉ dùng một ngón tay là có thể dọn dẹp toàn bộ zombie quỷ quái, vậy thì còn xem cái khi gì nữa? Không phải bọn họ muốn xem chủ kênh giãy dụa khi đang kề cận cái chết sao?

“Đương nhiên, thân là chủ kênh, cô sẽ không gặp phải nguy hiểm tới tính mạng, đầu sao cũng là mấy thứ đồ công nghệ cao, ít nhất phải bảo đảm an toàn cho cô. Nhưng độ chân thực khi cô làm phát sóng trực tiếp có thể lên tới 99%, trong đó bao gồm sự đau đớn.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Hân Hân, Lý Mục chỉ biết cô gái này rất phù hợp. Cô xinh đẹp, khí chất thuần khiết, như một đóa hoa trong nhà kính. Nếu thực sự ném cô tới một môi trường cực kỳ ác liệt, sẽ có vô số người tụ tập lại đợi xem cảnh cô hoảng hốt lo sợ, thậm chí là đáng về tuyệt vọng của cô -- - Đương nhiên, nếu cô đủ thông minh, cũng hoàn toàn có thể diễn ra phản ứng khiến khán giả yêu thích, như vậy từng đồng lớn đầu ánh sáng đều sẽ vào túi của bọn họ.

Chủ kênh người trái đất, rất ít khi có thể làm lâu dài, nhưng chẳng biết vì sao Lý Mục rất coi trọng cô.

Thân là người quản lý chủ kênh của tỉnh tế, cuộc sống của anh ta ở trái đất cũng rất không thú vị, nếu có thể bồi dưỡng ra một vị chủ kênh kim bài oanh tạc cả hệ ngân hà, sẽ không uống cho hành trình dài đằng đẵng buồn chán của anh ta.

Nhà họ Kiều có bốn đứa bé, Kiều Hân Hân là người nhỏ nhất.

Cô có ba người anh trai, anh hai và anh ba là bào thai sinh đôi khác trứng, bọn họ lớn lên không giống nhau, nhưng lại cùng mất tích.

Sau khi nhà họ Kiều gặp chuyện không may, Kiều Hân Hân cùng anh cả bị gửi nuôi trong nhà chú hai. Quan hệ của cô và anh cả là thân thiết nhất, nhưng không có nghĩa là cô không nhớ hai người anh trai khác.

Trung tâm mua sắm tỉnh tế...

Vật này thực sự quá mê người.

Hơn nữa, 'Chương trình truyền hình trực tiếp tử vong' lại không nguy hiểm tới tính mạng... Kiều Hân Hân hít sâu một hơi, “Được, tôi ký!”

Lý Mục nhìn phòng phát sóng trực tiếp trống rỗng của cô, trêu ghẹo nói: “Cộng thêm số nhân khí cô được tặng khi thông qua lần sát hạch này, cô có tổng cộng 90 điểm nhân khí, còn kém mốc 100 10 điểm nữa. Chủ kênh Tiểu Kiều, cô phải cố gắng lên.”

Chỉ cần cô có thể trở thành nhân viên chính thức, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp Kiều Hân Hân thuận lợi trở thành một minh tinh lớn!

Đây đều là nói sau.

Sau khi Kiều Hân Hân ký hợp đồng liền quyết đoán rời đi, Lý Mục nhìn bóng lưng của cô, ngón cái ngừng trên môi.

Nếu chỉ dựa vào chương trình truyền hình trực tiếp tử vong cũng không được, hiện tại Kiều Hân Hân khẳng định không thể sống quá 10 phút trong phim, sao khán giả có thể đã nghiền? Trong hiện thực, cô có rất nhiều khuyết điểm, xem ra, anh ta cần phải tự thân vận động, muốn oanh tạc tỉnh tế, phải làm chương trình thật tốt ở trái đất!

Không thể không nói, TV Thái Dương bày ra tiết mục mới này cũng rất có ý tứ.

“Nuôi dưỡng nữ thần?”

Sắp nhận rồi tới hoảng rồi, hay là, anh cũng gia nhập luôn nhì.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11: Ngày cuối cùng đã tới

[Ngày thường của trái đất: Một ngày dạo chơi ở ban biên tập].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (mới)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Hiện tại chưa có.

Điểm nhân khí: 90.

Người xem trực tuyến: 30.

Người lưu trữ: 30.

Khi Kiều Hân Hân phát sóng trực tiếp vào thứ bảy, tất cả những người lưu trữ phòng đều tối. Bởi mọi người đều biết hôm nay rất có thể là ngày cuối cùng của Kiều Hân Hân.

Cô đứng ở dưới tòa nhà Giang Nguyên đồ sộ, hiện đang là giờ đi làm cao điểm, những thành phần trí thức mặc đồ chín chu liên tục ra ra vào vào. Kiều Hân Hân đã tự làm rất nhiều lần công tác tư tưởng, nhưng khi cô đứng ở chỗ này, căn bản không muốn vào trong.

[Chủ kênh bị phù thùng rồi à, sao lại không đi vào thế?]

[Chắc là cô ấy không thích đám người kia...]

[0-0 Hân Hân đừng sợ! Chúng tôi cùng cô vào!]

Vô số bình luận lướt qua phòng phát sóng trực tiếp, mấy ngày hôm trước rất yên tĩnh, kể cả khi đi ra ngoài mua giày cũng chỉ có một mình Kaka ở tuyến. Kiều Hân Hân nhìn 30 người đang xem trực tuyến, khoe miệng của cô hơi cong lên: “Được, tôi không sợ đâu.”

Lúc này, Thanh Sắc Văn Hóa tuyển ba người vẽ tranh minh họa mới, họ muốn tiến hành lần đầu huấn luyện thống nhất, Kiều Hân Hân là một trong số đó. Nếu không có gì ngoài ý muốn, cô sẽ được phân đến tổ tạp chí Thanh Sắc Hà Quang, bởi người ban đầu cô liên lạc chính là biên tập viên chịu trách nhiệm bên trong Thanh Sắc Hà Quang.

Đương nhiên, vị biên tập viên kia cũng nhận chỉ thị từ tổng biên tập, vậy nên có thể xem như cô là người được nội bộ điều động.

Kiều Hân Hân nắm chặt tay, bước vào bên trong, Thanh Sắc Văn Hóa ở tầng 22, cô tới sớm 20 phút so với thời gian được hẹn, sau khi nữ tiếp tân nghe được tên của cô, liền mỉm cười nói: “Kiều Tiểu Thư, mời cô chờ trong chốc lát, tôi sẽ gọi điện thoại cho biên tập viên Lưu Niên.”

“Được, cảm ơn cô.”

Cửa thang máy ở sau lưng hé mở, một cô gái xinh xắn lạnh lợi bước ra ngoài, ôm theo một đồng tài liệu lớn.

Từ thang máy đi ra có thể nhìn thấy quầy tiếp tân, phía bên trái là tòa soạn, phía bên phải là tổ truyện tranh, cùng chung một lá cờ với Thanh Sắc Văn Hóa.

“Vi Vi, bưu kiện của chị tới rồi sao?” Cô gái trực tiếp đi tới trước quầy tiếp tân, đặt lên đó một xấp tài liệu, một tới mức thờ hồn hèn khi đang nói chuyện.

“Đến rồi, chị bê gì mà nặng thế?”

Nữ tiếp tân đem bưu kiện để lên bàn, nhắc nhở nói: “Không phải tổ truyện tranh của chị có cuộc họp lúc 10 giờ sao, không nhanh lên thì trễ bây giờ.”

Nghe được mấy chữ 'tổ truyện tranh', Kiều Hân Hân không nhịn được nhìn cô gái kia thêm một chút --- Cô khoảng hơn 20 tuổi, hẳn là còn chưa tốt nghiệp công việc thực tập sinh. Nhìn tấm thẻ cô gái đang đeo trên cổ, ở đó viết, 'Biên tập viên thực tập của tổ truyện tranh Thanh Sắc Văn Hóa - Tranh Từ'.

Tranh Từ đem toàn bộ xấp tài liệu kia đặt ở trên bưu kiện, liền ôm trọn cả hai.

Khi đi ngang qua Kiều Hân Hân, cô rất lễ phép gật đầu mỉm cười, Kiều Hân Hân sững sốt một chút, mỉm cười đáp lại không quá tự nhiên.

Sau đó, Tranh Từ tiến về phía tổ truyện tranh.

Kiều Hân Hân liên tục nhìn theo bóng lưng của cô, trong mắt lóe qua một tia hâm mộ.

[QAQ Hân của tôi vì sao cứ nhìn chăm chăm vào cô gái kia vậy?]

[Đúng nha! Còn nhìn rất chăm chú nữa ~]

[Rốt cuộc cái nhìn như ly biệt này là thế nào đây? Chẳng nhẽ muốn làm một phen bách hợp sao 2333333]

[Chủ kênh mau xem điện thoại đi!]

Trong lúc chờ đợi cũng rất rảnh rồi, Kiều Hân Hân ngồi ở phía ngoài của ghế sofa, đặt một bàn tay trước miệng, nhỏ giọng nói: “Nói mà tôi muốn tới nhất của công ty này... Chính là tổ truyện tranh.”

Trong hàng loạt tạp chí xuất bản hàng tháng của tòa soạn Thanh Sắc Văn Hóa, nổi tiếng nhất chính là 'Thanh Sắc Hà Quang', sau đó là tạp chí đô thị 'Ám áp', tạp chí giả tưởng 'Lửa và băng', cùng tạp chí thiếu nữ 'Kẹo', lượng tiêu thụ cực kỳ khả quan.

Tổ truyện tranh là phần nghiệp vụ vừa được khai triển vào năm ngoái, trước mắt đang cho ra bộ tạp chí 'Cánh gió', nửa tháng một kỳ, quy mô mới mở rộng, mọi thứ đều đang vững bước tăng lên.

Có bối cảnh lớn như Thanh Sắc Văn Hóa ở sau lưng, lượng tiêu thụ của 'Cánh gió' liên tiếp tăng vọt, rất nhanh liền trở thành tạp chí truyện tranh đứng đầu trong nước.

Tóm lại, Kiều Hân Hân sở dĩ mong muốn tới đây làm việc, ngoài việc giải quyết vấn đề sinh hoạt bên ngoài, mục tiêu cuối cùng của cô chính là gia nhập tổ truyện tranh!

[Ước mơ của chủ kênh quả nhiên là trở thành tác giả truyện tranh~]

[QAQ Tôi đã thấy tranh Hân vẽ rồi, trông rất đẹp đó! Mà Kaka đâu rồi? Triệu hồi Kaka]

[Tôi thích những cô gái yêu vẽ tranh, rất có khí chất nghệ thuật.]

[Kaka lại bắt đầu giả chết rồi QAQ]

Ô Ô Ô cứ một mực kêu Kaka, nhưng hần chẳng xuất hiện.

Kiều Hân Hân thấy được bình luận vừa lướt qua kia, không nhịn được giải thích nói: “Hai ngày nay Kaka đều có chuyện, có lẽ tới mới tới được.”

Xung quanh rất yên tĩnh, giọng của Kiều Hân Hân tuy nhỏ, nhưng nữ tiếp tân vẫn có thể nghe thấy, cô tò mò nhìn sang, cho rằng Kiều Hân Hân đang gọi điện thoại.

[QAQ Ngay cả cái này cô cũng biết sao! Tôi cảm thấy quan hệ của cô và Kaka rất tốt đó ~]

[Kaka là ai vậy?]

[Không hiểu mọi người đang nói gì hết... Nhưng có thể nghe thấy giọng của chủ kênh rất vui nha ^_^]

[Chào Kiều Kiều, em cũng tới rồi, em chính là cô gái lần trước đây ~ Em rất ít khi xem phát sóng trực tiếp của người đẹp, chị là người đầu tiên mà em lưu trữ đấy! Chị phải cố lên cố lên cố lên nhé!]

[← Trong kho lưu trữ của cô nhất định là một đồng phát sóng trực tiếp của trai đẹp.]

[Nước miếng...]

[23333 Từ thịt tươi nhỏ tới thịt già khô, cái gì cũng có!!]

Bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp rất náo nhiệt, Kiều Hân Hân phát hiện ra, cho dù nửa ngày mình không nói gì, bọn họ cũng có thể trò chuyện vui vẻ.

Dù sao quản gia trí năng sẽ tự mình bắt giữ hình ảnh, ở đâu có biến động liền ưu tiên xem nơi đó.

Đình.

Cửa thang máy lại một lần nữa hé mở, có một nam một nữ trở ra, cả hai đều xấp xỉ tuổi Kiều Hân Hân.

Hai người tựa như quen biết, vừa đi vừa cười, sau khi tới trước mặt nữ tiếp tân liền nói thẳng: “Chào chị, hôm nay chúng tôi tới để tham gia buổi huấn luyện cho họa sĩ vẽ tay mới.”

“Được, xin anh chị chờ một chút, các biên tập viên hiện đang họp, sẽ xong ngay thôi.”

“Cảm ơn chị.”

Hai người đi về phía sofa, Kiều Hân Hân vốn đang ngồi ở vị trí bên ngoài, cô chỉ hơi nghiêng người một chút, cũng không có ý định bắt chuyện.

Người đàn ông chỉ mãi nói chuyện phiếm, nhưng người phụ nữ lại nhìn Kiều Hân Hân từ trên xuống dưới, tuy chỉ thấy được một bên sườn mặt, nhưng khi nhìn tới quần áo của cô... Người phụ nữ nhếch miệng một cái, không có tính uy hiếp nha.

Trong lòng một số người, toàn bộ những sinh vật giống cái ở xung quanh đều là tình địch tiềm ẩn!

Nếu cô ta không có chút uy hiếp nào đối với mình, không bằng thể hiện sự hấp dẫn của mình ngay trước mặt Trần Húc đi!

Nghĩ vậy, cô ta chủ động đi tới: “Này, cô cũng là người mới của đợt huấn luyện lần này à?”

Kiều Hân Hân ngẩng đầu lên nhìn cô ta, gật đầu một cái.

“Đúng vậy.”

“Tôi là Hồ Tiểu Văn, cô tên là gì?”

“Kiều Hân Hân.”

Trần Húc vốn đang nghịch di động, sau khi nghe thấy cái tên này, bỗng dừng ngẩng đầu lên: “Kiều Hân Hân?”

Thấy có người gọi mình, Kiều Hân Hân liền nhìn sang, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt của đối phương.

Hồ Tiểu Văn nhìn Kiều Hân Hân, lại nhìn Trần Húc, nghi ngờ nói: “Hai người quen nhau à?”

“Không quen.” Kiều Hân Hân đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Trần Húc lập tức sai hai bước lớn tới trước mặt cô, ngăn trở đường đi của cô.

“Cậu không nhớ mình sao? Mình là Trần Húc đây!”

Trần Húc...

Sao cô có thể không biết được?

Kiều Hân Hân dần dần nắm chặt tay lại, cô lạnh lùng nhìn anh ta một cái, hướng về phía thang máy mà đi.

Nữ tiếp tân há to miệng, hô: “Biên tập viên Lưu Niên vừa họp xong, anh ấy sẽ tới ngay bây giờ.”

Kiều Hân Hân giống như không nghe thấy, cô trực tiếp vào thang máy rồi khỏi nơi này.

Trần Húc nhìn con số màu đỏ đang không ngừng chuyển động, trợn mắt há mồm.

“Đây là chuyện gì thế?” Hồ Tiểu Văn đi tới bên cạnh Trần Húc, cô ta hiếu kỳ hỏi: “Anh thực sự quen cô gái kỳ quái đó à?”

“Đương nhiên rồi, chúng tôi là bạn học cùng trung học mà. Nhìn thái độ của cô ấy là biết... Đã nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn còn ghi hận tôi sao?”

“Trung học? Ngay cả tên của bạn ngồi cùng bàn hồi trung học là gì, tôi cũng quên mất rồi, trí nhớ của anh thật tốt.”

“Ôi, khi ấy tôi còn nhỏ tuổi, có mối tình đầu, đã từng thích một cô gái.”

Hồ Tiểu Văn sững sốt một chút, cô cười ha ha nói: “Chính là cô gái vừa rồi sao?”

“Không phải.” Về mặt Trần Húc nhìn qua rất ảo não, anh ta nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu tôi thích cô ấy thì tốt rồi, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện phiền lòng như vậy.”

“Đến đủ cả rồi sao” Vừa họp xong, biên tập viên Lưu Niên liền đi về phía họ, cuộc họp lần này tốn gần 2 tiếng đồng hồ.

Nữ tiếp tân gật đầu, lại nói khẽ: “Một người đi mất rồi ạ.”

Lưu Niên hơi hơi nhíu mày: “Một người đi mất?”

“Đúng vậy, cô ấy vốn đang ngồi trên sofa, đột nhiên liền đi, tôi gọi không được. Hình như tên là... Kiều Hân Hân thì phải?” Cô dừng lại một chút, bổ sung nói: “Cho dù có việc gấp, tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng. Có được cơ hội huấn luyện cũng chẳng dễ dàng gì, việc này sẽ trực tiếp quyết định người nào được phân tới tổ truyện tranh, cô gái này đúng là tùy hứng.”

Người đàn ông đẩy đẩy gọng kính, giãn dãn nói: “Không có biện pháp, ai bảo phía trên cô ta có người.”

“Là ai vậy ạ?”

“Suyt.”

Lưu Niên không muốn tiếp tục trò chuyện về đề tài này nữa, liền nói thẳng: “Đưa bằng biểu cho tôi, giờ tôi muốn dẫn người mới tới phòng họp.”

Kiều Hân Hân mang khuôn mặt không biểu cảm đi trên đường, tay chân lạnh lẽo.

Giữa tiết trời cực kỳ nóng nực, cô lại cảm thấy từng cơn ớn lạnh, cả người giống như đang ở trong hầm băng.

Khu bình luận đã sớm bùng nổ.

Mọi người đều nhìn ra Kiều Hân Hân quen biết Trần Húc, mà Kiều Hân Hân đối với anh ta rất lạnh lùng, thậm chí có thể nói là tràn đầy thái độ thù địch.

Tuy rằng khi cô ra khỏi nhà đều không thích nói chuyện, nhưng cũng sẽ không phải là loại thái độ này. Thậm chí ngay cả việc huấn luyện cô cũng mặc kệ, giống như chỉ cần ở cùng người đàn ông tên Trần Húc kia thêm một giây đồng hồ, chính là muốn mạng của cô.

[Chủ kênh Tiểu Kiều làm sao vậy? Người đàn ông tên Trần Húc kia là ai thế, bạn trai cũ của chị à?]

[Phụt, bạn trai cũ từ đâu ra mà nhiều thế, tôi thấy gọi là kẻ thù còn tạm được.]

[← Không thể đồng ý hơn được nữa, tôi cũng nghĩ bọn họ là kẻ thù nha.]

[Các cậu không thấy Hân của tôi mặt mũi lạnh lùng, hoàn toàn không để ý tới người sao QAQ]

[Nhất định là có chuyện bí mật gì đó, lần đầu tiên thấy chủ kênh nghiêm túc như vậy. Nhóm đại gia đâu rồi, mau mau thưởng cho chủ kênh, để cô ấy vui vẻ một chút!]

[Thụ thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Con Thỏ Nhỏ thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Huyết Hoa Rực Rỡ cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Ngựa Bay Trên Trời thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

...

Trong khoảng thời gian ngắn, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập thông báo khen thưởng. Kỳ thực những người này cũng không phải có tiền mà không có chỗ tiêu, nhưng... Dù sao đây cũng là ngày phát sóng trực tiếp cuối cùng.

Điểm nhân khí vẫn dừng ở con số 90, không thay đổi, đợi tới 12 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp này sẽ vĩnh viễn bị tiêu trừ.

Khi chia tay sẽ luôn có cảm giác buồn bã, tâm tình của Kiều Hân Hân rõ ràng đang không tốt, mọi người cũng muốn vì cô làm chút gì đó trong khả năng.

Ít nhất ở giây phút cuối cùng, vẫn mong được nhìn thấy nụ cười của cô.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12: Kỵ sĩ hộ vệ ra đời

Sau khi về đến nhà, Kiều Hân Hân trực tiếp mở máy tính lên, hôm nay cô còn phải viết 6000 chữ, công việc sẽ kết thúc vào 3 giờ chiều cuối tuần. Chỉ cần kiên trì thêm đúng hai ngày nữa, cô sẽ kiếm được 400 tệ tiền nhuận bút đầu tiên, ít nhất có thể giải quyết đồ ăn trong nửa tháng.

Trước khi làm việc, cô thấy khán giả sốt ruột hỏi thăm một cách ân cần trong phòng phát sóng trực tiếp, cảm thấy ảm áp ở trong lòng.

“Tôi không sao, chỉ là hiện tại cần làm việc, nên...”

Tầm mắt của cô không khỏi bay tới số lượng lưu trữ, vẫn là 30 người như cũ.

Thật kỳ quái, mấy ngày nay không có thêm một lần lưu trữ nào, hơn nữa, số người xem trực tuyến từ hai ngày trước đều chỉ là một con số, thậm chí nhiều khi chỉ có một mình Kaka.

Nhưng hôm nay lại có tới 30 người xem trực tuyến.

Ký một tờ hợp đồng 'Chương trình truyền hình trực tiếp từ vong', tăng thêm 30 điểm nhân khí, nhưng vẫn không có cách nào để trở thành nhân viên chính thức.

Có lẽ từ đầu tới cuối vận may của cô quá kém, rõ ràng bản thân đã tham gia một chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế, kết quả là lại dễ bị loại dễ dàng như vậy.

[Tôi rất thích đáng về chăm chỉ làm việc của chủ kênh 0-0.]

[Đúng vậy, cô ấy không bao giờ để tới phút cuối như tôi...]

[Hân Hân cố lên~]

Trong số những người xem trực tuyến, có rất nhiều người vì hai chữ 'Trái đất' mà đến, có người lại chỉ đơn giản là thích phong cách của Kiều Hân Hân.

Rất nhiều chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt có tính chất phóng đại, kịch tính, giải trí, mới đầu xem đều thấy rất thú vị, rất sáng khoái, nhưng nhìn lâu lại khó tránh khỏi cảm giác vô vị. Thậm chí giữa những chủ kênh với nhau là đủ các loại bất chúc, đập khuôn, xem tới xem lui đều là nghìn bài một điệu.

Nhưng Kiều Hân Hân lại không giống như vậy.

Cuộc sống của cô trôi qua đơn giản, phong phú, nhàn nhã, lại thêm nguyên nhân về tính cách, khi ra ngoài làm chuyện gì cũng chậm rì rì, giống như một con rùa nhỏ.

Nhịp điệu sinh hoạt chóng vánh, cách thức giải trí oanh tạc xem rất mệt mỏi, thỉnh thoảng nhìn ngắm một thế giới mới nhỏ nhắn, trong lành như vậy, tâm tình sẽ chậm lại, tựa như khi nhắm mắt, có thể nghe thấy tiếng dương cầm khe khẽ bên tai.

Đây cũng là lý do vì sao toàn bộ người lưu trữ đều tới, bởi mọi người biết tất cả những chủ kênh mới sinh đều có kỳ thực tập một tuần, bọn họ muốn xem Kiều Hân Hân có thể thông qua hay không.

[Sao lượng lưu trữ không tăng chút nào thế?]

Có người cách vài ngày mới tới một lần, nên không biết việc Hoa Cúc Tân đến gây chuyện.

Ô Ô Ô giải thích nói:

[Có một tên bệnh thần kinh, Hân của tôi xinh đẹp quá nên bị nhắm vào QAQ]

[← Nghĩa là thế nào?]

[Tôi biết ngay mà, chủ kênh đáng yêu, cố gắng như vậy, số người trong phòng sao có thể dậm chân tại chỗ trong mấy ngày liền! Hóa ra là có nguyên nhân!]

Mọi người đều đang bàn tán về chuyện này, hiện tại rất nhiều người biết nguyên lai là có người giờ trò.

[Tên kia đã sớm nổi danh thôi tha ở kênh trò chơi ('□') へ ー ー ー .]

[Đúng là một kẻ khốn nạn! Chủ kênh người trái đất đã hiếm nhất thì chớ, thật vất vả mới kiếm được một người! Hu hu, mọi người có cách nào để lưu lại cô ấy không?]

[(' ▽ ') へ Chế độ nhân khí của TV Thái Dương cực kỳ chặt chẽ, bình thường chỉ có lưu trữ cùng tước vị mới có thể tăng nhân khí, tôi là người nghèo, lực bất tòng tâm.]

Nhân khí của chủ kênh thuộc TV Thái Dương, là chỉ tiêu quan trọng trong bảng danh sách trên trang chủ, nghiêm cấm việc bôi xóa điểm.

Một lần lưu trữ sẽ tăng thêm 2 điểm nhân khí cho chủ kênh, do chế độ tên thật trong trang mạng, mỗi người bất luận mở bao nhiêu tài khoản phụ, nếu đều sử dụng chung một chứng minh thư, lượt lưu trữ cũng chỉ được tính là một. Bảng không, 100 điểm nhân khí để kiếm đến thế, làm sao có thể có nhiều chủ kênh mới sinh bị loại như vậy.

Đã không có biện pháp thay đổi lượng lưu trữ, vậy thì chỉ còn lại tước vị.

Tước vị được chuẩn bị cho fan cuồng, cần tốn một lượng lớn đầu ánh sáng để mua, mỗi tháng đều đặt lại một lần.

Vậy nên nếu muốn liên tục có tên ở trên bảng, tháng nào cũng phải mua tước vị, đây là quy tắc đặc biệt mà TV Thái Dương đặt ra để kích thích nhu cầu tiêu dùng của người hâm mộ.

Tốc độ chia làm thật nhiều cấp bậc, càng cao càng quý, cao nhất chính là cấp quốc vương, trị giá 15 vạn hạt đậu ánh sáng. Trong toàn ngành phát sóng trực tiếp, khen thưởng chỉ là món quà dành cho chủ kênh, tốc độ mới là nguồn gốc giúp chủ kênh kiếm tiền một cách nhanh nhất, ổn định nhất.

Mà đậu ánh sáng có tỉ lệ tương đương với đồng tiền chung của hệ ngân hà, khán giả của phòng phát sóng trực tiếp đều là người phổ thông, bình thường lúc không có chuyện gì, khen thưởng 10 hạt đậu ánh sáng rất dễ dàng, nhưng nếu muốn lập tức đào ra mấy ngàn hạt, tiền là vật họ cực khó kiếm được, ai lại cam lòng tiêu hoang như vậy?

Chủ yếu là, Kiều Hân Hân mới phát sóng trực tiếp một tuần, chưa có fan trung thành nào.

[QAQ Tiền lương tháng này của tôi còn chưa được phát, hôm qua vừa mua tốc độ ký sĩ cho Ly Ly mất rồi... Thực xin lỗi, Hân Hân...]

Ô Ô Ô là fan trung thành của Ly Ly, cậu đã theo dõi chủ kênh này hơn mấy tháng, cuối cùng mới hạ quyết tâm trở thành ký sĩ hộ vệ của Ly Ly.

Tuy rằng cậu cũng rất luyến tiếc Kiều Hân Hân, nhưng... Ly Ly đang tham gia thi đấu! Đang leo lên bảng! Thân là một fan trung thành, cậu nhất định phải tăng nhân khí giúp cô ấy a a a! Cho dù phải uống nước dinh dưỡng khó ưa nhất cũng phải để Ly Ly qua cửa thuận lợi!!

Nhưng trong lòng vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, nếu có thể ứng trước tiền lương tháng này thì tốt rồi...

[Ha ha ha ha, chỉ còn 10 tiếng đồng hồ nữa là tới 12 giờ! Lão tử sẽ ngồi đợi phòng phát sóng trực tiếp này bị xóa bỏ! À chủ kênh cay nghiệt kia ngoài việc nghịch mấy tính ra thì còn có thể làm cái gì hả?]

ID Hoa Cúc Tàn lại xuất hiện một lần nữa.

Mọi người vốn nghen một bụng tức, hiện tại gã tới đây quấy rối, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp liền bị bình luận oanh tạc.

[Não tàn **** đồ ngu xuẩn *** hả ****.]

Những bình luận quá khó nghe sẽ bị hệ thống tự động che lại, màn hình lặng yên trong giây lát, sau đó, bình luận liền trực tiếp lấn át toàn bộ hình ảnh trong phòng.

[Thật đúng là đủ ghê tởm! Tôi muốn tố cáo gã kia!]

[Tên đầu sỏ gây ô nhiễm môi trường, mau rút ra khỏi phòng của Kiều Kiều!]

Hoa Cúc Tàn khơi dậy sự phẫn nộ của quần chúng, chính hắn còn vui không tả xiết, đúng như gã dự đoán, số lượng lưu trữ cái phòng này vẫn không thay đổi chút nào -- Song khiến cho gã giật mình là, điểm nhân khí tự nhiên lên tới 90!

Hiện tại, vẫn chưa ai biết sau này Kiều Hân Hân sẽ thực hiện 'Truyền hình trực tiếp từ vlog'.

Gã cảm thấy giờ phút này, nhất định có thể chứng kiến bộ dạng tức đến giơ chân của chủ kênh, thậm chí có chút chủ kênh mới sinh còn cách một cái màn hình chửi nhau với gã.

Tiếc là... Phải để cho gã thất vọng rồi.

Toàn bộ tâm tư của Kiều Hân Hân hiện đều đang đặt trên công việc của cô, hơn nữa hôm nay vừa gặp lại bạn cũ, tâm tình của cô cực kỳ sa sút.

Thậm chí, ngay cả phòng phát sóng trực tiếp cũng không khiến cô bận tâm.

Cô đang không ngừng gõ chữ, gõ chữ... Mười ngón tay lướt trên bàn phím cực nhanh, trong phòng, chỉ có thể nghe được tiếng bàn phím lách lách.

Hoa Cúc Tàn nhìn chằm chằm thật lâu, Kiều Hân Hân hoàn toàn đang sống ở trong thế giới của mình, hình ảnh mà gã mong đợi cũng không được trình diễn.

Cái loại cảm giác này... Tựa như sự khó chịu khi nuốt phải ruồi bọ.

Gã không cam lòng, trào phúng nói:

[Chủ kênh cay nghiệt cũng trực tiếp buông tha rồi sao! Cũng đúng, những người tới từ trái đất thì có thể có bao nhiêu nghị lực chứ?]

Trong lời nói của gã, có sự ghét bỏ dành cho trái đất mà gã không thêm che giấu.

Hệ ngân hà có rất nhiều hành tinh, bản chất của mọi người đều đã được cải thiện không ít, đầu năm nay ai còn chơi trò phân biệt đối xử nữa chứ?

Đa số mọi người đều ôm lòng hiếu kỳ cùng thái độ thân thiện đối với trái đất, chỉ có một số nhóm người tự cao tự đại, nói năng lỗ mãng.

Cuộc chiến mắng chửi giằng co gần 20 phút, sau hệ thống lại cấm nói chuyện 16 cái ID, trong đó bao gồm Hoa Cúc Tàn.

Gã lại mở mấy ID phụ 'Hoa Hòe Tàn', 'Hoa Sen Tàn', chỉ cần mở miệng nhục mạ liền không tránh khỏi việc bị cấm. Cuối cùng, gã đã có kinh nghiệm,

mở ID 'Hoa Hường Dương Tàn', dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng nói:

[Lão tử liền chậm rãi chờ ở đây nha.]

[Dù sao cũng sắp 5 giờ rồi, phòng chừng cô ta cũng không thể tiếp tục phát sóng trực tiếp được nữa.]

14 khán giả còn dư lại đều sẽ không chửi bậy ầm ĩ, mọi người quyết định không để ý tới gã nữa, đây chính là loại người càng được quan tâm, càng thêm hăng hái!

3 giờ chiều, Kiều Hân Hân cuối cùng cũng hoàn thành công việc viết bản thảo hôm nay, cô tựa lưng vào ghế, dùng tay mát xa mắt.

Hoa Hường Dương Tàn tiếp tục ngồi chiêm chọc.

[Cô bị cảm điển phải không, không biết nói chuyện cùng khán giả à?]

[Có tí đạo đức nghề nghiệp nào không vậy, cô làm chương trình phát sóng trực tiếp như vậy sao?]

[Này, Kiều Hân Hân, lão tử đang nói cô đấy.]

Mát xa mắt xong, Kiều Hân Hân đứng dậy đi lấy nước, cô ngẩng đầu quét mắt qua màn hình, liền thấy ID Hoa Hường Dương Tàn này.

Từ trước tới nay trí nhớ của cô đều rất tốt, cùng một kiểu ID, cùng một cách ăn nói, đây không phải là gã anti-fan chẳng biết từ đâu chạy tới lần trước sao?

Sau này cô cũng không để ý, mấy ngày này chẳng thấy bóng dáng gã đâu, không nghĩ tới gã vẫn còn thương nhớ chính mình.

“Phiền.” Kiều Hân Hân chỉ nói một chữ này.

Cô lập tức để ly xuống, kéo khối vuông màu xanh tới trước mặt, giữ ID Hoa Hường Dương Tàn. Khi cô làm như vậy, ống kính vẫn luôn bám theo tay của cô, mọi người có thể tận mắt nhìn thấy cô không chút do dự kéo người này vào danh sách đen vĩnh viễn.

[Hệ thống thông báo: Hoa Hường Dương Tàn đã bị chủ kênh cấm nói chuyện vĩnh viễn.]

[6666666666]

[Anti-fan chết đi, có giỏi thì tiếp tục lên đây, tới bao nhiêu lần Hân của tao liền mặc kệ bấy nhiêu lần!]

[Chỉ biết bắt nạt mà mới, có bản lĩnh thì tới phòng của chủ kênh ba sao mà thể hiện, một người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết mày!]

Trước máy vi tính, Hoa Hường Dương Tàn trợn mắt há mồm.

Gã... Gã cứ như vậy mà vào danh sách đen sao?! Con ả chủ kênh người trái đất này bình thường ngờ ngác, không hỏi cũng chẳng quản tới phòng phát sóng trực tiếp, không ngờ lúc kéo người vào danh sách đen lại nhanh như vậy!

Không được!

Gã còn có chút lời chưa chửi đâu! Không nói ra cũng quá nén giận, quá oan uổng!

Gã lập tức mở một ID phụ khác, tiếp tục chạy tới, dù sao chỉ còn 1 tiếng nữa là tới 5 giờ, coi như mỗi ID phụ đều bị cấm nói chuyện vĩnh viễn, gã cũng phải văng thêm vài câu.

Hoa Lửa Tàn chính thức online.

Gã hít sâu một hơi, lạch cạch gõ một dòng lớn chữ, ấn vào nút gửi đi.

[Chủ kênh ngu xuẩn, có thể cấm người thì rất giỏi à? Để tao xem mày còn có thể làm cái trò cấm nói chuyện này được bao lâu! Mau rút ra khỏi hệ ngân hà, rút ra khỏi TV Thái Dương, rút trở về hành tinh nhỏ của mày đi!]

[Cô ấy có thể cấm mày cả đời, tin không?]

[Ha ha ha ha, đứ fan cặn bã như mày vẫn còn bảo vệ cô ta đến tận bây giờ à? Phòng phát sóng trực tiếp của cô ta nhất định sẽ bị loại bỏ vào 12 giờ đêm nay! Để tao xem cô ta cấm tao cả đời kiểu gì!]

Đình!

Kiều Hân Hân nghe được âm thanh thông báo của hệ thống, cô nhìn về phía bên trên phần thông tin cá nhân của phòng phát sóng trực tiếp, có một tin nhắn nhỏ đang không ngừng nhấp nháy.

Cùng lúc đó, trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp cùng khu bình luận lướt qua một dòng chữ màu đỏ cực kỳ nổi bật.

[Chúc mừng Kaka đã trở thành vị kỵ sĩ hộ vệ đầu tiên của phòng phát sóng trực tiếp!]

Những chữ viết về tước vị còn có loại hiệu ứng pháo hoa nở rộ đặc biệt, rực rỡ sáng lạn, cực kỳ đẹp mắt.

Phòng phát sóng trực tiếp lặng ngắt như tờ.

Kiều Hân Hân lại chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cái gì gọi là kỵ sĩ hộ vệ?

“...”

Hoa Lửa Tàn không biết phải nói gì nữa rồi, gã vốn cho rằng Kiều Hân Hân sẽ phải cuốn xéo trong đêm nay, kết quả là...

Kỵ sĩ hộ vệ là tước vị sơ cấp của fan tại phòng phát sóng trực tiếp, một tháng tiêu tốn 3999 hạt đậu ánh sáng.

Loại chủ kênh mới sinh như Kiều Hân Hân, dưới tình huống không có fan trung thành, làm sao có thể có người nguyện ý tiêu số tiền này?

Phải biết rằng, chủ kênh trên TV Thái Dương nhiều như mây! Muốn dạng gì có dạng nấy, tiền ở kỷ nguyên mới cũng rất quý giá, có số tiền này, đi ăn một bữa com no đủ không tốt hơn sao! Nếu không phải là fan trung thành, ai sẽ bỏ tiền mua tước vị để tăng nhân khí cho chủ bá hả ả ả ả!

Gã đã bắt nạt qua vô số chủ kênh mới sinh, đây vẫn là lần đầu tiên bị đánh vào mặt như vậy.

[Con mẹ nó.]

Cuối cùng, gã cũng chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Tới lúc này, mọi người ở trong phòng mới phản ứng lại, Kaka trực tiếp bỏ tiền mua chức kỵ sĩ hộ vệ một tháng! Mà kỵ sĩ vừa khéo tăng 10 điểm nhân khí!

Hiện tại, điểm nhân khí của Kiều Hân Hân lập tức biến thành 100.

[Ha ha ha ha ha ha ha.]

[Chúc mừng chủ kênh thuận lợi vượt qua kỳ thực tập!!! Cảm ơn Ka đại gia đã khẳng khái tiêu tiền!!!]

[Kaka là ai thế? Choáng quá đi mất thôi!!]

[← Cậu ta là fan cuồng đích thực của chủ kênh, mỗi ngày đều ở đây.]

[QAQ Tôi biết là cậu sẽ không thể không cần Hân Hân mà, Kaka, không đúng! Ka đại gia! Cậu đào từ đâu ra nhiều tiền thế?]

Kaka chậm rì rì gõ một hàng chữ màu xanh da trời, đây là màu chữ mà chỉ tước vị kỵ sĩ mới có.

[Cướp được.]

[...]

[Có thể hỏi Ka đại gia năm nay bao nhiêu tuổi không?]

[Đúng vậy, cực kỳ tò mò! Tôi cảm thấy cậu ta cũng không lớn tuổi lắm đâu!]

[Tôi không nói cho mấy người biết nha ==]

[...]

Tin nhắn nhỏ ở góc trên cùng bên phải lại bắt đầu nhấp nháy không ngừng, Kiều Hân Hân ấn vào, phát hiện còn hai tin nhắn mình vẫn chưa đọc.

Cô mở tin nhắn ra, nội dung ở trong giống hệt dòng chữ vừa rồi, đây là tin nhắn được đặc biệt gửi riêng cho chủ kênh phòng khi chủ kênh quá bận bịu mà bỏ qua phần bình luận.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng chủ kênh Tiểu Kiều đã thu được một vị kỵ sĩ hộ vệ! ID Kaka.]

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng điểm nhân khí của chủ kênh Tiểu Kiều đã lên tới 100, thuận lợi thông qua kỳ thực tập!]

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Sau này, vào đúng 9:30 tối sẽ có chương mới ^_^

Quyển sách này vẫn còn là mầm cây non cần cộng đồng tưới nước, cảm ơn mỗi vị khán giả đã lưu trữ, bình luận, chấm điểm thiên thần nhỏ, yêu mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13: Chúng ta chính là như vậy

Convert: Bén, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Kỵ sĩ hộ vệ...

Kiều Hân Hân nhìn hai tin nhắn ngắn gọn này, khóe miệng hơi cong lên, cô đã trở thành nhân viên chính thức rồi sao?

Bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp ùn ùn kéo đến, tuy rằng số người không nhiều lắm, nhưng mọi người rõ ràng đều rất hưng phấn.

Mà sau khi Kaka thăng cấp tước vị, chữ của hân liền biến thành màu xanh da trời, trực tiếp thể hiện sự phân chia với những người khác, điều này khiến Kiều Hân Hân liếc một cái liền có thể nhìn thấy bình luận của hân.

Khán giả đang đùa giỡn Kaka, có người hỏi tuổi, có người hỏi địa chỉ, còn có đủ các loại vấn đề khác, nhưng cái gì Kaka cũng không trả lời.

Hiện tại, đối với mọi người mà nói tên này chính là một sự mê hoặc.

Hoa Lửa Tàn lặng lẽ chạy lấy người, gã biết nếu bây giờ mình nói nhiều thêm một câu cũng sẽ bị chủ kênh trực tiếp kéo vào danh sách đen. Trời ạ, thật không nghĩ rằng cô ta có thể trở thành nhân viên chính thức, quá đáng giận!

Sau khi chủ kênh trở thành nhân viên chính thức, nền tảng liền ổn định, bất kể điểm nhân khí về sau có tăng hay không, phòng phát sóng trực tiếp vẫn sẽ luôn tồn tại. Trừ khi Kiều Hân Hân làm chuyện gì khiến TV Thái Dương hoặc liên minh vũ trụ không thể tha thứ.

Nhưng nếu thật sự có việc đó, sẽ không chỉ đơn giản niêm phong phòng phát sóng trực tiếp như vậy.

“Thế nào rồi, cô ta có út chưa?”

“Cút cái gì, ở thời điểm quan trọng có người mua tước vị, giúp cô ta lưu lại rồi!”

“Đã vậy thì không còn cách nào đâu, tôi chỉ quản lý kỳ thực tập của chủ kênh mới sinh thôi, sau khi bọn họ trở thành nhân viên chính thức liền không liên quan gì tới tôi nữa.”

“Tôi biết rồi.”

“Cậu cũng đừng tiếp tục làm vậy!”

“Ồi chào.”

Trong kỳ thực tập, Kiều Hân Hân bị làm khó, bởi vì kỳ thực tập là do một vị quản lý riêng biệt phụ trách, không bị ghi vào hồ sơ. Nhưng sau này khi cô thăng cấp, sẽ chính thức gia nhập hậu trường của TV Thái Dương, được giao cho người quản lý nghệ sĩ chuyên biệt.

Tới lúc đó, nếu cô bị đối đãi bất công, có thể trực tiếp khiếu nại với bộ phận cấp cao.

Vậy nên mới nói, bóp hông phải chọn quả mềm, cho dù người này không thích cô, không muốn cô lưu lại, người ở sau lưng gã cũng không thể làm gì cô. Nhiều nhất là khi không có chuyện gì làm, gã chỉ có thể mở tài khoản phụ chạy tới mắng hai câu mà thôi.

Dù sao thì cũng phải giữ vững đạo đức nghề nghiệp của một anti-fan tới cùng!

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế trò chuyện cùng khán giả đôi câu, rất nhanh liền tới 5 giờ chiều, trong phòng chỉ còn lại 10 khán giả.

Lần này, Ô Ô Ô không nói gì về việc rời phòng, bởi hôm nay là ngày Lỵ Lỵ nghỉ ngơi nha!

Cô cùng mọi người chào hỏi, nói hẹn gặp lại vào ngày mai, liền tắt phòng phát sóng trực tiếp.

Quản gia như thường lệ hỏi cô về thời gian phát sóng ngày mai, vẫn là từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều như cũ.

Tựa lưng vào ghế, cô nhìn trần nhà ngẩn người.

Đã viết tiểu thuyết lâu như vậy, suy nghĩ của cô có chút mơ hồ. Hôm nay vẫn chưa vẽ bản thiết kế nhân vật... Hay là nghỉ ngơi một chút đi, hiện tại trong lòng cô vừa buồn vừa hoảng, phỏng chừng vẽ gì cũng sẽ không cảm thấy vừa lòng.

Tách tách tách.

Ảnh đại diện của biên tập viên Lưu Niên nảy lên.

Sau khi cô mở ra, liền nhìn thấy một câu thăm hỏi sức khỏe rất khách khí --- “Kiều Kiều, hôm nay cô không tham gia huấn luyện là vì thân thể không thoải mái à?”

Suy nghĩ một chút, cô trả lời:

“Đúng vậy, tôi vừa từ bệnh viện trở về, thật ngại quá.”

“Không sao, chủ biên để tôi đem tài liệu tổng kết của lần huấn luyện người mới này cho cô, cô ở nhà xem kỹ một chút, nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu từ thứ hai tuần tới, chúng tôi liền chính thức bố trí công việc, được chứ?”

Biên tập viên Lưu Niên gửi cho cô một phần tài liệu, sau khi Kiều Hân Hân nhận được liền gửi một biểu tượng 'Ok'.

Cô mở văn bản ra, bên trong ghi lại kỹ càng nội dung mọi người thảo luận hôm nay, có giới thiệu cơ bản về tạp chí cùng nhu cầu tranh vẽ, còn có hợp đồng với họa sĩ vẽ tay, đương nhiên còn có thông tin về tiền nhuận bút.

“Biên tập viên, tôi xem xong rồi, xin hỏi tôi sẽ vẽ chính cho tạp chí nào?”

“Là Thanh Sắc Hà Quang.”

Không ngoài dự đoán, Kiều Hân Hân được bố trí tới tổ tạp chí có lượng tiêu thụ tốt nhất, tiền nhuận bút cao nhất, cạnh tranh tàn khốc nhất, trong lòng cô dĩ nhiên vui vẻ, bởi vì tạp chí này yêu cầu cao, những vị họa sĩ khác đều có rất nhiều năm kinh nghiệm vẽ tranh.

Ở hoàn cảnh như vậy, cô nhất định sẽ nhanh chóng tiến bộ!

“Được, thực sự cảm ơn anh rất nhiều!”

“Không cần khách sáo, thứ hai tuần sau tôi sẽ tới tìm cô.”

“(biểu tượng đáng yêu).”

“(biểu tượng mỉm cười).”

Kiều Hân Hân còn nghĩ tới một chuyện, hôm nay cô đụng phải Trần Húc ở trước quán tiếp tân, anh ta cùng cô gái kia hình như cũng tới tham gia buổi huấn luyện dành cho người mới. Hay nói cách khác, Trần Húc cùng vào chung một công ty với cô sao?

“...”

Thực tốt, may mà nghề của cô hoàn toàn tự do, không cần tới công ty quẹt thẻ mỗi ngày, hiện tại Kiều Hân Hân cảm thấy thật may mắn khi mình lựa chọn con đường này.

Về phần Trần Húc... Đã gần 9 năm không gặp anh ta, hy vọng sau này cũng sẽ không gặp lại.

Ban đêm, cô lại mất ngủ.

Kiều Hân Hân trần trọc trở mình, ngủ không nổi, cô nhìn căn phòng đen tối, con chuột của máy vi tính hơi loang loáng.

Cô nghĩ tới rất nhiều chuyện ngày xưa, mở di động lên, hiện đang là 1 giờ 29 phút rạng sáng.

Không biết vì sao, cô chẳng hề thấy buồn ngủ.

Kiều Hân Hân khởi động TV Thái Dương.

Thời điểm cô online, phòng phát sóng trực tiếp không có lấy một bóng người.

Hiện đang là thời gian nghỉ ngơi, màn hình của phòng là một mảnh đen kịt.

Cô liền yên lặng nhìn khu bình luận, bởi chỉ cần nhìn sự xuất hiện của sản phẩm thần kỳ này, tâm tình của cô sẽ trở nên tốt hơn.

Ở thế giới hiện thực sẽ luôn gặp phải những chuyện phiền lòng như vậy, mà cô, lại luôn có thói quen trốn tránh.

Như vậy thực sự tốt sao?

Cô không biết.

Cũng không ai có thể nói cho cô biết.

Bỗng nhiên, người xem trực tuyến biến thành 1.

[Còn chưa ngủ à?]

Bình luận màu xanh lướt qua màn hình đen nhánh, Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô mở bàn phím ả ra, bắt đầu gõ chữ ở khu bình luận.

[Không ngủ được.]

Theo quy định, thời gian phát sóng trực tiếp mỗi ngày của chủ kênh là 8 tiếng, nếu chủ kênh muốn phát sóng vượt thời gian cũng không có vấn đề gì. Chỉ là hiện tại Kiều Hân Hân đang ở trên giường, quản gia tự động quyết định đây là thời gian nghỉ ngơi, vậy nên cho dù cô 'không cẩn thận' mở ra phòng phát sóng trực tiếp, cũng sẽ không có hình ảnh hiện ra.

Đây là xuất phát từ việc bảo vệ sự riêng tư của cô.

Thiết lập này vẫn rất nhân tính hóa nha.

Vào ban ngày, mọi cử động của Kiều Hân Hân đều sẽ bị nắm bắt, mà hiện tại đang là buổi tối, cô nhìn màn hình phát sóng trực tiếp đen nhánh, không hiểu sao cảm thấy thật an tâm.

Cô cũng không nói chuyện, mà chỉ như một vị khán giả, dùng tài khoản của chính mình lên tiếng ở khu bình luận.

Mà những lời cô gửi đi tuy xuất hiện ở khu bình luận, nhưng sẽ không bay qua màn hình(*).

[Làm sao vậy?]

Kaka hỏi.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, cô đánh ra một hàng chữ ---

[Ban ngày gặp một người, khiến cho tôi nhớ tới chút chuyện, có lẽ vì thế mới không ngủ được. Anh thì sao? Đã trễ như vậy rồi sao còn ở đây?]

[Ngày nào tôi cũng mất ngủ.]

[Mỗi ngày sao?]

[Ừ, không ngủ được, ngày nào cũng không ngủ nổi.]

Kaka vẫn luôn mất ngủ, ID của hắn liên tục treo ở trên TV Thái Dương, vậy nên khi Kiều Hân Hân vừa online, hệ thống liền đặc biệt nhắc nhở hắn.

Hắn không chút suy nghĩ liền ả vào.

[Thân thể của anh đã đỡ hơn chút nào chưa?] Kiều Hân Hân quan tâm hỏi.

[== Đại khái là sắp tàn phế rồi.]

[...]

[0 0 Ừ.]

[Á, hôm nay... Cảm ơn anh.]

Kiều Hân Hân sợ cuộc nói chuyện sẽ trở nên nhạt nhẽo, cô nhanh chóng dời đề tài. Trước đó cô đã hỏi quản gia về việc tước vị, mới biết Kaka phải bỏ ra một lượng lớn đầu ánh sáng mới mua được thứ này.

[^_^ Không có gì, ban ngày tôi bận việc, suýt chút nữa chạy về không kịp.]

[O(∩_∩)O].

Kiều Hân Hân gửi đi một khuôn mặt cười, bất kể thế nào, nhờ sự giúp đỡ của Kaka cô mới có thể lưu lại, nếu không hiện tại phòng phát sóng trực tiếp đã biến mất, những gì cô đã trải qua sẽ hoàn toàn như một giấc mơ. Phòng chừng một khoảng thời gian sau, chính cô cũng sẽ cảm thấy mọi thứ đều do mình tưởng tượng ra.

Phòng phát sóng trực tiếp rất yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ.

[Anh có cảm thấy... Tôi rất kỳ quái hay không?]

[Tức là sao?]

[Tôi lúc nào cũng ngây ngốc một mình trong nhà, ít khi ra ngoài, cũng không có bạn bè gì.]

[Hình như là vậy.]

Kaka là khán giả đầu tiên của Kiều Hân Hân, cũng là khán giả xem chương trình phát sóng trực tiếp của cô lâu nhất. Ngày thường của Kiều Hân Hân rất đơn giản, cho dù thỉnh thoảng có ra ngoài, cũng chưa bao giờ cùng thứ gọi là 'bạn bè' ở chung một chỗ.

Kaka cẩn thận suy nghĩ một chút, cô hình như hoàn toàn không có người bạn nào.

[Tôi đã ngây ngô một mình quá lâu, cũng quên mất cảm giác ở cạnh bạn bè là gì.]

Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, cô ôm hai đầu gối, phiền muộn nhìn màn hình.

Kaka lại gửi tới một đồng ký hiệu cười.

[23333333.]

[Tôi vừa nghĩ, có lẽ cũng sẽ giống như chúng ta hiện tại nhỉ?]

A...?

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cô nhìn bình luận màu xanh lướt qua màn hình đen nhánh, có ánh sáng yếu ớt nhấp nháy.

Tựa như những vì sao giấu ở sau đám mây đen trong đêm tối, giây giụa muốn hiện ra.

Bạn bè...?

Bỗng nhiên, lòng của cô giống như bị thứ gì đó xúc động.

Đúng vậy, quan tâm tới cuộc sống của bạn, cùng bạn nói chuyện phiếm, ở thời điểm bạn gặp khó khăn, nếu có đủ khả năng giúp đỡ bạn... Đây không phải là bạn bè sao?

Kiều Hân Hân nhìn phòng phát sóng trực tiếp, trong khu bình luận đều là đối thoại giữa cô và Kaka, mỗi câu mỗi chữ cùng hai từ bạn bè có gì khác biệt đâu?

Tâm tình vốn còn đang rất đê nén lập tức trở nên sáng tỏ.

Cô cười đánh ra một hàng chữ.

[Đúng, chúng ta chính là như vậy!]

[2333, đừng rồi rấm nữa, mau đi ngủ đi ~~]

[Được, chúc anh ngủ ngon!]

[Chúc cô ngủ ngon.]

Vốn tưởng rằng Kiều Hân Hân sẽ mất ngủ thật lâu, nhưng sau khi tắt phòng phát sóng trực tiếp, cô lại rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Một giấc ngủ không mộng mị, cứ như vậy ngủ tới hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, cô bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Kiều Hân Hân vẫn còn đang rất buồn ngủ ngồi dậy, chuông cửa của cô giống như bị câm, bình thường vốn không có khả năng vang lên. Mới sớm như vậy, ai sẽ tới đây chứ?

(*) Editor: Xin phép giải thích một chút, ở bên Trung có kiểu chương trình mà khi khán giả bình luận, bình luận sẽ bay qua màn hình (Ai chơi Osu, xem

replay cũng có thể biết đến kiểu bình luận này). Có lẽ do Kiều Kiều là chủ kênh, nên bình luận không bay.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14: Mỗi tình đầu thì giỏi lắm à?

Kiều Hân Hân dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo, cô đi tới cạnh cửa, xuyên qua mắt mèo, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng ở bên ngoài, dĩ nhiên là bà chủ nhà.

Cô đẩy cửa ra, kinh ngạc hỏi, “Dì à, sao dì lại tới đây?”

Bà chủ nhà năm nay mới ngoài bốn mươi, có con nhỏ vừa lên trung học, để con có thể thuận tiện tới trường, cả nhà bọn họ đều dời tới thành phố mới.

Bình thường khi cần giao tiền thuê nhà, có thể trực tiếp chuyển khoản trên mạng, Kiều Hân Hân đã ở đây hơn một năm, ngoài việc ký hợp đồng, trên cơ bản chủ nhà sẽ không đến.

Chủ yếu là, làm như thế cũng giúp Kiều Hân Hân bớt việc, nếu trong nhà có gì hỏng, cô liền trực tiếp sửa, sẽ không đi làm phiền người cho thuê.

“Tiểu Kiều à, dì có chuyện muốn nói với cháu...” Nụ cười trên mặt bà chủ có chút gượng ép, bà hỏi: “Dì có thể vào nhà chứ?”

Lúc này Kiều Hân Hân mới phản ứng lại, cô nhanh chóng nhường đường: “Có thể có thể, dì muốn uống gì? Cháu pha cho dì ly nước trà nhé?”

“Không cần phiền toái như vậy, làm xong chuyện dì liền đi, nhà bên kia vẫn còn nhiều việc lắm.”

Sau khi vào trong, bà chủ nhìn xung quanh một lần, Kiều Hân Hân cũng đứng ở sau lưng bà.

“Rất tốt, tuy cháu đã ở lâu nhưng phòng ốc vẫn sạch sẽ như vậy. Để một cô gái trẻ như cháu ở đây, trong lòng dì cũng yên tâm.”

“Dì à, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Là chuyện tiền thuê nhà à? Không phải mấy hôm trước cháu đã chuyển cho dì rồi sao...”

Tài khoản của Kiều Hân Hân vừa nhận được 6000 tệ mà TV Thái Dương gửi tới, trong ngày hôm đó cô liền chuyển cho bà chủ. Gửi toàn bộ tiền thuê nhà của một quý.

Cô cũng được coi như một người thuê nhà dài hạn, tuy rất ít gặp bà chủ nhưng cũng cảm thấy bà không tệ lắm, chưa bao giờ kỳ thị người ở vùng khác.

“Không không không, không phải vấn đề tiền thuê nhà. Tiểu Kiều, thực ra dì vẫn luôn rất thích cháu, cháu lúc nào cũng giao tiền thuê nhà đúng hạn, hơn nữa không gây chuyện, tốt hơn nhiều so với vài vị khách thuê khác người kia. Chỉ là...” Bà chủ dường như có điều gì khó nói, bà do dự thật lâu, vẫn mở miệng nói lời xin lỗi: “Là như vậy, tiền thuê nhà quý này dì sẽ gửi lại nguyên vẹn cho cháu, nhưng dì không cho thuê phòng này nữa...”

Tuy nhà trọ này không ở trong trung tâm thành phố, nhưng vị trí địa lý rất tốt, giao thông thuận tiện, hơn nữa trị an cũng khiến người ta yên tâm.

Có thể nói việc thuê phòng trọ ở đây cũng khá khó khăn, không đúng... Ở thành phố lớn như Đông Xuyên, tắc đất tắc vàng, muốn thuê một nhà trọ toàn diện về mọi mặt sẽ rất phiền toái.

“Dì à, dì muốn dùng phòng sao?”

“Ồi, xem như là vậy đi.”

Kiều Hân Hân nghe xong tin này có chút buồn buồn, dù sao cô cũng đã ở đây lâu như vậy, đã thành thói quen. Hiện tại đột nhiên muốn cô dọn ra ngoài, việc tìm phòng ở tuy sẽ phiền phức, nhưng bà chủ nhà cũng đã đích thân tới, sao cô có thể vô lại không đi?

Đây chính là nỗi xót xa của kẻ thuê nhà.

Chờ sau này có tiền, cô nhất định phải mua một căn nhà hoàn toàn thuộc về mình, như vậy vĩnh viễn cũng không cần dọn ra ngoài.

“Nếu không thì như vậy đi, cháu sẽ tìm thông tin về phòng ở mới trên mạng trước, chờ cháu tìm được phòng liền dọn ra ngoài được không?”

“Cái này...” Bà chủ lộ ra biểu tình khó xử.

“Dì cần dùng rất gấp sao?”

“... Ừ, Tiểu Kiều, dì hy vọng càng nhanh càng tốt.”

(Lời của editor: Khi edit, có những chỗ mình làm sai và sẽ sửa lại, để đọc được bản hoàn thiện nhất, dễ hiểu nhất, mời các bạn đọc truyện tại Wattpad vivi_3010 hoặc tại ĐDLQĐ.)

Hai người đứng nói chuyện ở trong phòng khách, cánh cửa khép hờ, bà chủ vừa nói xong câu này, cửa liền bị đẩy ra.

Chưa thấy người, đã thấy tiếng.

“Cái gì mà càng nhanh càng tốt chứ, bảo cô ta lập tức chuyển ra ngoài cho tôi.”

Hai người đồng thời sùng sốt.

Rất nhanh, trên gương mặt bà chủ nhà lướt qua một chút mất tự nhiên, bà xoay người nhìn cô gái từ bên ngoài đi tới, nở nụ cười hỏi: “Thẩm tiểu thư, mới sáng sớm mà cô đã tới đây rồi à?”

“Sớm sao? Sắp 9 giờ tới nơi rồi, cũng không còn sớm nữa.”

Sau khi bước vào, Thẩm Mộ Dung Ly liền tùy ý nhìn cách bài trí ở trong phòng vài lần, cuối cùng, tầm mắt của cô ta rơi ở trên người Kiều Hân Hân.

Đồ ngủ in ảnh phim hoạt hình, dây buộc tóc màu hồng, mái tóc xoắn dài tùy ý tán ở sau lưng. Biểu cảm của cô bình tĩnh, không buồn không vui, dung mạo sạch sẽ mà trong trẻo, da thịt trắng nõn trơn mềm, tiều tụy duy nhất có lẽ là sắc môi hơi nhợt nhạt, mang vẻ không có tinh thần.

Đều là phụ nữ, Thẩm Mộ Dung Ly không thể không đổ kị với vẻ đẹp trời sinh của Kiều Hân Hân.

Nếu giao cô cho thợ trang điểm, nhất định sẽ khiến người người kinh diễm.

Thẩm Mộ Dung Ly lấy kính râm xuống, một tay vòng trước ngực, giọng nói tựa như hừ ra từ lỗ mũi.

“Những vật dụng trong nhà tôi mới mua sẽ lập tức tới ngay, cô, mau liên hệ với công ty chuyển nhà, hiện tại lập tức dọn ra ngoài cho tôi.”

Thẩm Mộ Dung Ly, 20 tuổi, hiện đang học đại học Đông Xuyên năm thứ 3, mang tiêu chuẩn phú nhị đại(*). Gia đình giàu có, về ngoài xuất chúng, giỏi về ăn diện, lúc mới vào đại học đã được học sinh nam cùng năm tung hô là hoa hậu giảng đường. Có thể nói, cô ta từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh chúng tinh phùng nguyệt(*).

(*) Phú nhị đại: Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm “vui lòng” bố mẹ.

(*) Chúng tinh phùng nguyệt – 众星捧月 (Sao quanh trăng sáng): Ý chỉ những ngôi sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính, quý trọng.

Cô ta đã điều tra qua bối cảnh của Kiều Hân Hân, tầm thường không chịu nổi, vậy nên khi cô ta nói chuyện với Kiều Hân Hân, không che giấu sự khinh miệt trong giọng nói chút nào.

Đột nhiên liền xuất hiện một cô gái, hơn nữa thái độ cực kỳ ác liệt.

“Cô ấy là ai vậy ạ?” Kiều Hân Hân hỏi.

Bà chủ nhà giải thích nói: “Vị này chính là Thẩm tiểu thư, vừa mua phòng từ chỗ di hai ngày trước. Chuyện xảy ra cũng rất cấp bách, di chưa kịp báo cho cháu... Vậy nên sáng sớm hôm nay di mới tới đây, muốn cùng cháu tìm người môi giới nhìn thử, có lẽ sẽ tìm được phòng thích hợp nhanh hơn. Không nghĩ rằng Thẩm tiểu thư lại đích thân đến đây, di còn tưởng cô ấy sẽ tới trễ hai ngày.”

Thẩm Mộ Dung Ly không cho là đúng nói: “Tôi cần dùng phòng gấp, đương nhiên là muốn tự mình tạt qua. Kiều Hân Hân, cô nghe rõ rồi đấy! Hiện tại tôi đã là chủ của căn phòng này, cô đừng nghĩ tới chuyện thương lượng về việc chuyển nhà, tôi không cần biết cô dùng cách gì, nhưng trong hôm nay cô phải dọn ra ngoài cho tôi.”

Cô ta liên tục dùng giọng ra lệnh, người nghe sao có thể vui vẻ trong lòng cho nổi?

Kiều Hân Hân trực tiếp không nhìn cô ta, quay đầu nói với bà chủ nhà: “Không sao, cháu hiểu được, cháu sẽ mau chóng tìm nhà.”

Thẩm Mộ Dung Ly hơi hơi nhún mày, ả này đang giả vờ căm tức sao?

“Hôm nay cô phải dọn ra ngoài, cô nghe rõ chưa?”

“Thẩm tiểu thư, tôi sẽ đi, nhưng không phải trong hôm nay.”

Kiều Hân Hân bước vào phòng, kéo hộp bàn ra, cầm lên một tờ hợp đồng.

Sau khi trở lại phòng khách, cô đưa hợp đồng tới trước mặt Thẩm Mộ Dung Ly: “Cô nhìn một chút đi, giấy trắng mực đen đều viết rõ ràng. Tuy hợp đồng

quý này tôi còn chưa ký, nhưng tính tới ngày kia quý cũ mới coi như kết thúc. Trước hôm đó, cô không có tư cách để đuổi tôi ra ngoài, hiểu không?”

9 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp vừa mở ra, liền chứng kiến hình ảnh này.

Trong ổ nhỏ ấm áp của Kiều Hân Hân nhiều ra thêm hai người phụ nữ, mà cô gái trẻ tuổi, ăn mặc theo mốt kia, vừa nhìn liền biết là loại không dễ chọc.

Cô ta nhìn chăm chăm vào tờ hợp đồng, trong mắt tràn đầy tức giận: “Lúc này rồi mà cô còn giải thích về hợp đồng với tôi à? Vật dụng của tôi đều đã đến dưới tầng rồi, cô còn ở đây nói chuyện hợp đồng với tôi sao!?”

“Không nói chuyện hợp đồng với cô, chẳng lẽ còn cùng cô phân rõ phải trái?” Kiều Hân Hân trực tiếp hỏi ngược lại.

[Phụt, ha ha ha ha hóa ra chủ kênh còn có một mặt như vậy!]

[23333 Không nói chuyện hợp đồng với cô, chẳng lẽ còn cùng cô phân rõ phải trái ~~~]

[Cô gái này lớn lên trông cũng không tệ, nhưng cách nói chuyện khiến người ta thấy ghét ~ ! Cứ như chủ kênh thiếu nợ cô ta mấy trăm vạn không bằng!]

[Vậy nên mới nói ông trời rất công bằng, mở một cánh cửa cho cô ta, nhưng đóng cửa sổ của cô ta lại.]

[← Ý cậu là gì?]

[Là đầu óc ấy!]

[2333333 Tư tưởng lớn gặp nhau!]

Mới sáng sớm liền có hơn 20 người xông vào phòng phát sóng trực tiếp, hôm nay là cuối tuần, là ngày cuối tuần nhàn nhã lại tươi đẹp!

Nhóm fan đầu tiên rất có cảm tình với Kiều Hân Hân, đột nhiên xuất hiện một kẻ trên mặt viết 'Ta tới để gây chuyện', mọi người đương nhiên mồm mịa cô ta không chút khách khí.

Còn có một vị khán giả tri kỷ không quên nói --

[Thật đúng là, mỗi buổi sáng Hân của tôi đều phải làm việc chăm chỉ! Bệnh thần kinh mau biến đi QAQ]

[← Tiểu Ô Ô, tôi nhớ hôm nay Ly Ly có trận thi đấu nha, cậu không đi xem sao?]

[QAQ Cô ấy đang ở trong hậu trường, phải 20 phút nữa mới tới lượt nha.]

[Lần này không phải Ly nữ thần cạnh tranh cực kỳ kịch liệt sao, cậu còn không mau đi bảo bình luận giúp Ly Ly nhà cậu, nán ná ở đây làm gì!]

[Không được, tôi mới không cần xem những người khác đâu, chờ Ly Ly ra trận tôi lại đi! Còn trước đó, tôi sinh là người của Hân Hân, chết là quỷ của Hân Hân QAQ]

[Vậy cậu vẫn thích Ly Ly hơn nha.]

[QAQ Thôi nào, đừng nói về chủ đề tang thương đó nữa, nếu Hân Hân thấy, bị thương tâm thì làm sao bây giờ?]

Thẩm Mộng Ly sừng sốt tròn ba giây, cô ta bỗng dưng tròn to hai mắt, cắn răng hỏi: “Kiều Hân Hân! Lời này của cô có ý gì hả!”

Cô ả này, quả thực ngu xuẩn đến mức không có thuốc chữa.

Kiều Hân Hân không rõ vì sao cô ta lại có thái độ thù địch lớn như vậy đối với mình, cô chỉ biết, người khác dùng thái độ gì đối với cô, cô cũng sẽ đáp lại y như vậy.

Thẩm Mộng Ly căn bản không nghĩ tới việc nói chuyện với vẻ mặt ôn hòa, Kiều Hân Hân cũng lười quan tâm tới cô ta.

“Tôi đã nói rồi, hợp đồng sẽ hết hạn vào ngày kia, tôi nhất định sẽ chuyển khỏi nơi này trong thời gian quy định. Nhưng nếu hiện tại cô muốn ép tôi dọn đi, chúng ta làm lớn chuyện này lên cũng được thôi. Nếu tôi đã nói hôm nay tôi không đi, tức là, tôi sẽ không đi đâu hết.”

“Được lắm! Vậy thì làm lớn chuyện lên đi! Cô tưởng rằng tôi sợ cô chấy!”

Giọng của Thẩm Mộng Ly bỗng cao thêm tám phần, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo cũng sắp vụn vụn, cô ta tức giận nói: “Đồ gái điếm mưu mô! Nói tới nói lui, cô vẫn không muốn dọn đi phải không! Cũng đúng thôi, phòng trọ này tốt biết bao, cô luôn có thể nhìn thấy Ngọc Dương! Tôi nói cho cô biết, đừng nói là cô ở nơi này, cho dù cô có ở trong nhà anh ấy, anh ấy cũng chẳng thèm để mắt tới cô đâu!”

Cái gì mà ở đó ở đây, thật đúng là không thể hiểu nổi người phụ nữ này!

Sự kiên nhẫn của Kiều Hân Hân đã lên tới cực hạn, mà bà chủ nhà ở bên cạnh cũng không hiểu -- Vị đại tiểu thư này sao lại phản ứng lớn như vậy?

Ai, nếu không báo cảnh sát, xem ra chuyện này sẽ không yên.

Kiều Hân Hân cầm di động trên bàn lên, cô còn chưa gọi đi, liền nghe được tiếng đập cửa.

Cửa vốn không khóa, Lâm Từ Thần đứng cạnh đó tùy tiện gõ hai cái, cô nhìn Thẩm Mộng Ly nói: “Mới sáng sớm đã ầm ĩ cái gì? Hôm nay là cuối tuần, mọi người đều không đi làm, cả cái tầng này đều có thể nghe thấy tiếng cô nào loạn đấy. Tôi sống ở phòng đối diện, cách tường đều nghe rành mạch nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi. Em gái này, dọn nhà cũng không phải là chờ đi đâu thai, cô gấp cái gì? Hôm nay ép cô gái kia đi, cô ấy có thể đi đâu? Toàn bộ vật dụng trong phòng cũng muốn ném xuống tầng dưới của nhà trọ sao?”

“Cô là ai? Chuyện này thì liên quan gì tới cô?”

“Sao lại không liên quan, cô quấy nhiễu giấc ngủ của chị đây!”

Lâm Từ Thần vừa chuyển tới tầng 11, những mối quan hệ với mấy hộ gia đình đều được cô xử lý tốt. Bình thường cô rất khéo léo, gặp người nói tiếng người, đụng quỹ nói tiếng quỹ, mà tự tính cách của bản thân cô lại hết sức cương liệt(*), nhất là khi đối mặt với loại bệnh công chúa này -- Gặp một cái, xé một cái!

(*) Cương liệt: Kiên quyết và thẳng thắn.

“Cô!”

“Thẩm tiểu thư, quên đi, trước hết cô vẫn nên nhờ công ty gia đình chuyển vật dụng về đã. Chờ thêm hai ngày nữa, chúng ta lại tới đây được không? Thời hạn hợp đồng mà Kiều tiểu thư ký cùng tôi đúng là sẽ kết thúc trong hai ngày này, chúng ta cũng đâu thể dùng vũ lực ép cô ấy chuyển ra ngoài? Hôn nữa, Kiều tiểu thư trước nay nói là làm, nếu cô ấy đã nói ngày kia có thể chuyển đi, nhất định sẽ chuyển đi, đảm bảo cô có thể vào ở đúng lúc!”

Chủ nhà thấy đúng thời cơ liền lập tức khuyên nhủ, trong lòng Thẩm Mộng Ly nghẹn một bụng tức, cô ta hung hăng trừng Kiều Hân Hân: “Bây giờ cũng không chỉ đơn giản là chuyện dọn nhà nữa! Cô chờ đó cho tôi! --- Hai ngày nữa tôi sẽ tới lấy phòng, nếu trong phòng vẫn còn bất kỳ đồ đạc nào của cô, tôi sẽ ném sạch tất cả!”

Cô ta giẫm giày cao gót ra ngoài, lướt qua bả vai của Lâm Từ Thần mà đi.

Lâm Từ Thần dựa vào tường, giọng bất đắc dĩ: “Về sau tôi phải làm hàng xóm với loại người như vậy sao?”

Quên đi, dù sao công việc của cô cũng bận rộn, suốt ngày bay tới bay lui, chờ khi nào rảnh rồi liền tìm phòng mới để chuyển chỗ. Ai có thể chịu nổi loại tính khí đại tiểu thư này chứ.

Mà sau khi Thẩm Mộng Ly bước vào thang máy, cô ta đeo kính lên, bấm một dãy số.

“Này, việc mà tôi nhờ cậu điều tra đã tra ra chưa? Rốt cuộc cô ta làm việc ở đâu vậy? ... Cái gì!? Thanh Sắc Văn Hóa?!”

Tham gia cũng đã nửa ngày, Ngọc Dương giúp cô ta tìm việc! Thẩm Mộng Ly tức giận tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại lên gương.

Ả đàn bà thối tha!

Mối tình đầu thì giỏi lắm à!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15: Cục cưng có muốn ở chung với tôi không?

Hôm nay Thẩm Mộng Ly chính là cố ý tới bới lông tìm vết, cô ta biết chuyện đầu tiên Lâm Ngọc Dương làm sau khi về nước là gặp một cô gái tên Kiều Hân Hân, hơn nữa tuần trước anh ta vừa tạt qua nhà trọ này, Thẩm Mộng Ly sao có thể ngồi yên?

Cho dù cô ta biết rõ Lâm Ngọc Dương tới đây để gặp chị gái ruột, nhưng chuyện này không phải quá trùng hợp sao?

Cô ta mặc kệ, cô ta nhất định phải khiến cho ả kia chuyển khỏi nơi này! Tuyệt đối không thể để ả và Lâm Ngọc Dương gặp gỡ!

Gọi xong cuộc điện thoại này, trong lòng Thẩm Mộng Ly càng tức giận.

Thật đáng ghét, Lâm Ngọc Dương không những hện cô ta ăn cơm, còn giúp cô ta tìm việc làm! Thanh Sắc Văn Hóa... Ha ha, cô sẽ khiến cho Kiều Hân Hân rút khỏi tòa soạn này! Không phải chỉ là một ả họa sĩ nghèo thôi sao, tốt nhất là rút xa được chừng nào thì hay chừng này!

“Đừng rồi, giúp tôi tra một chút, chị gái của Ngọc Dương ở phòng nào?”

“1104, hình như tên là... Lâm Tử Thần.”

1104? Không phải là phòng đối diện với Kiều Hân Hân sao? Bỗng nhiên, Thẩm Mộ Ly nghĩ tới điều gì, miệng của cô ta biến thành hình chữ o thật to - -- Người phụ nữ xen vào việc của người khác kia chính là chị gái của Ngọc Dương?! Xong rồi xong rồi xong rồi, cô ta lưu lại ấn tượng xấu cho chị gái của Ngọc Dương mất rồi!

Nghệt! Thở! Nha!

Sau khi Thẩm Mộ Ly rời đi, bà chủ nhà cũng tùy tiện mượn cơ biến mất, thái độ của Kiều Hân Hân đối với bà vẫn rất tốt.

Lâm Tử Thần dựa lưng vào tường, cô thuận miệng hỏi: “Tôi có thể vào không?”

“A, được chứ.”

Lâm Tử Thần nở nụ cười, sau khi vào nhà, cô thuận tay đóng cửa lại, nhìn căn phòng của Kiều Hân Hân, quả nhiên nhiều hơn mấy phần khí người ở với nhà mình.

Có thể thấy được cách bày trí đặc sắc khắp cả gian phòng, hai cửa sổ giấy, trên ban công còn treo chuông gió vô sò, khi có gió, tiếng động thanh thúy êm tai.

Lâm Tử Thần mới chuyển tới tầng 11 một tuần, thời gian nghỉ ngơi của cô cũng chính là một tuần này, trong phạm vi nhà trọ, cô cố gắng gặp mặt Kiều Hân Hân cũng không phải lần một lần hai --- Đáng tiếc là, cho tới tận bây giờ Kiều Hân Hân đều không phát hiện ra cô.

Kỳ thực, cô vẫn rất tò mò về người hàng xóm này của mình, có một loại cảm xúc muốn tiến vào thế giới của cô ấy để tìm hiểu ngọn ngành.

[Ồ, cô gái này muốn trêu chọc chủ kênh sao?]

[Tôi thích cô ấy! Đờ hơn nhiều so với cô ả có bệnh công chúa kia!]

[23333 Chủ kênh hãy làm bạn với cô ấy đi! ~~]

Kiều Hân Hân thấy lời mọi người nói, cô nhỏ giọng: “Tôi vẫn nên tìm phòng ở trước đã.”

“Cô nói gì cơ?” Lâm Tử Thần tò mò nhìn cô.

“Ách, tôi nói là tôi nên lên mạng xem phòng ở, cô...”

“Không sao, nếu cô còn đang bận, tôi sẽ tự mình tìm chỗ ngồi.”

Lâm Tử Thần trực tiếp ngồi xuống trên ghế sofa, phát hiện ra cạnh mình đều là truyện tranh. Cô hứng thú cầm lên một quyển, hỏi còn đi học cô vẫn có thể đọc truyện tranh, nhưng sau này lại bận rộn với công việc nên không rảnh để đọc, nay cầm một quyển dày trong tay, rất có cảm giác đã lâu lắm rồi.

“Cô làm nghề gì thế?”

“Tôi là họa sĩ.”

“Oa, vậy tranh cô vẽ nhất định rất đẹp nhỉ!”

Tính cách của Lâm Tử Thần có khuynh hướng không sợ việc lạ, ở trong căn phòng này, cô không câu nệ chút nào, liền chuyển qua việc trò chuyện với Kiều Hân Hân

Cô nhìn thấy vô số bản vẽ trên bàn sách, phong cách rõ ràng tự nhiên, lại nhìn khuôn mặt mộc không trang điểm của Kiều Hân Hân, có thể vẽ ra loại phong cách này, trong lòng của chính người vẽ nhất định rất thuần túy.

Lâm Tử Thần không giống với những bà thím kia, mỗi ngày họ đều quần quanh trong củi gạo dầu muối tương giấm trà, nào biết cái gì gọi là nghề tự do?

Thành thật mà nói, cô còn hâm mộ một loại cuộc sống này, tự do tự tại.

“Hay là, cô thuê cùng một căn với tôi đi.” Lâm Tử Thần bỗng nhiên thốt lên.

[233333 Cô gái này quả nhiên đang chọc ghẹo Hân của tôi!]

[Mị lực của chủ kênh thật lớn, nam nữ đều ăn sạch ~]

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, có lẽ cô không nghĩ rằng Lâm Từ Thần sẽ nói như vậy. Cô nhìn trang web cho thuê phòng trên máy tính, lại nghiêm cẩn suy nghĩ lời của cô ấy, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Thuê chung không tiện lắm, thật ngại quá, tôi đã quen ở một mình rồi.”

[A ~ Chủ kênh cứ như vậy cự tuyệt sao ~]

[Người ta sẽ đau lòng đó!]

[Một cô gái xinh đẹp như vậy đã chủ động mời mọc, chủ kênh thật đúng là không hiểu phong tình 23333.]

Số người ở phòng phát sóng trực tiếp đã nhiều hơn mấy lần, ước chừng có hơn 60 ID, bởi sau khi trở thành nhân viên chính thức, chủ kênh sẽ xuất hiện tại cột 'Mới ký hợp đồng' trên trang web, như vậy chẳng khác nào được phơi bày trước ánh sáng.

Lâm Từ Thần vốn chỉ tùy tiện nhắc một câu, nghe qua lời Kiều Hân Hân vừa nói cũng cảm thấy việc này không quá thỏa đáng. Cho dù là hai người bạn thân có quan hệ rất tốt cũng không tránh khỏi việc xung đột khi cùng thuê một căn phòng, huống chi là hai người vốn không thân thiết. Hơn nữa, người làm nghề tự do hưởng thụ nhất thời điểm một thân một mình, không bị kiểm chế!

“Dù sao cũng cảm ơn đề nghị của cô, nguyên nhân là do tính cách của tôi thôi...”

Kiều Hân Hân sợ Lâm Từ Thần hiểu lầm cái gì, cố ý nói lời giải thích.

Lâm Từ Thần ngược lại cười cười, tỏ vẻ không có vấn đề, cô khoát tay nói: “Tôi biết, cô hẳn là vẫn đang bận, vậy tôi về phòng trước nhé.”

“A.” Lâm Từ Thần nhớ ra cái gì đó, lấy di động từ trong túi quần ra, hỏi: “Nếu không ngại, cô có thể thêm bạn với tôi được không?”

Kiều Hân Hân nhanh chóng tìm di động của mình, vị hàng xóm mới tới mấy ngày cho cô ấn tượng không tồi, tuy rằng chính cô cũng sắp chuyển ra ngoài.

Hai người thêm bạn, Lâm Từ Thần rời khỏi chỗ trọ, Kiều Hân Hân tiếp tục tìm kiếm phòng ở trên mạng.

Trong phòng không có người khác, Kiều Hân Hân có thể cùng khán giả trò chuyện.

Có thể vượt qua kỳ thực tập thật sự khiến cô vui vẻ không thôi... Cô nhìn bình luận lướt qua trên màn hình lơ lửng, khóe miệng hơi hơi cong lên.

“Mọi người thấy tôi nên tìm phòng kiểu gì mới được?”

[Tôi thích phòng ở kiểu xưa!]

[Chỉ cần chủ kênh thích là tốt rồi ~]

[Em lại thấy lâu đài cổ u u ám ám cũng rất có cảm giác nha...]

[Không nên đi lâu đài cổ, cũng đâu phải có nhiều người đâu.]

[QAQ Đừng nao loạn, chỉ một mình Hân của tôi ở một nơi lớn như lâu đài cổ làm gì, nhớ gặp phải quái vật thì sao]

[Thế thì không phải là rất kích thích ư!!!]

[Chỉ cần nghĩ tới việc một mình chủ kênh đối mặt với hoàn cảnh âm trầm khủng bố, tôi liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!!!]

Kiều Hân Hân: “...”

Cô không quá hiểu rõ sự hưng phấn của những người xem...

Khụ khụ...

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô bổ sung nói: “Lấy năng lực kinh tế của tôi, phòng chừng trụ không nổi trong một tòa lâu đài lớn.”

Ngay lúc này, cô nhìn thấy nhiều thêm một bình luận bắt mắt ở khu bình luận.

[Cục cưng có muốn ở chung với tôi không?]

Sở dĩ cô cảm thấy bắt mắt, không phải vì giọng điệu của người này vô cùng thân thiết, mà là do chữ của người nọ có màu vàng, nhưng không biến thành bình luận bay(*).

(*) Đã từng nhắc qua ở chương 14, đây là ví dụ: <https://goo.gl/images/gyF1xm>

Hay nói cách khác, tin nhắn màu vàng này chỉ có ở khu bình luận, không khiến bất kì người nào chú ý.

Chỉ có Kiều Hân Hân thấy được.

Cô nhìn ID của người này - Lý Mục.

“...”

Đây là, người quản lý nghệ sĩ lên vào phòng phát sóng trực tiếp của nghệ sĩ sao? Lại nói, sau khi Kiều Hân Hân trở thành nhân viên chính thức, liền được Lý Mục phụ trách, vào ngày đầu tiên Lý Mục liền chủ động tìm tới cửa.

Người quản lý quả nhiên không giống với người thường, chữ viết ra đều là màu vàng lấp lánh, hơn nữa chỉ một mình chủ kênh có thể thấy.

Trầm mặc một lát, Kiều Hân Hân quyết định trước tiên tắm rửa một cái.

Cô cầm đồ ngủ mới đi về phía nhà vệ sinh, khán giả dường như cũng hiểu cô muốn làm gì.

Rất nhiều người bình luận kêu rên, tỏ vẻ rất muốn xem cảnh nữ thần tắm rửa. Còn có người giả bộ chảy máu mũi, tóm lại cái gì gì cũng có.

Sau khi cô đã vào trong, màn hình của phòng trực tiếp biến thành màu đen.

Nhà vệ sinh cũng được cho là nơi riêng tư, nên đương nhiên quản gia sẽ bảo vệ tốt sự kín đáo của chủ kênh.

“Khụ Khụ, những lời tôi vừa nói là thật, cô có muốn suy nghĩ một chút không?”

Kiều Hân Hân nghe thấy giọng nói quen thuộc, đúng là được phát ra từ khối vuông be bé đang lơ lửng trên không trung.

Lý Mục?

Người quản lý nghệ sĩ có thể trực tiếp nói chuyện với chủ kênh thông qua thứ này ư?

“Ở đâu cơ?”

“Nhà riêng của tôi.”

“... Không cần đâu.”

Kiều Hân Hân quả quyết cự tuyệt.

Cô không thích thuê chung với người khác, cảm thấy rất phiền phức, không thuận tiện, không tự nhiên, ngay cả đề nghị của Lâm Tử Thần sáng sớm nay cũng bị cô từ chối, nói gì tới việc thuê phòng cùng một người đàn ông?

Lý Mục cười đến vui thích, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên sáng lên, Kiều Hân Hân càng thêm hoảng sợ.

Rất nhanh, cô liền thấy khuôn mặt của Lý Mục xuất hiện trên màn hình, mà cảnh nền đằng sau lưng anh ta hình như là quầy bar của quán.

Suy cho cùng, trong ngăn tủ phía sau lưng anh ta đang chứa đầy các loại rượu.

Một tay người đàn ông chống má, khoe miệng giờ lên một đường cong sáng lạn, anh ta vừa nhẹ nhàng lay động ly thủy tinh trong tay, vừa nói: “Chủ kênh Tiểu Kiều, muốn tìm được một phòng ở thích hợp trong hai ngày rất khó, không bằng tới chỗ của tôi trước, sau đó từ từ tìm phòng ở mới, được không? Cô yên tâm, phần lớn thời gian tôi đều ngủ ở quán bar, vậy cũng chẳng khác gì một mình cô ở cái phòng cũ kia.”

“Anh... Ngủ ở quán bar à?”

“Ừ.”

“Nhưng để tôi ở chỗ của anh có quá phiền phức không?”

“Có gì đâu mà phiền, căn nhà kia trống không, nếu cô rảnh rồi thì giúp tôi quét dọn một chút, coi như tiền thuê nhà.”

Lý Mục đương nhiên muốn đem Kiều Hân Hân kéo tới bên cạnh mình, như vậy anh ta mới có thời gian tiến hành huấn luyện đặc biệt với cô!

Kiều Hân Hân đã trở thành nhân viên chính thức, cũng được TV Thái Dương ghi vào kho dữ liệu nghệ sĩ, tên của cô lại xuất hiện dưới hồ sơ mà anh ta quản lý!

Khụ khụ, kinh tế của trái đất tương đối đình trệ, chủ kênh vẫn rất ít, bình thường anh ta nhìn tới mức người dài cả ra.

Có thể nói cho tới hiện nay, nghệ sĩ mà anh ta quản lý trên tay chỉ có một mình Kiều Hân Hân.

Anh ta đương nhiên muốn dùng 'yêu thương' chan chứa đến tưới tắm mầm cây non này!

Sáng sớm hôm nay anh ta đã tới phòng phát sóng trực tiếp, phát hiện việc tranh chấp phòng cho thuê, lập tức quyết định mời Kiều Hân Hân tới ở trong nhà mình.

Bởi nhà của anh ta ở ngay đằng sau quán bar, tiện cho việc gặp mặt, tiện cho việc huấn luyện.

Kiều Hân Hân đích thực có chút động tâm.

Thời gian quá ngắn, cô chưa hẳn có thể tìm được một nơi thích hợp, hơn nữa thuê phòng ở mới sẽ cần tiền thế chấp cùng tiền hoa hồng cho người trung gian, cô không chắc mình sẽ có đủ tiền.

Nếu Lý Mục ngủ ở quán bar, một mình cô ở bên kia cũng không phải không thể.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra cái gì đó, lập tức trừng mắt với màn hình hỏi: “Vì sao anh vẫn có thể xuất hiện trong tình trạng bảo vệ sự riêng tư?”

Đây có phải đại biểu cho việc, quản gia căn bản không quản được anh ta không?!

Lý Mục nở nụ cười ha ha, anh ta trêu ghẹo nói: “Đúng vậy nha, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu tôi cũng có thể giám thị cô, không thì làm sao quản lý nghệ sĩ được?”

Trong giây lát, mặt Kiều Hân Hân liền đỏ lên, tên này... Có điều, hôm nay anh ta mới trở thành người quản lý của cô, sau này lúc cô làm chuyện riêng tư liền chú ý một chút là được!

Cô không nói hai lời đóng phòng phát sóng trực tiếp lại, giờ phút này, khán giả đang đau khổ chờ đợi bỗng nhiên nhận được tin chủ kênh logout...

Lý Mục chớp chớp mắt, anh ta vô tội nhìn khối vuông màu xanh, không nghĩ rằng chỉ đùa giỡn một chút liền khiến cô làm ra hành động như vậy.

Thật đúng là một nghệ sĩ bốc đồng!

Lý Mục lại đăng nhập một ID phụ, trong lúc hỗn loạn bình luận một câu --

[Mọi người bình tĩnh, đừng nói vội, chương trình phát sóng của Hân Hân trước nay đều đúng giờ, nhất định là lỗi của hệ thống~~~ Vậy nên, kiên nhẫn một chút, cô ấy sẽ ra liền!]

Nếu trong thời gian phát sóng trực tiếp, chủ kênh cường chế đóng cửa gian phòng, sẽ làm tổn hại sự nhiệt tình của khán giả, thân là người quản lý nghệ sĩ, anh ta chỉ có thể ra mặt ổn định lòng quân.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết đâu (1)

Sau khi thương lượng cùng Lý Mục xong, xác định thời gian dọn nhà, Kiều Hân Hân phải đi viết bản thảo. Hôm nay là cuối tuần, hơn nữa cô đã lộ mặt tại bảng danh sách ký hợp đồng, người xem trong phòng xác thực nhiều hơn. Thời điểm đông nhất có thể lên tới hai trăm người.

Đương nhiên, Kiều Hân Hân đang làm việc chăm chỉ không có phản ứng dư thừa nào, mà đại đa số người vào xem phòng phát sóng trực tiếp này cũng đều xuất phát từ sự tò mò của họ đối với trái đất.

Chớp mắt một cái, lượng lưu trữ phòng đã vượt quá 50 người.

Hôm nay là thứ bảy, sau khi gõ xong bản thảo rồi kiểm tra lại một lần nữa, cô đem toàn bộ bản thảo của một tuần gửi vào hòm thư của biên tập viên.

Kiều Hân Hân nhìn thời gian, vừa vặn là 5 rưỡi chiều.

Phòng phát sóng trực tiếp đã đóng cửa, mặc dù khối vuông nhỏ vẫn còn bay ở trên không trung, nhưng giữa màn hình đen nhánh là dòng chữ: [Hành trình của chủ kênh hôm nay đã kết thúc, hẹn gặp lại mọi người vào ngày mai!]

Nhiệm vụ viết bản thảo tuần này đã hoàn thành, ngày mai cô có thể nghỉ ngơi một ngày, tiện thể dọn nhà luôn.

Bắt đầu từ tuần tới, cô có thể nhận công việc từ tòa soạn, cuối cùng cũng có thể vừa khóc vừa vẫy tay chào tạm biệt đoạn thời gian ngày ngày ăn mỳ này.

Vào buổi tối, quản gia trí năng W hỏi thời gian phát sóng trực tiếp của ngày mai như thường.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nói: “Từ 1 giờ chiều tới 9 giờ tối.”

Cô muốn dọn nhà vào buổi sáng, còn không biết tình huống bên Lý Mục thế nào, Kiều Hân Hân không quá muốn khán giả chứng kiến chuyện này.

Quản gia ghi nhận lời của cô, rất nhanh liền điều chỉnh thời gian phát sóng trực tiếp, đồng thời dùng cách thông báo đặc biệt tới từng người hâm mộ đã lưu trữ phòng.

Ngày mai, chỉ cần bọn họ online, mở thư mục lưu trữ của mình ra, sẽ thấy thông báo thay đổi thời gian của chủ kênh.

Giao phó xong việc này, Kiều Hân Hân định lên giường đi ngủ.

Mà khối vuông màu xanh nhỏ nhắn sẽ tự động biến mất trên không, dù sao nó cũng bị khống chế bởi quản gia trí năng, ngày mai cũng sẽ xuất hiện đúng thời hạn.

Đương nhiên, nếu Kiều Hân Hân muốn nghịch, cũng có thể kêu W một tiếng.

Cô đã từ từ qua, W quả nhiên vừa kêu liền tới.

Vị quản gia có giọng nói loli này thỉnh thoảng còn có thể cùng nói chuyện phiếm với cô, quả nhiên là khoa học kỹ thuật của vũ trụ, thật sự quá sức cường hân.

Nhân viên của công ty dọn nhà theo đúng hẹn tới vào lúc sáng sớm, họ đem vài thùng lớn mà Kiều Hân Hân đã thu xếp xong lên xe tải, hướng về phía sau phố Nam mà đi.

Sau khoảng chừng 10 phút lộ trình, từ xa có thể thấy Lý Mục đứng ở ven đường.

Hôm nay anh ăn mặc rất tùy ý, áo phông màu xám tro, phối hợp với một chiếc quần đùi, chân đi một đôi dép lê.

Lý Mục ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, trong tay kẹp một điếu thuốc.

Lúc nhìn thấy xe, anh ta cũng biết đó là Kiều Hân Hân, dập tàn thuốc xong, liền ném vào thùng rác ở cạnh

Đứng lên rồi, anh ta vui vẻ nói rằng: “Tôi còn tưởng cô ngủ nướng chứ.”

Kiều Hân Hân ngồi ở trong xe, bên cạnh còn có một nhân viên nam của công ty chuyển nhà, cô không tiện nói quá nhiều. Cũng chỉ hỏi: “Đi hướng nào?”

Lý Mục tùy tay chỉ về một phía.

Con đường này nổi danh với quán bar, từ bên này đi sâu thêm 50 mét có một giao lộ, quẹo vào trong là tới khu nhà ở.

Xe tải nhỏ tiến vào trong ngõ hẻm rất thuận tiện, dọc đường đi, Kiều Hân Hân thấy nơi đây đều là vài căn nhà cũ, phần lớn là nhà hai tầng, với một sân ngoài trời.

Người ở chỗ này thích trồng hoa cỏ, tuy nhà cửa không mới như những nơi khác, nhưng việc xanh hóa được làm rất tốt.

Bóng cây xanh sum suê cực kỳ mát mẻ, Kiều Hân Hân nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cô phát hiện bản thân mình có chút yêu thích chỗ này.

Tài xế dừng xe trước nhà 506, giúp nâng thùng lớn vào trong sân, Kiều Hân Hân trực tiếp dùng di động thanh toán.

200 tệ cuối cùng trong tài khoản của cô cứ như vậy bay đi...

Nhưng! Tiền thưởng cho việc viết bản thảo từ phòng làm việc sẽ tới vào cuối tuần này! Vậy nên mai cô có thể nhận được tiền rồi... Đúng!

Ước chừng 10 phút sau, Lý Mục mới mang com sáng từ đằng xa đi tới.

“Vào thôi, cửa không khóa đâu.”

Anh đẩy cửa ra, trong phòng rất mát mẻ, có lẽ là đang mở điều hòa.

Kiều Hân Hân tiến vào, nhìn thoáng qua bốn phía, vật dụng trong phòng có chút cổ quái, màu sắc chủ đạo hơi tối, trên tường còn treo đầu lâu.

“...”

Nếu không biết, cô còn tưởng rằng mình vừa bước vào nhà của quý, nhưng như thế lại rất giống phong cách của anh ta, quả nhiên là cực kỳ thú vị.

Lý Mục đem đồ đặt lên bàn, anh hỏi: “Không biết cô thích ăn gì, tôi liền mua một phần giống của tôi.”

Anh ta thấy Kiều Hân Hân đang đánh giá đồ dùng trong nhà, liền vừa cười vừa nói: “Sao vậy, sợ à?”

“Sợ gì chứ.”

Kiều Hân Hân là người theo chủ nghĩa vô thần, cũng không tin quỷ thần gì, loại phong cách bài trí đen tối này hoàn toàn không dọa đến cô.

Đương nhiên, cô cũng không đặc biệt thích loại hình này.

Hai người vào trong sân chuyển thùng, Lý Mục hí hóp cười nói: “Vật dụng tại tầng hai đều rất bình thường, cô ở tầng trên là được rồi. Nhờ tôi không ngủ ở quán bar, có khả năng thỉnh thoảng sẽ về đây.”

Kiều Hân Hân ngây ngốc một chút, còn không đợi cô mở miệng, Lý Mục liền cướp lời: “Cửa phòng đều có khóa, tôi không vào được.”

“Hơn nữa --” Anh ta dùng ngón tay chỉ vào cánh cửa ở giữa phòng nhỏ: “Tôi lúc nào cũng ngủ ở đó, về cơ bản tầng hai không có ai ở.”

Anh ta cũng không phải cố ý muốn như vậy, chỉ là quán bar bên kia đôi khi rất ồn, anh ta ngủ không ngon.

Rút ngắn khoảng cách với Kiều Hân Hân càng sớm, anh có thể thực hiện mục tiêu càng nhanh.

Anh ta xem như đã nhìn ra, Kiều Hân Hân thuộc loại người có tâm lý phòng bị tương đối lớn, tuy rằng thái độ bên ngoài của cô rất dịu ngoan, nhưng kỳ thật cô luôn luôn duy trì khoảng cách với người khác.

Kiều Hân Hân nhất định phải tin tưởng anh ta, bằng không... Một khi cô tiến vào phim kinh dị, rất khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ phải là cộng sự tốt nhất của nhau mới được.

Đương nhiên, anh ta không thể vào cùng cô, để tránh miệng lưỡi của người xem.

Kiều Hân Hân ăn bữa sáng nóng hổi, một mình Lý Mục đã đem hành lý của cô lên tầng hai. Thành thật mà nói, biểu hiện của người này tuy có chút không đáng tin, nhưng kỳ thực tâm tư cẩn thận, hành vi cử chỉ sẵn sàng thỏa đáng. Có lẽ anh ta là một người đàn ông ầm ập.

Chẳng qua Kiều Hân Hân rất chậm chạp trong việc trở nên thân thiết với người khác, thật không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể chung đụng tự tại với anh ta.

Phóng chừng sau khi lên tầng hai, cô sẽ không muốn ra ngoài.

Ăn xong bữa sáng, cô dọn dẹp mặt bàn một chút, Lý Mục đi xuống từ tầng hai, trong tay cầm một quyển sách nhỏ.

“Ày, đây là một số tài liệu phim mà tôi làm. Đại khái đều là những bộ phim bom tấn ở trái đất, đương nhiên, do chúng ta cần sự kịch tính, nội dung sẽ bị thay đổi, nhưng cũng không quá đáng lo.”

Kiều Hân Hân mang về mặt mờ mịt: “Hả?”

“Chương trình phát sóng trực tiếp từ vlog ấy.”

“...”

Cô nhìn kịch bản nhỏ màu đen, bỗng nhiên không dám nhận.

Lý Mục đặt máy tính xách tay lên mặt bàn, anh ta kéo ghế qua, ngồi xuống.

Bởi anh biết rõ Kiều Hân Hân không quá thích cùng người khác thân cận nên anh ta còn cố ý tạo ra một chút khoảng cách.

Kiều Hân Hân cầm kịch bản nhỏ màu đen lên, trước khi xem thứ này, cô vẫn phải hỏi một việc cho rõ ràng.

“Sau này lúc phát sóng trực tiếp, nếu anh ở cạnh tôi, tôi phải làm gì? Có cần giấu thân phận của anh không?”

“Cần chứ, vậy nên đối với cô, tôi chính là một người đàn ông bình thường. Có chuyện gì quan trọng, tôi sẽ báo cho cô biết ở khu bình luận -- Đương nhiên, khi cô bước vào thế giới giả lập, cô có thể trực tiếp nghe thấy giọng của tôi. Khán giả sẽ không nghe được.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết đâu (2)

Kiều Hân Hân mở kịch bản ra, chữ viết màu xanh ở trong rất tinh tế, từng từ đều chẳng chệch rất nhiều hướng dẫn.

Cô bỗng nhiên hiểu vì sao Lý Mục muốn cô chuyển tới đây, xem ra là để thuận lợi cho việc phát sóng trực tiếp sau này. Cô nhìn tên của những bộ phim quen thuộc hoặc chưa từng thấy kia, không ngoài dự tính, đều là thể loại phiêu lưu kích thích, cừu tử nhất sinh(*).

(*) Cừu tử nhất sinh: Chín phần chết một phần sống, ý nói rất nguy hiểm.

“Sẽ có người xem sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

Phòng phát sóng trực tiếp đang ở trạng thái ẩn, phải tới 1 giờ chiều mới mở ra.

Nếu cô nhớ không lầm, trước mắt, lượng lưu trữ phòng cũng đã vượt quá 50, muốn dựa vào chương trình phát sóng trực tiếp từ vong để tăng điểm nhân khí, Kiều Hân Hân cảm thấy vẫn rất khó thực hiện.

Cô không hiểu quy tắc của TV Thái Dương, tự nhiên không tin tưởng.

Lý Mục giải thích: “Yên tâm đi, tôi sẽ xin giúp cô một vị trí đề cử cho kiểu phát sóng trực tiếp này, có được vị trí đề cử sẽ có tỉ lệ được xem nhiều hơn. Người dùng TV Thái Dương rất nhiều, đến lúc đó sẽ có vô số du khách tiến vào, có thể lưu lại bọn họ hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của cô rồi.”

Kiều Hân Hân cái hiểu cái không gật gật đầu, Lý Mục nhận được cuộc gọi, liền muốn ra ngoài. Trước khi đi, anh ta nói: “Hân Hân, cô chuẩn bị một chút nhé, tôi đi một lúc rồi sẽ về, đến lúc đó, chúng ta sẽ làm thực nghiệm.”

Cũng không biết anh ta có chuyện gì, đi cực kỳ gấp gáp.

Kiều Hân Hân cảm kích bản lên tầng hai.

Cách bài trí của tầng hai quả nhiên bình thường hơn rất nhiều, chính là một phòng ở cũ bình thường, vách tường màu trắng, phòng ngủ được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Bàn máy tính, giá sách, mọi thứ đều đầy đủ.

Đồ của cô được đặt trong phòng khách ở tầng hai, Kiều Hân Hân bắt đầu thu xếp một chút. Cô chủ yếu mang khá nhiều truyện tranh cùng sách, sau đó là bàn thảo.

Về cơ bản, mỗi lần cô vẽ gì đều sẽ giữ lại, luôn cảm thấy đây chính là tâm tình của mình ở một thời điểm nhất định, có giá trị kỷ niệm.

Cô bỏ máy vi tính lên bàn, vừa ngồi xuống, di động liền nhận được tin nhắn từ Weixin(*).

(*) Weixin: Weixin là một phần mềm chat miễn phí trên điện thoại di động, do công ty Đằng Tấn (Tencent Holdings Limited) đưa ra vào năm 2011. Nay đổi tên thành Wechat.

Sau khi mở ra xem, là tin nhắn từ Lâm Tử Thần: “Cô có ở đó không?”

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nhắn trở về: “Có.”

“Cô đã dọn nhà rồi sao?”

“Ừ.”

“Ồ ~ Sáng sớm nay tôi vốn muốn tìm cô để cùng đi chạy bộ, nhưng gõ cửa thật lâu cũng không có người trả lời. Cô chuyển tới đâu vậy?”

“Đằng sau phố Nam (đáng yêu)”

“A? Con đường quán bar kia sao? Khu nhà ở bên kia đều cũ rồi, trị an liệu có đủ an toàn không?”

“Cũng coi như không tồi, về cơ bản tôi rất ít khi ra ngoài.”

“Cũng đúng...”

“(Đáng yêu)”

Kiều Hân Hân cũng không thích hình thức một hỏi một đáp này, nhưng cô là một người thiếu đề tài, không biết phải tán gẫu cái gì cho phải.

Nhưng Lâm Tử Thần đột nhiên tìm tới cô, vẫn khiến cô cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tính cách của cô ấy... Cũng đâu quá giống loại người cực kỳ nhiệt tình nhỉ? Kỳ thực ở lần đầu gặp mặt, Lâm Tử Thần còn rất cao lãnh.

Di động lại vang lên một tiếng.

“Ngày mai cô có rảnh không? Có thể cùng tôi ăn bữa trưa chứ?”

Lâm Tử Thần chủ động hẹn cô.

Kiều Hân Hân nhìn tin nhắn này, ngần người thật lâu, cô không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình là gì, có chút chờ mong... Cũng có chút sợ hãi.

Cuối cùng, cô vẫn nhấn lời từ chối.

“Không được, tôi không muốn ra ngoài ăn cơm, thật ngại quá.”

Lâm Tử Thần cầm di động, nằm trên ghế sofa ăn khoai tây chiên, sau khi nhìn thấy tin nhắn của Kiều Hân Hân, cô thiếu chút nữa liền cười ra tiếng!

Ha ha ha, đứa nhỏ này thật quá đáng yêu! Nào có ai trực tiếp cự tuyệt người khác như vậy, cũng không biết nói uyển chuyển một chút.

Cô dùng khăn giấy xoa xoa tay, sau đó nhấn trả lại một tin.

“Không vấn đề gì, sau này hẹn cũng được.”

“(Đáng yêu)”

“(Mặt quỷ)”

Lý Mục đã trở lại, trước khi lên tầng anh còn hô một tiếng: “Hân Hân, tôi lên đây.”

“Được.”

Kiều Hân Hân bỏ di động xuống, cửa phòng ngủ của cô không đóng, đồ vật đều đã được thu dọn không sai biệt lắm. Lý Mục nhìn mấy thùng rỗng, cảm khái nói: “Cô thu thập cũng thật nhanh! Phụ nữ quả nhiên không giống nhau.”

Trong phòng chỉ có một cái ghế, Lý Mục liền trực tiếp ngồi lên giường.

Anh chỉ vào ghế của máy vi tính: “Ngồi đi.”

Kiều Hân Hân bước qua đó, đối diện với anh ta.

“Làm sao vậy?”

“Thời gian phát sóng trực tiếp của cô bắt đầu từ 1 giờ chiều, nên chúng ta có thể làm trước một ít thực nghiệm -- Sau này, mỗi ngày đều sẽ dành chút thời gian để luyện tập, chờ khi nào cô có thể sống tới đoạn kết của bộ phim, chúng ta liền chính thức phát sóng trực tiếp.”

“... Luyện tập?”

Lý Mục vỗ tay một cái, khối vuông xanh trống rỗng xuất hiện, anh ta kéo màn hình kéo tới bên cạnh hai người, chỉnh lớn thành cỡ máy tính.

“Cô đã đọc kịch bản mà tôi đưa chưa?”

“Rồi.”

“Bản sao thứ nhất, là Đảo Đầu Lâu.”

Trên màn hình xuất hiện một biểu tượng trò chơi, sau khi Lý Mục ấn vào đó, là một bản lý lịch người chơi.

Kiều Hân Hân vội vàng lấy kịch bản ra, trước đó cô chỉ nhìn sơ qua một cái, đối với 'Đảo Đầu Lâu' cũng không có ấn tượng gì.

Hơn nữa, cái tên này rất lạ lẫm đối với cô... Bình thường cô rất thích xem phim, trên cơ bản những bộ phim bom tấn cô đều đã xem qua, nhưng chưa từng nghe nói tới bộ này.

Lý Mục giúp cô điền thông tin, lại tạo ra một ít thiết lập.

“Bởi đây là lần đầu tiên, chúng ta sẽ chọn độ khó thấp nhất... Ừm, cảm giác đau đớn, 3% là được rồi.”

Cảm giác đau đớn càng chân thực, khán giả sẽ càng thích, nhưng Kiều Hân Hân không chỉ là một chủ kênh tân binh, còn là một cô gái xinh đẹp, cảm giác đau đớn thấp một chút cũng không sao.

Chủ yếu là...

“Cô nhất định phải diễn kịch, hiểu không? Ví dụ như khi bị ngã, nhờ cảm giác đau đớn thấp nên cô sẽ không cảm thấy gì, nhưng cô nhất định phải ra vẻ rất đau đớn.” Lý Mục truyền dạy kinh nghiệm cho cô.

Trong phát sóng trực tiếp từ vòng, phần lớn là nam chủ kênh chọn loại hình thức nguy hiểm cấp năm sao, nữ chủ kênh cơ bản đều chọn độ khó thấp, trong trò chơi diễn giống một chút, kiếm được một bó lớn người hâm mộ.

Cho dù khán giả biết rõ ràng, kỳ thực không đau đến mức ấy... Nhưng họ vẫn sẽ bình luận đầy màn hình: “Đau lòng chủ kênh quá.”

Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô chợt dạ nói: “Tôi... Kỹ thuật của tôi... rất kém..”

Kỹ thuật là gì? Cô không biết, cô chỉ biết trong cuộc sống bình thường, phần lớn thời gian cô đều mang một bộ mặt than.

Nếu cô quả thật cảm thấy không đau, đại khái nhìn qua cũng chính là... Không đau đi.

Lý Mục đã điều chỉnh tốt mọi thứ, anh ta đem một khẩu súng nhét vào tay cô, cười híp mắt: “Cầm để bảo vệ chính mình nha.”

“...”

Kiều Hân Hân cảm nhận được sức nặng trong tay, đầu óc trống rỗng.

Đây là... Súng thật sao?

Lý Mục giống như nhìn ra nghi vấn của cô, anh ta nói thẳng: “Là hàng thật, trước khi dùng nhớ lên đạn -- Hân là cô đã xem qua trong phim rồi, tới đây, tôi dạy cô.”

Trong toàn bộ bản sao thuộc loại mạo hiểm, chủ kênh đều có thể mang theo một khẩu súng.

Bởi vì khẩu súng này là kết quả của công nghệ cao, nó có thể bắn ra vô số phát đạn.

Chỉ cần chủ kênh đừng ném súng đi, vẫn có thể tự bảo vệ chính mình trong một số trường hợp. Suy cho cùng, họ vĩnh viễn không cần lo súng sẽ hết đạn.

Lý Mục vô cùng cẩn thận dạy cô cách dùng súng, tay Kiều Hân Hân có chút run, anh ta an ủi: “Không sao đâu, súng này chỉ có thể sử dụng khi đã vào trong phim thôi, ở thế giới hiện thực nó là vật cấm, không có đạn bên trong. Hơn nữa -- Những người xuất hiện ở trong phim đều là số liệu, cho dù cô ngộ thương họ cũng không có việc gì, hiểu chưa?”

Kiều Hân Hân nghe được những lời này, tâm tình cuối cùng cũng ổn định một chút.

Cô cứng ngắc gật đầu một cái: “Tôi biết rồi.”

Ngay lúc này Weixin của cô lại vang lên, Kiều Hân Hân liếc một cái, phát hiện ra người gửi là Lâm Từ Thần.

Lý Mục cũng nhìn sang, anh ta mỉm cười hỏi: “Ai vậy?”

Kiều Hân Hân mở tin nhắn, ở trong viết: “Ngày kia tôi sẽ phải sang nước ngoài, mai cô thực sự không rảnh sao?”

“Là hàng xóm cũ của tôi.”

“A, hóa ra là cô gái kia --”

Lâm Từ Thần rất xinh đẹp, còn rất tượng nghệ, Lý Mục có ấn tượng sâu sắc với cô. Anh ta tò mò hỏi: “Cô ấy tìm cô làm gì?”

“Muốn hẹn tôi cùng đi ăn cơm vào ngày mai.”

“Cô có muốn đi không?”

Kiều Hân Hân lắc đầu, cô bình tĩnh nói: “Tôi không đi.”

Cô để đi động xuống, không nhắn lại cho Lâm Từ Thần, bởi cô không biết mình nên nhắn lại cái gì. Chỉ cảm thấy, nếu lại từ chối một lần nữa sẽ khiến người ta thất vọng, cô có chút trốn tránh loại cảm giác này, vậy nên dứt khoát không để ý tới.

Lý Mục ngồi ở phía đối diện chăm chú nhìn cô, cặp mắt đào hoa kia cười rộ lên như hồ ly, khi không cười lại có thể dễ dàng khiến người ta hăm sâu vào.

Kiều Hân Hân cúi đầu, hoàn toàn không nhìn anh.

Giọng của Lý Mục trở nên dịu dàng: “Không có việc gì, nếu không muốn đi liền không đi, chẳng cần miễn cưỡng chính mình.”

Anh ta xem như đã nhìn ra, Kiều Hân Hân rất kháng cự với việc giao tiếp, cô không giống với những nữ chủ kênh khác mà anh ta quản lý trước đây.

Có thể nói, trong ngành công nghiệp chủ kênh này, nhất là khi làm phát sóng trực tiếp, tính cách hoạt bát, hài hước một chút, mới càng khiến người ta yêu thích. Có vài cô gái rất biết cách tán gẫu, có thể cùng nhiều khán giả trò chuyện đến vui vẻ, người khác sẽ mãi nhớ tới cô gái đó, sẽ lưu trữ phòng của cô ấy, sẽ lại đến thêm lần nữa.

Thực sự mà nói, tính cách của Kiều Hân Hân không thích hợp với ngành giải trí.

Nhưng, cho tới tận bây giờ Lý Mục đều không mang cảm giác thất vọng, ngược lại, anh ta cảm thấy, Kiều Hân Hân có thể tiến vào một con đường mới.

“Có lẽ sau khi huấn luyện của cô kết thúc, cô sẽ đặc biệt muốn cùng cô ấy ăn cơm.” Anh ta ý vị thâm trường nói.

Kiều Hân Hân khẽ mỉm cười một cái, cô chuyển hướng đề tài: “Tôi phải luyện tập thể nào?”

“Tiến vào phim nha.”

“Bây giờ sao?”

“Đứng, hiện tại chúng ta thử một chút, trừ tôi ra, ai cũng không thấy cô. Vậy nên, cô có thể tự do phát huy. Nhắc cô một câu, sau khi vào trong cô cũng có thể lợi dụng quản gia trí năng để xem kịch bản, về cơ bản mỗi bộ phim đều có hai kết cục, một tốt một xấu, cô có thể dựa vào sở thích của mình mà chọn. Trong quá trình thực hiện, nếu cô chết, phát sóng trực tiếp sẽ kết thúc.”

“Sau khi chết, sẽ thoát khỏi phim sao?”

“Chính xác. Lần này chỉ là huấn luyện, cho dù cô sống không quá 5 phút đồng hồ cũng là chuyện bình thường. Trục thời gian ở trong trò chơi trôi qua rất chậm, một giờ trong hiện thực sẽ tương đương với hai ngày trong trò chơi, vậy nên tính tới thời điểm ăn trưa hôm nay, cũng đủ lâu để cô luyện tập. Được rồi, cảm giác đói khát cũng chỉ là 3%, cô tạm thời không cần lo lắng mình bị đói chết.”

“...”

Mọi thứ đều rất mơ hồ, Kiều Hân Hân đã thích ứng với việc phát sóng trực tiếp cho người ngoài hành tinh mỗi ngày, nhưng đây là lần đầu tiên cô muốn đến một nơi mà chính mình cũng không dám nghĩ tới.

Nói thế nào nhỉ... Cô thực sự vẫn có chút mong đợi.

Cô đại khái là kiểu phụ nữ nhìn thì nhu nhược, nhưng trên thực tế lại rất cuồng dã. Đối với loại hành trình kinh sợ kích thích này, cô lại rất muốn tự mình thử nghiệm một phen.

“Chuẩn bị xong chưa?” Lý Mục hỏi.

Kiều Hân Hân gật đầu một cái: “Đã xong.”

“Đặt tay ấn lên đi.”

Trong khối vuông màu xanh, xuất hiện một phần dấu tay, Kiều Hân Hân đưa tay nhấn vào.

Một trận lạnh lẽo xuất hiện.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể của cô giống như bị cái gì lôi kéo, vừa nhắm mắt lại, cô lập tức biến mất khỏi ghế tựa.

Lý Mục điều chỉnh vị trí của màn hình về phía trước mặt, phóng lớn tới cực hạn, tựa như đang xem phim ở rạp VIP.

Anh nằm trên giường, biểu cảm ung dung.

Hình ảnh trên màn hình màu xanh chuyển động, cuối cùng, dừng lại ở trên người Kiều Hân Hân.

Cô, đã tiến vào bộ phim thứ nhất Lý Mục đưa ra -- 'Đào Đầu Lâu'.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết

đâu (3)

“Nước sâu khoảng 50 mét!”

“Bên trái có đá ngầm! Mau mau tránh ra!”

“Thuyền trưởng, hiện tại phải thả neo! Chúng ta không thể tiếp tục tiến về phía trước!”

Oành --

Chiếc thuyền buồm cũ kĩ dừng phải một tảng đá ngầm, cả con thuyền rung động kéo kẹt, sóng biển cùng gió lớn trực tiếp vỗ vào vải bạt.

Trên đài quan sát có một vị nam thủy thủ trẻ tuổi, cậu ta dùng kính viễn vọng thăm dò xung quanh. Tờ mờ sáng, bầu trời bị sương mù dày đặc bao bọc, cậu có thể loáng thoáng thấy tường thành cao vút trong đám mây khổng lồ kia.

“Là tường thành! Là tường thành!” Cậu gân giọng khàn khàn hô.

“Oh my god...”

Thuyền đứng ở cạnh đá ngầm, gió lớn dần dừng lại, làn sương dày cũng chậm rãi tan đi.

Tường thành to lớn lộ ra ở phía xa xa, cơ hồ bao quanh cả tòa đảo hoang này. Tựa như trong truyền thuyết, không ai biết người nào đã xây nên bức tường này, cũng chẳng ai hay rốt cuộc có loại quái vật nào được dưỡng dục ở bên trong.

“Ann, em có khỏe không?”

Lỗ tai của Kiều Hân Hân ong ong, có người đỡ cô ngồi dậy từ boong thuyền, khi cô mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt với đường nét rõ ràng.

Lý Mục nhắc nhở: “Đây là Jack.”

Lần này chỉ là luyện tập, Kiều Hân Hân không xem kĩ tư liệu về bộ phim này nhiều lắm, nhưng may mà cô có thể nghe được giọng Lý Mục.

Dáng dấp của Jack có chút quen mắt... Kiều Hân Hân suy nghĩ một lát, cô hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Đi thôi, chúng ta phải lên đảo.”

“...”

Kiều Hân Hân đứng dậy, liền thấy một chiếc thuyền độc mộc đang trôi nổi dưới chiếc thuyền buồm, đã có 3 người đàn ông ở trên đó.

Bọn họ còn mang theo vài vật dụng cho máy quay, mà mặt trời ở xa xa dần dần mọc lên, chiếu sáng toàn bộ quang cảnh của hòn đảo.

Kiều Hân Hân bỗng đứng trợn to hai mắt -- 'King Kong'!

Cô đã từng xem bộ phim này!

Đây là quê hương của King Kong, đảo Đầu Lâu.

Mà hiện tại cô đã nhảy cóc qua một phần ba của bộ phim, cũng chính là lúc bọn họ muốn lên đảo.

Dưới sự trợ giúp của Jack, Kiều Hân Hân lên thuyền độc mộc, trong bộ phim 'King Kong', cô đang đóng vai nữ nhân vật chính 'Ann', làm nghề diễn viên. Cô ấy muốn cùng nhóm bạn lên đảo để quay một bộ phim giả tưởng.

Cô không nhận được nhò giọng thì thầm: “Vì sao lại đổi tên thành 'Đảo Đầu Lâu'...”

Lý Mục cười tùm tùm nói: “‘Đảo Đầu Lâu’ chính là phần hai của 'King Kong', đang trong giai đoạn quay phim, năm 2017 sẽ bắt đầu công chiếu tại Bắc Mỹ ~ A, quên nói cho cô biết, trong kịch bản tôi viết, hai bộ này đều được viết chung.”

Kết thúc của 'King Kong' cực kỳ thâm, Kiều Hân Hân nhớ khi mình xem phim này, cũng đỏ cả vành mắt.

Nếu như, thực sự có thể lựa chọn một trong hai kết cục, Kiều Hân Hân sẽ đặc biệt hy vọng, vào phút cuối của bộ phim có thể thành công đưa King Kong về nhà!

Cô hít sâu một hơi, đứng ở cạnh mấy người đàn ông, họ muốn cùng đi chung trên chiếc thuyền nhỏ.

Lúc này, trời đã sáng, mặt biển là một mảnh yên tĩnh, thuyền gỗ nhỏ lung la lung lay đi về phía đảo hoang. Sau khi lên đảo, người quay phim vẫn cầm theo máy móc để quay chụp, đạo diễn Carl là một người mập mạp, gã nhìn đảo hoang hưng phấn nói: “Tôi nhất định sẽ quay một bộ phim chấn động thế

giới!”

Kiều Hân Hân hơi hơi nhú mảy, cô không thích cái người vừa béo vừa lùn này! Chính gã ta đã dàn xếp việc bắt King Kong, đem nó về New York!

Nếu không phải do gã, King Kong cũng sẽ không chết ở trên tháp chuông New York...

Jack là người viết kịch, cũng là người yêu của Ann, anh là người đầu tiên phát hiện ra Ann đang hơi nhú mảy.

Anh lo lắng hỏi: “Em làm sao thế? Thân thể không thoải mái à?”

Kiều Hân Hân lắc đầu, cô biết Jack đối xử với Ann rất tốt, ở thời điểm tất cả mọi người buông tha cho việc tìm kiếm Ann, Jack vẫn luôn luôn kiên trì.

Một người bạn trai tốt như vậy, rất khó khiến người ta chán ghét.

Nhưng...

Dù sao cô cũng không phải là Ann, đóng vai nữ nhân vật chính thì đóng, cô không thể tiếp thu việc tự dung có thêm một người bạn trai vô căn cứ.

Cho dù là diễn xuất, cũng diễn không ra loại ngọt ngào đặc biệt giữa người yêu với nhau cùng Jack.

Sau khi lên đảo, bức tường thành không lồ kia càng khiến người ta nhìn chăm chú, Kiều Hân Hân giang tay, cảm thụ gió luân qua từ kẽ tay... Cảm xúc lại chân thật như vậy.

Quay đầu lại, nhìn biển lớn mênh mông vô tận, những dãy đá ngầm có hình thù kì quái, hết thấy đều là thật.

Lý Mục buồn cười nói: “Sao vậy? Giờ mới bắt đầu thấy sợ à?”

Kiều Hân Hân đã tiến vào trong phim được 15 phút, trước đó cô đều mang 'về mặt bối rối', mãi cho tới khi cô lên hòn đảo này mới lộ ra cảm xúc hoảng loạn.

Cô vốn rất sợ hãi, nhưng sau khi nghe được giọng của Lý Mục, thần kinh lại hơi thả lỏng một chút.

Bởi vì...

Đây là thể giới giả tưởng nha!

Cho dù cô gặp nguy hiểm, cũng sẽ không tổn hại tới tính mạng... Huống hồ, trong tay cô còn có một khẩu súng vĩnh viễn không hết đạn!

Jack liên tục ở bên cạnh cô, con đường tiếp theo rất khó đi, luôn luôn phải hướng về phía cao mà bước. Kiều Hân Hân bình thường 'trạch' như vậy, rất ít khi vận động, mới đi được vài phút đồng hồ liền mệt đến mức thở hổn hển.

Kết quả trên đường lên núi một bước đạp không, trực tiếp lăn từ trên xuống...

Jack kinh hô một tiếng: “Ann! --”

Trước mặt Kiều Hân Hân bỗng tối sầm, tựa như tiến vào một không gian thần bí.

Chờ cô mở mắt ra, phát hiện chính mình đang bình yên vô sự ngồi trên giường, Lý Mục ở ngay cạnh đó.

“Cảm giác thế nào?”

“... Tôi chết rồi sao?”

Vừa nãy mới leo núi, liền trực tiếp té chết?

Lý Mục vỗ vỗ vai cô: “Đừng nhụt chí, cô sống được 20 phút, đã tốt hơn rất nhiều so với tượng tượng của tôi.”

Cảm giác đau đớn được điều chỉnh tới 3%, khi Kiều Hân Hân ngã xuống cũng chỉ cảm thấy như bị người khác véo một cái, tiếp đó liền mất cảm giác.

Sau khi tự thể nghiệm một hồi, cô ngược lại càng có tinh thần.

Bởi vì -- Sẽ không thực sự gặp tai nạn mà!

Nói như vậy, cô có thể nghiên cứu nội dung cốt truyện thật tốt, sau đó nghĩ cách chuyển bi kịch trong phim thành hài kịch! Bất kể thế nào, cô cũng thực sự muốn đưa King Kong về nhà.

“Còn muốn vào sao?” Lý Mục nhìn ra suy nghĩ của cô.

“Ừ!” Kiều Hân Hân nặng nề gạt đầu một cái, quét sạch toàn bộ sợ hãi.

“Ok.”

Mọi thứ đều lặp lại như quá trình vừa rồi.

Sau khi chết ở trên đường leo núi, ngay tại lúc lên núi cô đặc biệt chú ý, nhất là khi đập phải tảng đá lỏng lẻo kia, lần này Kiều Hân Hân đảm bảo mình có thể tránh.

Thế nhưng, tình tiết về sau càng thêm phiền toái.

Kiều Hân Hân bắt đầu một loạt những con đường bỏ mạng... Suy cho cùng, sau khi lên đảo, họ liền gặp được một đám thổ dân, trong phim, Kiều Hân Hân đã chết tới N lần tại nơi này.

Cuối cùng, cô rút cuộc sức cùng lực kiệt.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa xuất hiện ở trong phòng, Lý Mục đưa khăn giấy cho cô, để cô lau mồ hôi trên mặt.

Cô cực kỳ chuyên nghiệp.

Tuy rằng thất bại hết lần này tới lần khác, cũng không ngăn trở dũng khí tiếp tục thám hiểm của cô.

Lý Mục vừa lòng nhìn cô, anh chỉ biết mình sẽ không nhìn lầm người!

Dựa theo tốc độ liều mạng của cô, có lẽ chưa cần tới hai ngày cũng có thể chính thức khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vòng. Đến lúc đó, sẽ có vô số khán giả tiến vào phòng phát sóng trực tiếp.

“Hôm nay tới đây thôi, sau này có thời gian chúng ta lại tiếp tục huấn luyện. Phải vượt qua ít nhất 50% tám bản đồ này, tôi mới giúp cô chính thức khai mạc chương trình. Trước đó, nhớ nghiên cứu kỹ những hướng dẫn mà tôi đã đưa cho cô.”

“Được.”

Đối với việc chính thức phát sóng trực tiếp, Kiều Hân Hân vô cùng chờ mong, cô cũng muốn biết nếu cô đi tới tận cùng của bộ phim, cô có thể có được kết cục mà mình mong muốn hay không.

“Ồ?”

Đang điều khiển máy tính ngoài hành tinh để xin đề cử giúp Kiều Hân Hân, Lý Mục ngạc nhiên nhìn giao diện hậu trường, anh hưng phấn nói: “Bời cô là chủ kênh người trái đất, nên lần đề cử này được sắp xếp cực kỳ nhanh! Có lẽ sẽ phải chính thức lên sóng vào ngày mai...”

Ngày mai lên mục đề cử, không thể lãng phí một ngày để hấp dẫn sự chú ý này.

Lý Mục xin được một đề cử cực tốt cho cô, có hình trang bìa lớn, còn mang theo lời tuyên truyền.

Đây là vị trí mà khi người sử dụng đăng nhập có thể quét mắt nhìn tới, Lý Mục cơ hồ có thể tưởng tượng được, phòng phát sóng sẽ nóng bỏng cỡ nào vào ban đêm.

“Hôm nay cô nghỉ ngơi đi, rồi đề quản gia gửi thông báo giúp cô.”

“Nghỉ ngơi sao?”

Thời gian phát sóng trực tiếp vốn là từ 1 giờ chiều tới 9 giờ tối, để nắm vững việc huấn luyện, Lý Mục quyết định để cô nghỉ làm hôm nay.

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, chủ kênh có thể nghỉ ngơi năm ngày mỗi tháng. Kỳ thực khi sinh hoạt, chủ kênh cũng coi như thoải mái, bình thường khi trải qua cuộc sống của chính mình cũng có thể thuận tiện phát sóng trực tiếp, không cần đa tài đa nghệ như những thể loại khác.

Nhưng thời gian phát sóng sinh hoạt của chủ kênh rất dài, mỗi ngày cần 8 tiếng đồng hồ. Những chủ kênh khác lại không giống vậy, chỉ cần từ 2 tới 5 tiếng.

Có điều, nếu nói tới việc phát sóng trực tiếp từ vòng, thời gian lại tự do hơn rất nhiều.

Khán giả giống như đang xem phim nhiều tập, chỉ cần xác định thời gian rồi tới giữ chỗ là được.

“Ừ, nghỉ ngơi để dưỡng sức.”

“Vậy sao...”

Kiều Hân Hân gọi quản gia để hỗ trợ sửa thông báo, quản gia cực kỳ cơ trí viết hai câu --

[Chủ kênh Tiểu Kiều thân yêu hôm nay sẽ nghỉ ngơi, ngày mai vào đúng 7 giờ tối sẽ khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vong vì mọi người.]

Trước mắt, người hâm mộ của Kiều Hân Hân không nhiều lắm, nhưng vẫn có người đứng giờ tối xem, mọi người thấy thông báo này đều rất khiếp sợ.

Dù gì, Kiều Hân Hân vẫn luôn mang lại cho người ta cảm giác cô là một người cực kỳ mềm mại, vô hại... Một cô gái như vậy, rất khó để liên kết chương trình 'trực tiếp từ vong' với cô.

[Mẹ nó, mình không nhìn lầm chứ? Hân của mình cứ nhiên muốn khai mạc trực tiếp từ vong sao???]

[A a a a điên rồi! Ngày mai khán giả nhất định sẽ chen lấn vỡ đầu! Thứ khiến cho người ta lưu luyến nhất của trái đất chính là phim điện ảnh không có bàn tay vàng a a a a a.]

[Không được, tôi phải tới sớm một chút để giành chỗ! Hân Hân phải bùng nổ, phải bùng nổ!]

[QAQ Làm sao bây giờ, Ly Ly có trận đấu vào ngày mai, cũng là 7 giờ tối... U hu hu, sao thời gian phát sóng trực tiếp của hai người lại trùng nhau nữa rồi...]

[← Fan của Ly Ly nhiều như vậy cơ mà! Cậu vắng mặt một hồi thì đã làm sao! Nhưng Hân Hân lại không giống như thế, đây chính là lần đầu tiên cô ấy muốn phát sóng trực tiếp từ vong, thân là nhóm fan đầu tiên của cô ấy, chúng ta đương nhiên phải dùng hành động thực tế để ủng hộ cô ấy nha ~~~]

[Kaka đâu? Hôm nay Kaka thật im lặng... QAQ]

[Phụt, Ô Ô này, cậu còn chưa phát hiện ra sao, khi chủ kênh không cùng chúng ta tương tác, Kaka luôn luôn tích chữ như vàng 23333333 (diendanlequydon)]

Trong khu bình luận của phòng có 20, 30 người đang nói chuyện trên trời dưới đất, Kiều Hân Hân vẫn còn bận nghiên cứu kịch bản, cũng không chú ý những việc này.

Cô vốn cho rằng phải trì hoãn mười ngày nữa tháng, không nghĩ rằng Lý Mục lại đủ thần tốc, nói khai mạc liền khai mạc.

Kỳ thực, cạnh tranh trong TV Thái Dương vô cùng mãnh liệt, mỗi vị trí đề cử tới được tay chủ kênh cũng không dễ dàng. Mà nhìn chung, người quản lý cũng phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Rất không khéo là, Lý Mục lẫn lộn ở trái đất, nhìn như một người đàn ông vô dụng, ở vị trí này cũng mang theo một kỷ lục mà không ai có thể phá vỡ.

Nếu không, làm sao anh ta có thể lập tức tranh thủ được một vị trí đề cử tốt như vậy cho Kiều Hân Hân?

Hãy chờ xem, số người xem trực tuyến ngày mai ít nhất cũng phải vượt qua 10 vạn.

Kiều Hân Hân cùng danh hiệu chủ kênh người trái đất, sẽ lan truyền khắp toàn bộ TV Thái Dương.

Trực tiếp từ vong..

Trong phòng nhỏ, Kaka tựa vào trên giường, nhìn những khán giả khác đang nói chuyện phiếm.

Kiều Hân Hân không ở đây, hẳn căn bản là lười gõ chữ.

Gian phòng rất tối, rèm cửa sổ được kéo sít sao, chỉ có màn hình nhỏ này đang lộ ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thần sắc của hân bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì, một hồi lâu sau hân mới rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Ngày mai, hân sẽ đến đúng giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19: Đảo Đầu Lâu (1)

Đúng ngày, Chu Thiên gửi tiền bản thảo, trong tài khoản của Kiều Hân Hân nhiều thêm 400 tệ.

Cô ôm di động nhìn hồi lâu, cuối cùng mình cũng không còn là kẻ không xu dính túi nữa. Cô suy xét, hôm nay có nên ra ngoài ăn một bữa ngon không nhỉ?

Nhưng phát sóng trực tiếp sẽ bắt đầu vào lúc 7 giờ tối...

Nói thế nào nhỉ, cô đã phát sóng trực tiếp bảy ngày ăn mỳ cho người ngoài hành tinh xem, thật vất vả mới có tiền để mua loại đồ ăn khác, không ăn ở trước mặt bọn họ lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đã nói là sinh hoạt ở trái đất, không thể để cho bọn họ nghĩ rằng ẩm thực của trái đất cũng chỉ có mỳ, khụ khụ.

Bất quá, chuyện ăn cơm chưa cần cô ưu sầu, Lý Mộc đã đem cơm trưa từ quán bar trở về.

Anh biết dựa vào tính cách của Kiều Hân Hân, chắc chắn sẽ không theo chân bọn họ qua bên kia để cùng ăn cơm, vậy nên anh ta liền gói một phần về.

Có cả Hương thịt băm, đậu hũ Ma Bà, trứng xào ướp, còn có một phần cơm tẻ cùng lạc ngô.

Trong quán còn bận rộn một số việc, anh chào hỏi Kiều Hân Hân xong liền đi, đồng thời nói sẽ trở về trước 7 giờ tối.

Đồ ăn vẫn còn nóng hổi, Kiều Hân Hân cầm đũa ngồi ăn trong phòng khách. Cô nghĩ, đợi lát nữa sẽ quét dọn toàn bộ tầng một, bằng không, ăn uống miễn phí thế này khiến trong lòng cô áy náy.

Cuối tuần cô không cần bận bịu chạy bán tháo, cũng không có bộ truyện nào muốn vội làm, thời gian trôi qua cực kỳ nhàn hạ.

Sau khi cô đã quét dọn phòng sạch sẽ, liền ngồi nghỉ ngơi trong phòng khách, TV đang phát lại tiết mục giải trí tối qua.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn tìm phim 'King Kong', định xem lại kịch bản thêm lần nữa trước khi bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Kỳ thực trong lòng cô hiểu rõ, về cơ bản, những nơi mà cô phải đi khi phát sóng trực tiếp từ vọng cũng giống như bối cảnh của thế giới phim và nội dung chính, những chỗ khác có khả năng hoàn toàn không được biết đến. Tựa như Lý Mộc nói vậy, phim có phát triển theo con đường kia hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực cá nhân của Kiều Hân Hân.

Buổi tối cô sẽ phải tiến vào thế giới kia, mà chờ đợi cô đến tốt cùng sẽ là điều gì? Hết thảy đều không có ai có thể nói cho cô biết.

Kiều Hân Hân vừa xem phim, vừa lật xem ghi chép của Lý Mộc, ở trên những bước ngoặt quan trọng gạch vài cái.

Đại khái hơn 4 giờ Lý Mộc mới về, anh đeo một chiếc ba lô màu đen, đặt trên bàn trà.

Kiều Hân Hân đang nằm ngủ trên ghế sofa, Lý Mộc đi chậm lại, đắp một tấm chăn mỏng lên người cô.

Anh rón ra rón rén về lại chính phòng của mình.

Chỉ còn 3 tiếng nữa là sẽ phát sóng trực tiếp, để cho cô ấy ngủ một giấc thật tốt đi.

Ở trong phòng riêng, Lý Mộc giúp cô điều chỉnh trò chơi một chút, lần phát sóng trực tiếp từ vọng này, dù cảm giác đau đớn rất thấp, vẫn có thể hấp dẫn không ít người xem.

Hiện tại, việc anh ta cần làm là kiểm tra những số liệu sẽ xuất hiện ở bên người Kiều Hân Hân, nếu có thể, phải đảm bảo đây sẽ là một lần phát sóng trực tiếp xuất sắc.

Kiều Hân Hân ngủ hơn 2 tiếng đồng hồ, lúc cô tỉnh dậy vừa khéo là 6 giờ 15 phút, TV ở phòng khách không biết đã bị tắt đi từ lúc nào. Cô ngồi dậy, hơi hơi cử động bả vai dưới.

Trên bàn trà có một chiếc ba lô màu đen, trong lúc cô đang xuất thần, Lý Mộc liền bụng chén trà từ trong phòng đi ra.

“Ba lô này được chuẩn bị cho cô.”

Anh đi tới trước mặt Kiều Hân Hân, đưa chén ra.

“Cảm ơn anh.”

Vừa tỉnh ngủ, miệng lưỡi đều khô, Kiều Hân Hân một hơi uống cạn chén trà. Cô đặt chén lại ở trên bàn, tò mò đánh giá ba lô màu đen trong tay.

Hình như ở trong có đồ vật.

Sau khi mở ra, cô nhìn thấy đèn phim, la bàn, sôcôla, ba lô không lớn, đeo trên người tuyệt nhiên không quá gây chú ý.

Lý Mộc nói khẽ: “Cô có thể bỏ thêm vài đồ dùng cần thiết khác, chờ về sau đạt được 3 sao, có thể mua nhẫn tùy thân tại trung tâm thương mại của TV Thái Dương, đến lúc đó sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

“... Nhẫn tùy thân?”

“Ừ, có thể thả rất nhiều đồ vào trongนั้น, là một phòng lưu trữ di động.”

Bình thường Kiều Hân Hân hay xem truyện tranh cùng tiểu thuyết, đối với 'không gian tùy thân', cô một chút cũng không xa lạ gì! Trước kia vẫn cho rằng mấy thứ này đều là hư cấu, không ngờ chúng thật sự tồn tại trong thế giới hiện thực!

Thời gian không sai biệt lắm, Lý Mục nhắc nhở cô đi sửa sang một chút.

Kiều Hân Hân vội đi tắm rửa, lúc đi ra, cô mặc quần áo ở nhà đơn giản, dù sao sau khi tiến vào phim, cô cũng sẽ mặc quần áo của nữ nhân vật chính...

Kiều Hân Hân đặt mấy thanh sôcôla vào trong ba lô màu đen, mặc dù trong phim cô gần như sẽ không cảm thấy đói, nhưng vẫn nên chuẩn bị sẵn mấy thanh, biết đâu lại cần dùng đến thì sao?

Đúng 7 giờ tối, cô mở phòng phát sóng trực tiếp.

Mà phân loại vị trí đề cử của các kênh đã được thay đổi vào lúc 3 giờ chiều, vậy nên đã có rất nhiều khán giả tới sớm để đợi.

Khoảnh khắc phòng phát sóng trực tiếp mở ra, Kiều Hân Hân liếc mắt nhìn thấy số người lưu trữ đang không ngừng tăng lên!

4051, 4056, 4110...

Cô liên sợ ngây cả người.

Lý Mục đã về tới phòng của mình, anh nhìn Kiều Hân Hân trên màn hình, chỉ biết rằng cô sẽ kinh ngạc như vậy.

Phát sóng trực tiếp cũng đã lâu, lượng lưu trữ phòng của Kiều Hân Hân chỉ miễn cưỡng vượt hàng trăm, hôm qua lại nghỉ ngơi một ngày, mà ngày hôm nay mở phòng liền phát hiện số người đã biến thành 4000, hơn nữa tốc độ biến hóa của số lượng người lưu trữ hoàn toàn có thể tính bằng giây.

Kiều Hân Hân lại nhìn số người xem trực tuyến -- 30559!

3 vạn! 3 vạn! Số người xem trực tuyến đã vượt quá 3 vạn!

[Phát sóng trực tiếp từ vlog: Cô ấy đến từ trái đất].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (hot)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Đúng 7 giờ tối hôm nay sẽ mở ra phát sóng trực tiếp từ vlog ~.

Điểm nhân khí: 8500.

Người xem trực tuyến: 31775.

Người lưu trữ: 4155.

Tại mục thể loại của Kiều Hân Hân, chương trình nuôi dưỡng nữ thần vốn có một chữ 'mới' theo sau, bởi nó là kênh vừa được đẩy ra vào tháng 7, mà nay chữ đã được thay đổi lại thành 'hot' -- Trong nửa tháng ngắn ngủi, kênh này đã trở thành một kênh hấp dẫn tại TV Thái Dương.

Mọi người đều thích xem nuôi dưỡng nữ thần, hồi trước Kiều Hân Hân bị ẩn giấu vài ngày, nhân khí hoàn toàn không sánh được với những chủ kênh tân binh khác. Nhưng lúc này đây lại không giống thế nữa, Lý Mục đã sắp xếp một vị trí đề cử cho cô, tăng mạnh tỉ lệ được chú ý giúp cô.

Kiều Hân Hân gần như có thể đoán trước rằng, chờ sau khi chương trình phát sóng trực tiếp từ vlog bắt đầu, điểm nhân khí của phòng sẽ liên tục tăng cao!

[Hân Hân ~~~ Rốt cuộc cũng được gặp lại chị rồi ời ời ~~~~]

[(◕‿◕) Đây chính là vị chủ kênh tới từ trái đất sao? Thật đúng là một cô gái mềm mại nha ~ 23333.]

[Oaaaa, chủ kênh này thật xinh đẹp! Cô thật sự muốn tiến vào phim kinh dị ư?]

[Nghe nói phim ảnh của trái đất tương đối thú vị, không có quá nhiều tình tiết bàn tay vàng ~]

[← Năm ngoái tôi cũng từng đề tâm tới một vị chủ kênh từ vlog người trái đất, tiếc là người nọ chỉ vừa quay được một kỳ, phòng phát sóng trực tiếp đã bị đóng cửa vĩnh viễn.]

[Là ai thế? Vì sao lại bị vậy?]

[Có bát quái! Nói mau nói mau, chuyện gì đã xảy ra?]

[Lỗ tai của tôi đã dựng lên rồi nè!]

[Ách, hình như người nọ vi phạm điều khoản thì phải? Đó là chuyện nội bộ, ai mà biết được, dù sao sau khi người đó viết bài xin lỗi thanh minh liền biến mất.]

Kiều Hân Hân nhìn khối vuông màu xanh, bình luận đã hoàn toàn che lấp hình ảnh của máy quay, cô suy nghĩ một chút, vẫn quyết định chỉnh màu của bình luận nhạt đi.

Bình luận được viết tới tấp, Kiều Hân Hân không còn xem rõ nữa, cô đành phải trực tiếp nhìn khu bình luận, dùng ngón tay lướt bình luận.

Như vậy chắc sẽ không bỏ qua quá nhiều thông tin, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài ID quen thuộc, Kiều Hân Hân biết những người hâm mộ thế hệ đầu đều ở đây.

Phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, cô lộ ra nụ cười tiêu chuẩn đối với ống kính: “Chào buổi tối, hôm qua nghỉ ngơi một ngày, tôi rất nhớ mọi người.”

[Êm tai êm tai êm tai êm tai êm tai êm tai!!]

[Quả nhiên là một cô gái mềm mại... Giọng cũng mềm mại như thế... Thật muốn véo mặt chị một cái!]

[Thực không thể tưởng tượng nổi bộ dạng thét chói tai của cô ấy trong thế giới khủng bố này...]

[Chủ kênh xoxo(*) ~~~]

(*) 么么哒: Một kiểu hôn dễ thương trong giới Trung Quốc, được sử dụng giữa những người thân thiết với nhau. Có thể hiểu là x (hôn) o (ôm).

Những lời kia của Kiều Hân Hân nhìn thì như đang khách sáo, nhưng đó thật ra là câu cô muốn nói với thế hệ fan đầu tiên.

Theo chân chương trình phát sóng trực tiếp của cô cho tới tận bây giờ, cô rất cảm ơn sự hiện diện không ngừng của bọn họ ở bên cô. Bình luận của bọn họ đã bị chôn vùi ở trong một đám người, cô thậm chí còn chẳng thấy được, nhưng cô nhất định muốn nói cho bọn họ biết -- Đối với tôi, mọi người là đặc biệt.

Khi phòng phát sóng trực tiếp chỉ có vài chục điểm nhân khí, khi chính bản thân cô cho rằng mình sẽ không thể qua được kỳ thực tập, 30 vị khán giả kia đã không rời không bỏ, cùng cô đi tới một giây cuối cùng.

Cô vốn chính là một người cảm tính, nên những lời này, cô chỉ nói ở trong lòng.

[QAQ Cảm động quá...]

Từ trước tới nay, bình luận trong phòng sẽ không vì ai mà dừng lại, Kiều Hân Hân nhìn chăm chăm vào khu bình luận, nhìn thấy ID của Ô Ô.

“Ô Ô đừng khóc, hôm nay cậu không cần đi xem trận đấu sao?”

Kiều Hân Hân càng ngày càng giống một vị chủ kênh đích thức, cô rất ít khi chủ động nói chuyện cùng khán giả, mà hôm nay người xem đặc biệt nhiều.

Cô phát hiện ra, chính mình không có chút khủng hoảng nào.

Quả nhiên, cô đã quen với việc làm chủ kênh sinh hoạt cho người ngoài hành tinh sao?

Hoặc có lẽ... Hết thảy những thứ này đều là hư cấu đối với cô, dù gì, những người ở bên kia máy tính cũng là người ngoài hành tinh sống ở hệ ngân hà xa xôi.

[QAQ Không! Hôm nay em liền ở chỗ này! Chỗ nào cũng không đi! Hân Hân cố lên, chị là tuyệt nhất đó!]

[Tôi cảm thấy Hân của tôi muốn nổi tiếng nha... Thật kích động!]

[Chúng ta cũng xem như là thế hệ fan thứ nhất nhĩ? 23333~~~]

Khi những người hâm mộ thế hệ đầu tới phòng phát sóng trực tiếp đều bị điểm nhân khí làm cho phát hoảng, bọn họ cũng không biết chuyện đề cử, chỉ cảm thấy nhân khí của phòng tăng vọt trong nháy mắt! Cảm giác này... Thật sự rất sáng khoái!

Lý Mục nhắc nhở: “Cô phải đi rồi.”

Màn hình trước mặt Kiều Hân Hân xuất hiện một nơi để in dấu tay, cô đeo ba lô thật tốt, trong ánh nhìn chăm chú của những vị khán giả đang vạn phần chờ mong, cô khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vòng đầu tiên trong đời.

Rất nhiều người.

Bất kể là số người lưu trữ hay số người xem trực tuyến, đều đang không ngừng tăng lên.

Cô vẫn nhìn khu bình luận, tựa như đang chờ cái gì.

Kiều Hân Hân rất rối rắm, rốt cuộc cô có nên hô thử một tiếng hay không?

Nhưng hiện tại trong phòng phát sóng trực tiếp đang có nhiều người như vậy, nếu cô gọi cái tên kia, có phải sẽ khiến người khác chú ý không?

Lý Mục liên tục để ý tình huống ở bên này, phát hiện Kiêu Hân Hân còn đang do dự. Anh ta nhắc nhở: “Chúng ta giành được khoảng 5 tiếng đồng hồ đề cử, tranh thủ diễn thật đặc sắc mỗi phút mỗi giây, mới là biện pháp tốt nhất để cô lưu lại người hâm mộ.”

“Ừm...”

Kiều Hân Hân khẽ gật đầu, cô biết hiện tại mình phải đi.

Chỉ là... Có chút mất mát.

Trước đây trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ có một mình hân, cô sẽ luôn luôn không cảm thấy tịch mịch. Mà hiện tại số xem đã vượt quá 4 vạn, cô lại chẳng có cảm giác vui vẻ.

Cho tới khi...

[^_^ Cố gắng lên, tôi sẽ luôn dõi theo cô.]

ID quen thuộc, kiểu chữ màu xanh bắt mắt, trong mắt Kiêu Hân Hân tràn đầy kinh hi.

Lý Mục nghi ngờ lẩm bẩm: “Xảy ra chuyện gì ư?”

Tâm tình vui sướng của cô căn bản không giấu được, không chỉ Lý Mục, ngay cả nhiều khán giả cũng sắc mắt phát hiện.

[Nụ cười của chủ kênh rất ngọt ngào ~ Thật hiếm thấy (nước bọt).]

[A a đây thật sự là chủ kênh tử vong sao? Thật sự muốn tiến vào phim kinh dị sao? Có phải tôi đi nhầm kênh không?]

[← Cậu không đi làm đâu, là chủ kênh vào sai chỗ rồi, cô ấy nên đi tham gia 'Thanh âm của trời' ở cách vách mới phải.]

[A ~ Chính là chương trình thi đấu để bình chọn giọng nói đẹp nhất đúng không, chủ kênh ở đó đều rất đẹp! Có điều dựa vào khuôn mặt của chủ kênh Tiểu Kiêu, muốn trúng tuyển cũng khẳng định không có vấn đề gì!]

[Ly Ly đã vào top 10 rồi... Tuy tôi biết mình phải đi ủng hộ cô ấy, nhưng sao tôi lại bất động thể này QAQ]

[Vị chủ kênh siêu đáng yêu buộc tóc đuôi ngựa hai bên! Cô ấy thật dễ thương ~ giọng loli là tuyệt vời nhất!]

[Ô, Hân Hân đâu rồi?]

[Tiến vào tiến vào tiến vào!!! Ngao ngao ngao ngao ngao -- !!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20: Đảo Đầu Lâu (2)

Biển rộng mênh mông vô tận.

Dưới màn đêm, chiếc thuyền buồm thoáng lay động, âm nhạc lười biếng say lòng người du dương bên tai, Kiêu Hân Hân đứng ở trên boong thuyền, nhìn sương mù dần dần dâng lên xung quanh, đây là cảnh mà cô đã trải qua sau n lần huấn luyện.

Khối vuông màu xanh lẳng lẳng trôi nổi trên không, sau khi cô tiến vào thế giới phim ảnh, liền ngừng xem bình luận của khán giả.

Từ giờ trở đi cô muốn toàn tâm toàn ý, soạn nên một kịch bản mới.

Trong khoang thuyền, mấy người đàn ông đang nhỏ giọng bàn bạc. Kiều Hân Hân tựa lưng vào cửa gỗ, cô dùng tay vuốt ve nắm cửa có tuổi tác lâu đời kia, nghe được giọng nói khàn khàn trầm thấp của thuyền trưởng Englehorn: “Nếu ông thực sự tìm được chỗ này, nếu ông cùng bạn bè và đoàn quay phim cập bờ, các người sẽ vĩnh viễn không trở về được.”

[Thật khản trương, rốt cuộc chủ kênh và những người này muốn đi đâu vậy?]

[Hân là đầu lâu lâu nhì!]

[Trên đảo có rất nhiều đầu lâu sao?]

[Nghe nói còn có rất nhiều sinh vật cổ đại khác ~]

[(*@o@*) Oa ~ Đây chính là chủ kênh của hành tinh nước nhỏ bé sao, dường như thật tốt! Làn da của chủ kênh thật tuyệt (sắc đẹp)]

[Quả nhiên so với những phim ảnh khác, phát sóng trực tiếp từ vong vẫn là đẹp mắt nhất!]

[Thôi đi, cảm giác đau đớn chỉ có 3%, có gì thú vị chứ? Chủ kênh ngu xuẩn.]

[Mẹ nó, tên nào tàn này lại tới nữa!]

[← Nếu mắng chủ kênh ngu xuẩn thì mau mau rút đi, anh không xem thì có chúng tôi xem.]

[Cút cút cút cút cút cút.]

Hiện tại người xem ở phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân rất nhiều, những người này đều xem thấy mùi ngon, đột nhiên xuất hiện một tên anti-fan, mọi người đều đặc biệt đồng tâm hiệp lực cãi lại.

Hoa Cúc Tàn thấy tình hình không đúng, liền im lặng.

Kiều Hân Hân thật đúng là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, Hoa Cúc Tàn vẫn liên tục chú ý tới cô, gã thực sự muốn nhìn xem à chủ kênh tới từ trái đất này có thể đùa nghịch tiểu xảo gì mới, không nghĩ rằng cô ta cư nhiên tiến vào hàng ngũ chủ kênh từ vong!

Thành thật mà nói, 'Trò chơi từ vong' thịnh hành nhất hệ ngân hà kỳ thực được mô phỏng theo bối cảnh của phim ảnh trái đất, bởi vì chỉ ở nơi khoa học kỹ thuật không phát triển như thế, loại trò chơi này mới có thể khiến người ta cảm thấy rung động trong lòng.

Vào ngày mùng 10 mỗi tháng, ba đài truyền hình trực tiếp lớn nhất hệ ngân hà sẽ cùng phát sóng toàn bộ quá trình của trò chơi từ vong. Hoa Cúc Tàn cũng là một fan trung thành của trò chơi này.

Khác với phát sóng trực tiếp ảo của TV Thái Dương, mọi việc ở trong trò chơi từ vong đều là thật.

Cảm giác đau đớn là thật, bỏ mạng, cũng là thật.

Những người tình nguyện tham gia trò chơi này, không phải từ tù thì cũng là những kẻ bị hoang tưởng, tóm lại không có ai là người bình thường.

Có thể sống sót trở về, sẽ thu được một số tiền thưởng kếp xù, vậy nên mới có nhiều người nguyện ý bằng lòng đi đánh bạc như vậy.

Là một fan trung thành của trò chơi từ vong, hầu như kỳ nào Hoa Cúc Tàn cũng đều xem. Lần này gã tới phòng của Kiều Hân Hân với mục đích bôi xấu cô, kết quả gã cư nhiên thấy được thế giới giả tưởng giống như trò chơi từ vong... Giờ phút này, gã mới đột nhiên nhớ ra, cảnh tượng ở trong trò chơi từ vong đều tới từ kho dữ liệu của trái đất!

Xem? Hay không xem?

Hoa Cúc Tàn rồi rầm hơn 20 phút, trong 20 phút này chiếc thuyền buồm cũ nát cũng cơ hồ bị sóng biển cuốn lật.

Gã phát hiện chính mình hình như muốn tiếp tục theo dõi...

Nhưng gã lại cảm thấy đặc biệt bức rứt! Gã cùng Kiều Hân Hân đáng nhẽ phải không đội trời chung mới đúng, vậy mà gã lại không thể xuống tay đóng phòng phát sóng trực tiếp này lại là thế nào?

Ô? Sao gã lại không cẩn thận lưu trữ phòng của ả rồi?

Không được! Không giành bánh bao cũng phải tranh khẩu khí! Gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy!

[Chủ kênh xuẩn ngốc.]

Đây là câu nói tới từ sự phẫn nộ đấu tranh của Hoa Cúc Tàn...

Nếu đã không có cách nào để rời đi nơi này, vậy thì gã cũng muốn mắng hai câu.

Ai có thể hiểu cho nỗi khuất nhục trong lòng gã?

QAQ.

Giọng của anti-fan chìm chìm trong đám người, hiện tại số người xem trực tuyến đã lên tới 7 vạn, lượng bình luận cũng sắp khiến màn hình nổ tung!

Lý Mục ngồi trên ghế, vừa ăn dưa hấu vừa nhìn không ít khán giả đang điên cuồng khen thưởng, anh mừng rỡ tới mức không ngậm miệng lại được.

Haiz, làm sao bây giờ, ai bảo anh ta là người đại diện độc nhất vô nhị của con át chủ bài trong toàn vũ trụ to lớn, ai bảo anh ta mang một đôi mắt có thể khai quật ngôi sao sáng chói chứ? Đây chỉ là khởi đầu -- số người xem trực tuyến vượt qua 10 vạn, là lễ gặp mặt mà anh ta tặng cho Kiều Hân Hân.

Lần chọn đề tài phim ảnh này cũng rất gian xảo, chẳng phải kiểu khủng bố kinh hãi, ngược lại cũng không thiếu những nơi ôn tình.

Mục đích của Lý Mục rất rõ ràng, Kiều Hân Hân không giống với những người đẹp chủ kênh khác, cô phải không ngừng hấp dẫn rất nhiều fan nam, lại càng phải lưu lại vô số fan nữ! Đúng vậy, Lý Mục xác định cô phải ăn sạch cả nam lẫn nữ.

Anh ta cẩn thận xem bình luận của những ID, tỉ lệ nam nữ đại khái là 10:1.

Đây đã là một tỷ lệ tương đối cao.

Dù sao so với vài vị e lệ có khiếu thẩm mỹ nhằm chán trên mạng, ngũ quan của Kiều Hân Hân mang độ nhận dạng rất cao, quan trọng nhất là từ trước tới nay, cô chưa bao giờ coi mình là một chủ kênh.

Ví dụ như, sau khi tiến vào thế giới phim ảnh, cô liền hết sức chuyên chú làm những chuyện trước mắt, hiếm khi nào cùng tán gẫu với khán giả.

Trừ khi đang ở trong tình huống cực kỳ rảnh rỗi cô mới đưa mắt xem bình luận, nhưng chỉ vờn vờn nhìn một chút, ít khi cùng khán giả nói gì.

Thế hệ fan đầu của Kiều Hân Hân đã sớm quen với việc này, chủ kênh chính là như vậy nha, dù làm công việc nào cũng đều tiến vào trạng thái quên mình. Mà fan mới ban đầu cảm thấy kỳ quái, bởi trong những chương trình phát sóng trực tiếp từ vòng khác, dù chủ kênh còn đang ở trong quá trình làm việc cũng không quên cùng tương tác với người xem, có kiểu đùa nghịch, có kiểu kể chuyện cười, còn có kiểu ăn nói thô tục. Khụ khụ, đương nhiên, đây đều là những vị nam chủ kênh.

Nữ chủ kênh ấy à, chỉ cần tỏ vẻ đáng yêu, làm nũng, sẽ có đại gia chấp nhận ngay.

Nhưng vị chủ kênh tới từ trái đất này, căn bản là chưa từng làm qua việc này, nếu dùng hai từ để hình dung cô... hẳn là cao lãnh(*) nhỉ?

(*) Cao lãnh: Cao ngạo lạnh lùng.

[Tôi nghĩ, tôi muốn sửa lại bảng xếp hạng nữ thần ở trong lòng tôi...]

[Chủ kênh có chút vô tình nhỉ, một cô gái mềm mại không phải nên tỏ vẻ nũng nịu sao? Mà cô ấy nhìn qua lại trầm tĩnh như vậy nha (☆▽☆)]

[Xong đời... Tôi thích cô ấy mất rồi!]

Mọi việc đều bắt đầu từ lúc lên đảo.

Kiều Hân Hân theo tổ quay phim bước trên đảo hoang, cô ngẩng đầu nhìn những bức tường cao khiến người ta choáng váng kia, biết rõ từ giờ trở đi... Tuyệt đối không thể thất bại!

Ngày hôm qua, mỗi lần cô và Lý Mục huấn luyện đều ngừng ở đây, cô luôn bị tổ dân lao ra giết chết... Là do cách mở đầu của cô không đúng à? Cô nhớ rõ, trong phim, nữ chính bị nhóm tổ dân hiến tặng cho quái vật ở phía bên kia bức tường, sao tới phiên cô liền liên tiếp chết nhỉ?

Lý Mục nhắc nhở: “Đừng sợ, cô có súng mà.”

“... Nhưng kỹ thuật bắn của tôi không chuẩn.”

[Ồ, chủ kênh đang nói chuyện với người nào thế?]

[← Hẳn là người quản lý, cũng chính là người đại diện của cô ấy.]

[Sao tôi lại cảm thấy chủ kênh chỉ đang lảm bảm thôi nhỉ?]

[Hình như người đại diện có thể trực tiếp trao đổi cùng cô ấy, chúng ta sẽ không nghe thấy được 0.0]

[Kỳ thực xem mấy kỳ phát sóng trực tiếp từ vòng nhiều một chút sẽ biết, mỗi vị chủ kênh đều có người đại diện của riêng mình, bằng không, chỉ dựa vào bọn họ, làm sao có thể qua cửa?]

[Người đại diện?]

Trước mắt trong phòng chỉ có Kaka là kỹ sĩ hộ vệ, cũng chỉ có chữ của hắn mang màu xanh biển.

[Oa, là kỹ sĩ hộ vệ ~~~]

[Xem ra là fan trung thành của Kiều Kiều (◡v◡)].

[Chào kỹ sĩ, lấy sự hiểu biết của cậu đối với chủ kênh, cậu cảm thấy cô ấy có thể thuận lợi qua cửa chứ?]

[0-0 Sẽ qua nha.]

Kaka lại một lần nữa hỏi --

[Người đại diện là ai thế?]

[Ách, trong mỗi phần thông tin cá nhân của mỗi vị chủ kênh đều sẽ ghi rõ... A, Kiều Kiều là chủ kênh mới, đại khái quá trình vẫn chưa xong, phải chờ vài ngày nữa mới hiển thị.]

[Thế à...]

Không có được tin tức mà mình mong muốn, Kaka lại tiếp tục lặn xuống nước.

“Vậy thì tìm một chỗ trốn đi.” Lý Mục tiếp tục ra chủ ý.

“Bán đứng đồng đội sao?”

“Ừ.”

Bất kể thế nào, Kiều Hân Hân không thể lại chết trong tay đám thổ dân ở đây, kỳ thực mấy lần trước bởi vì cô quá hoảng loạn nên mới bị ngộ thương... Theo lý thuyết, cô không nên chết mới đúng! Cô là nhân vật chính mà!

Hiện tại đang tiến hành phát sóng trực tiếp từ vòng, Kiều Hân Hân không muốn bị cưỡng bức kết thúc hành trình khi ngay cả mặt King Kong còn chưa thấy được.

Sau khi nghe xong lời Lý Mục nói, cô cảm thấy việc này rất đáng tin. Vì thế, cô đem đồ vật giấu thật kỹ.

Lúc này, chỉ cần cô ổn định tâm tình, tìm một nơi an toàn trốn đi, cũng có thể chống đỡ được tới khi đám người thuyền trưởng đến cứu.

Cách địa phương người thổ dân sinh sống càng ngày càng gần, Kiều Hân Hân bỗng nhiên cầm tay Jack, nói: “Thân thể của em có chút khó chịu... Em có thể nghỉ ở chỗ này một chút được không?”

Sau khi Carl mập lùn nghe được liên tiếp cự tuyệt: “Không được đâu cục cưng, cô là nhân vật chính của bộ phim, cô không ở đây thì chúng tôi quay cái gì?”

Carl mang theo tổ quay phim của gã tới hòn đảo nhỏ trong truyền thuyết này, chính là để làm ra một bộ phim nguyên thủy oanh động thế giới. Trong một bộ phim sao có thể không có nữ nhân vật chính?

Jack là bạn trai của nữ chính, cũng là nhà viết kịch của bộ phim này, anh bất mãn nói: “Ann mệt rồi, để cô ấy nghỉ một chút, chờ chúng ta dọn xong phim trường ở phía trước lại tới mời cô ấy cũng không muộn.”

“Chẳng lẽ cậu muốn nghỉ cùng cô ta sao?” Hai tay Carl xoa xoa vào nhau, gã rung đùi đắc ý nói: “Jack, cậu biết không, nếu chúng tôi đếm không đủ số người, dù Ann có thể nghỉ ngơi, cậu cũng phải đi theo chúng tôi.”

“Tôi hiểu, đi thôi.”

Ngoài Kiều Hân Hân ra, còn có 5 người đàn ông khác, Jack đỡ cô vào hang động, dặn dò: “Ngần vịn lần dừng rồi khỏi nơi này, nếu không em sẽ gặp phiền toái đấy.”

Anh dùng tay sờ sờ đầu Kiều Hân Hân, định hôn lên, Kiều Hân Hân trực tiếp lui về phía sau.

Cô thực sự không thể chấp nhận người bạn trai chui ra từ hư không này...

Những năm gần đây, Kiều Hân Hân vẫn luôn một thân một mình, chưa từng có tiếp xúc thân mật với người khác phái, cũng không hiểu rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra trong một mối quan hệ. Hồi tưởng lại những năm tháng thanh xuân của cô, đại khái cũng chỉ có một đoạn thời gian tình tình mê mê, 'trên mức tình bạn, dưới mức tình yêu' cùng Lâm Ngọc Dương.

Jack có chút xấu hổ, anh đứng thẳng lên, nhẹ giọng nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt Ann nhé.”

“Ừm.”

Jack đi rồi, Kiều Hân Hân khó có được giây phút một mình một chỗ. Đây là một hang động nhỏ, người muốn vào phải hạ thất lung xuống mới được. Cô ngồi dựa lưng vào vách tường ẩm ướt, liên tục chú ý động tĩnh bên ngoài.

Khối vuông liền trôi nổi ở trước mặt cô, cô phóng lớn màn hình phát sóng trực tiếp, cuối cùng cũng có thể cùng khán giả nói đôi câu.

Lượng người xem trực tuyến đã lên tới 8 vạn, số người lưu trữ vượt qua 6000, cô nhìn khán giả nhiệt tình bình luận, câu được hỏi nhiều nhất là tình huống của đồng bạn nhỏ ngoài kia sẽ ra sao ở trong phim?

“Có lẽ sẽ chết một người.”

Nếu Kiều Hân Hân quả thực nhớ không lầm, trong lúc cùng thổ dân chiến đấu, có một người trực tiếp bị vật nặng đánh trúng đầu mà chết.

Cô nhớ khi mới bắt đầu huấn luyện vào hôm qua, hoặc là bị mũi tên đâm chết, hoặc là ngã xuống vách núi mà chết, thậm chí sau này còn bị thuyền trưởng đuổi kịp, bắn ngọ thương.

Phụt...

Đám Carl đang cách nơi này không xa, quả nhiên bọn họ đã gặp phải thổ dân. Kiều Hân Hân tận lực co lại thân thể, khiến bản thân mình không bị những thổ dân khác phát hiện.

Thổ dân ào ào xuất động, vây quanh đám Carl tầng tầng lớp lớp.

Có khán giả hỏi --

[Chủ kênh, chị không đi cứu bọn họ sao?]

Kiều Hân Hân lắc đầu nói: “Không đi, tôi đánh không lại thổ dân.”

Không có chủ nghĩa anh hùng cá nhân của nam chủ kênh, cũng không có kiểu giả bộ đáng thương của nữ chủ kênh, loại trả lời ngay thẳng này của Kiều Hân Hân khiến rất nhiều khán giả sững sốt.

Vài giây sau, trong khu bình luận tràn ngập những nụ hôn gió.

[Tôi tôi tôi tôi tôi muốn lưu trữ! Tôi thích vị chủ kênh này! Dù chân thật!!]

[Kiều Kiều khá lắm, nhất định phải sống sót nhé =3=.]

[Yêu chị yêu chị yêu chị.]

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc.

A? Cô làm như vậy... Lại không bị người khác sỉ vả sao? Nào có nữ chính chỉ biết sợ như cô, tự mình trốn ở một bên nhìn đồng bạn đấu tranh anh dũng... Khụ khụ.

Kịch bản phát triển một bất ngờ nhỏ như vậy, nhưng cũng may, thuyền trưởng Englehorn đã mang theo rất nhiều thuyền viên tới.

Trong tay mỗi người đều có một khẩu súng, thổ dân hung ác như ong vỡ tổ tản đi.

Có người kêu tên cô.

Kiều Hân Hân vốn không muốn đi ra, nhưng cô sợ nếu mình không đi sẽ làm lỡ tình tiết ở phía sau, vì thế cô chỉ có thể chui ra từ hang động.

Cô vẫy tay nói: “Tôi ở đây --”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21: Đảo Đầu Lâu (3)

Convert: Bến, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Nguồn: ĐBLQĐ, Wattpad

“Đi, chúng ta mau quay lại thuyền.”

Thuyền trưởng Englehorn bước lại đỡ Kiều Hân Hân, cô cũng không cự tuyệt, bởi vì đường dưới chân rất khó đi.

Kiều Hân Hân thấy Carl cùng người chụp ảnh đều bị thương, Jack thì đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Nhóm thuyền viên nâng bọn họ lên, đoàn người đi về phía bờ biển.

Kiều Hân Hân vừa đi vừa quay đầu, những thổ dân toàn thân đen kịt, trên người treo đầy đầu lâu kia đều đang ẩn nấp, trong hang động đá là một mảnh đen nhánh, hòa làm một thể với màu da của bọn họ.

Kiều Hân Hân chợt nhớ tới một đoạn rất trọng yếu.

Trong phim, lúc đang tranh chấp cùng thổ dân, nữ chính phát ra tiếng hét chói tai, quấy nhiễu quái vật ở phía bên kia bức tường. Vậy nên sau này nhóm thổ dân mới bắt cô đi hiến tế, đem cô đưa tới bên miệng quái vật.

Cô cứ nên im im rồi khỏi sao? Liệu thổ dân có trực tiếp buông tha cho cô không, nếu thế thì tình tiết ở phía sau..

Kiều Hân Hân vẫn còn đang do dự, Lý Mục liền trực tiếp mở miệng nói: “Nhớ hét lên nhé.”

“...”

Hét à, hét thế nào đây? Cô đã êm đẹp đi tới đoạn đường này, nào có lý do gì để hét chứ?

Kiều Hân Hân than một tiếng ở trong lòng, hay là kêu một chút nhỉ? Cô hé miệng, “A” một tiếng, bình thản cực kỳ.

Lý Mục: “...”

Pằng!

Bên người đột nhiên truyền đến tiếng súng nổ, Kiều Hân Hân nhìn sang, chỉ thấy một thuyền viên da đen mang vẻ mặt không biểu cảm hạ gục một thổ dân muốn đánh lên.

Đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thấy có người bị bắn chết ở khoảng cách gần như vậy, sau khi cô sững sốt mấy giây, rốt cuộc không còn cách nào để nén nổi tiếng hét chói tai: “A a a a a a a --!!”

Người da đen bị cô làm cho phát hoảng, thuyền trưởng Englehorn lập tức bịt miệng cô lại: “Này Ann, chúng ta chỉ đang tự phòng ngự mà thôi.”

Kiều Hân Hân chớp chớp hai mắt, cô gạt đầu tỏ vẻ chính mình đã tỉnh táo lại, thuyền trưởng Englehorn chậm rãi buông tay ra.

Trên trán cô ướt đầm mồ hôi.

Người đàn ông còn muốn nói gì, liền nghe được một tiếng gầm đĩnh tai nhức óc, cùng sự rung chuyển mãnh liệt của mặt đất.

Kiều Hân Hân thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống, may mà có thuyền trưởng đỡ cô, cô cũng không quá cố kị, ôm lấy cánh tay của người đàn ông để đảm bảo sự thăng bằng của cơ thể.

Tiếng gầm này...

Hắn là King Kong nhỉ?

Kiều Hân Hân còn có thể mơ hồ nghe được âm thanh run rẩy sợ hãi của nhóm thổ dân, cô biết, những thổ dân này sẽ không bỏ qua chính mình.

“Làm tốt lắm” Lý Mục khen.

Sắc mặt Kiều Hân Hân tái nhợt, cô liên tục nhắc nhở mình, những người chết ở đây đều là giả, đều là giả, đều là giả... Vậy nên, không phải sợ!

Khi trèo lên thuyền, thân thể của cô run lên, cả người ghé vào boong thuyền. Thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú đã chạy tới, ngồi xổm người xuống dò hỏi: “Cô còn ổn không? Ann.”

“Tôi không sao...”

Cô miễn cưỡng ngồi dậy, thở phào một hơi dài: “Phiền cậu đưa tôi về phòng được không?”

“Đương nhiên là được.”

Thiếu niên vurun một cánh tay.

Kiều Hân Hân vịn vào đó đứng lên, hiện tại, cô muốn nghỉ ngơi thật tốt ở trong phòng mình. Bởi cô sẽ cần dùng rất nhiều sức lực trong một loạt sự kiện mà cô cần phải trải qua tiếp theo.

Kiều Hân Hân nằm trên ghế mềm trong phòng, tay cầm một chiếc cốc thủy tinh, sau khi thiếu niên rời khỏi đây, cô mới cúi đầu uống ừng ực mấy ngụm nước.

[Chủ kênh vất vả rồi ~ Trông bộ dạng tựa như rất mệt mỏi đó.]

[Mới này là thứ gì gặm lên vậy? Nghe thật là khủng bố...]

[Thế này là sắp rời khỏi đảo sao?]

[← Tôi khẳng định họ sẽ không lập tức đi.. Quái vật đã bị đánh thức! Nó nhất định sẽ đi qua cướp người!]

[Nhưng quái vật ở bên kia tường thành đến cùng là cái gì chứ?]

Kiều Hân Hân thấy nghi vấn của người xem, cô nhẹ giọng trả lời: “Là một con tinh tinh khổng lồ, tên King Kong.”

King Kong, là tên mà loài người đặt cho nó.

Nó cao như một ngọn núi, vóc dáng to lớn hùng vĩ, còn mang chỉ số thông minh của một đứa trẻ loài người 10 tuổi. Trong một đám sinh vật nguyên thủy sinh sống ở bên kia bức tường, King Kong là chúa tể của rừng rậm, ngay cả khủng long cũng phải sợ nó.

Vào ban đêm, biển động đánh tới.

Con thuyền cũ nát rỉ nước khắp nơi, nhóm thuyền viên vội trong vội ngoài đem đồ vật thừa thải ném đi.

Một mình Kiêu Hân Hân ngây ngốc ở trong phòng, cô đang đợi những người thổ dân đã lặn lẽ ẩn núp ở trên thuyền kia.

Jack tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, anh dùng tay xoa nắn phần gáy đau đớn, hướng về phía ngoài cửa mà đi. Bỗng nhiên, anh đập phải thứ gì đó, sau khi nhặt lên, lại thấy đó là một chiếc vòng cổ xuyên tòi cùng những hạt ngọc màu đen.

Vật này nhìn rất quen mắt...

Lúc này, nhờ vào sự hợp tác đồng lòng của nhóm thuyền viên, rốt cuộc bọn họ đã ra khỏi bãi đá ngầm. Cảm ơn trời đất, thuyền không sập xuống, tất cả mọi người vẫn còn sống sót!

“Thành công rồi! Thành công rồi! Chúng ta rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi quỷ quái này!”

Người người chung quanh đều đang hoan hô, Jack gắng gượng thân thể chạy về hướng của Kiêu Hân Hân -- Không đúng!! Đây là vậy tùy thân của thổ dân, sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Ann đang gặp nguy hiểm!

“Ann! Ann!”

Anh vọt vào phòng của Kiêu Hân Hân, phát hiện trong phòng là một mảnh bùa bện, cánh cửa sổ duy nhất đang mở ra.

Xong đời...

Ann bị bắt mất rồi!

“Mau! Gia tăng hỏa lực, dùng tốc độ cao nhất rời khỏi đây!”

“Được! --”

Mọi người đều đang đắm chìm trong sự vui sướng khi thoát khỏi nguy hiểm, có thể cách địa phương quái đản này bao xa thì liền cách bấy xa!

Jack nghiêng ngả lão đảo vọt ra, anh ta nín ống tay áo của thuyền trưởng Englehorn mà hô: “Không! Chúng ta không thể đi! Ann bị chúng bắt đi -- Ann bị chúng bắt đi rồi!!”

[Chủ kênh á?]

[QAQ Tôi muốn thấy Kiều Kiều... Cô ấy thực sự đã bị đám man rợ kia mang đi sao?]

[Kháng nghị kháng nghị! Mời quần gia thiết lập ống kính 360 độ không góc chết, toàn bộ hành trình đều tập trung vào chủ kênh Tiểu Kiều liên tục 24 giờ!]

[Thật lo lắng cho sự an nguy của chủ kênh nhà...]

[Đám đông đội này giống như heo vậy... Bọn họ thậm chí còn không bảo vệ nổi một cô gái sao?! (phẫn nộ)]

[('□') 〰️ Ném tất cả vào biển để làm mồi cho cá mập! Hừ!]

Quần gia sẽ tự động điều chỉnh ống kính, dựa theo quá trình của kịch bản, hiện tại anh ta phải để cho khán giả biết sự lựa chọn của những thuyền viên.

Vừa trải qua sự kiện bãi đá ngầm cùng biển động, thật vất vả trở lại từ cửa địa ngục, nay nữ nhân vật chính đã bị cướp đi, bọn họ rốt cuộc có cứu hay không?

Rất nhiều người đều cho rằng bọn họ sẽ không cứu Ann...

Dù sao đi chăng nữa, chẳng ai muốn đi tìm cái chết cả.

Thuyền trưởng Englehorn nhìn về phía đảo hoang ở xa xa, nhóm thổ dân đang giờ cây đuốc sáng loáng đứng ở trên tường thành, từ nơi này nhìn lại số người đông cực kỳ, hình như bọn họ bắt Kiều Hân Hân để tiến hành nghi thức gì đó.

“Thuyền trưởng, làm sao bây giờ?”

Englehorn trầm mặc hồi lâu, sắc mặt nặng nề nhìn chằm chằm vào những ánh lửa toát ra trong gió, cắn răng nói: “Chuẩn bị súng!”

Tất cả khán giả đều thở phào một hơi.

Thực may! Thực may là bọn họ chọn việc nghĩ cách cứu viện!

[Chủ kênh nhất định phải kiên trì a a a --]

[QAQ Rối rắm quá!]

[Một đám ngu xuẩn, cô ta là nữ nhân vật chính, có biết hào quang của nữ nhân vật chính không hả?]

[Mẹ nó! Người ngu xuẩn có thể ngậm miệng lại được không?]

[Hoa Cúc Tàn, tao thấy mày bị bệnh não tàn thì phải!]

[Hy vọng Hân của tôi có thể thuận lợi vượt qua lần phát sóng trực tiếp từ vòng đầu tiên này... (cầu nguyện)]

...

Trong phòng là một loạt các loại thảo luận, có người tò mò về tình tiết tiếp theo của bộ phim, có người cầu nguyện cho Kiều Hân Hân, có người lại liên tục nói chuyện, bởi những việc khác đều không liên quan tới bọn họ. Phát sóng trực tiếp từ vòng không giống với việc luyện tập, khi luyện tập chủ kênh có thể chết vô số lần, bắt đầu lại vô số lần -- Nhưng một khi đã tiến vào phim lúc đang phát sóng trực tiếp, chỉ cần chết một cái, chủ kênh sẽ lập tức thoát ra ngoài, tuyệt đối không thể lại tiến vào thêm một lần nữa trong cùng một ngày.

Cho dù có thể bắt đầu lại vào ngày hôm sau, một chủ kênh thiếu chuyên nghiệp như vậy sẽ bào mòn sự kiên nhẫn của khán giả, có mấy ai lại chấp nhận được chứ?

Tóm lại giờ khắc này trong lòng toàn bộ người hâm mộ của Kiều Hân Hân đều mong mỗi một việc...

Nhất định phải qua cửa nhà!

Số người xem trực tuyến đã cao tới 9 vạn! Hơn nữa còn đang không ngừng điên cuồng tăng lên, chỉ cần Kiều Hân Hân có thể đi tới đoạn kết của bộ phim, cô nhất định sẽ trở thành người mới đứng đầu của tháng này!

Đến lúc đó, TV Thái Dương sẽ treo biểu ngữ chúc mừng, sẽ có càng nhiều người biết đến phòng phát sóng trực tiếp của cô -- Chuyện này đối với toàn bộ thể hệ fan đầu tiên mà nói, là vinh quang chung của mọi người!

Kiều Hân Hân nhất định sẽ đột phá, tháng 7 là thời điểm mà TV Thái Dương dốc sức khai thác người mới, một tháng này, bởi vì chuyên mục 'Nuôi dưỡng Nữ Thần' đã ký kết với rất nhiều người mới, không thể nghi ngờ rằng Kiều Hân Hân sẽ là người có cơ hội lớn nhất để giành được vị trí vua người mới của tháng này.

Đại đa số khán giả đều quan tâm tới cảm nhận khi 'xem phim', mà một bộ phận nhỏ khác lại tự động cùng hưởng vinh nhục với Kiều Hân Hân!

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Rực Rỡ Sáng Lạn thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[ALI thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Đồng Đồng Sao Sao thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Lão Lý Tử thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

...

Phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân bị người hâm mộ quét lên một lớp khen thưởng, nếu hiện tại cô đang xem phòng nhất định sẽ phát hiện ra rằng, đó đều là những ID quen thuộc.

Rất nhiều khán giả mới cũng bị bầu không khí này lôi kéo, có lẽ là do muốn cổ vũ chủ kênh, tổ đội tự phát của mọi người bắt đầu khen thưởng.

Từ trước tới nay những người xem phát sóng trực tiếp đều sẽ không thiếu chút tiền ấy, mà so với chủ kênh tài năng, chủ kênh sinh hoạt, chủ kênh từ vong mới là nghề kiếm được nhiều tiền nhất! Bởi vì chỉ cần kịch bản có thể khiến lòng người rung động, mọi người đều sẽ không keo kiệt chút nào, dùng việc khen thưởng để biểu đạt tấm lòng!

Trong chốc lát, số người khen thưởng không ngừng tăng lên, Lý Mục ngồi trên ghế mềm đung đưa trái phải.

Trên gương mặt của anh là nụ cười như hồ ly.

Ông kính trở lại trên người Kiều Hân Hân

Cô bị thổ dân chặn ngang bắt đi, Kiều Hân Hân nhìn khe núi đen nhánh một mảnh ở dưới lòng bàn chân, trái tim không ngừng đập thình thịch.

Người man rợ một tay lôi dây thừng, trực tiếp trượt về phía người trong tộc của mình từ trên dây thép. Thuyền buồm đã bị bỏ lại ở xa xa phía sau, Kiều Hân Hân muốn quay đầu lại xem gió lớn thổi loạn mái tóc dài của cô, chặn mất tầm nhìn.

Bên tai cô truyền đến âm thanh giống như người đang ngâm xướng, chỉ là âm thanh này rất cổ quái, tựa như đi ra từ sâu trong cổ họng.

Kiều Hân Hân bị ném lên một đồng cỏ đại, vài người man rợ tiến đến đem cô nâng lên.

Một bà lão có khuôn mặt đầy nếp nhăn giờ cây trượng lên đảo tròn quanh cô, vừa đi vừa đọc một loại chú ngữ khiến người ta sồn gai ốc, cuối cùng bà đeo một chuỗi dây cỏ xuyên đầu lâu cùng hạt ngọc đen lên cổ của Kiều Hân Hân.

Người thổ dân da đen đứng đầy trên vách đá, tất cả bọn họ đều tròn mắt nhìn về phía trước, cả người run rẩy vì niềm chú.

Có người rải tro xương màu trắng lên người cô, Kiều Hân Hân nghiêng đầu tránh đi, hai tay của cô bị đám mọi cột trên một chiếc giá gỗ.

Hoa lửa, thần chú, đầu lâu, nhảy múa, cúng tế.

Cảnh tượng xuất hiện ở trong phim hoàn toàn được tái hiện lại ở ngay chỗ này, Kiều Hân Hân nhìn tường thành cao ngất kia, biết rằng mình sẽ bị đám thổ dân đưa tới bên kia vách tường bằng cọc gỗ.

Nơi đó, có một con quái vật đang chờ cô.

[Bọn người man rợ đáng ghét này! Rốt cuộc muốn làm gì chủ kênh vậy?! Thật ghê tởm!!]

[Thực hận không thể trực tiếp xông vào, dùng chức thánh kỵ sĩ giẫm nát bọn họ!]

[Ngao ngao ngao ngao -- Hân Hân cố lên! Hân Hân cố lên!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 22: Đảo Đầu Lâu (4)

Cánh tay của Kiều Hân Hân bị trói, điều này khiến cô hoàn toàn không có cách nào tránh thoát được. Cùng di chuyển với giá gỗ về phía trước, cô phải nhón ngón chân lên mới có thể với tới mặt đất.

Nhưng phía trước... Chính là vách đá.

Giá gỗ chậm rãi chuyển động, khi Kiều Hân Hân sắp đập vào không khí liền lập tức nhắm nghiền hai mắt lại.

Cả người cô bị treo trên không trung, bị đưa tới phía bên kia bức tường. Sau lưng cô, một đám man rợ vẫn còn đang ầm ầm niệm chú, bỗng nhiên, giọng của bọn họ đều ngừng lại.

Kiều Hân Hân có thể cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất.

Trong rừng rậm là một mảnh đen nhánh, có vật gì đó đang từng bước đi về phía này...

Kiều Hân Hân bị treo thật cao, cô tựa như một món ăn ngon, chờ đợi con quái vật khiến đám mọi kia sợ hãi đến đây.

Mặc kệ cô giãy dụa thế nào, cũng đừng nghĩ tới việc chạy đi từ chỗ này. Cô có thể cảm giác được hơi thở kia càng ngày càng gần, trong bóng đêm, cây cối nghiêng trái nghiêng phải, một bóng đen khổng lồ chọt lóe lên.

“Grào -----!!!”

Tiếng gầm đấm tai nhức óc ở ngay bên tai, thổ dân ở phía bên kia tường thành đều chạy tứ tán bốn phía, họ đã tìm được một nơi an toàn để chú ý tới tình hình bên này.

Ở nơi to như vậy, chỉ còn lại một mình Kiều Hân Hân.

Cô nhìn King Kong xuất hiện ở trước mặt, một King Kong lớn như ngọn núi nhỏ, đầu óc liền trống rỗng.

Mặc dù đã ôn lại phim vô số lần, nhưng khi cô thực sự phải đối mặt với nó, vẫn không ngăn được sự run rẩy khắp toàn thân.

Sợ hãi là bản năng của loài người.

Một con tinh tinh to lớn như thế đứng ở trước người cô, nó thậm chí còn giương cái miệng to như chậu máu gầm rú với Kiều Hân Hân. Cô bỗng dưng nhắm mắt lại, trong mắt mọi người, hình như con tinh tinh này muốn ăn sống cô!

Ở trước mặt tinh tinh đen, Kiều Hân Hân nhỏ như ngón tay út của nó, chỉ cần nó nhẹ nhàng bóp một cái sẽ lia xương gãy cốt.

Kiều Hân Hân có thể cảm nhận được cái mũi của nó sắp dính lên thân thể của cô, luồng khí phun từ lỗ mũi của nó giống như một ngọn gió đang thổi mãnh liệt, dùng sức xé rách tóc của cô cùng chiếc váy dài màu trắng.

“Thét lên đi.” Lý Mục lại một lần nữa nhắc nhở.

Đúng vậy, phải thét lên. Nếu không thét thì sao cô có thể khiến khán giả cảm nhận được sự sợ hãi của cô chứ?

Kiều Hân Hân cảm thấy dây thanh quản của cô không còn là của chính cô nữa, cô há to miệng, lại không phát ra được âm thanh nào.

Tinh tinh đen ở gần trong gang tấc, nó mang vẻ mặt hung ác trừng Kiều Hân Hân, bỗng nhiên nâng bàn tay to lên (diện đàn le quy don).

[A a a a a a -- Không cần!!!]

[Quái vật chết tiệt! Cách Hân nhà chúng ta xa một chút!!]

[Chủ kênh sắp treo (xong đời) rồi QAQ]

[← Tôi cá 5 cộng tóc là chủ kênh sẽ không treo.]

[Nó định ăn sạch chủ kênh sao???]

Tất cả khán giả ở trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang nhìn một màn này, King Kong xuất hiện cùng thanh thể to lớn, khi ống kính kéo ra xa bọn họ càng có thể thấy rõ ràng. Kiều Hân Hân như con kiến hôi bé nhỏ ở trước mặt quái vật.

Làm sao bây giờ... Không thét nên lời.

Sắc mặt của Kiều Hân Hân trắng bệch, cô sửng sờ nhìn bàn tay to của King Kong vung đến, rõ ràng sợ hãi tới cực điểm, nhưng âm thanh lại bị ngăn trong cổ họng, khi cô bị bắt cũng chỉ có thể đóng chặt mắt lại.

Ống kính đặc tả riêng cô, lông mày nhú chặt lại biểu lộ bộ dáng sắp khóc, thân thể gầy gò nhỏ nhắn bị King Kong nắm ở trong tay.

Cô chẳng cần thét lên, toàn bộ khán giả cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của cô.

Đây là lần đầu tiên... Lần đầu tiên cô làm phát sóng trực tiếp từ vong.

Cho dù đây chỉ là một lần phim ảnh, nhưng hết thảy đều chân thật như vậy. Bất luận là khi làn gió đêm thổi qua khuôn mặt cô, hay khi bị đụng chạm bởi bộ lông trên tay của quái vật, cùng với sự hoa mắt chóng mặt khi bị nó giơ lên -- Tất cả giác quan đều chân thực đến thế.

Trừ bỏ cảm giác đau đớn bị hạ xuống chỉ còn 3%, những chỉ số khác đều giữ nguyên ở mức 100%.

King Kong nắm lấy thân thể của Kiều Hân Hân, nó xoay người chạy về phía rừng rậm. Kết quả của Kiều Hân Hân đến cùng sẽ là gì? Cô sẽ bị ăn sạch sao? Hay là bị bàn tay của quái vật đập nát?

Trong lòng toàn bộ khán giả đều bị níu chặt, bởi chủ kênh người trái đất đã ít lại càng thêm ít, tuyệt đại đa số đều chưa từng xem qua 'King Kong'. Không một ai biết được tình tiết của bộ phim này, cũng chẳng ai hay nữ nhân vật chính của bộ phim này cuối cùng sẽ ra sao.

Ở trong phòng, Lý Mục nhận được một cuộc điện thoại, hình như là chuyện ở bên kia quán bar, anh liền trực tiếp từ chối.

Buổi tối hôm nay, bất kể thế nào anh ta cũng đều sẽ đi hết nội dung của bộ phim với Kiều Hân Hân.

Chẳng qua ngoài lúc phải nêu lên gợi ý, những lúc khác anh ta định ngậm miệng không nói. Bởi vì, tuy rằng biểu hiện của Kiều Hân Hân không quá giống với nữ nhân vật chính của bộ phim, nhưng hiệu quả cũng không sai biệt lắm.

Cô đã có thể khiến khán giả lo lắng, Lý Mục còn nhìn ra cô thực sự sợ hãi. Dù sao Kiều Hân Hân cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị ném lên một hòn đảo hoang như vậy, còn bị quái vật chộp vào trong tay, không sợ mới không bình thường chứ nhỉ?

Có lẽ trải qua loại chuyện tương tự như vậy nhiều thêm một chút, những lần phát sóng trực tiếp từ vong sau này của Kiều Hân Hân sẽ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Dù thế nào đi chăng nữa, Lý Mục đều rất chờ mong biểu hiện tiếp theo của cô.

Số người xem trực tuyến đã lên thẳng tới 10 vạn rồi...

Hân Hân, cố lên.

Ở bên kia ống kính, thuyền trưởng Englehorn mang theo mười mấy thuyền viên lên đảo, trong tay mỗi người đều mang vũ khí. Nhà biên kịch Jack là người lo lắng cho sự an nguy của nữ chính nhất trong tất cả mọi người, sau khi vừa lên đảo, anh ta liền phóng về phía tường thành, nơi đó mới đầu còn sáng trưng đuốc lửa, sau khi quái vật xuất hiện, toàn bộ thổ dân đều đã dập sạch đuốc trong tay mình.

Bức tường hoàn mỹ này ngăn trở một mảng lớn rừng rậm nguyên thủy ở bên ngoài, những thổ sinh hoạt ở nơi này, hết đời này qua đời khác đã hao tổn vô số tinh lực mới có thể tìm được một nơi an toàn để bộ tộc của chính họ ổn định cuộc sống.

Trong mảnh rừng rậm giống như một mê cung kia đến tận cùng còn loại sinh vật không có người biết nào đang cư trú, ngoại trừ con cự thú tinh tinh mọc tay mọc chân giống như nhân loại, thỉnh thoảng lộ mặt kia, những sinh vật khác đều ẩn giấu ở phía sau lớp lớp sương mù.

“Shit! Cái đồ quái vật kia rốt cuộc là thứ gì vậy!”

“Nó cư nhiên bắt Ann đi rồi, làm sao bây giờ?”

Mọi người vẫn còn đang thương nghị, một mình Jack đã lẻ loi bò tới nơi Kiều Hân Hân bị hiến tế lúc đầu. Toàn bộ thổ dân đều đã rời đi sau khi King Kong xuất hiện, trên tường thành cao ngất, chỉ còn lại Jack đứng đó.

Anh dùng mu bàn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, mặt mũi tràn đầy sự lo lắng.

Kỳ thực anh ta cũng bị bức đến khổ, trong phim, anh ta cùng Ann vốn là lưỡng tình tương duyệt(*), có rất nhiều sự tiếp xúc thân thể, sau khi Kiều Hân Hân tiến vào phát sóng trực tiếp, toàn bộ tiếp xúc thân thể đều mất sạch, hơn nữa chưa từng dùng ánh mắt kín đáo đưa tình nhìn anh ta... Vậy nên, hiện tại chỉ còn chính anh ta đang tương tư đơn phương mà thôi.

(*) Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên đều thích nhau.

Toàn bộ sự lo lắng cho an nguy của Ann đều viết ở trên mặt anh, vừa rồi anh chỉ có thể bất lực trở mặt nhìn quái vật cướp Ann đi... Jack dùng sức sút bay tảng đá ở dưới chân, ảo não ngồi xổm người xuống, hai tay nắm chặt tóc.

Nếu lúc trước ở trên thuyền anh ta có thể luôn luôn ở cùng Ann thì tốt rồi, như vậy Ann cũng sẽ không bị tên mọi kia thừa lúc vắng người mà đem đi mất.

“Hân Hân... Đừng hoảng hốt, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lý Mục phát hiện tình trạng của Kiều Hân Hân không thích hợp, anh lập tức dùng giọng trầm an: “Tên to con này thích cô, nó sẽ không làm chuyện tổn thương cô. Còn có thể nhớ được kịch bản chứ? Chỉ cần cô hơi diễn một chút là được rồi.”

King Kong chạy về phía vách núi ở xa xa, nó luôn luôn nắm Kiều Hân Hân, lúc nghỉ ngơi ở trên đường còn kiểm tra xem cô đã chết hay chưa.

Nó vung tay lên xuống, Kiều Hân Hân bị nó đong đưa, lực phủ ngũ tạng quay cuồng đến mức thiếu chút nữa liền nôn ra.

Lời nói của Lý Mục văng vẳng bên tai, cô hít sâu một hơi, nói khẽ: “Ừ, tôi sẽ cố gắng... Thích ứng.”

Kiều Hân Hân vừa nói xong câu đó, ống kính liền quay trở lại với cô, hai bàn tay của cô chống trên cái tay lớn của King Kong, muốn thoát ra khỏi bên trong. King Kong tựa hồ phát hiện ra hành động của cô, trực tiếp giơ tay lên trước mặt.

Nó tò mò xem xét Kiều Hân Hân, không táo bạo như lần đầu gặp gỡ, hiện tại có thể cảm thấy nó đã dụ dỗ hơn rất nhiều.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, quyết đoán nghiêng đầu qua một bên, bắt đầu giả chết.

King Kong vừa lộ ra biểu cảm kinh ngạc, nó đem mặt dán lại càng gần, dùng ngón tay sờ sờ đầu cô.

Kiều Hân Hân vẫn không nhúc nhích, bởi cô biết rõ nữ nhân vật chính ở trong phim dựa vào việc giả chết để đổi lấy sự tự do.

Tĩnh tĩnh không hề ngời ngời nửa ngày, cuối cùng nó leo đến miệng cửa hang trên đỉnh của vách núi đá, ném Kiều Hân Hân vào trong. Nó ngồi ở cửa, nhả một cây trúc nhét vào miệng nhai kỹ.

[Tôi cảm thấy, hình như nó sẽ không đa thương chủ kênh...]

[Đúng nha, bộ dạng ăn trúc của nó thật quá đáng yêu ~ Hhhhhh.]

[Chỉ là khổ người quá lớn nên mới dọa người thôi! Mà chủ kênh thật sự hôn mê sao?]

[Không không không không không! Vừa rồi tôi còn thấy chủ kênh nháy mắt nữa đó!]

[QAQ Tôi muốn biết khi nào Jack sẽ tới cứu Hân của tôi đi...]

[Không muốn Hân Hân ở chung với một đại gia hỏa như vậy đâu, nếu nó nổi giận Hân Hân liền thảm!]

Kiều Hân Hân nằm rạp ở trên mặt đất, cô hơi hơi hé một con mắt, phát hiện King Kong đang ngồi đưa lưng về phía mình ở cửa động. Cô chậm rãi bò về phía sau, bỗng nhiên, cô hình như nhìn thấy King Kong sắp quay đầu lại, lập tức nằm xuống giả chết.

King Kong nhìn người phụ nữ nằm ở trên mặt đất trong hang động, hơi nghiêng đầu, hình như có chỗ nào không đúng thì phải?

Nhưng chỗ nào không đúng nhỉ?

Suy tư năm giây, cũng không nghĩ ra nguyên do gì.

Mặc kệ, nó muốn tiếp tục cắn cây trúc. King Kong quay đầu về, nhả thêm một cây trúc xanh.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa cong người dậy, bắt đầu bò về phía sau. Tay của cô đụng phải đầu lâu trên mặt đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ, sau khi ngây ngốc một giây cô quyết đoán nằm sấp xuống, động tác giống y như vừa rồi.

King Kong rõ ràng đã nghe được cái gì, nhưng khi nó quay đầu lại, hang động vẫn trông như lúc trước, nó mơ hồ nháy nháy mắt, hất xì một cái.

[2333333 Tương tác giữa chủ kênh và King Kong thật đáng yêu, quả nhiên loài người là loại động vật có chỉ số IQ cao nhỉ ~]

[Tôi cảm thấy con quái vật này có chút ngốc...]

[Có chút ngốc +1.]

[Có chút ngốc +1000000.]

[(☆▽☆) Thật đáng yêu, không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì ta? Chủ kênh sẽ cùng làm bạn với quái vật sao?]

[Thu phục nó! Thế giới đều là của cậu!]

[← 666666666.]

[Ha ha ha ha ha xin hãy cho phép tôi được cười ra tiếng.]

Một màn mang chút đáng yêu này khiến mọi người thả lỏng tâm tình rất rõ ràng, Lý Mục ngồi trên ghế vắt chéo hai chân, anh tán dương: “Không tệ.”

Kiều Hân Hân tựa hồ đã thích ứng với hoàn cảnh tại đảo Đầu Lâu, loại biểu hiện vừa khản trương vừa muốn chạy trốn này của cô rất được lòng người.

Nghe thấy lời Lý Mục, ở trong lòng cô than một tiếng... Phát sóng trực tiếp từ vòng thật đúng là một việc tốn thể lực, xem ra về sau cô cần phải tăng cường huấn luyện thể chất, bằng không tiêu chẳng nổi các loại chạy nhảy kiểu này.

Phía sau hang núi còn có lối ra, cuối cùng cô cũng có thể thừa dịp King Kong không chú ý, một hơi vọt thẳng ra ngoài.

Kiều Hân Hân khom người thở dốc từng đợt, bên ngoài hang động là một vách núi cao chót vót, cô nhìn chung quanh, hướng về phía một lối mòn mà chạy.

Vừa đi được hai bước, liền thấy King Kong từ bên trên nhảy tới trước mặt mình, hai tay của nó nện mặt đất, phần nộ gào thét đối với Kiêu Hân Hân.

“Grào ----!!!”

[Xong rồi xong rồi, nó tức giận rồi...]

[Không cần ăn chủ kênh a a a a a a a a a a!!]

[QAQ Tôi đã nói rồi, dịu dàng ngoan ngoãn đều là gạt người.]

King Kong bị hành động chạy trốn của Kiêu Hân Hân chọc cho phát bực, ngũ quan trên khuôn mặt nó đều vận vẹo cùng một chỗ, nhìn qua rất tức giận...

Lại như mạng theo một chút ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23: Đảo Đầu Lâu (5)

Tiếng gầm rú của nó khiến Kiêu Hân Hân sợ tới mức lui về phía sau hai bước, không cẩn thận bị vấp phải đá mà ngã xuống đất.

Sau khi tỉnh tỉnh không rõ thấy cô ngã sấp xuống, biểu cảm hơi hòa dịu một chút. Kiêu Hân Hân đứng lên, cô vỗ vỗ tro bụi trên làn váy, chưa kịp ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một ngón tay còn lớn hơn so với thân thể mình, duỗi tới trước mặt.

King Kong đưa ra một ngón tay, đẩy xuống thân thể của cô, Kiêu Hân Hân vừa đứng lên liền lập tức ngã xuống đất.

Cô sững sốt.

King Kong dùng sức cũng không lớn, vậy nên cô không ngã quá nặng nề. Kiêu Hân Hân lại bò lên từ dưới đất, vừa đứng vững thân thể, cái ngón tay kia lại đưa tới.

Nó đẩy, cô ngã.

Nó lại đẩy, cô lại ngã.

King Kong nhìn cô gái mặc váy trắng tề trên mặt đất, con tức giận lúc trước đã sớm tan thành mây khói, hiện tại chỉ còn lại vẻ mặt tò mò. Nó nhìn bộ dạng tức cười của Kiêu Hân Hân, mang biểu cảm muốn cười mà không cười được.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa đứng lên, King Kong lại muốn đẩy cô, cô lập tức nói rằng: “No!”

King Kong nhẹ nhàng ấn một cái, cô đặt mông ngồi xuống đất.

Ý cười trên mặt tỉnh tỉnh không rõ càng lúc càng lớn, rốt cuộc, nó nhịn không được mà cười ra tiếng.

Khục khục khục...

Tiếng cười của nó không chói tai như tiếng gầm, có loại cảm giác như đang nghẹn trong cổ họng, lại chứa một tia thành thật riêng biệt. Một King Kong như vậy lại không khiến người ta cảm thấy sợ hãi nữa, chỉ là hành vi không hiểu chuyện của nó khiến thân thể của Kiêu Hân Hân rất mệt.

Tỉnh tỉnh lớn trong truyền thuyết đều rất thông minh, King Kong cũng có được chỉ số thông minh của một đứa trẻ 10 tuổi, nó cảm thấy thú vị liền cười, một gia tên đáng ghét như vậy, cười rộ lên vẫn rất đáng yêu.

Nhưng Kiêu Hân Hân không có thời gian để thưởng thức...

Cô đã bị King Kong chơi đùa tới mức thờ hồn hèn...

King Kong giống như đã chiếm được một món đồ chơi yêu thích, nó hành hạ Kiều Hân Hân không biết mệt, nhìn cô đứng lên ngã xuống như con lật đật.

Lần này, đến phiên Kiều Hân Hân nổi giận.

Khi King Kong lại muốn đẩy cô một lần nữa, cô khoanh hai cánh tay ở trước ngực, la lớn: “Không được! Không cho phép chơi nữa!”

King Kong chỉ mãi tự mình vui cười, nó căn bản không hiểu ý tứ của Kiều Hân Hân, vừa muốn đưa tay qua, Kiều Hân Hân cực kỳ tức giận lui về phía sau hai bước, giọng nói mang theo sự phản đối mãnh liệt: “Đừng đụng vào tôi!”

Lúc này, King Kong tựa hồ hiểu rõ.

Nó ngu ngơ vài giây, còn cố ý muốn cùng cô chơi, Kiều Hân Hân khoanh tay trước ngực, toàn bộ quá trình đều bị vây ở trong trạng thái phòng bị.

King Kong muốn tiếp tục đẩy cô, nhưng lại có chút do dự, nó thử mấy lần, đều bị Kiều Hân Hân cứng rắn ngăn lại.

Cô sắp mệt chết rồi...

Liên tục ngã sắp xuống khiến cô hoa mắt chóng mặt, nếu lại tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.

King Kong bắt đầu méo miệng, nó vô cùng ủy khuất nhìn Kiều Hân Hân, không rõ vì sao cô không chơi cùng chính mình!

Cực cung không vui!

Cực cung muốn phát giận!

Nó đứng thẳng dậy, vừa dùng hai nắm tay nắm ngực vừa ngoa ngoa kêu loạn, Kiều Hân Hân né mấy bước về một bên, nó cho rằng cô lại muốn chạy, trực tiếp nhảy tới đánh một quyền vào vách núi đá.

Ầm--

Toàn bộ vách núi lung lay vài cái, Kiều Hân Hân thiếu chút nữa không đứng vững được, liền thấy đất đá bị đập vụn lăn đến bên chân.

Kiều Hân Hân có chút bất đắc dĩ...

Rõ ràng có hình thể lớn như vậy, lại giống như một đứa trẻ. Mà nếu nó thực sự là một đứa trẻ thì tốt rồi, như vậy còn có thể khai thông suy nghĩ, nhưng King Kong rõ ràng nghe không hiểu lời cô nói.

[A a a a nó tức giận rồi làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?! Liệu nó có ngộ thương chủ kênh không???]

[Chủ kênh trước tiên trốn trong hang núi đã!!]

[Tôi thực sự sợ rằng, chỉ cần nó đập một cước, Hân Hân liền nát bươm...]

[← Đây, mời cậu nói chuyện để nghe một chút.]

[Tôi cảm thấy nó chỉ muốn chơi đùa cùng chủ kênh thôi (◡‿◡).]

[Nếu nó là một đứa trẻ hư hỏng thì tốt rồi, người đàn ông của tôi chính là dạng này.]

[... Người có mối tình thâm thiết ở đằng trước kia, cậu có nghĩ tới cảm thụ của lũ chó độc thân chúng tôi không hả?]

[6666666666.]

Trong phòng phát sóng trực tiếp, người người sôi nổi thảo luận, Kiều Hân Hân nhìn King Kong đang ở trạng thái nổi giận, bắt đầu nhớ lại nội dung của phim mà cô đã xem lúc trước.

Ann đã trấn an cảm xúc của nó như thế nào nhỉ? Kỹ thuật xiếc sao?

Phụt, đáng tiếc là cô không biết làm...

Vậy thì hát có hữu dụng không nhỉ? Bằng không cô thử xem sao? Kiều Hân Hân hắng giọng một cái, cô mở miệng nói: “Bé ngoan mau mau ngủ đi, cho bé một cảnh hồng đồ...”

“ ㄟ(ㄒ)ㄟ Grào ----!!!!”

King Kong quay mặt rống to một tiếng, hiển nhiên, nó cũng không cảm thấy hứng thú đối với âm nhạc...

Kiều Hân Hân lập tức ngậm miệng.

King Kong xẹp miệng, giống như bị uy khuất tới cực điểm, dùng hai nắm đấm mãnh liệt đánh mấy cái xuống mặt đất. Ngay khi cô đang do dự không biết mình có nên nhảy múa hay không, nó xoay người chạy về phía chân núi.

“...” Kiêu Hân Hân lập tức hỗn độn.

Này... Không phải là không chơi với mày sao? Có đến nỗi phải bỏ nhà ra đi không vậy?

Cô phóng lớn màn hình màu xanh nhạt ở bên cạnh, bắt đầu diễn nhún vai đối với 10 vạn người xem.

[Ha ha ha ha ha, chủ kênh thực sự là không có biện pháp đối với con quái vật lớn này...]

[Cầu xem về mặt oán hận tâm lý của chủ kênh ~~]

[A a a, không sao ~~ Chúng em sẽ luôn luôn ở bên cạnh chị!]

[Chủ kênh vất vả rồi!!!]

[Nhưng đến cùng thì nó bỏ đi đâu nhỉ? Sau đó sẽ còn trở về sao? Làm sao bây giờ, dường như tôi có chút thích cái tên to con kia rồi (cười trộm).]

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn trời, cái này không giống với kịch bản nha! Cô nhớ rõ trong phim, sau khi nữ nhân vật chính chạy trốn liền gặp phiền toái, tiếp đó King Kong làm một phen anh hùng cứu mỹ nhân... Nhưng bây giờ, King Kong bị cô làm cho phát cáu mà chạy mất, chỉ để lại một mình cô đứng ở đỉnh núi đây gió thổi.

Excuse me?

... A, vậy hiện tại cô phải xuống núi tìm những sinh vật cổ đại khác để tự tìm chết sao? Ví dụ như cá ăn thịt người, khủng long ba sừng, khủng long bạo chúa gì gì đó? Đi khiêu khích chúng nó một chút xem liệu mình có thể chết hay không sao... Ách?

“... Lý Mục.”

Cuối cùng, cô chỉ có thể xin giúp đỡ từ người quản lý của mình.

[Lý Mục?]

[Lịch Mục?]

[Lê Mục?]

[Chủ kênh đang kêu người nào vậy???]

[Là tên một người đàn ông nha.]

[23333 Mọi người yên tĩnh nào, chủ kênh rõ ràng đang gọi người đại diện của mình đó.]

[← Sao lại nói vậy?]

[Bởi vì ~~ Khi chủ kênh từ vong gặp được phiền toái không có cách nào giải quyết, sẽ tìm người quản lý nhà mình để thương lượng.]

[Tôi cảm thấy cái tên này rất quen thuộc... Hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?]

“Khụ, yên tâm đi, lúc sửa chữa kịch bản tôi đã nghĩ tới việc cô sẽ không biết kỹ thuật xiếc, vậy nên đã sửa lại nội dung cốt truyện. Bây giờ cô chờ ở chỗ này, không sai biệt lắm 20 phút nữa sẽ... Ừm.”

“Sau 20 phút thì sao?”

“Hi hi.”

Lý Mục cười như trộm được gà.

Muốn anh tiết lộ kịch bản sao? Còn lâu anh ta mới làm như vậy! Nếu tiết lộ liền không thú vị, anh ta muốn xem biểu hiện chân thực nhất của Tiểu Hân Hân!

“Được rồi.”

Anh ta không nói, Kiều Hân Hân cũng không thể cưỡng ép. Cô ngồi xuống trước hang động, hai tay ôm lấy thân thể của chính mình.

Thời gian còn rất sớm.

Trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn còn thảo luận về “Lý Mục”, người đại diện cũng xem như người phụ trách ở hậu trường, người sử dụng của TV Thái Dương không biết anh ta cũng là chuyện bình thường. Nhưng cái tên này khiến người ta cảm thấy rất quen tai... Càng nghĩ, vẫn không có manh mối như cũ.

Kiều Hân Hân liền an tĩnh nhìn khỏi vương màu xanh trước mắt, bình luận trong khu quét qua rất nhanh, xem bọn họ tán gẫu cũng thực có ý tứ.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một hàng chữ màu xanh nhạt.

[Người quản lý?]

Là Kaka.

Kiều Hân Hân vui vẻ cong khoe miệng, cô trực tiếp trả lời: “Ừ, lần phát sóng trực tiếp này chính là do anh ta bày ra.”

[0 0 Nguy hiểm như vậy, vì sao cô lại đồng ý?]

Từ lúc khai mạc phát sóng trực tiếp từ vlog, Kiều Hân Hân đã nhận được rất nhiều tràng vỗ tay, hoa tươi cùng cổ vũ, thế nhưng, đây vẫn là lần đầu tiên có người nói “Nguy hiểm như vậy”. Trong một đám bình luận màu trắng, hàng chữ màu xanh nhạt kia rất dễ thấy, tuy giọng của Kaka giống như đang trách móc, nhưng sự quan tâm của hắn đối với Kiều Hân Hân lại được biểu lộ trong lời nói.

[Con mẹ nó! Ka đại gia, cậu... Cậu chính là áo bông nhỏ tri kỷ trong truyền thuyết đó ư??]

[(*@o@*) Oa ~ Thật hâm mộ kysĩ có được màu sắc riêng, chủ kênh cư nhiên nói chuyện cùng hắn.]

[6666666 Trước vị kysĩ quả nhiên có phong cách!]

[QAQ Ka đại gia, có thể cho tôi ôm bắp đùi được không? Đám người nhỏ bé chúng tôi đã bị vùi dập trong dòng người, xin hãy giúp chúng tôi nói cho Hân Hân biết, tất cả mọi người đều rất quan tâm tới sự an nguy của cô ấy.]

Ngày hôm qua, sau khi thể hệ fan đầu xem thông báo mới biết Kiều Hân Hân muốn thực hiện phát sóng trực tiếp từ vlog, ngoài việc vô cùng tò mò, mọi người đều thay cô lau mồ hôi.

Thế nhưng, số người xem trực tuyến của phòng đã lên tới 10 vạn, bình luận quét qua khiến người ta hoa cả mắt. Hơn nữa, Kiều Hân Hân rất ít khi cùng mọi người tương tác, vậy nên liên tục thể hệ fan đầu nói gì đó, cô cũng không nhìn thấy.

Kaka lại không giống như vậy, chữ của hắn rất bắt mắt, Kiều Hân Hân có thể phân biệt được.

Kiều Hân Hân khẽ cười: “Nghe nói chủ kênh từ vlog có thể đặc biệt kiếm tiền, đúng không?”

Kaka: “...”

Lý Mục: “...”

Ô Ô Ô: “...”

[QAQ Cái này, đừng nói trắng ra như vậy, sẽ dẫn tới anti-fan đó]

Nhóm fan thể hệ đầu thực sự là bị rụng tim rồi!

Kaka đột nhiên rất hối hận về việc hỏi thăm vấn đề này, hắn ngồi ngay ngắn lại, nhìn chằm chằm khu bình luận, chỉ cần có người dám công kích hắn sẽ lập tức tố cáo! Ai, đáng tiếc hắn chỉ là một kysĩ, không có quyền trực tiếp cấm người.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, trước vị được phân thành nhiều cấp bậc, kysĩ chỉ là một trước vị sơ cấp mà thôi.

[Ha ha ha ha ha ha.]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.]

[Hhhhhhhhhh]

[23333333]

[Không được, tôi sắp cười đến lạc giọng rồi...]

[Rốt cuộc có chủ kênh nhà ai vừa ngốc lại vừa đáng yêu như vậy chứ? Tuy mọi người đều biết làm chủ kênh là để kiếm tiền, chị cũng nên che giấu một chút mới phải!]

[Ha ha ha ha ha ha]

[66666666666666666666]

Kiều Hân Hân thấy mưa bình luận mới nhớ rằng nói tới tiền thì quá tầm thường, cô lập tức sửa miệng: “Àch, nghe nói làm chủ kênh từ vong sẽ giúp nhân khí tăng nhanh, thật vậy sao?”

Kaka: “...”

Lý Mục: “...”

Ô Ô Ô: “...”

[QAQ Nói kiểu này vẫn không được... Hân Hân, chị phải nói là, phát sóng trực tiếp từ vong rất thú vị, hoặc là, chị muốn khiêu chiến với chính bản thân mình...]

[666666 Chủ kênh muốn chúng ta lưu trữ phải không?]

[=3= Thỏa mãn chị! Xin chủ kênh hãy nhận lấy một giọt máu của em! Không nghĩ rằng mới đăng ký TV Thái Dương ngày đầu tiên đã có thể gặp một vị chủ kênh thú vị như vậy.]

[(◡ ◡ ◡) A! Tôi quên bống mất việc lưu trữ... Bấm bấm bấm.]

Lượng lưu trữ của phòng phát sóng trực tiếp vẫn điên cuồng tăng cao, kỳ thực rất nhiều du khách đều đã quên lưu trữ, nhưng Kiều Hân Hân vừa nói vậy, họ đều nhanh nhanh dùng hai tay dâng lên. Trong vòng một phút đồng hồ, lượng lưu trữ trực tiếp từ 8000 lên tới 12 000!

Có lẽ là do có quá nhiều người, những lời nói công kích đều sẽ bị áp đảo, tóm lại vô luận là Kiều Hân Hân hay Kaka, đều tạm thời không thấy được bình luận mà anti-fan để lại.

Ô Ô Ô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

[QAQ Chẳng lẽ hiện tại mọi người đều thích loại hình vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu sao?]

Có lẽ họ đã gặp qua quá nhiều những vị chủ kênh miệng ngọt, rất biết làm nũng, bỗng nhiên nhìn thấy một Kiều Hân Hân như vậy, không hiểu sao lại cảm thấy cô đáng yêu.

Trong vòng một giờ ngắn ngủi, lượng lưu trữ đã trực tiếp vượt quá vạn người, tuy vậy, con số đó vẫn còn đang liên tục tăng lên... Trên gương mặt Lý Mục lộ ra nụ cười đắc ý, với xu thế này, cô ấy phải làm vua tân binh mới đúng!

Kaka gõ chữ nói --

[Bọn Ô Ô nhờ tôi nói cho cô biết, mọi người đều rất lo lắng cho cô... Vậy nên, đừng quá liều mạng.]

Kiều Hân Hân là chủ kênh sinh hoạt, bình thường phát sóng trực tiếp hàng ngày cũng rất tốt, loại chuyện như tiến vào bán sao phim ảnh... Chỉ số an toàn chẳng phải là trăm phần trăm.

Đương nhiên, hiện tại khoa học kỹ thuật của vũ trụ rất phát triển, tuyệt đại đa số chủ kênh từ vong đều sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng... Vẫn sẽ luôn có một chút ngoài ý muốn, bằng không, chủ kênh cần gì phải ký hiệp nghị sinh tử.

Mặc kệ là vì tiền, hay là vì nhân khí, nếu quả thực không cẩn thận mà đem mạng ném vào thì sẽ không còn đáng giá nữa.

Kiều Hân Hân vừa định mở miệng, liền cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất.

Giống như có loại sinh vật không rõ tên nào đó đang vọt tới bên này.

Lý Mục nhanh nhanh nói: “Chuẩn bị ứng chiến!”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 24: Đảo Đầu Lâu (6)

“... Là thứ gì vậy?”

Cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất càng ngày càng mãnh liệt, cô dùng tay đỡ cây trúc ở bên cạnh, suy nghĩ xem có nên nhổ một cây để làm vũ khí hay không?

Cô thử lôi kéo một chút, phát hiện cây trúc cắm rễ rất sâu, căn bản là nhổ không ra.

Trùng hợp là có một nửa thân trúc đang nằm trên mặt đất, sau khi cô nhấc lên liền thấy độ dài của nó không khác chiều cao của chính mình là bao.

Lý Mộc dụ dằng nói: “Không dùng được cây trúc đâu, cô vẫn nên nhanh nhanh trốn vào trong hang núi thì hơn, dù thế nào cũng phải chống đỡ qua vài phút nhé.”

Thái độ của anh càng thân thiết, Kiều Hân Hân lại càng cảm thấy kì quái...

Bình bịch, bình bịch, bình bịch...

Trong tiếng bước chân có quy luật lại mang theo sự hỗn loạn, khi hình thể khổng lồ kia xuất hiện ở trong tầm mắt cô, Kiều Hân Hân lập tức ném cây trúc trong tay, không nói hai lời liền trực tiếp chạy về phía hang động.

-- Là khủng long bạo chúa!

Đối với sinh vật viễn cổ lớn như vậy, gây trúc đương nhiên là dùng không được!

Một đường chạy tới đỉnh núi là ba con khủng long bạo chúa trưởng thành, thân dài khoảng 13 mét, cao khoảng 3.5 mét, trọng lượng khoảng 7 tấn.

Chúng hình như đang đuổi theo một con quái thú biết bay, lớn hơn vài phần so với điều hâu hoang dã, nhưng lại nhỏ hơn khủng long bay rất nhiều.

Kiều Hân Hân không biết thứ đang bay ở giữa không trung là cái quỷ gì, vì sao lại bay về phía mình, cô chạy về hang động, trốn sau một tảng đá lớn.

Quái thú vọt vào hang động, ba con khủng long bạo chúa theo sát ngay sau đó, con đứng ở cuối cùng gầm lên tại chỗ, Kiều Hân Hân siết chặt quần áo của mình, trong lòng cầu nguyện con chim to lớn này mau mau bay ra ngoài.

Nhưng sao nó có thể bay đây? Nó chính là thứ được Lý Mộc đặc biệt tạo ra khi sửa chữa kịch bản, mục đích là để dẫn dụ ba con khủng long bạo chúa lại đây.

Con quái thú giống như biết Kiều Hân Hân đang trốn ở nơi nào, nó không chút khách khí đậu trên tảng đá lớn kia, phát ra tiếng kêu chói tai.

Khủng long bạo chúa cực kỳ nóng nảy đuổi theo một đường, chúng gầm rú lao đến, căn bản không nhìn tảng đá đó. Kiều Hân Hân lập tức nhảy sang một bên, cô lẩn đến cửa động ở phía sau, liền thấy khối đá lớn kia bị khủng long bạo chúa đánh nát bươm.

... Đây chính là khủng long bạo chúa đó! Là kẻ thô bạo nhất trong giống loài khủng long đó!

Quái thú đã đạt được mục đích, liền ung dung vỗ cánh bay mất, chỉ còn lại Kiều Hân Hân mắt lớn trừng mắt nhỏ cùng ba con khủng long bạo chúa.

[Tôi phi! Đây đúng là sinh vật viễn cổ nha! Là khủng long thuộc kỷ Jura sao?]

[A a a a a trái đất vẫn thật thú vị! Tôi yêu trái đất! Sinh vật ở trên trái đất muôn hình muôn vẻ, thú vị hơn nhiều so với những hành tinh khác!!]

[Hân của tôi thật đáng thương, lại phải đối mặt với ba con khủng long...]

[=v= Nếu tôi nói, tôi cảm thấy khủng long rất đáng yêu, sẽ có người đánh tôi sao?]

[Chủ kênh mau mau bắn tia laze vào miệng nó!]

[← Chú ý, nơi này là trái đất, người trái đất chắc chắn sẽ không bắn ra laze.]

[Σ(°Δ °|||)].

[...]

Khủng long bạo chúa bỗng dừng gầm lên một tiếng, Kiều Hân Hân lập tức đứng dậy chạy về phía bên ngoài. Lần này cô thực đúng là cảm mạo mà chạy trốn -- King Kong sẽ không làm tổn thương cô, nhưng những con khủng long này sẽ không hạ miệng lưu tình! Nếu cô thực sự bị ăn sống, thì lần phát sóng trực tiếp này cũng chỉ có thể thảm đạm kết thúc... Cô nhớ lần cuối khi cô nhìn màn hình, số người xem trực tuyến đã vượt quá 10 vạn! Bất kể thế nào cô cũng không muốn kẹt ở chỗ này!

Vài phút...

Chỉ cần cô có thể kiên trì không bị những con khủng long bạo chúa cắn phải...

Kiều Hân Hân vừa chạy, khủng long bạo chúa liền điên cuồng đuổi theo. Loài người ở trước mặt khủng long nhỏ bé cỡ nào, ba con khủng long bạo chúa đeo bám không bỏ, Kiều Hân Hân chạy suốt một vòng lớn ở phía ngoài vách núi.

May mà địa hình ở nơi này là một vòng tròn, từ phía sau hang động đi ra còn có thể thấy một hàng cây cối. Bởi vì Kiều Hân Hân chạy quá nhanh, liền vấp phải cây khô nằm ngang, cô không chút do dự chui vào trong hốc cây...

Khủng long bạo chúa đuổi tới ở phía sau cũng muốn chui vào, nhưng hốc cây quá nhỏ, nó chỉ có thể chen vào nửa cái đầu.

“Grào ----!!!”

Khủng long bạo chúa cúi đầu dùng đầu mạnh mẽ đẩy thân cây, đây là một gốc cây già ngàn năm, không biết vì sao lại gãy lìa từ phần giữa, tóm lại, nó đã gần như hòa với mặt đất, rất khó có thể tách ra.

Kiều Hân Hân cuộn lại thân thể, chịu đựng cơn chấn động hết lần này tới lần khác, cô cắn chặt răng, không để cho mình bị lắc ra ngoài. Ba con khủng long bạo chúa vây quanh thân cây đã ngã xuống đất, chúng đã để mắt tới Kiều Hân Hân, bản năng săn bắt khiến chúng nó phải cố thủ ở nơi này!

[Chủ kênh chịu đựng nha...]

[OMG, ai có cách nào khiến ba kẻ ngu xuẩn này đi xa một chút không? Hân của tôi sắp xong rồi.]

[A a a a cảm giác thật tuyệt, nếu tôi cũng có thể tiến vào trong phim thì tốt rồi!!]

[Ra khỏi cửa, quẹo trái vào “Trò chơi tử vong”, có bản sao của đủ các loại tình huống cho cậu lựa chọn (mỉm cười).]

[Tôi do dự rồi... Cái kia thực sự sẽ chết người đó...]

[← Nghe nói tỉ lệ tử vong ở nơi đó cao tới 99,9999999 phần trăm.]

[Nhưng nếu sống sót thì tiền thưởng cũng cao lắm nha! Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn(*)!]

(*) Nhân vì tài tử, điều vì thực vong (人为财死, 鸟为食亡 dđlqđ): Ý chỉ người vì theo đuổi tiền tài mà ngay cả tính mạng cũng không cần.

[Chủ kênh hẳn sẽ không chống đỡ nổi đâu ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ.]

Ba con khủng long bạo chúa đã bao vây Kiều Hân Hân, chúng đang nghĩ biện pháp đem cô ra ngoài, thậm chí có một con còn trực tiếp dùng bàn chân thô to cứng rắn đá phần ngoài thân cây.

Gốc cây già dù bền chắc, dưới một kích nặng nề của khủng long bạo chúa, vẫn nứt ra một khe hở.

Con khủng long bạo chúa đi đầu gầm lên với hốc cây, Kiều Hân Hân run run một cái, bỗng nhiên ôm chặt lấy thân thể. Chỉ là... Dưới cằm chân có cảm giác ngứa ngứa...

[Oe -- Kia là cái thứ gì vậy! Thật ghê tởm!]

[A a a a nó bò lên thân thể của chủ kênh rồi!!]

[Đánh cược đánh cược, chủ kênh tuyệt đối sẽ lập tức nhảy ra ngoài, phát sóng trực tiếp liền kết thúc ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ.]

[Tôi vẫn cảm thấy chủ kênh sẽ kiên trì thêm chút nữa...]

[Nếu đã là phim, nhất định sẽ có biện pháp phá giải, phát sóng trực tiếp mới bắt đầu được một tiếng, sao có thể ngừng ở chỗ này chứ?]

[← Đây hẳn là lần đầu tiên cậu xem phát sóng trực tiếp nhỉ? Việc kết thúc sớm rất thường thấy, suy cho cùng không phải vị chủ kênh nào cũng trâu bò như vậy.]

[Loại phát sóng trực tiếp có tính chất khiêu chiến cực mạnh này căn bản cũng không thích hợp với những cô gái quá mảnh mai.]

Có người bắt đầu ngồi chồm chọc.

Những người hâm mộ khác lại không chịu phục.

[Chủ kênh là một người mới, có thể làm được như vậy đã là rất tốt rồi.]

[Ha ha, kỳ thị giới tính phải không? Anh tưởng trong phòng này chỉ có đàn ông chắc?]

[Đúng vậy nha! Thật không biết người này tới từ hành tinh nào, lại còn dám coi thường phụ nữ à?]

[Tôi thấy gã này hẳn đã quên mất, trong đoàn kị sĩ hoàng gia, có không biết bao nhiêu nữ kị sĩ nổi tiếng đâu.]

[Tổ cáo gã, hừ.]

[23333 Tên này đúng là tự tìm đường chết mà, tôi cược rằng chủ kênh tuyệt đối sẽ phát sóng tới cuối phim, đừng hỏi tôi vì sao, là giác quan thứ sáu đó!]

Từ những bình luận trên có thể thấy được, trong phòng phát sóng trực tiếp có rất nhiều phụ nữ... Điều đó là đương nhiên rồi! Phái nữ trong số những chủ kênh tử vong rất ít! So với kẻ cơ bắp, không phải một cô gái mềm mại sẽ càng khiến người ta dễ dàng quan tâm hơn sao?

Hơn nữa... King Kong còn rất đáng yêu nha!

Chủ tinh tinh lớn này đã kéo theo không ít fan nữ, mức độ kích thích có lẽ kém hơn so với những cảnh máu me đầm đìa, nhưng nội dung cốt truyện lại đích xác đặc biệt.

Tựa như lời Lý Mục đã nói ngay từ đầu, bộ phim này hấp dẫn rất nhiều fan nam cùng fan nữ, nhưng tương đối mà nói, nó hấp dẫn fan nữ hơn cả.

Vì sao không chọn những bộ phim càng thêm mạo hiểm kích thích?

Phát sóng trực tiếp tử vong, chưa hẳn là càng giật gân càng tốt, rất nhiều thời điểm một kịch bản có hướng đi khác lạ lại chính là vũ khí sắc bén để kéo fan. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thực hiện chương trình, nếu sắp xếp cho cô một bộ phim có hệ số khó khăn quá cao, phòng chừng sống không quá 5 phút đồng hồ.

Trong bộ phim này, tốt xấu gì cũng có người trợ giúp cô.

Người trợ giúp kia, so với bất kỳ loại vũ khí nào, lại càng thêm hữu dụng.

Mặt khác, Kiều Hân Hân là một người mới, ở thời điểm không có quá nhiều fan trung thành, bị công kích là chuyện bình thường. Mà một khi phòng phát sóng trực tiếp thường xuyên được phái nữ ghé thăm, sẽ lại là một tình huống khác... Luận về việc cãi nhau, đàn ông có khi nào thắng qua phụ nữ? Khụ khụ.

Có các chị em ở đây, những anti-fan muốn công kích cũng phải nghĩ cho kĩ càng...

Kiều Hân Hân cảm thấy chân hơi ngứa một chút, dường như có vật gì đang bò trên chân cô. Cô chống người dậy, phát hiện ra một sâu to cỡ bàn tay. Con sâu có thân màu trắng cùng những vạch đỏ, trông cực kỳ, cực kỳ ghê tởm..

Càng ghê tởm hơn nữa chính là, cũng không phải chỉ có một con!

Trên trần hốc cây còn có một con khác đang thông thả bò về phía cô...

Kiều Hân Hân rõ ràng chưa ăn cái gì, lại cảm thấy dạ dày quay cuồng một hồi, cô rút cuộc chẳng còn đoán hoài tới việc liệu khủng long có đang trông chừng ở hai bên hốc cây hay không, lập tức bắt đầu bò ra ngoài.

Sau khi rời khỏi nơi đó, cô dùng sức giậm chân, đem con sâu vung lên mặt đất.

Con khủng long bạo chúa cách nơi này gần nhất trực tiếp gầm lên lao tới, Kiều Hân Hân móc súng từ trong ba lô ra, nhắm ngay đầu của nó, dùng sức bóp cò.

“Pằng! --”

Đây là viên đạn thứ nhất mà cô dùng ở trong trò chơi.

Ngày hôm qua, cô đã dùng qua vô số lần khi huấn luyện, vậy nên tư thế cầm súng đặc biệt chuẩn, xác suất bắn trúng cũng tăng lên không ít.

Nhưng cô đang đối mặt với khủng long bạo chúa. Viên đạn bắn vào đầu nó, căn bản chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Ba con khủng long bạo chúa bao vây cô, Kiều Hân Hân đã không còn bất kỳ nơi nào để ẩn náu.

Cô nắm chặt súng, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng bình tĩnh, đã tới cảnh “sống chết trước mặt”, cô ngược lại không sợ hãi như vậy.

Thật đúng là chưa bị khủng long cắn qua... Không biết sẽ là loại cảm giác gì.

Mà khủng long bạo chúa trước mặt đã giương cái miệng to như chậu máu nhào tới --

[A a a a a! Đừng ăn chủ kênh!!!]

[A a a a a a a a.]

[Chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất.]

Kiều Hân Hân cho rằng chính mình chết chắc rồi, ở thời khắc quan trọng nhất, một bóng đen to lớn chắn trước mặt chính cô, bàn tay kia ngăn lại công kích của khủng long bạo chúa.

Mà khủng long bạo chúa ở phía sau vẫn cố chấp muốn ăn Kiêu Hân Hân như trước, King Kong dùng một tay khác giữ cô ở trong lòng bàn tay, bắt đầu một mình đối chiến với ba con khủng long.

Trong tay King Kong hình như còn nắm chặt cái gì đó, nó ném về hướng hang động, Kiêu Hân Hân loáng thoáng có thể thấy một ít quả dại.

Hang động ở quá xa, nếu King Kong ném cô như mấy quả dại kia, phỏng chừng sẽ trực tiếp ngã chết.

Nó chỉ có thể nắm Kiêu Hân Hân như vậy, không để cô chịu sự tấn công của khủng long bạo chúa.

Nhưng, nó cũng chỉ thừa lại một tay.

Kịch chiến giữa một con quái vật và ba con khủng long rõ ràng kích thích hơn rất nhiều, bộ phim đã tiến hành được đến đoạn này, cuối cùng cũng có cảnh tượng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào -- Nhất là những khán giả nam, thích nhất là xem kiểu đánh nhau nguyên thủy tàn bạo dã man này!

Vì lãnh thổ! Vì đồ ăn! Vì sinh tồn!

Đánh!!

[Cẩn nó! Tốt xấu gì cũng có biệt hiệu là bạo chúa thần lùn, hơn nữa chúng mày còn có những ba con lùn!]

[Đừng đùa, King Kong lớn hơn khủng long bạo chúa đó!]

[Tôi cá là King Kong có thể đánh bay chúng nó!]

[Chân trước vừa ngắn lại vừa nhỏ như vậy, làm sao có thể đánh nhau cùng tinh tinh lớn?]

[Khủng long bạo chúa có răng nha, có thể hoàn toàn cắn chết nó!]

Khủng long được rất nhiều người yêu thích, mà nhân khí của King Kong trong phòng vẫn cao như trước. Tổng thể mà nói, cuộc đối chiến giữa một con tinh tinh không lồ cùng ba con khủng long đã khiến cho bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp dâng lên một lần sóng.

Đáng nhắc tới chính là, King Kong chỉ dùng một tay để chiến đấu, thậm chí không tiếc để khủng long cắn cánh tay của mình vì bảo vệ Kiêu Hân Hân.

Nếu nó có thể dùng hai tay, chỉ sợ những con khủng long kia đã sớm bị đánh lùi. IQ của nó rất cao, tay dài chân dài, còn có thể vung nắm đấm như con người. Mà khủng long bạo chúa, tuy có hàm răng sắc bén, chân trước lại cực kỳ ngắn gọn, chúng hoàn toàn bị vây ở thế yếu khi đối mặt với King Kong vừa biết đánh vừa biết tránh.

Chẳng qua, chúng dựa vào số lượng nhiều, bức lui King Kong tới bên vách núi.

King Kong sẽ thua sao?

Trái tim của rất nhiều người đều đã nhảy lên tới tận họng rồi, nhìn qua đã thấy nó không còn đường lui.

Nhưng mọi người đều đã quên chỉ số thông minh của nó.

Ở một phương diện khác, nó là giống loài thông minh như con người.

Chỉ là một vách núi mà thôi, sao có thể khiến nó ngã xuống? Khi khủng long bạo chúa chẳng ngó ngang gì mà vọt lên, nó hoa lệ tránh đi như một võ sĩ đấu bò, con khủng long bạo chúa ngu xuẩn này trực tiếp nhào về phía trước, bởi vì không ngừng lại được mà ngã chổng vó xuống vách núi.

Một con khủng long khác tùy cơ phát động, trực tiếp nhào tới cản bả vai của King Kong, nó buồn bực kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay to lớn nắm chặt, đánh mạnh vào đầu khủng long.

Tinh tinh của khủng long bạo chúa hung ác mãnh liệt, chỉ cần con mồi đã nhắm phải còn chưa tới tay, tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Khi King Kong đang không có cách nào để bỏ trốn dưới sự vây hãm của nó, con khủng long bạo chúa cuối cùng lao đến từ một bên khác, cắn lên bả vai còn lại của King Kong.

Bởi vì đau đớn, King Kong vung tay ra, Kiêu Hân Hân ngã nhào xuống đất, hoa mắt chóng mặt đứng lên, lập tức chạy về phía khu vực an toàn.

King Kong đang đại chiến cùng hai con khủng long, cô sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho nó nếu còn đứng ở nơi đó.

Sau khi thấy Kiều Hân Hân chuẩn bị, một con khủng long lập tức đuổi tới, mà một con khác vẫn liều mạng tranh đấu cùng King Kong như cũ. Bị thương ở hai bên bả vai khiến động tác của King Kong không còn nhanh nhẹn như lúc trước, nhưng vẫn đủ để đối phó với một con khủng long bạo chúa.

Trong quá trình cắn xé nhau, hai con thú lớn đã đi tới bên vách núi, King Kong dùng toàn bộ khí lực quăng khủng long bạo chúa ra.

Thân thể to lớn của nó trực tiếp biến mất trên vách đá, King Kong đứng ở nơi đó, hơi hơi thở dốc.

Nhưng nó không được phép nghỉ ngơi!

Con khủng long bạo chúa cuối cùng đang dần dần rút ngắn khoảng cách với Kiều Hân Hân, King Kong liền lập tức chạy tới.

Kiều Hân Hân lui từng bước về phía sau, bỗng nhiên, lưng của cô đụng phải cái gì.

Quay đầu nhìn lại, cô phát hiện ra đó là King Kong, kẻ vừa huyết chiến với hai con khủng long kia.

Cô trực tiếp trốn ở sau thân thể của King Kong, hai tay vịn vào cẳng chân của nó, lộ ra nửa người.

Khủng long bạo chúa hung tàn nhìn chằm chằm Kiều Hân Hân, nó muốn vọt thẳng tới cướp người, nhưng lại có chút kiêng kỵ con tinh tinh lớn kia.

Nó hướng về phía King Kong, tức giận gầm lên một tiếng, nó chính là bá vương trong dòng giống khủng long ăn thịt, nếu đối lại là những loài động vật khác, đã sớm tháo chạy khắp nơi!

Nhưng con thú này lại không giống như vậy!

Nó là King Kong!

Tinh tinh to lớn đứng thẳng người, hai tay dùng sức nện lên bộ ngực của mình: “**ㄣ”O”ㄣ** Grào!!”

[Tôi đây, lão tử đánh chết mày!]

[23333333]

[King Kong thật quá đàn ông... Ở cùng nó thực sự có cảm giác an toàn đó...]

[Chủ kênh nhất định phải ôm chặt bắp đùi của nó nha! Chúc quán quân của rừng rậm nguyên thủy sắp nằm trong tâm tay rồi!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25: Đảo Đầu Lâu (7)

Trong thế giới động vật, tất cả những kẻ chạy tới tranh giành thức ăn cùng chúng đều là kẻ địch. Tâm huyết của khủng long bạo chúa tràn trề, nó sẽ không chạy trốn chết chỉ vì hai đồng bạn bị đánh ngã đâu!

Chiến thư của nó, King Kong nhận.

Kiều Hân Hân một mực lui về cửa động, chân của cô đạp phải cái gì đó, cúi đầu xem xét, thế mà lại là một quả đại màu xanh lớn cỡ trái táo.

King Kong cũng ăn trái cây sao? Kiều Hân Hân có chút nghi hoặc.

Mà bên ngoài, đã bắt đầu đánh nhau.

Chỉ còn lại một con khủng long, cũng không cần dành ra riêng một cánh tay để bảo vệ Kiều Hân Hân, ưu thế của King Kong rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Khủng long bạo chúa mang khí thế hung hăng lao đến, hé miệng muốn cắn lên, King Kong lại dùng hai tay nắm lấy hàm trên cùng hàm dưới của nó. Khủng long bạo chúa vội vàng vung đầu, muốn quăng bay con tinh tinh lớn này, nhưng khí lực của nó lại hoàn toàn không thể sánh bằng King Kong.

Tinh tinh không lờ gắt gao nắm chặt hai hàm của khủng long, dùng sức đẩy về hai bên, chỉ nghe thấy một tiếng “Rắc”, hàm dưới của khủng long bạo chúa liền trật khớp.

Nhưng chuyện vẫn chưa dừng ở đây.

Một King Kong trong trạng thái quyết đấu tràn đầy ngang bướng, nó không đánh chết khủng long bạo chúa thì sẽ không bỏ qua. Khủng long bạo chúa ở

dưới tay còn đang gãy giữa, nó gia tăng khí lực, lúc này đây hoàn toàn bẻ gãy cầm của khủng long.

Khủng long bạo chúa liền ngã xuống...

Kiều Hân Hân nhìn một màn này, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến giới hạn mạnh được yếu thua của động vật ở khoảng cách gần như vậy, so với màn hình máy tính còn kích thích hơn không biết bao nhiêu lần!

Mà King Kong lấy tay vỗ vỗ đầu của khủng long bạo chúa, sau khi xác định nó đã chết mới vùng tay, nhô lên nửa người trên, vừa rít gào vừa đầm ngực.

Đây là sự reo hò của kẻ thắng.

Nó thực sự... Rất mâu thuẫn.

Nếu không tận mắt chứng kiến nó giết chết một con khủng long bạo chúa, ấn tượng của Kiều Hân Hân đối với nó vẫn sẽ chỉ dừng lại ở hình ảnh tinh tinh mang hình thể hơi to lớn... Đây cũng đâu chỉ là hơi lớn một chút, ngay cả khủng long bạo chúa mạnh nhất trong giới động vật ăn thịt của rừng rậm nguyên thủy cũng bị nó dễ dàng đánh bại, King Kong quả thực chính là chúa tể của vùng đất này!

Nó khịt khịt mũi một cái, bốn chân chậm rãi đi về phía cửa hang.

Mà trong phòng vẫn náo nhiệt như trước, vô số người bình luận “666666666666”, trừ cái đó ra, những câu được bình luận nhiều nhất là “King Kong thật tốt”, “Soái đến ngây người”, “Nhà vua của tôi muôn năm”...

Nó ngồi xuống ở cửa hang, từ đầu đến cuối đều không nhìn Kiều Hân Hân.

Nhưng vẫn luôn liếc mắt nhìn trộm, bộ dạng kia rõ ràng cực kỳ ngạo kiều(*)...

(*) Ngạo kiều: Trong nóng ngoài lạnh dđlqđ.

Kiều Hân Hân đi tới một bên khác của cửa hang, cô đứng trên tảng đá, nhìn rắng chiều phía xa xa.

Ở trên đảo cả ngày, đêm đen cũng sắp tới.

Bỗng nhiên, có vật gì đó lăn đến bên chân. Kiều Hân Hân cúi đầu nhìn thấy quả đại quen thuộc, nhưng cũng không nhặt lên.

Quay đầu ngắm King Kong ở bên kia, nó nhìn lên không trung như không có chuyện gì xảy ra, trong miệng còn đang nhấm nháp thứ gì đó.

Kiều Hân Hân không nhận được nở nụ cười.

Cô quay đầu lại, tiếp tục hưởng thụ sự yên tĩnh trước khi màn đêm buông xuống.

Sống trong nhịp điệu chóng vánh ở thành phố, cô chưa từng thấy qua cảnh sắc như vậy, không có nhà cao tầng, có chăng chỉ là một mảnh thung lũng bát ngát, cùng với ánh tà dương màu cam ở tận cùng bầu trời.

Lại một quả đại nữa lăn qua...

King Kong hơi hơi bẹp miệng, con mắt đen như mực luôn luôn liếc trộm.

Kiều Hân Hân nhảy xuống tảng đá, cô xoay người nhặt quả đại lên, phát hiện trong tay King Kong đang nắm chặt nửa cây trúc.

Ồ? Không phải nó đang ăn quả đại sao?

Vậy... Kiều Hân Hân nhìn trái cây màu xanh rơi là tả trên mặt đất, bỗng nhiên hiểu rõ cái gì.

Thì ra, những quả đại kia đều được nó đặc biệt hái tới cho mình. Nó sợ chính mình đói bụng ư?

Tuy rằng mức độ đói khát của Kiều Hân Hân ở trong phim đã được hạ xuống 3%, nhưng hành động của King Kong vẫn khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Cô còn từng cho rằng nó bỏ nhà ra đi, rõ ràng đã tức giận thành như vậy, vẫn muốn tìm đồ ăn cho cô.

[Con mẹ nó, thứ này cũng biết chọc ghẹo phái nữ à?]

[Vừa mạnh mẽ vừa đơn thuần, đáng tiếc lại là một con tinh tinh.]

[Ha ha ha ha ha King Kong thật quá đáng yêu ~ Làm sao bây giờ, hình như tôi thích nó mất rồi ~]

[Mình rất muốn nuôi một con sủng vật như vậy...]

[Loại tinh tinh lớn cỡ này căn bản tìm không ra, hơn nữa liên minh tinh tể đã cấm những loại sủng vật khổng lồ hung ác rồi.]

[Nó có chỗ nào hung ác chứ? Rõ ràng rất đáng yêu nha ~~~]

Kiều Hân Hân chà xát quả đại lên quần áo, cô cắn một miếng, thịt quả ngon, nước quả lại có chút chua chua ngọt ngọt.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô chiến tranh lạnh với một con vật, nhưng King Kong đã làm ra hành động giảng hòa mãnh liệt như vậy, cho dù không đói bụng, cô vẫn nên ăn quả đại này một chút.

Quả nhiên, sau khi thấy cô ăn hết, biểu cảm của King Kong liền trở nên vui vẻ.

Nhưng nó cũng không muốn vì chuyện đơn giản như vậy mà cười ra tiếng, chỉ có thể như có như không gõ cây trúc lên mặt đất để che giấu tâm tình của mình.

Kiều Hân Hân nhẹ giọng nói: “Cảm ơn mày.”

King Kong nghe không hiểu lời cô nói, nhưng khi nó cúi đầu nhìn cô, thấy cô đang vụng trộm đứng bên cạnh hai cánh tay của mình, trên mặt là nụ cười ấm áp hơn cả nắng chiều.

Nó đã sinh sống ở trên hòn đảo này lâu như thế, đây vẫn lần đầu tiên nó nhìn thấy một nụ cười đẹp như vậy. Những cảm xúc không vui lúc trước đã sớm tan thành mây khói, nó chậm rãi vươn bàn tay, mở ra ở trước người Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân đứng lên trên đó, chậm rãi ngồi xuống.

King Kong đem tay thu hồi về trước thân, cứ như vậy, một người một tinh tinh cùng nhau nhìn về phía dư quang cuối cùng chột lóe lên ở chân trời.

Đây là cảnh tượng ấm áp nhất trên màn ảnh của bộ phim, khi Kiều Hân Hân đứng ở chỗ này thay cho Ann, tâm tình của cô cùng Ann có sự khác biệt.

Trong mắt Ann, cho dù ráng chiều trên đảo hoang mê người cỡ nào cũng không bằng quê hương phồn thịnh, cho dù quan hệ của cô cùng King Kong đã trở nên thân thiết, trong lòng cô vẫn muốn trở lại New York, trở lại với thế giới loài người.

Vậy nên khi bạn trai Jack của cô tới được vách núi, cô mới có thể cùng rời đi với anh ta, mà hành động kia đã chọc giận King Kong.

King Kong muốn giết chết Jack, Jack lại kéo Ann chạy trốn một đường.

Mà kẻ khác đã sớm bày ra thiên la địa võng ở dưới bức tường thành, chỉ còn chờ con tinh tinh ngu xuẩn này đâm đầu xông tới.

Để không mất đi Ann, nó khiến cho bản thân mình chông chênh vô số thương tích. Cuối cùng, nó bị đưa tới New York để trở thành vật phẩm trưng bày, mãi cho tới khi một cô gái hóa trang cực kỳ giống Ann xuất hiện, hoàn toàn chọc giận nó.

Nó gặm thét thoát khỏi toàn bộ trói buộc, đại náo đường phố New York, chỉ vì tìm kiếm bóng dáng của Ann...

Cuối cùng bọn họ cũng gặp lại, đang vui đùa trên mặt hồ đóng băng, đại bác vô tình đánh tới, King Kong mang theo Ann, bắt đầu tháo chạy.

Trời đã sắp sáng, vì muốn mang Ann đi xem cảnh mặt trời mọc, nó bò lên tháp chuông cao nhất tại New York.

Đã từng, ở trên đảo Đầu Lâu, nó cùng Ann nhìn ngắm cảnh trời chiều ở nơi cao nhất, nó vẫn muốn trải qua chuyện tốt đẹp như vậy thêm một lần nữa, cho dù phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.

Kiều Hân Hân hơi hơi nhíu mày, chẳng lẽ còn phải trải qua những việc như vậy thêm lần nữa sao?

Cô biết hai bộ phim 'King Kong' cùng 'Đảo Đầu Lâu' đều được viết chung một chỗ, chẳng biết vì sao, Kiều Hân Hân không muốn trở lại New York chút nào.

Có lẽ đây là bản năng bài xích loài người của cô...

Cô không giống Ann, cô không muốn trở lại thế giới loài người, cô không muốn đối mặt với quan hệ qua lại phức tạp của loài người. Trong mắt Kiều Hân Hân, nếu có thể sinh sống cùng một chỗ với loại động vật đơn thuần như King Kong thì tốt biết bao, không phải đoán mò tâm tư của nó, không lo lắng bị phản bội, cũng không cần sợ một lúc nào đó, nó sẽ bỏ mình mà đi.

Quan trọng nhất là... Cô cũng không hy vọng tận mắt nhìn thấy King Kong ngã xuống từ tháp chuông New York, cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Thế nên, buổi tối hôm nay cô những định sẽ thành thành thật thật ngây ngốc ở trong này!

Màn đêm buông xuống, King Kong ngáp một cái, nó tựa vào tường để ngủ.

Kiều Hân Hân nhảy xuống từ trong lòng bàn tay của nó, trốn ở nơi sâu nhất trong hang động.

Khán giả cũng không biết vì sao cô phải làm vậy, Lý Mục mờ miệng nói: “Hân Hân, nếu cô trốn đi, Jack sẽ không tìm được cô đâu.”

“Ừ, tôi không muốn để anh ta tìm được tôi.” Kiều Hân Hân trả lời chẳng che giấu chút nào.

“... Cô sợ King Kong sẽ chết sao? Kỳ thực cô nên tin tưởng chính mình, nếu cô có thể phát huy một cách xuất sắc, King Kong nhất định có thể sống sót trở về.”

Kiều Hân Hân trầm mặc.

Khán giả chỉ có thể nghe thấy lời của cô khi cô nói chuyện cùng Lý Mục, nhưng mọi người đều biết nhất định là người đại diện đang giúp chủ kênh nghĩ kế.

[Thật hâm mộ Lý Mục, anh ta có thể trực tiếp nói chuyện cùng chủ kênh QAQ]

[Tôi cũng phải đi làm người quản lý mới được! Cấp dưới là một đồng chủ kênh, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.]

[Muốn trực tiếp nói chuyện với chủ kênh cũng không khó, bí mật tới trang cá nhân của cô ấy là được rồi.]

[Nhưng chỉ có người mang tước vị mới có thể liên lạc riêng với chủ kênh nha.]

[Tôi rất hiếu kì, Ka đại gia có thêm bạn với chủ kênh không?]

Rất nhiều người đang bình luận, vấn đề này nhanh chóng bị nhấn chìm, nhưng Kaka vẫn thấy được.

Hắn trả lời --

[0-0 Không thêm]

[Ồ? Vì sao cậu không thêm cô ấy, tôi cảm thấy chủ kênh sẽ đồng ý lời mời kết bạn của cậu.]

[A a a a thật hâm mộ ngài kị sĩ! Chờ tháng sau cảm được tiền tiêu vặt, tôi cũng sẽ mua tước vị!]

[QAQ Tôi có tước vị trong phòng Lý Ly, nhưng Lý Ly hoàn toàn không thêm ngó ngang gì tới lời của tôi.]

[Lý Ly là người đứng đầu trong số những chủ kênh tài năng, lượng lưu trữ của phòng cô ấy đã hơn trăm vạn, mỗi ngày còn không biết có bao nhiêu người gửi lời mời kết bạn với cô ấy đâu!]

[Đúng vậy nha, Kiều Kiều lại là chủ kênh mới, hiện tại ghế tước vị còn đang trống, chỉ cần kị sĩ chủ động kết bạn có lẽ đều sẽ được đồng ý.]

[== Tôi không biết phải thêm bạn thế nào, để tôi đi nghiên cứu một chút.]

Kaka là người sử dụng mới tại TV Thái Dương, nếu không phải bởi vì Kiều Hân Hân, phỏng chừng hắn đã không sử dụng trang web này. Bình thường ngoài việc xem phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân cũng không làm gì khác, căn bản chưa từng suy xét hệ thống bạn bè.

Hiện tại nghe mọi người nói với hắn như vậy, đột nhiên cảm thấy tò mò, không biết nếu quả thật thêm bạn với Kiều Hân Hân, liệu cô có đồng ý không nhỉ?

Kiều Hân Hân đang suy tư về lời nói của Lý Mục, phòng của cô vẫn ở trong trạng thái ản. Quản gia trí năng đang quay chụp cảnh vật xung quanh hang núi, thỉnh thoảng sẽ chậm rãi chuyển động ống kính đối với cô, quay phim 360 độ không góc chết.

“Thời gian cũng gần tới rồi, nếu đã nghĩ xong thì mau ra ngoài đi.”

“Không...” Kiều Hân Hân chậm rãi lắc đầu nói: “Lý Mục, tôi không tin tưởng chính bản thân mình, nếu King Kong bị những người kia bắt được, nó nhất định sẽ chết.”

“... Nhưng nếu nó quả thực không bị bắt, những tình tiết đặc sắc ở phía sau cũng sẽ không có cách nào được phơi bày, nhân khí của phòng sẽ nhanh chóng giảm xuống.” Lý Mục vô cùng nghiêm túc nói: “Hân Hân, cô không phải sợ, tuy rằng tình tiết ở phía sau rất khó nhìn, nhưng tôi nhất định sẽ giúp cô.”

“Ngộ nhớ trường hợp đó xảy ra thì sao? Nếu thực sự đi New York sẽ xuất hiện quá nhiều chuyện tồi tệ, đến lúc đó quân đội nghiêm chỉnh ra trận, sao King Kong có thể chống đỡ được? Mà đảo Đầu Lâu lại không giống như vậy, nơi đây là địa bàn của nó, ở lại chỗ này an toàn hơn rất nhiều so với bất kỳ nơi nào. Lý Mục, thật xin lỗi, tôi đã suy nghĩ kĩ rồi...” Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, trong mắt cô là sự kiên định trước nay chưa từng có: “Tôi muốn dùng cách của riêng mình để bảo vệ nó.”

[Không biết chủ kênh đang nói gì, nhưng sao tự dưng tôi lại thấy cảm động thế này?]

[← Không phải chỉ có một mình cậu đâu.]

[Lần đầu tiên thấy chủ kênh nghiêm túc như vậy.]

[Cô ấy muốn thoát khỏi bản gốc sao? Thành thật mà nói, làm vậy rất mạo hiểm, nếu tình tiết kế tiếp không bị khống chế, có thể sẽ nhanh chóng sụp đổ.]

[Nhưng cũng có người sau khi bỏ qua bản gốc, sinh hoạt càng thêm đặc sắc so với bản gốc mà.]

[Phụt, nhưng đó chỉ là số ít thôi...]

[Hân Hân cố lên, mặc kệ chị làm gì chúng em cũng đều ủng hộ chị!]

Lý Mục im lặng hai giây, anh chậm rãi nói: “Sau khi rời bỏ bản gốc, có lẽ cô sẽ phải đối mặt với cục diện tệ nhất, mà tôi... Cũng không biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.”

Đào Đầu Lâu hoang dã, rừng rậm nguyên thủy, thổ dân ngang tàng bạo ngược.

Toàn bộ đều sẽ là ẩn số.

Cho dù Lý Mục không đồng ý cỡ nào, anh biết Kiều Hân Hân đã làm ra quyết định của riêng mình -- Cô không tin bản thân, cũng không tin anh ta.

Lý Mục than nhẹ một tiếng, rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì, để cho một người còn quá trẻ tuổi như cô không muốn tin tưởng, không muốn ý lại vào bất kỳ kẻ nào?

Thật sự là kiên cường tới mức khiến người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26: Đào Đầu Lâu (8)

Lý Mục đồng ý với cách làm của cô, tuy rằng như vậy sẽ tăng tỉ lệ thất bại của phát sóng trực tiếp, nhưng đối với cặp mắt cố chấp của Kiều Hân Hân, anh ta thực sự không thể cự tuyệt.

Người quản lý có thể cưỡng chế can thiệp vào thiết lập của kịch bản gốc, đó là lý do vì sao rất nhiều chủ kênh tử vong phải nghe theo sự sắp đặt của người quản lý. Hiếm có ai lại để chủ kênh tự do làm loạn như Lý Mục.

Lấy được vị trí đề cử tốt như vậy, Kiều Hân Hân bị hơn mười vạn ánh mắt nhìn chăm chăm, nếu sau đó không cẩn thận mở khóa tình tiết độc hại, phòng chừng lượng lưu trữ sẽ rất khó tăng lên.

Hiện tại số người xem trực tuyến là 12 vạn, lượng lưu trữ là 1 vạn 9, đã coi như không tệ, chỉ là hơi kém một chút so với dự đoán. Chẳng qua thời gian phát sóng trực tiếp vẫn còn một nửa, Lý Mục đã làm xong chuẩn bị cho sự thất bại của tình tiết phía sau.

Một vạn chín thì một vạn chín, tốt xấu gì cũng đã gần 2 vạn rồi!

“Nhân khí của vị chủ kênh tới từ trái đất này tăng thật nhanh, xem ra trừ cô ấy thì không ai có thể là vua người mới của tháng này.”

“Một vị chủ kênh vừa trải qua kỳ thực tập còn có thể nhận được một đề cử tốt như vậy, chắc chắn.”

“Anh cũng đừng quá thương tâm, dù sao trong phiên bản truyền hình trực tiếp tử vong cũng cực kỳ thiếu chủ kênh người trái đất, sự xuất hiện của cô ta vừa vặn bù vào lỗ hổng của phương diện này.”

“Đúng vậy, lão Mạc, trên tay anh có nhiều chủ kênh nổi tiếng như vậy, anh xem Ly Ly sắp nổi thành cái dạng gì rồi? Tuy rằng trong số những chủ kênh mới lần này, trước mắt nhân khí của Ly Ly chỉ kém một chút so với Kiều Hân Hân, nhưng chẳng phải tháng này vẫn còn mười ngày nữa sao? Sau này Laura vẫn có thể đuổi kịp!”

“Các cậu không biết, Laura cũng muốn làm phát sóng trực tiếp tử vong, một tuần trước tôi liền xin đề cử cho cô ấy, kết quả cứ thế bị cô Kiều Hân Hân này cho nhảy dù -- Tôi liền buồn bực, rốt cuộc người đại diện của cô ta là ai vậy?”

“Người đại diện của chủ kênh mới đều không hiển thị, tôi thiếu phải đợi tới khi cô ấy lên cấp đã.”

“Hi hi, thực ra tôi có chút tin tức nhỏ, mọi người có muốn nghe không?”

“Nói mau! Đừng thừa nước đục thả câu!”

Trong phòng người quản lý, rất nhiều người quản lý của vương bài (con át chủ bài) đều ngồi nói chuyện phiếm cùng một chỗ, bọn họ bình thường ngủ ở

nhà vào lúc ban ngày, buổi tối mới đến làm việc tại TV Thái Dương, bởi buổi tối là lúc bận rộn nhất.

Cơ bản tại phòng làm việc này, mỗi vị chủ kênh được nâng đỡ, một người so với một người càng thêm nổi tiếng, nhưng vị Kiều Hân Hân này lại không được nâng đỡ bởi bất kì người nào trong số bọn họ.

Một người thần thần bí bí nói rằng: “Tôi có người bạn thân làm việc tại phòng hoạt động, nghe bọn họ nói người nọ... Là Lý Mục.”

“...”

“...”

“...”

Phòng làm việc trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, có người nhỏ giọng lầm bầm: “Tiền bối Lý Mục không phải đã mặc kệ mọi chuyện sao...”

“Lão Mạc, anh cũng đừng ầm ức, không lấy được đề cử cho Laura cũng là bình thường. Lúc anh mới gia nhập, không phải Lý Mục đã nâng đỡ anh sao, người của anh ta ấy hả -- Nhất định phải được ưu tiên cho đề cử. Cũng không biết vị Kiều Hân Hân này giẫm phải vận cứt chó gì, được Lý Mục nhặt về.”

Người được gọi là lão Mạc nhìn qua hơn chỉ hơn 30 tuổi, nhưng trong nghề làm người quản lý, gãi quả thực không bị kíp tư cách và sự từng trải thâm sâu của Lý Mục.

Lúc trước, vừa tới TV Thái Dương, Lý Mục liền nâng đỡ gã ba tháng.

Khi đó Lý Mục là người quản lý nổi tiếng nhất TV Thái Dương, những nghệ sĩ được anh ta nâng đỡ đều là truyền thuyết sống, lão Mạc cũng bội phục anh ta sát đất.

Tiếp đó không biết vì sao, anh ta không hay quản chuyện nữa. Sau khi nhượng lại tất cả nghệ sĩ trong tay cho trang web, anh ta liền xin nghỉ dài hạn. Một lần nghỉ chính là năm năm, năm năm này lão Mạc đã ký kết với không ít nghệ sĩ, giống như vị Ly Ly đang chiếm đoạt nửa bầu trời kia, chính là do gã một tay bồi dưỡng.

Không nghĩ rằng Lý Mục kia lại trở về, lần này còn mang theo một vị chủ kênh người trái đất.

Lão Mạc lật xem tư liệu của nghệ sĩ trong tay, gãi điềm nhiên như không nói: “A, không vấn đề gì, tôi sẽ xin cho Laura một đề cử khác.”

Tuy nói như vậy, gã lại nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của Kiều Hân Hân trong tư liệu, ánh mắt u ám.

Kiều Hân Hân một mực trốn ở trong hang núi, thỉnh thoảng nói chuyện cùng khán giả một chút, nhưng về cơ bản, cô vẫn luôn để ý tình hình bên ngoài.

Quả nhiên, Jack đã tìm tới, anh nhìn King Kong đang ngủ ở ngoài, thận trọng kẻ sát vách đá đứng thẳng.

Anh nhận ra con King Kong này, ở dưới vách núi, anh trở mắt nhìn nó mang Kiều Hân Hân đi. Vậy nên... Anh ta mới nhìn về phía hang núi này.

Kiều Hân Hân hóp lưng lại như mèo, đi về phía sau cửa hang..

Jack thật sự tiến vào, không tận mắt nhìn thấy anh ta sẽ không chết tâm.

Kiều Hân Hân vòng ra ngoài, cô định cùng Jack chơi trốn tìm, tóm lại sẽ không để anh ta tìm được mình.

Một mình Jack tìm kiếm thật lâu trong hang núi, trên mặt đất chật ních đầu lâu cùng vòng cổ bằng cỏ mà thổ dân đeo. Anh gần như có thể đoán được kết cục bi thảm của Kiều Hân Hân.

Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn vòng cổ bằng cỏ trong tay, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Trong phim, Jack thật sự yêu Ann, khi mọi người đều buông tha việc tìm kiếm Ann, chỉ một mình Jack còn kiên trì.

Vì Ann, ngay cả mạng anh ta cũng không cần.

Không tìm được tung tích của Ann, anh ta chỉ có thể buồn bã rời đi, Kiều Hân Hân nhìn bóng lưng của anh biến mất trên đường núi, chậm rãi thở dài một hơi.

Như vậy... Là được rồi nhỉ?

Cô không rời đi cùng Jack, King Kong cũng không đuổi theo, mọi chuyện sau này đều sẽ không phát sinh.

Nếu thế thì có thể vĩnh viễn ở lại đảo Đầu Lâu rồi, thật tuyệt vời.

Ở nơi này không có bất kì kẻ nào có thể xúc phạm đến nó.

Kiều Hân Hân còn đang xuất thần, chợt nghe thấy King Kong gầm lên, kèm theo với tiếng nện mạnh lên vách núi. Lúc cô đi qua mới phát hiện King Kong vừa tỉnh ngủ đã trở nên cực kỳ cáu kỉnh, nó mãnh liệt nện lên vách núi như hóa rồng, những tảng đá lớn lăn từ phía trên xuống. Nó xoay người ôm lấy một tảng, nặng nề ném về phía mặt đất.

Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thấy nó nổi giận, thành thật mà nói, mỗi khi King Kong phát cáu đều rất đáng sợ, nhưng chẳng biết vì sao, lúc này đây, Kiều Hân Hân chẳng thấy sợ chút nào.

Cô chậm rãi tới gần chú tinh tinh không lồ, trong miệng hô: “King Kong?”

Bỗng nhiên, King Kong đang nổi giận ngừng động tác trong tay, nó cúi đầu nhìn thấy bóng hình nhỏ nhỏ kia, biểu cảm trở nên dờ dẩn.

Cô... Cô không phải đã đi rồi à?

Nó vừa tỉnh dậy liền không thấy Kiều Hân Hân đâu, cho rằng cô lại thừa dịp chính mình ngủ say mà chạy trốn... Nhưng là, nhưng là, cô lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt mình...

Trong lòng King Kong có loại vui sướng khi mất đi rồi lại được, nhưng nó vẫn xoay mặt đi, bước về phía bên vách núi.

Nó đặt móng ngồi xuống, hờn dỗi đưa lưng về phía Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân đi theo, hiện tại cô đã biết vì sao King Kong làm mình làm mẩy, cô vỗ vỗ cánh tay của King Kong, nó không quay đầu lại.

Hừ, cục cưng mới không thêm để ý tới chị đâu.

Kiều Hân Hân buồn cười nhìn tên to con đen kịt này, cô nói khẽ: “Được rồi, lần sau chị làm gì đều sẽ nói trước với em một tiếng, được không?”

King Kong xẹp miệng, nó dùng sức gảy tảng đá đang nằm ở bên, rõ ràng rất muốn nhìn cô, nhưng lại vẫn kìm nén tới cực hạn.

Kiều Hân Hân trực tiếp ngồi cạnh nó, cùng nó nhìn chân trời trắng như bụng cá.

Mặt trời lặn rồi mọc, một ngày mới sắp bắt đầu.

Đêm qua vì chờ Jack mà cô gần như không chợp mắt, hiện tại ngồi ở đây lại cảm thấy mệt nhọc. Kiều Hân Hân không tự giác tựa lên người nó, dần dần chìm vào giấc ngủ.

King Kong vụng trộm nhìn cô, sau khi phát hiện cô đang ngủ mới càng thêm lớn mật mà nhìn ngắm. Nó dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má của cô, Kiều Hân Hân cảm thấy ngứa, liền vung tay một cái.

Sự tàn nhẫn lúc trước đã không còn, ở trước mặt cô, King Kong mãi mãi dịu ngoan như vậy.

Nó thận trọng đem Kiều Hân Hân nâng niu trong lòng bàn tay, đi về phía hang núi.

Trong hang có một chút rom rạ, nó thả cô ở phía trên, phủ một chiếc lá lớn lên người cô.

Sau khi làm xong những việc này, nó lại tiếp tục ngồi ở cửa hang, vừa ăn trúc vừa canh cửa.

Một màn này khiến người ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

Xa xa, mặt trời chậm rãi dâng lên từ bên kia dãy núi. Nó cứ canh giữ mặt trời mọc, canh giữ cô như vậy, một tắc cũng không rời.

[King Kong đối xử với chủ kênh quá tốt...]

[Thật đáng yêu, nếu có thể mang về nhà nuôi nhốt thì tốt rồi.]

[Tôi rất tò mò về chuyện sẽ xảy ra sau này! Chủ kênh hình như đã xảy ra tranh chấp cùng người quản lý, chẳng qua cuối cùng người quản lý đã thỏa hiệp thì phải?]

[Hhhhh người quản lý kia đối tốt với chủ kênh ghê ~~]

[Không biết những đồng bạn của chủ kênh trong bộ phim này sẽ ra sao nhỉ?]

[Quản bọn họ làm gì! Lăn ra chỗ khác đi!]

[A, đáng về khi ngủ của chủ kênh thật đáng yêu, hy vọng ông kính có thể liên tục hướng về chủ kênh (nước bọt).]

Quản gia trí năng W lập tức cắt cảnh tượng này.

Phòng phát sóng trực tiếp bị thương mấy ngày liền.

Cho dù Kiều Hân Hân ngủ, bọn họ cũng bằng lòng xem nha. Trước đây đã có người phát sóng trực tiếp quá trình ngủ tại TV Thái Dương, còn kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng ở phương diện này, quản gia trí năng kiểm soát rất nghiêm ngặt, anh ta chắc chắn sẽ không công khai bất cứ chuyện riêng tư nào của Kiều Hân Hân cho mọi người.

Ông kính bắt đầu đi quay những hình ảnh khác.

Ví dụ như cánh rừng nguyên thủy này có bao nhiêu bát ngát, ví dụ như các loại động vật trong thung lũng hiếm thấy cỡ nào, ví dụ như toàn cảnh của đảo Đầu Lâu cùng cảnh biển bốn phía, ví dụ như thành phố sầm uất ở nơi xa xôi.

Ách, hoan nghênh mọi người đã đến New York.

Đám người Carl ngồi thuyền về tới New York, tên đạo diễn mập mập nhỏ con không có tài hoa cùng dã tâm này chẳng phải về tay không, mà mang theo tư liệu video vô giá.

Một khi video này được phát ra, toàn bộ thế giới đều kinh hãi.

Thì ra hòn đảo nhỏ trong truyền thuyết kia thật sự tồn tại, ở trên đảo có vô số kỳ trân dị thú, tuyệt hơn nữa là có cả loài khủng long đã tuyệt chủng.

Mà con tinh tinh khổng lồ đã ăn sạch 'nhân vật nữ chính', họ cũng chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy, mọi người tràn ngập tò mò đối với hòn đảo này. Bất kể là quốc gia hay là viện nghiên cứu gen, thậm chí là vài nhóm người phát nhanh nhờ buồn lậu, đều rất muốn hiểu thêm về sinh vật ở trên đảo.

Quản chúng càng tò mò về một chỗ như vậy, thậm chí có người còn mở ra kế hoạch hạng nhất để làm nên hành trình phiêu lưu tại đảo Đầu Lâu, suy nghĩ xem liệu có thể biến hòn đảo nhỏ này thành một cảnh đẹp du lịch, dùng nó để điên cuồng hút tiền hay không?

Nhưng kinh phí thực hiện quá cao, hơn nữa khoa học kỹ thuật lúc bấy giờ không đủ để hỗ trợ những nhà tư bản có chí khí này, cuối cùng kế hoạch chỉ có thể đi vào ngõ cụt.

Nhưng, cho dù không có cách nào để chiếm lấy toàn bộ hòn đảo nhỏ, bắt giữ vài sinh vật để mang về nghiên cứu hoặc bán lấy tiền vẫn khả thi chứ nhỉ?

Nhiều thế lực liên tập trung mục tiêu lên đảo Đầu Lâu.

Bọn họ đem theo ống nhòm, vũ khí cùng thuốc mê, muốn lên đảo điên cuồng đánh cướp một phen.

Mặc kệ nơi đó có người địa phương hay không, bọn họ chỉ nghĩ đến lợi ích của chính mình, cảm thấy đảo Đầu Lâu trên bản đồ vàng đến chói lọi.

Đây đều là tiền cả.

[Đờ *ò, những kẻ này thật đáng ghét! Mau mau nói cho chủ kênh biết!]

[Kiều Kiều, chị có đang xem bình luận không? Mau mau nghĩ biện pháp, những kẻ khó ưa *** ***** đang tính toán *** ***** **...]

[Ồ, bình luận có liên quan tới kịch bản sẽ bị trừ bỏ sao?]

[*** ***** có nguy hiểm! ** ***** ***** trên đảo! Mau ***** ***** **...!]

[...]

[Cái quỷ gì vậy?]

[Nhìn thôi cũng thấy sốt ruột (vừa cười vừa khóc)]

[Con mẹ nó! Còn cấm không cho tiết lộ kịch bản nữa à!]

[Như vậy... Chúng ta không có cách nào báo cho chủ kênh biết sao?]

[QAQ...]

Lời tác giả:

Chào mọi người, hôm nay tôi có hai chuyện muốn nói với mọi người một chút.

1. Từ ngày mùng 8 tháng 11, cũng chính là ngày mai, quyển sách này sẽ chính thức mở! Chết! Độ! Vip! (Bên Tấn Giang, phải bỏ tiền mua chức VIP mới

được đọc truyện bị đánh dấu 'VIP'). Vào 11 giờ trưa mai, tôi sẽ đăng thêm ba chương nữa, có mọi người làm bạn trong những ngày này thật sự rất vui, hy vọng có thể cùng mọi người đi trên con đường sau này, ha ha ~

Mặt khác, chương đầu tiên thực sự rất quan trọng, hy vọng ngày mai nếu mọi người rảnh rỗi, có thể tới đăng ký một cái... Bởi vì việc này sẽ quyết định vị trí đề cử trên bảng, đó là một đề cử rất tốt, nếu có thể nằm trong trang nhất sẽ tăng rất nhiều nhân khí! Hy vọng mọi người có thể đến giúp Cửu Cửu, người nhiều sức lớn =3=.

Đây là quyển sách đầu tiên của tôi trên Tấn Giang, không có fan cũ, vậy nên việc lên bảng hoàn toàn chỉ có thể dựa vào mọi người thôi nhé (☆▽☆)
Nếu thật tâm thích quyển sách này, ngày mai phải nhớ đến xem nha ~ Hi hi.

Không muốn xem cũng không sao, sách hay trên Tấn Giang nhiều không tả xiết, mọi người đọc của người khác là được rồi ~

2. Về nam nhân vật chính của quyển sách này, kì thực tôi không quá muốn tiết lộ kịch bản, cũng muốn tỏ vẻ bí hiểm một chút... Nhưng quyển sách này chủ yếu miêu tả quá trình trưởng thành của Hân Hân, tình yêu cũng không phải tất cả mọi thứ của cô ấy, vì vậy tình yêu chắc chỉ chiếm tỉ lệ một phần mười trong toàn sách chẳng? (Khuôn mặt nghiêm túc)... Cho nên, con đường tình yêu thực sự bình thường đơn giản, không có tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ tiểu lục đi bảy thím tám đi tới đi lui, từ đầu đến cuối đều là âm áp, ngọt ngào, có thể chữa khỏi lòng người ~

Ngay từ đầu tôi cũng sợ mọi người không phân biệt được ai là nhân vật nam chính, nhưng tôi rất vui, thiên sứ nhỏ trong khu bình luận trên cơ bản cũng đứng cùng chiến tuyến với cặp đôi chính!

Cái gì? Bạn không biết nhân vật nam chính là ai á? Quay đầu về xem ý kiến nằm trên top trong khu bình luận của vị kia nha ~ 23333

Được rồi, hôm nay chỉ có hai chuyện này thôi ~ 11 giờ trưa mai, chúng ta không gặp không về!

A a, còn nữa, cả ngày hôm nay chỉ gõ chữ mà thôi, có lẽ chưa kịp trả lời nhiều bình luận... Thứ lỗi cho tôi nhé QAQ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27: Đảo Đầu Lâu (9)

Từ trước tới nay, trong phát sóng trực tiếp phim ảnh đều không cho phép khán giả tiết lộ kịch bản, chỉ là lần này phần lớn thời gian ống kính đều khóa trên người Kiều Hân Hân, hơn nữa đây cũng là 'sự kiện khủng hoảng' đầu tiên mà mọi người thấy sau khi một cảnh mới trong phim được mở ra.

Khán giả đều toàn tâm toàn ý hướng về chủ kênh nhà mình, dĩ nhiên muốn nói trước cho cô biết để xem cô có thể chuẩn bị cái gì hay không, nhờ đám khán nạn kia nói đến là đến, phòng chùng mặt của chủ kênh sẽ thật sự mang vẻ bối rối.

Nhưng họ lại không thể nói nên lời, chỉ cần bình luận có liên quan tới việc tiết lộ kịch bản, đều sẽ bị hệ thống chuyển hóa thành một đồng * * * *.

A a a quả thực là khiến người xem phát điên mà!

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ, hiện tại Hân Hân đang làm gì vậy? Ngủ à?]

[← Đồng bạn của cô ấy đều đã trở lại New York rồi, có lẽ cũng đã qua mấy ngày ở trong phim, cô ấy hiện tại... Đại khái là đang sống trong những ngày âm áp với King Kong đi! (cười)]

[... Kháng nghị kháng nghị! Chúng tôi không muốn nhìn đám trứng thối này! Chúng tôi muốn nhìn chủ kênh!]

[Nhìn chủ kênh! Nhìn chủ kênh! Nhìn chủ kênh!]

[Không phải người quản lý có thể trực tiếp nói chuyện với chủ kênh sao? Để người nọ truyền đạt lại chuyện này cho chủ kênh là được.]

[Khụ khụ, căn cứ vào kinh nghiệm xem trực tiếp của tôi trong quá khứ, nếu một mình chủ kênh xuyên tạc kịch bản, người quản lý sẽ đánh mất quyền nói chuyện với chủ kênh.]

[A? Còn có loại chuyện này sao?]

[Đúng vậy ~ Thế nên ~~~]

[23333 Làm sao bây giờ, tôi lại càng thêm mong đợi tình tiết ở phía sau.]

[Tôi nói này, những người còn chưa lưu trữ liền nhanh nhanh đi lưu trữ đi, chủ kênh đã vất vả phát sóng trực tiếp cho mọi người như vậy, ít nhất cũng phải cống hiến điểm nhân khí nha.]

Trong vài giờ ngắn ngủi, Kiều Hân Hân đã có được một đám fan trung thành, khi bọn họ rảnh rỗi còn không quên kêu gọi du khách lưu trữ phòng.

Phải biết rằng để tăng nhân khí tại TV Thái Dương là chuyện cực kỳ, cực kỳ khó khăn, một địa chỉ IP chỉ có thể cung cấp một lần lưu trữ, một lần lưu trữ sẽ tăng hai điểm nhân khí. Ngay cả khen thưởng đầu ánh sáng cũng sẽ không tính là điểm nhân khí.

Trong thế giới phim, hệ thống sẽ tự mình sắp xếp tiến độ thời gian, đồng thời điều chỉnh ban ngày cùng ban đêm. Mà hiện tại ở hệ ngân hà vừa vận là 8 giờ rưỡi tối, là giờ cao điểm của dòng người.

Phòng phát sóng trực tiếp có không ít du khách mới, tất cả mọi người đều chạy tới bởi hai chữ 'trái đất', vì hiếm có nên quý giá.

Tiếp sau đó, Lý Mục đã không thể mở ra tiêu chuẩn cao nhất cho Kiều Hân Hân, do toàn bộ hai kịch bản mà anh sửa đổi đều đã hóa thành bọt nước, như vậy, tác giả của bản gốc là anh cũng mất đi quyền lợi gian lận cùng chủ kênh.

Anh ngồi trong phòng, lẳng lặng châm một điếu thuốc.

Biết trước nội dung cũng coi như thêm chút sức mạnh, chỉ là không biết liệu một mình cô có thể chống lại những tên bộ đội đặc chủng mang lòng dạ xấu xa kia không.

Nếu những kẻ kia tới đảo Đầu Lâu, trắng trợn bắt những sinh vật nguyên thủy, biến nơi này thành địa ngục trần gian, vũ khí của Kiều Hân Hân rõ ràng không thể đối đầu cùng đám người kia.

Cho dù King Kong lợi hại, nhưng nó lại đối mặt với những kẻ xảo quyệt hung hiểm, đến lúc đó các loại cạm bẫy sẽ thi nhau mà đến, thật sự không được thì còn có thuốc mê.

Kịch bản của phim rất bất lợi đối với Kiều Hân Hân.

Chỉ ít hiện tại Lý Mục nghĩ không ra biện pháp giải quyết nào.

Nếu dựa theo kịch bản của anh ta, cho dù cuối cùng King Kong chết đi, ít nhất cũng có thể chiếm được nước mắt của người xem cảm tính. Nhưng nếu ở đảo Đầu Lâu, con người tiến hành một trận tàn sát lớn, hình ảnh kia quả thực không thể suy nghĩ...

Hiện tại mọi người đều biết Kiều Hân Hân đã tự ý rời bỏ kịch bản, vậy nên nếu hình ảnh ở phía sau quá máu me, quá nghiêm trọng, Lý Mục sợ khán giả sẽ tính toán nợ nần trên đầu Kiều Hân Hân.

Hôm nay không chỉ có khán giả đang theo dõi phát sóng trực tiếp của cô, mà còn có một nhóm anh hùng bàn phím. Bọn họ đang đợi cô phạm sai lầm để đẩy cô vào chỗ chết.

Lý Mục búng tàn thuốc, anh ta hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

W là quản gia trí năng của Kiều Hân Hân, anh ta vô cùng nghiêm túc trả lời: “Đã chuẩn bị xong rồi.”

Giọng nói loli nghe vẫn buồn cười như vậy.

Đêm nay sẽ có một trận chiến đấu quyết tử, hễ một số du khách không nào xấu xa xuất hiện, Lý Mục cùng quản gia đều phải lập tức cầm nói chuyện.

Nếu hướng đi của bộ phim càng lúc càng bị thâm, phòng chừng Kiều Hân Hân cũng sẽ bị những kẻ không nào giầy xéo.

Anh đã chuẩn bị tốt, quản gia cũng vậy, không biết Kiều Hân Hân đã chuẩn bị xong chưa?

*

Khi Kiều Hân Hân tỉnh lại, thời gian ở trong phim đã là ba ngày sau.

Không biết King Kong đã đi nơi nào, ánh nắng chiếu thẳng vào cửa hang, rất chói mắt. Cô ngồi dậy, vừa ngáp vừa dùng tay chải mái tóc dài. Cô nhìn một đồng quả đại ở trước mặt, khóe miệng cong lên một tia cười.

Quản gia nhắc nhở cô về tiến độ thời gian hiện tại rất đúng lúc, Kiều Hân Hân không cảm thấy kinh ngạc chút nào, lúc trước, khi còn ở trên thuyền, cũng phải mất rất nhiều ngày mới tìm được đảo Đầu Lâu.

Dù sao cô cũng đã trải qua nhiều lần rồi, hễ ngủ một giấc liền ngủ thẳng mấy ngày đêm...

Cuối cùng cũng đợi được tới khi chủ kênh xuất hiện, rất nhiều khán giả đều sắp rơi nước mắt. Kiều Hân Hân phát hiện trên màn hình liên tục xuất hiện một dòng *****, thật lòng không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói gì.

Rất nhanh, bình luận bình thường áp đảo toàn bộ bình luận tiết lộ kịch bản, bọn họ nhao nhao chào hỏi cùng chủ kênh, Kiều Hân Hân cũng hàn huyên sơ qua vài câu với mọi người.

Cô cầm một quả đại, sau khi cẩn thận cạo sát liền bỏ vào miệng, mặc dù cô không đói bụng, nhưng quả đại thực sự quá thơm ngọt.

Không biết King Kong đã đi đâu, Kiều Hân Hân ra khỏi hang, bắt đầu làm vài động tác đuổi thân đơn giản.

Đỉnh núi này dường như là nơi ở của King Kong, tại đảo Đầu Lâu có vô số đỉnh núi giống thế này, Kiều Hân Hân nghĩ, cô vốn định quan sát cảnh tượng xung quanh trước một phen.

Kỳ thực cô rất tò mò, nếu lựa chọn ở lại nơi này, cô sẽ gặp phải chuyện gì?

Cô đợi một lát, cũng không thấy King Kong trở về, liền đi dạo ở nơi khác.

Vách núi này hình như rất an toàn, nói cho cùng ý thức lãnh thổ của động vật rất mạnh, hẳn là sẽ không có ai dám bén mảng tới chỗ ở của King Kong đâu nhỉ?

Một mình cô đi dạo trong rừng cây dưới chân núi, ánh nắng tươi sáng, có tiếng suối chảy róc rách ở xa xa, trong tay cô nắm một cành cây, lắc tới lắc lui. Nếu không có những động vật khổng lồ đáng sợ kia, một cánh rừng rậm nguyên thủy như vậy sẽ là một thắng cảnh nghỉ mát không tệ.

Bỗng nhiên, cô nghe được tiếng động rất nhỏ.

Như có vật gì chạy thoáng qua từ hai bên bụi cây.

Kiều Hân Hân dừng lại, cô không thấy gì ở chung quanh mình.

Thành thật mà nói, một mình ở trong rừng rậm không người, cô vẫn thấy sợ hãi, vạn nhất có một con khủng long không biết nhảy ra từ đâu thì... Orz.

Quay đầu nhìn sào huyết của King Kong, Ủ... Vẫn còn rất gần.

Vậy nên nơi mà cô đang đứng hẳn là an toàn nhỉ?

Kiều Hân Hân không biết bản thân có muốn tiếp tục tiến lên hay không, cô đang do dự, liền phát hiện một bên bụi cây đang rung động càng thêm rõ rệt.

... Đây là?

Cô thận trọng lui về phía sau hai bước, King Kong không ở đây, cô thực sự không có can đảm đi kiểm tra. Vì lý do an toàn, Kiều Hân Hân ném cành cây đi, lấy ra vũ khí phòng thân duy nhất của cô, súng lục.

“Đi ra.”

Trong bụi cỏ rõ ràng có cái gì đó, Kiều Hân Hân cả gan hô: “Mau đi ra!”

Không có động tĩnh.

Không biết đó là động vật hay là thứ gì khác... Có lẽ là người chăng? Mà nếu thực sự là người, hẳn sẽ không trốn tránh cô mới phải. Nhưng Kiều Hân Hân có thể cảm giác được sự sợ hãi của 'đồ vật' trong bụi cây đối với cô, cô đơn giản bắn một phát súng lên bầu trời.

Tiếng súng rất vang.

Lần này, kẻ trong bụi cây không ần núp được nữa, người nọ run run rẩy rẩy đi ra, ôm một quả trứng khủng long trong lòng.

Lúc Kiều Hân Hân thấy nó, bỗng dung trừng lớn mắt -- “Là em!”

Cô nhớ rõ đứa bé trai 8 tuổi này! Cậu là thổ dân ở nơi đây, khi đám người Kiều Hân Hân mới lên đảo liền đụng phải, nhưng lần đó cô ần núp trong hang động nên vẫn chưa đối mặt với cậu.

Bé trai không biết cô, cậu ôm quả trứng khủng long mà phát run, xem ra là bị tiếng súng vừa rồi dọa sợ.

Ở trong phim, nhờ sự điều chỉnh của hệ thống, Kiều Hân Hân có thể nghe hiểu ngôn ngữ của thổ dân.

Bé trai run giọng nói: “Đừng... Giết tôi... Đừng...”

“Không phải sợ, chị sẽ không làm em bị thương.”

Kiều Hân Hân thu lại khẩu súng, lời của cô, bé trai cũng nghe hiểu.

Cậu lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, người trong tộc cùng cậu đều có làn da đen kịt, nhưng làn da của cô gái ở trước mắt này rất trắng. Cậu nghĩ ra rồi, cô là người ngoài bị mọi người dùng để cúng tế hòn đảo mấy hôm trước!

Cô không chết!

Rõ ràng cô đã bị quái vật bắt đi, nhưng cô vẫn còn sống!

[Ồ, đứa bé thô dân này là cái quỷ gì thế? Trông thật bản thiêu.]

[Màu da là do trời sinh, họ không thể tự điều chỉnh như chúng ta ở thời kỳ trưởng thành.]

[Có phải trong tay cậu ta có trứng khủng long không!]

[(**) Oa ~ Hình như là đồ thật, tên này là kẻ trộm trứng à?]

[Chủ kênh chủ kênh, chị mau đoạt lại trứng khủng long trong tay cậu ta đi, em nghĩ nuôi một con khủng long nhỏ sẽ rất thú vị.]

[=3= Cùng mang theo thô dân nhỏ về núi đi, tôi luôn cảm thấy giữa sườn núi không quá an toàn.]

[Kỳ thực việc tôi muốn biết nhất là King Kong đã đi nơi nào, sẽ không xảy ra chuyện bất trắc gì chứ!]

[← Đừng nói nhảm, King Kong lợi hại như vậy, làm sao có thể gặp chuyện không may!]

[9494(*).]

(*) 94 (Tự thị): Đúng vậy.

“Chị, chị vẫn còn sống à?”

“Đúng vậy, chị vẫn còn sống.”

“Nó không ăn chị... Không ăn chị...” Bé trai cúi đầu, giọng nói đứt quãng tựa như đang niệm chú, nhìn qua có chút dọa người.

Làm sao bây giờ, rất muốn lấy súng ra... Kiều Hân Hân đứng hơi xa cậu một chút, cô dịu dàng nói: “Em trai nhỏ, sao em lại xuất hiện ở đây?”

A?

Bé trai ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ ngạc: “Tôi, tôi không cẩn thận té xuống từ tường thành... Gặp rất nhiều quái vật, liên tục chạy trốn, cuối cùng liền chạy đến nơi này.”

Rừng rậm ở đây yên tĩnh hơn so với những nơi khác, trên đường chạy trốn, bé trai nhặt được một quả trứng khủng long, cậu vẫn luôn mang theo bên người.

Tường thành...

Bức tường vô cùng cao lớn kia, được toàn tâm dựng lên bởi những thô dân sinh hoạt ở trên đảo từ hết đời này qua đời khác, cô cũng bị đẩy ra hiển tế từ nơi đó. Nếu King Kong có thể mang cô đi, hẳn là cũng có thể đem đứa bé này về.

“Có đói không?” Kiều Hân Hân hỏi.

Bé trai lắc đầu, làn da của cậu tối màu như một khối sôcôla đen, hàm răng lại rất trắng. Cậu ôm chặt trứng khủng long trong ngực, nhỏ giọng nói: “Tôi đã ăn quả đại rồi.”

“Trước tiên trở về cùng chị đi, ở đây không quá an toàn.” Kiều Hân Hân chỉ chỉ vách núi cách đó không xa, “Nhìn thấy không, đó là nơi chị ở, sẽ không bị quái vật tấn công.”

Bé trai có chút do dự, nhưng ở nơi này cậu chỉ gặp qua vài con quái thú, so với bọn chúng, đương nhiên là muốn gần gũi với loài người hơn, cho dù có sự khác biệt về màu da đi chăng nữa.

Lời Kiều Hân Hân nói ra, cậu có thể nghe hiểu.

Vì vậy cậu gật đầu: “Được.”

Kiều Hân Hân thích ở chung cùng động vật nhất, thứ nhì là trẻ con, bởi vì cô cảm thấy con nít rất đơn thuần, không dính lấy một hạt bụi.

Bé trai vẫn chưa quá yên lòng với cô, chỉ sợ hãi rụt rè theo sau. Mà trứng khủng long giống như nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của cậu, từ đầu đến cuối đều ôm thật chặt.

“Em thích khủng long à?”

“Vâng.”

“Muốn mang nó về nhà sao?”

Bé trai bỗng nhiên trầm mặc.

Vài giây sau, cậu mới lắc đầu nói: “Không muốn, nếu nó theo tôi về nhà, sẽ bị người trong tộc giết chết.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 28: Đảo Đầu Lâu (10)

Ừm... Nhìn qua cũng cảm thấy cậu là một đứa bé ngoan biết suy nghĩ thay người khác.

Kiều Hân Hân cùng bé trai về tới vách núi, cậu liếc mắt một cái liền nhìn thấy những quả dại được sắp xếp gọn gàng trong hang động, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Cậu đã ở trong rừng hai ngày hai đêm, chỉ mới ăn qua một quả dại...

Loại cây ăn quả cao lớn này rất khó leo trèo, quả dại duy nhất mà cậu ăn chỉ là thứ nhặt được ở giữa đường, cũng sắp thối rữa.

Nhưng những quả dại màu xanh ở cửa hang động mang màu sắc đầy đặn, nhìn qua liền khiến người ta thèm rò dãi.

Kiều Hân Hân mỉm cười nói: “Chị có rất nhiều trái cây ở đây, nhưng không ăn hết sẽ bị hỏng, đáng tiếc biết bao...”

Bé trai rụt rè nói: “Tôi... Tôi có thể ăn giúp chị...”

“Thật vậy sao? Thế thì nhờ em nhé.”

Nước miếng của bé trai sắp nhỏ lên trứng khủng long, cậu chậm chạp chạy tới, đặt trứng khủng long ở trên đất, nắm vài quả dại, nhét toàn bộ vào miệng.

Chóp chép chóp chép...

Tốc độ ăn của cậu rất nhanh, xem ra đã đói bụng thật lâu.

Kiều Hân Hân đứng ở một bên nhìn tay chân khăng khịu của cậu, thật không biết là do ghen hay do không đủ dinh dưỡng. Cô không nhịn được nhắc một câu: “Ăn chậm một chút, bên kia còn rất nhiều.”

King Kong sợ Kiều Hân Hân bị đói nên đã hái cho cô vô số quả dại, tiếc là cô không cảm thấy đói bụng, mỗi lần đều chỉ ăn một quả.

Có đồ ăn ngon, sự đề phòng của bé trai đối với Kiều Hân Hân giảm đi rất nhiều, cậu nhét quả dại cuối cùng vào trong miệng, sờ cái bụng tròn vo, ợ một tiếng.

Thấy Kiều Hân Hân vẫn luôn nhìn mình, cậu có chút ngượng ngùng gãi gãi ót: “Cái kia... Cảm ơn chị.”

“Đừng khách sáo.”

“Sao chị lại không bị quái vật ăn sống?” Bé trai tò mò hỏi.

“Quái vật... Không ăn thịt người đâu.”

“Không ăn thật à?”

“Ừ.”

Bé trai có chút nghi ngờ, mỗi tháng, người trong tộc đều sẽ hiến cho quái vật một mạng người sống, dùng để bảo vệ bình an. Không một người mạo hiểm nào có thể toàn thân trở về sau khi bị tinh tinh lớn bắt đi.

Vậy nên khi thấy Kiều Hân Hân còn sống, đứa bé đích thực có chút kích động.

Chẳng lẽ những tế phẩm kia cũng đều còn sống sót sao?

Cậu bỗng nhiên chạy vào trong động, bọn họ sinh hoạt ở nơi lạ mặt này à? Bỗng nhiên, cậu vấp phải một khúc xương trắng mà té. Bé trai nặng nề ngã trên mặt đất, cậu nhìn xương trắng đầy đặc khắp bốn phía, liền hiểu rõ những người bị mang đến nơi này, cuối cùng chết thê thảm cỡ nào.

Bọn họ, hoặc là chết đói, hoặc là chết khát, hoặc là... Bị quái vật ăn sống chẳng?

Không, nếu quái vật ăn thịt người thì sẽ không nhả xương mới đúng, dù gì quái vật cũng to như vậy, như một ngọn núi lớn.

Cậu rất đau lòng.

“Ba năm trước, chị gái của em bị chọn trúng, nếu chị ấy vẫn còn sống như chị thì tốt rồi.”

Kiều Hân Hân đại khái hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô không giỏi việc an ủi người khác nhất, cho dù chỉ là một đứa trẻ nhỏ.

Cô không biết phải nói gì, liền im hơi lặng tiếng, dứt khoát ngồi xồm ở trước trứng khủng long.

[Không biết đây sẽ là loại khủng long gì ta?]

[^_^ Hy vọng là một gia hỏa lợi hại.]

[Chắc là nó sẽ ăn thịt nhĩ? Liệu nó có ăn luôn chủ kênh không?]

[Sợ cái gì, dù sao cũng đã có King Kong vô địch rồi!]

[Nếu nó là T-rex thì tốt...]

[Đúng vậy đúng vậy, T-rex có hình thể lớn nhất, hẳn là chúa tể mạnh nhất ở thời kì cuối của kỷ Phấn Trắng(*).]

(*) 白垩纪 (Kỷ Phấn trắng hay kỷ Creta) là một đơn vị chính trong niên đại địa chất, bắt đầu từ khi kết thúc kỷ Jura khoảng $145,5 \pm 4,0$ triệu năm trước cho đến khi bắt đầu thế Paleocen của phân đại đệ Tam vào khoảng $65,5 \pm 0,3$ Ma đđlqđ. Là kỷ địa chất dài nhất trong đại Trung Sinh, kỷ Creta chiếm khoảng gần một nửa thời gian của đại này.

[So với ba con khủng long bạo chúa lúc trước thì sao?]

[Rõ ràng là T-rex mạnh hơn rồi (☆▽☆).]

Khán giả trò chuyện không ngừng về quả trứng khủng long, tất cả mọi người đều lao vào cuộc sống sinh hoạt nguyên thủy nhất, cùng đi theo góc nhìn của Kiều Hân Hân, họ liền cảm thấy bản thân như đang tự trải nghiệm.

[Tôi thích khủng long bay, có thể bay lượn ~~]

[Tôi nghĩ nơi này không có loài đó đâu, bằng không thổ dân ở phía bên kia tường thành đã sớm chết sạch rồi.]

[Tôi lại thấy khủng long ăn cỏ khổng lồ rất đáng yêu.]

[Vẫn là loại nhỏ nhắn tốt hơn, như chim ăn thịt tốc độ (Velociraptor) chẳng hạn...]

[Khủng long ba sừng rất thú vị, hi hi.]

[Một tên trộm trứng khủng long đã đến, liền đặc biệt đi trộm trứng của những loài khủng long khác, sau đó Hân của tôi có thể tập hợp đồng đủ tất cả các loại khủng long trên đảo ~($\geq \nabla \leq$)/~]

[666666666666]

[66666]

[Hhhhhhhhhh trộm trứng khủng long.]

[23333333]

[Suy nghĩ này thật đáng khen!]

[Trộm trứng khủng long...]

[Thực là muốn vừa khóc vừa cười, ý tưởng trộm trứng khủng long rất chọc người, nghĩ về hình ảnh chủ kênh nuôi một đàn khủng long thôi cũng cảm thấy rất tuyệt vời!]

Người ngoài hành tinh đặc biệt yêu thích khủng long, bởi bọn họ chưa từng thực sự gặp qua chúng. Cho dù sau này công nghệ cao có thể phục chế gen khủng long, làm ra một thành phố chứa khủng long, nhưng hàng nhái chính là hàng nhái!

Bất kể là ở hành tinh nào, ai cũng đều thích hàng thật, không phải sao?

Huống hồ, rừng rậm do con người tạo ra cùng rừng rậm nguyên thủy liền khác nhau một trời một vực!

Không khí trong phòng phát sáng trực tiếp rất sinh động, dường như mọi người đều đã quên đi mối hiểm nguy ở bên kia New York...

Nhưng nếu khán giả có lòng tốt muốn nhắc nhở Kiều Hân Hân, tất cả những chữ gõ ra đều là * ** **, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ buông tha cho việc này.

“Cho nó một cái tên đi!” Kiều Hân Hân ngồi xổm nhìn trứng khủng long ở trước mặt đã lâu, bé trai cũng đi qua ngồi xuống, hai người nhìn nhau, bé trai vui vẻ gật đầu.

“Em tên là gì?” Kiều Hân Hân hỏi.

“Là A Tắt ạ.”

“Ừ, chị là Kiều Hân Hân.”

“Vâng...”

Hai người lại cùng nhìn về phía trứng khủng long, quả trứng có hình bầu dục, rất lớn, giống như một quả dưa hấu nhỏ. Chỉ nhìn thoáng qua, cũng cảm thấy bên trong nhất định đang thai nghén một đại gia hỏa!

Sinh mệnh mới luôn tràn ngập hy vọng, Kiều Hân Hân sờ lên vỏ trứng bóng loáng, mỉm cười nói: “Em tên là A Tắt, vậy thì chúng ta gọi nó là A Minh nhé.”

Trứng khủng long là do A Tắt nhặt được, đã nói lên rằng chú khủng long nhỏ này có duyên với cậu.

“A Minh?” A Tắt nhìn quả trứng, trong mắt sáng lên, có thể thấy cậu rất thích cái tên này.

Bỗng nhiên, mặt đất rung chuyển hai cái.

A Tắt mạnh mẽ ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên của cậu chính là ôm trứng khủng long vào ngực, chạy về phía trong hang động.

Cậu tránh ở sau một tảng đá lớn, nhỏ giọng nói: “Chị Tiểu Kiều, mau mau vào đi.”

Kiều Hân Hân vốn định trốn đi, nhưng khi cô thấy được bóng dáng quen thuộc kia, lại không nhịn được mà nở nụ cười.

Trên đảo Đầu Lâu, trong lúc Kiều Hân Hân không để ý, cô thực sự cười quá nhiều lần, so với lúc phát sáng trực tiếp ở nhà thì tươi tắn hơn rất nhiều.

Ngắm lại cũng phải, ở nhà cô vẫn luôn vội vàng làm việc, làm gì có ai tự dưng cười khi không có chuyện gì chứ?

Cảm xúc của khán giả rất dễ bị cuốn theo cô, không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng họ đều sẽ cảm thấy thỏa mãn.

Kiều Hân Hân đứng lên, dùng sức vung hai tay: “Này -- Em đã về rồi à --”

“Khục khục khục...”

King Kong nhìn qua rất vui vẻ, tuy tiếng cười của nó không êm tai, nhưng ít nhất có thể khiến cho người ta biết rõ tâm tình của nó.

Trong tay nó cầm một cành cây, trên cành cây xuyên một con cá lớn dài hơn một thước.

Đôi mắt Kiều Hân Hân sáng lên, King Kong cư nhiên bắt cá!

Chú tinh tinh này cũng quá thông minh rồi! Không ngờ nó có thể nghĩ tới việc mỗi ngày ăn quả dại sẽ không có dinh dưỡng, đặc biệt đi bắt đồ ăn ngon miệng cho cô!

King Kong bỏ cá lên mặt đất, mang bộ dáng “Chị mau tới khen em đi”.

Kiều Hân Hân thỏa mãn nhu cầu của nó: “Em thật là giỏi, còn biết bắt cá, đêm nay có đồ ăn ngon rồi! Thật sự cảm ơn em!”

King Kong đặc biệt vui vẻ, nó khua chân múa tay, vui sướng tới mức chạy quanh hai vòng, ngửa mặt lên trời cười to. Bỗng nhiên, tiếng cười của nó ngừng lại, bởi vì nó thấy một đứa bé trai mò nằm đi ra do lòng hiếu kì...

ㄟ_ㄟ Grào ~~~ Cư nhiên có kẻ địch xông vào! Làm thế nào để sửa chữa việc này đây!

King Kong lập tức chạy vội tới, muốn giơ cánh tay lên trực tiếp đập chết A Tắt, may mà hoàn cảnh sinh sống từ khi còn nhỏ đã giúp cậu có được một đôi tay chân linh hoạt, lập tức quay cuồng trốn khỏi lần tấn công đầu tiên của nó.

A Tắt ôm trứng khủng long liều mạng chạy về phía Kiều Hân Hân, trên mặt đan xen biểu cảm hoảng sợ, cậu quả thực sắp bị dọa tới mức tè ra quần rồi!

Kiều Hân Hân cũng bị hành động của King Kong hù dọa, cô thiếu chút nữa cho là đứa bé sẽ đi đòi nhà ma, con King Kong này cũng quá hung tàn rồi, ở trong tầm mắt của nó, ngoại trừ Kiều Hân Hân, liên không chứa được những sinh vật sống khác... Orz

“Chị Tiểu Kiều!! --”

A Tắt trốn ở sau lưng cô gào khóc thảm thiết, vừa rồi cậu rõ ràng thấy con quái vật này ngoan ngoãn như vậy ở trước mặt cô, cậu mới lớn mật đi ra... Không ngờ suýt chút nữa thì bị đập chết!

Hu hu hu hu! Cậu cũng không dám nữa! Con quái vật này thật đáng sợ! Hu hu hu chị Tiểu Kiều, mau cứu em với..

Kiều Hân Hân vỗ vai cậu, trấn an nói: “Không sao không sao, em chỉ cần theo sau chị là được rồi.”

King Kong vừa đến trước mặt Kiều Hân Hân, nó nóng nảy gầm rú hai tiếng, xem ra nhất định phải trực tiếp ném A Tắt đi từ nơi này nó mới bằng lòng.

Kiều Hân Hân mang vẻ mặt nghiêm túc chắn tay trái trước mặt nó, lớn tiếng nói: “Dừng lại!”

“Không được!”

“Tuyệt đối không được!”

Cô dùng giọng nói cực kỳ tức giận tiến hành giáo dục King Kong, khi tính khí dữ dội của King Kong thức dậy sẽ đồng nghĩa với việc nó muốn gây ra thiệt hại thật lớn, nhưng sau khi thấy Kiều Hân Hân tức giận, chính nó lập tức trở nên ủ rũ.

[Ha ha ha ha ha King Kong ở trước mặt người khác đều hung ác như vậy, ở trước mặt Hân của tôi lại ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ...]

[66666666 Chủ kênh rất hiểu biết quái vật nha!

[Thật sự chờ mong tình tiết ở phía sau...]

[Nếu chủ kênh có thể có thời gian trò chuyện cùng chúng ta thì còn tốt hơn nữa!]

[Tôi cảm thấy đợi cô ấy xử lý tốt chuyện này, liên sẽ đề ý đến chúng ta, (*^__^*) hi hi...]

[Hhhhh Hân của tôi rất ngốc nghếch đáng yêu, chúng tôi đều đã quen rồi, không cần phải cố ý lấy lòng chúng tôi.]

[Tôi thấy ổ nhỏ trong hang núi bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn rồi.]

[Đúng nha, nhiều hơn hai vị thành viên mới.]

[=3= Vui vẻ vui vẻ ~~~]

King Kong lùi về phía sau hai bước, trong cổ họng nó phát ra âm thanh tựa như làm nũng, rõ ràng hình thể lớn như vậy, lại còn... Kiều Hân Hân nín cười, cô chính nghĩa nói: “A Tắt là người bạn mà chị mới quen, em không thể tổn thương cậu ấy, biết không?”

Nó có chút lo lắng, nhanh chóng đập nhẹ hai tay xuống mặt đất, ngồi “phịch” một cái trên đất.

“A Tắt, chị giới thiệu với em một chút, đây là King Kong. Chị đã nói chuyện xong với nó rồi, về sau nó tuyệt đối sẽ không làm hại em.”

A Tắt lộ ra nửa cái đầu, cậu cẩn thận nhìn tinh tinh đen khổng lồ, thật sự là rất đen, y như cậu vậy!

“King Kong?” Cậu thử gọi một tiếng.

King Kong khinh thường liếc cậu, duỗi ngón út ra ngoáy ngoáy lỗ mũi, một bộ “Ông đây giỏi nhất là việc ngậm chặt miệng”.

A Tắt phát hiện ra, hình như nó có thể nghe hiểu tiếng người!

Một King Kong ngồi trên mặt đất như bây giờ không mang lại chút cảm giác đáng sợ nào, ngược lại còn có lực tương tác rất lớn. Dù sao nó cũng là tinh tinh, cũng coi như đồng loại của loài người.

Tuy khoảng thời gian A Tắt ở chung với Kiều Hân Hân khá ngắn ngủi, nhưng hiện tại cậu đã tin tưởng cô không điều kiện! Cậu bỏ trứng khủng long trên đất, vui vẻ chạy về phía King Kong.

Bé trai còn đang ở tuổi ham chơi, cậu tò mò chuyển động quanh King Kong, miệng há thành hình chữ 'O'.

Nếu có thể ngồi trên vai nó, nhất định sẽ rất ngẫu!

Mà miệng của tỉnh tỉnh..

Bỗng nhiên, A Tát cảm giác thấy có nước hắt lên đỉnh đầu... Trời mưa à? Cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nước bọt của King Kong chảy từ khóe miệng xuống... A Tát sờ cả gai ốc, nó nó nó -- Không phải nó muốn ăn cậu đấy chứ!?!

Ồ, không đúng, King Kong cũng không nhìn cậu.

Vậy nó là...

A Tát nhìn theo tầm mắt của King Kong, cứ như vậy mà thấy quả trứng khủng long trắng bóng kia.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 29: Đảo Đầu Lâu (11)

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Trứng khủng long..

Σ(°△°|||) Lẽ nào, King Kong thích ăn trứng khủng long?! A a a đây chính là bảo bối của cậu đó! Không thể ăn nha!!

A Tát muốn chạy về, lại bị một ngón tay của King Kong áp trên mặt đất, cậu chỉ có thể tro mắt nhìn tay kia của King Kong vươn về phía quả trứng trắng trẻo.

Kiều Hân Hân trực tiếp xoay người ôm trứng vào lòng, cô lắc đầu nói: “Không được.”

King Kong vẫn muốn ăn trứng... Nó thử tiếp tục đến gần, Kiều Hân Hân trực tiếp nghiêng người chặn ngón tay của nó: “Không được!” Cô nhấn mạnh.

Lần này, King Kong biết Kiều Hân Hân tuyệt đối sẽ không để nó ăn quả trứng kia.

Nước miếng của nó chảy đầy đất, chỉ có thể ủy khuất nhìn Kiều Hân Hân, nước mắt mờ hồ xuất hiện.

Hai tay hai chân của nó lắc lư lung tung, giống như một đứa bé khóc lóc om sòm, ngồi trên đất ăn vạ --- Hu hu hu! Em còn bắt cá cho chị! Nhưng chị lại không cho em ăn trứng! Hu hu hu hu!

Kiều Hân Hân: “...”

[23333 King Kong quá đáng yêu! Ở trước mặt chủ kênh, nó chính là một đứa trẻ!]

[Người ta muốn ăn trứng! Người ta muốn ăn trứng! Trứng trứng trứng trứng trứng...]

[← Ăn nói thô bỉ như vậy, cẩn thận bị cấm nói chuyện đấy (;-).]

[Hân Hân quả thực không có biện pháp khi đối mặt với tên to con yêu làm nũng này hhhhhh.]

[QAQ Nếu không biết rõ việc **** thì tốt rồi, phát sóng trực tiếp cuộc sống hàng ngày ở nguyên thủy cũng rất thú vị.]

[Khí chất của chủ kênh quá tốt, không xóc nổi chút nào, khiến người ta có thể yên lòng.]

[Tôi muốn thường xuyên tới đây! Từ giờ trở đi, tôi chính là fan trung thành của chủ kênh Kiều Kiều!]

Sau khi A Tát bỏ dây liền phui bụi trên quần áo, tuy rằng đồ của cậu đã rách nát cực kỳ... Cậu tới bên cạnh Kiều Hân Hân để nhận lại trứng khủng long, cậu nhất định phải che chở sinh mệnh nhỏ này thật tốt, nhất định phải tận mắt nhìn thấy nó thoát ra khỏi vỏ trứng.

Lúc Kiều Hân Hân đi ngang qua King Kong, cô lấy tay vỗ về thân thể của nó, nói khẽ: “Nghe lời chị, chúng ta ăn cá được không?”

Tuy King Kong vẫn cảm thấy ủy khuất, nhưng nó cực kỳ nghe lời Kiều Hân Hân, thấy cô muốn ăn cá, liền vui vẻ cầm nhánh cây lên, nghĩ xem nên nấu thế nào.

Vấn đề này giao cho A Tát là được rồi, chuyện thứ nhất mà đám trẻ thổ dân bọn họ học chính là nhóm lửa!

Sau khi nhặt được rất nhiều cành cây, A Tát nhanh chóng nổi lửa lên, King Kong ngồi ở chỗ kia nướng cá. Thân thể của nó rất lớn, dù là đồng lửa hay con cá, so với nó đều nhỏ vô cùng, nhưng nó lại hết sức chuyên tâm làm việc này.

A Tát ngồi xôm bên đồng lửa, con mắt trực tiếp nhìn cá chăm chăm, nước miếng đều sắp chảy ra.

Kiều Hân Hân không đói bụng, hơn nữa cô không mang muối trên người, cô nghĩ, cá nướng chín xong chắc sẽ không có mùi vị gì đâu nhỉ? Nhưng sao lại thơm thế này? Cô chưa từng tham gia sinh hoạt dã ngoại, đây là lần đầu tiên.

Sau khi cá được nướng chín, King Kong vui vẻ hơn so với bất kỳ kẻ nào, nó quơ quơ cành cây như đang khoe khoang, sau đó đưa tới trước mặt Kiêu Hân Hân.

Ánh mắt A Tát vẫn đuổi theo cá nướng, cậu nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Phần của tôi đâu?”

King Kong dùng lỗ mũi “Hừ” một tiếng, nó véo chút thịt trên lưng cá, ném lên người A Tát. Cậu vội vàng tiếp lấy, miếng cá to bằng lòng bàn tay, mang theo mùi thơm nức mũi.

Cậu bất chấp tất cả, trực tiếp nuốt vào bụng một miếng lớn, thịt là thức ăn quý báu cỡ nào! Bình thường thổ dân sinh sống trên đảo Đầu Lâu đều biết xuống biển bắt cá, nhưng những con cá đó hình như không ngon bằng con cá của ngày hôm nay.

Có lẽ là bởi vì cậu quá đói..

Nhưng King Kong thực sự quá bất công, cho Kiêu Hân Hân một miếng lớn như vậy, lại chỉ cho A Tát một khoanh.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp sắp chết vì cười.

Kiều Hân Hân xé xuống một miếng thịt cá nhỏ, đưa cho A Tát toàn bộ phần còn dư. Hiện tại cậu đang trong thời kỳ trưởng thành, nên ăn nhiều một chút!

A Tát lập tức nhận lấy, cậu hơi do dự hỏi: “Chị Tiểu Kiều, chị... Chị không ăn à?”

Kiều Hân Hân chỉ xé chút ít thịt, sẽ đủ cho cô sao?

Kiều Hân Hân khẽ cười nói: “Chị không thấy đói bụng.”

“Vậy em ăn hết nhé?”

“Được.”

“Grào --!” King Kong phản đối ngay tức thì, nó muốn tự tay đoạt thịt, A Tát trực tiếp đưa lưng về phía nó, miệng to ăn “Nhoằm nhoằm”.

King Kong không chịu bỏ qua, cầm quần áo của cậu kéo một đường dài tới trước mặt mình, quai hàm của A Tát phồng lên, cậu muốn ăn thêm mấy miếng trước khi thịt cá bị cướp!

Kiều Hân Hân nhìn bọn họ ầu ẩu, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, cô nhăm nháp thịt cá, phát hiện ra nó dễ ăn hơn so với trong tưởng tượng của cô. Mùi vị đương nhiên là nhạt, nhưng cực kỳ ngon miệng!

King Kong đoạt thịt lại từ trong miệng A Tát, nó cố chấp đưa thức ăn ngon cho Kiêu Hân Hân như cũ, hy vọng cô có thể ăn nhiều thêm một chút.

Kiều Hân Hân híp mắt cười nói: “King Kong của chúng ta lợi hại nhất, nếu chị muốn ăn, bất cứ lúc nào em cũng có thể bắt thêm một con cá lớn khác, đúng không?”

A...?

King Kong hơi hơi nghiêng đầu.

“Đúng không nào?” Kiêu Hân Hân cũng hơi hơi nghiêng đầu, giọng điệu rõ ràng đang đùa giỡn nó.

Mấy giây sau, King Kong vui vẻ kêu một tiếng, nó trực tiếp ném thịt cá ở trước mặt A Tát.

A Tát còn lâu mới để ý tới hành động thô lỗ của nó!

Cậu ôm lấy thịt cá, cắn từng miếng một, con cá lớn như vậy, cậu ước chừng ăn hết hơn phân nửa! Vốn đã ăn rất nhiều trái cây rừng... Lúc này, cũng sắp mau no tới mức muốn nôn ra... A Tát cuối cùng cũng ngừng lại, cậu nuốt nuốt cái bụng, nấc lên một tiếng, ôm trứng khủng long đi về phía hang động.

Mặt trời treo thật cao ở trên không trung, hiện tại hẳn đang là buổi trưa. Kiêu Hân Hân cũng có chút mệt nhọc, cô theo chân A Tát vào hang động.

King Kong trực tiếp dùng tay đập đồng lửa.

Thân thể của A Tát co rúc ở trong đồng rom rạ mà ngủ, trứng khủng long nằm ở trước người cậu, Kiều Hân Hân nằm ngủ ở một bên khác.

Trứng khủng long ở giữa bọn họ, Kiều Hân Hân cũng không ngủ, mà dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng.

Có chút hồi hộp.

Không biết quả trứng này sẽ ấp ra loại khủng long gì nhỉ?

King Kong ngồi ngoài cửa hang vẫn quay đầu nhìn Kiều Hân Hân, nó có thể thấy sự yêu thích của cô với quả trứng này. Ánh mắt của nó rất tinh khiết.

Vì bất cá mà nó đã lãng phí thời gian của một buổi sáng, rất mệt mỏi.

King Kong ngáp một cái, dựa vào vách đá để ngủ.

Trong động, Kiều Hân Hân cùng A Tát và quả trứng kia đều chìm vào giấc ngủ.

Ngoài động, King Kong trông giữ bọn họ.

Cho dù đang ngủ, cũng vẫn luôn trông giữ bọn họ.

Cho dù nó đang ở trong mơ, cũng muốn trông giữ bọn họ.

Nó sẽ luôn luôn trông giữ bọn họ.

Luôn luôn là như vậy...

[A a a a chủ kênh đừng ngủ! Chị ngủ một cái, màn ảnh sẽ biến đổi!]

[QAQ Thật vất vả chờ tới lúc này, để cho bọn em xem nhiều hơn vài lần đi mà!]

[Có loại thuốc gì khiến người ta vĩnh viễn không mệt mỏi không, sau này làm phát sóng trực tiếp từ vọng liên nhét hai viên cho Hân Hân...]

[Thực sự là dù chỉ là một giây đồng hồ cũng không muốn chia lìa cùng chị nha chị Kiều Kiều!!]

[Hu hu hu hu...]

Màn ảnh quả nhiên bị cắt.

Tên quân gia đáng giận!

Trong rừng rậm nguyên thủy của một bên tường thành khác, chuyện cá lớn nuốt cá bé dĩ nhiên vẫn sẽ xảy ra như cũ, thổ dân cũng đều bận bịu chuyện của chính mình, mọi thứ ở trên đảo Đầu Lâu đều giống hệt như lúc trước.

Mà ở một nơi khác, những người được phái tới bởi những thế lực từ khắp mọi nơi cũng đã xuất hiện ở trên biển, bọn họ mang theo một lượng lớn vũ khí, trang bị cùng bản đồ.

Đám người Carl cũng tham gia vào hành trình lần này, còn có đoàn người của thuyền trưởng Englehorn đã từng cùng phiêu lưu với bọn họ.

Lần trở lại này của bọn họ, rất nhiều người là vì tiền, mà Jack... Jack vẫn chưa chết tâm, anh vẫn luôn cảm thấy Ann nhất định còn sống, đang ở nơi nào đó trên hòn đảo.

Lần này, họ mang theo nhiều người như vậy, tuyệt đối có thể tìm được Ann.

Anh muốn mang Ann về nhà!

Anh đã nói đầu ra đó cùng mọi người, có thể bắt giết động vật nguyên thủy, nhưng nếu thấy Ann, nhất định phải cứu cô!

*

“Chị Tiểu Kiều, chị Tiểu Kiều...”

Kiều Hân Hân đang ngủ mơ mơ màng màng, liền cảm thấy có người vẫn luôn gọi mình. A Tát đẩy đẩy thân thể của cô, trong giọng nói mang theo một tia nức nở.

“Nó ăn sạch trứng rồi... King Kong... Nhất định là nó đã ăn sạch trứng rồi!”

“... Cái gì?”

Kiều Hân Hân bị đánh thức, cô vừa xoa mắt vừa ngồi dậy, cũng không nghe được quá rõ ràng lời mà A Tát vừa nói.

“Cái gì trứng?”

“Là trứng khủng long!” A Tát có chút không khống chế được: “Khi em tỉnh lại liền không thấy trứng khủng long đâu! Cũng không thấy King Kong đâu! Nhất định nó đã thừa dịp chúng ta ngủ, len lén ăn sạch trứng khủng long! Nó chính là hung thủ!”

Lúc này Kiều Hân Hân đã hoàn toàn tỉnh táo, cô thấy một khoảng trống trơn trên đồng rom rạ, mà King Kong cũng không biết đã đi nơi nào.

“Trước tiên cũng đừng quá gấp gáp, chúng ta ra ngoài nhìn một phen.”

Kiều Hân Hân chạy ra ngoài hang động, phát hiện trên vách núi cũng không có bóng dáng của King Kong.

A Tát khóc “Oa” một tiếng, cậu đã lẫn lộn ở trong rừng nhiều ngày, vẫn luôn cùng quả trứng khủng long ấy sống nương tựa vào nhau!

Huống hồ quả trứng ấy còn có một cái tên mới -- Là A Minh!

Không thấy A Minh của cậu đâu!

A Minh của cậu bị ăn mất rồi!

A Tát khóc rất lớn tiếng, đầu sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi, cho dù cậu có thể kiên cường khi một thân một mình, dưới tình huống có thể dựa vào người khác vẫn sẽ lộ ra bản tính trẻ con.

Kiều Hân Hân không biết hiện tại phải làm gì, bình thường cô sợ nhất là trẻ con khóc lóc, bởi vì cô thực sự không biết dỗ dành.

Trứng khủng long mất thật rồi à?

Thế thì King Kong đã đi đâu?

Lẽ nào King Kong thực sự ăn sạch trứng khủng long sao?

Kiều Hân Hân nghĩ tới rất nhiều khả năng, tuy nhiên, chuyện xảy ra vào lúc cô đang ngủ, hơn nữa King Kong vẫn luôn thèm rỏ dãi trứng khủng long, nhưng Kiều Hân Hân vẫn không muốn tin rằng nó thừa dịp mọi người ngủ rồi trộm đi quả trứng.

[== King Kong sẽ không thực sự ăn sạch trứng chứ!?]

[Tôi nghĩ nó nhất định đã làm vậy, dù sao lúc tên kia thấy trứng khủng long, nước miếng cũng sắp chảy thành sông rồi...]

[Không phải chứ?]

[͡° ͜ʖ ͡°] Súc sinh quả nhiên đúng là súc sinh, tôi còn đang rất chờ đợi Tiểu A Minh được sinh ra đây.]

[← Nói cái gì vậy, sao lại ăn nói khó nghe thế?]

[Chẳng lẽ tôi nói sai à? Nó không phải là súc sinh chắc? Thừa dịp chủ kênh cùng A Tát ngủ, liền len lén ăn hết trứng, thật đáng ghét!]

[Cậu cút đi! Tôi dám cá, King Kong tuyệt đối không ăn quả trứng đó!]

[Đúng vậy, hiện tại chuyện còn chưa được làm rõ đâu, mở miệng trào phúng cái gì không biết.]

[Mấy người các cậu đều là đồ ngu, một ngày nào đó, lúc con tinh tinh lớn này nổi điên, ăn sống luôn chủ kênh, mấy người sẽ không tiếp tục bảo vệ nó nữa đâu.]

[King Kong không ăn trứng! Nó chắc chắn không ăn! Bởi vì nó rất nghe lời chủ kênh! Nó tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến chủ kênh tức giận!]

[Tiểu A Minh biến mất, King Kong là kẻ tình nghi số 1, rất có thể là sau khi phạm án liền chạy trốn nha.]

[Ai, đau lòng cho Hân của tôi, mau rời khỏi con tinh tinh lớn đó đi!]

[Thật đáng sợ QAQ]

[Tôi nhắc lại một lần cuối cùng! King Kong tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến chủ kênh tức giận!!! Chứ đừng nói tới việc nó muốn ăn chủ kênh!!! Cái đám ngu dân các người, rốt cuộc có để tâm mà xem không vậy?! King Kong đối với chủ kênh tốt như thế tốt như thế tốt như thế cơ mà!!!!]

Phòng phát sóng trực tiếp đã cãi nhau túi bụi, phần lớn phái nam đều ôm lòng thù địch với King Kong, mà phái nữ ở đây đều thề sống thề chết bảo vệ nó. Các cô tuyệt đối không tin chuyện King Kong ăn sạch A Minh, tuyệt đối không!

Editor: (Phòng khi có người chưa hiểu) Trong đoạn fan nói chuyện, có người bình luận 'Trứng trứng trứng', người khác nói 'Cẩn thận bị cấm nói chuyện, là vì trứng còn có nghĩa khác là phần, chặc... của đàn ông :) ...

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 30: Đảo Đầu Lâu (12)

Tinh Tinh đen to lớn đã trở về từ bên ngoài, A Tát trực tiếp vọt tới trước mặt nó, lớn tiếng lên án: “Mày là cái đồ ăn vụng ăn trộm! Mày ăn sạch A Minh rồi!! Nhỏ ra, mau nhỏ ra!!”

King Kong sùng sốt, nó không hiểu đứa bé trai này đang nói gì.

A Tát không chịu bỏ qua, cậu liều mạng giẫm chân thật mạnh, cả người lộ ra trạng thái bùng nổ.

Mới đầu về mặt King Kong còn có thể ôn hòa, sau đó liền giận, nó dùng sức nện lên mặt đất một cái, muốn dọa cậu chạy.

Nhưng trong đầu của đứa bé trai kia chỉ tràn ngập hình ảnh trứng khủng long, cậu nào còn sợ hãi con tinh tinh lớn này nữa? Cậu vẫn không ngừng âm thầm lú lú như trước, King Kong phun ra khí trắng từ lỗ mũi, có thể thấy nó cũng bị làm phiền.

Nhưng nó không làm ra bất cứ hành động gây tổn thương nào cho A Tát.

Kiều Hân Hân đi qua, cô kéo A Tát lại về bên cạnh mình, nhẹ giọng trấn an nói: “Đừng gấp gáp, để chị hỏi rõ rồi tính sau.”

“Nhất định chính là do nó ăn!” Trong giọng nói của bé trai mang theo một tia ghen ghét, cậu vốn định chờ sinh mệnh nhỏ ấp ra từ trong trứng khủng long, lại quay trở về nơi của người trong tộc.

Có trời mới biết cậu muốn nghênh đón A Minh chào đời cỡ nào!

“Ngày mai... Ngày mai, em phải trở về...” Cậu dùng cánh tay chà chà mắt, xoay người muốn chạy vào trong động, Kiều Hân Hân lại kéo cậu về.

King Kong rất thông minh, nó rất nhanh hiểu ra vì sao A Tát lại cáu giận với mình, tức tới mức rống lên một tiếng với A Tát.

Kiều Hân Hân nhìn nó, nói từng chữ một: “Chị biết, em nhất định không ăn sống quả trứng kia.”

King Kong chắc chắn không ăn vụng quả trứng đó, King Kong sẽ không làm loại chuyện này.

Lời của Kiều Hân Hân an ủi tâm tình vốn nóng nảy của nó, khiến nó dần dần bình tĩnh lại.

Nó sẽ không nói chuyện, không thể giải thích cái gì, nhưng nó có thể đoán được ý tứ mà loài người muốn biểu đạt thông qua giọng nói của họ.

King Kong biết Kiều Hân Hân tin tưởng mình, vậy là đủ rồi.

Nó ngồi trên mặt đất, mở ra bàn tay mà nó để ở trước mặt Kiều Hân Hân, một quả trứng khủng long hoàn hảo, không chút tổn hại đang nằm ở nơi đó.

A Tát sùng sốt tròn năm giây, mới lập tức nhào tới, ôm trứng khủng long vào ngực.

“A Minh!!!”

[Ha ha ha ha đã biết là King Kong không ăn trứng khủng long mà!]

[Cái kẻ ngu xuẩn vừa mắng người tới mức vui sướng đầu rồi? Sao không ra mặt nữa?]

[King Kong đối xử với Hân Hân thật tốt... Cực kỳ hâm mộ!]

[Quả nhiên vẫn rất muốn nuôi... Ai có thể cho tôi một con, tôi sẽ gả cho người đó (xấu hổ)]

[← Tôi có thể không giả bộ là một em gái được không, ọe --]

Trên mặt Kiều Hân Hân nở một nụ cười, rất nhanh, nụ cười liền cứng ngắc ở bên miệng.

Cô nhìn thấy... Trên bàn tay King Kong có một ít vết thương, tựa như bị cái gì đó cắn. Cô tới gần nó hơn một chút, cẩn thận kiểm tra một lần, đây đều là những vết thương mới.

Nó đánh nhau với những sinh vật khác à?

Nhìn vết cắn này, thể tích không quá lớn, là... Khủng long cỡ nhỏ sao?

Kiều Hân Hân nắm lấy ngón tay của King Kong, cô hỏi: “Có phải có kẻ trộm mất trứng khủng long, nên em mới đi cướp về không?”

King Kong ngẩng đầu nhìn trời.

Kiều Hân Hân khen ngợi: “Cảm ơn em, nếu không có em thì A Minh đã mất rồi!”

Ánh mắt của tình tình không lồ chuyển loạn khắp nơi, nhìn qua có chút thẹn thùng.

Ngay lúc này, A Tát đột nhiên hét lớn: “Động, nó động này!”

A Tát phát hiện trứng khủng long ở trong ngực mình đang nhẹ nhàng lay động, cậu lập tức quỳ xuống, bỏ trứng lên mặt đất.

Lực chú ý của Kiều Hân Hân cùng King Kong cũng bị hấp dẫn, ba người vây quanh quả trứng, thấy nó khe khẽ lắc lư. Ánh mắt của Kiều Hân Hân bỗng chốc sáng ngời, cô kinh hi nói: “Lẽ nào -- Nó sắp sinh ra à?!”

“A! A a a!” A Tát kích động tới mức khó nói nên lời, cậu nằm sấp cũng không được, ngồi cũng không xong, cả người quả thực muốn điên rồi.

King Kong tròn to mắt, nó đưa đầu tới, nhìn chăm chăm vào quả trứng này không nháy mắt.

Mặt ngoài của trứng khủng long xuất hiện một vết nứt, chỉ nghe thấy một tiếng 'răng rắc', một cái đầu be bé thò ra từ bên trong.

Đó là một con khủng long rất, rất nhỏ.

Người đầu tiên mà nó thấy là Kiều Hân Hân.

Tiểu gia hóa hơi hơi nghiêng đầu một chút, tò mò nhìn cô.

“Ha ha ha ha ha... A Minh, A Minh!! A Minh phá vô rồi!!!”

A Tát đã coi giữ nó thật nhiều ngày, cuối cùng cũng đợi được tới khi nó sinh ra! Vô trứng chia làm hai nửa, A Minh nhảy ra ngoài từ bên trong, thân thể run lấy bầy.

“Ô ô...?”

Tiếng kêu của chú khủng long nhỏ tựa như trẻ con đang bú sữa, nó nhìn nhìn A Tát, lại nhìn nhìn Kiều Hân Hân một chút.

King Kong có chút không vừa lòng, nó dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc chú khủng long, thứ đồ nhỏ như vậy... Không lớn hơn móng tay của nó là bao.

Khủng long nhỏ quay đầu lại, liền nhìn thấy sinh vật lớn nhất mà nó có khả năng thấy được... Nhưng nó không sợ hãi chút nào, tiểu gia hóa vừa sinh ra, chuyện gì cũng không hiểu, liền trực tiếp nhào tới, dùng đầu cọ cọ ngón tay của King Kong.

Nhìn qua rất vui vẻ.

Trái tim của King Kong bị nó sưởi ấm, vết thương trên tay vẫn còn mơ hồ đau, nhưng nhìn vật nhỏ vui vẻ như vậy, liền cảm thấy vết thương lúc trước đều đáng giá.

“A Minh, A Minh à?” A Tát bế nó trở về, cậu thân mật cọ xát, khủng long nhỏ đang làm nũng ở trong ngực cậu.

A Tát mở to mắt, tò mò hỏi: “Chị Tiểu Kiều, đây là loài khủng long gì thế?”

“Ách...”

Vấn đề này thật sự làm khó Kiều Hân Hân.

Tuy rằng cô đã từng xem qua phim hoạt hình về khủng long, nhưng khi đó còn bé, khoảng cách thời gian đã quá xa, hơn nữa, hiện tại A Minh nhỏ như vậy, cô thật sự không phân biệt được.

Suy nghĩ một chút, cô phóng lớn phòng phát sóng trực tiếp, xem xem khán giả nói gì.

[A a a a chủ kênh nhìn chúng ta!! Hưng phấn quá ($\geq \nabla \leq$)! !]

[Chào chủ kênh! Em là fan mới gia nhập đây!!]

[QAQ Hân Hân, chỉ có **** ***, bọn người Jack *** ** *

[***** ** * ** *

[...]

[Đừng tiết lộ kịch bản, vô dụng thôi, không gửi ra được đâu =.]

Kiều Hân Hân thấy mọi người đều nhiệt tình chào đón, cô cười cười, trực tiếp hỏi: “Có ai biết đây là loài khủng long gì không?”

[Con mẹ nó, tôi sắp cảm động phát khóc rồi, sau khi vào phòng phát sóng trực tiếp được một tiếng, đây là lần đầu tiên nói chuyện cùng chủ kênh...]

[Hân là khủng long bạo chúa.]

[Khủng long bạo chúa.]

[Khủng khủng khủng long bạo chúa.]

[Nhất định là khủng long bạo chúa, nhìn đầu nó thì biết.]

[Vị vua uy vũ thô bạo của kỷ Phấn Trắng ~ Khủng long bạo chúa.]

[Chủ kênh đáng yêu quá =3=]

“Chị Tiểu Kiều, chị đang nói chuyện với người nào ở đây vậy?” A Tắt nhìn xung quanh, trừ bọn họ ra, trên vách núi không còn ai khác.

Kiều Hân Hân lấy tay vuốt ve cái đầu nhỏ của A Minh, đứng là nhìn không ra nha, một con thú nhỏ nhỏ như vậy lại là khủng long bạo chúa.

Nếu một ngày nào đó nó trưởng thành, nhất định sẽ rất, rất lợi hại.

“A Tắt, nó là khủng long bạo chúa.”

“Khủng long bạo chúa?”

“Chính là loài khủng long lợi hại nhất.”

Kiều Hân Hân không biết trong rừng rậm nguyên thủy này còn tồn tại những loài khủng long của thời kỳ khác hay không, nghe nói có một loại khủng long còn lớn hơn khủng long bạo chúa, nhưng về ngoài lại không đẹp trai bằng.

Sau khi trưởng thành, khủng long bạo chúa là loài khủng long mà Kiều Hân Hân thích nhất, không gì sánh kịp.

Trước đây, khi xem 'Công viên kỷ Jura', liên tục kỳ yêu thích, không nghĩ rằng hiện tại còn có thể tự mình tiếp xúc.

Sao đột nhiên lại cảm thấy lần phát sóng trực tiếp này có lời thể nhỉ!

Kiều Hân Hân làm dấu tay 'Ok' với màn ảnh, bổ sung một nụ cười xán lạn với má lúm đồng tiền. Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, sau khi tiến vào thế giới phim ảnh, cô càng ngày càng cười nhiều hơn.

Khán giả đều nhìn thấy sự biến hóa của cô, cô cười một cái, không khí trong phòng phát sóng trực tiếp càng thêm nóng bỏng.

King Kong đang dùng đầu ngón tay đùa giỡn Tiểu A Minh, Tiểu A Minh dường như rất thích bộ dáng của nó, một mực dùng đầu chống đỡ.

A Tắt ngồi dưới đất, trong tay núp chặt một cọng rom, biểu cảm trên mặt không quá tự nhiên.

Cậu áp ứng nói: “Đúng rồi, thực xin lỗi... Tao, tao cứ nhiên nghi ngờ mày ăn mất A Minh... Tao... Tao thật là tệ quá...”

Tại sao ở dưới tình huống không tận mắt nhìn thấy, còn dựa vào suy nghĩ chủ quan để hoài nghi đồng đội của mình? A Tắt hiện tại rất tự trách, cậu đều không dám nhìn King Kong.

Nhưng King Kong đã sớm quên sự không thoải mái vừa rồi.

Nó đang vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu A Minh, Kiều Hân Hân đi qua, vỗ vỗ bờ vai A Tắt: “Đừng lo, nó chưa bao giờ mang thù.”

Lòng của King Kong rất rộng, rất dày, nó dễ dàng nổi giận, nhưng cũng dễ dàng cao hứng trở lại.

Quan trọng nhất là, nó chưa từng mang thù.

A Tát nhỏ giọng lầm bầm: “Em biết... Chỉ là, đàn ông con trai phải chủ động gánh vác trách nhiệm.”

Nói xong cậu đứng lên, giang hai tay đứng ở trước mặt King Kong, lớn tiếng nói: “Nếu không thì mày đánh tao một quyền là được! Vừa rồi là tao vu oan cho mày!”

Thứ cậu đang đối mặt là một con quái vật vô cùng to lớn.

Nhưng từ lúc nào, cậu lại chẳng hề e ngại con quái vật này, mà coi nó như đồng bạn mình như vậy?

Mà thứ kiêng kỵ nhất giữa đồng bạn chính là nghi ngờ vô căn cứ.

Kiều Hân Hân cảm thấy vui mừng, bởi vì A Tát dũng cảm hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

King Kong dùng ngón tay ngoáy ngoáy mũi, nó khinh thường nhìn A Tát, khi vẻ mặt của bé trai trở nên càng ngày càng ngượng ngùng, nó “Khục khục khục” nở nụ cười.

Trên vách đá cao, ánh mặt trời rơi xuống, gió nhẹ nhàng thổi qua. A Tát chơi trò đuổi bắt cùng Tiểu A Minh, King Kong ngồi ở một bên vỗ tay cười.

Kiều Hân Hân yên lặng nhìn một màn này, trong lòng mang sự khoan khoái dễ chịu trước nay chưa từng có.

Thật tốt.

Tạch.

Cô nghe được âm thanh nào đó, xung quanh lập tức biến thành một màu đen kịt, không thấy được cái gì, chỉ có nơi cô đứng là có ánh sáng.

... Sao lại thế này?

[Ồ, chủ kênh không đi ngủ, vì sao ông kính lại chạy đến chỗ khác???]

[Quản gia đang điều chỉnh trực thời gian đó.]

[Nghĩa là sao?]

[Khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong phải có khái niệm thời gian, vậy nên phải thường xuyên làm ra sự điều chỉnh thích hợp, như vậy tình tiết mới có ý nghĩa.]

[Chủ kênh Tiểu Kiều, xin chào, hiện tại sẽ làm ra một lần điều chỉnh thời gian nữa vì ngài, tôi đặc biệt ở đây để thông báo.]

Là giọng nói loli quen thuộc.

“... W à?”

[Đúng là tôi.]

“Cái gì gọi là điều chỉnh thời gian?”

[Chút nữa, khi ngài ra ngoài, sẽ trực tiếp nhảy tới lộ tuyến kịch bản của nửa tháng sau.]

“A, thì ra không chỉ có ngủ mới có thể đẩy nhanh hơn tiến độ.”

[Chúc ngài may mắn.]

“Hả?”

Kiều Hân Hân vẫn còn có vấn đề mà cô chưa kịp hỏi, cảnh tượng xung quanh lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất, không phải căn phòng nhỏ tối như mực, cũng không phải vách núi ở trước hang động, mà là...

Dưới chân, suối nước chảy róc rách, thế mà cô lại đang đứng ở bên hồ.

“Bắt được cá rồi! Bắt được cá rồi!”

A Tát vui vẻ hô to, Kiều Hân Hân đưa mắt nhìn, King Kong đang cầm cành cây đứng ở giữa sông, ở trên đang xuyên một con quái thú hình cá vô cùng to lớn.

“...”

“Ồ ô --”

Phía sau truyền tới một tiếng kêu đáng yêu, Kiều Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mình bị thứ gì đó đẩy lên, sau đó trượt từ cổ của đại gia hỏa này tới lưng của nó.

Tiểu A Minh???

Kiều Hân Hân phát hiện mình đang cưỡi trên lưng khủng long, nửa tháng không thấy, dáng dấp của nó lại lớn bằng một con ngựa!

King Kong đã bò lên bờ, A Tát trực tiếp nhóm lửa, cậu vẫn nhảy lên nhảy xuống như cũ, so với khi lại càng giống khi hơn.

Chính là hôm nay cậu khiến cho người khác có cảm giác là lạ.

Cậu ngồi ở bên đống lửa, đôi mắt đỏ au.

“Làm sao vậy?” Kiều Hân Hân hỏi.

A Tát lắc đầu nói: “Không có chuyện gì ạ, bị khói hun vào mắt nên chảy nước mắt thôi.”

Nơi này cách vách núi rất xa, Kiều Hân Hân gần như không nhìn thấy chỗ ở của bọn họ. Cô không thực hiện tình tiết của bộ phim trong nửa tháng này, mà trực tiếp nhảy cóc, điều duy nhất cô có thể khẳng định là quan hệ giữa cô và King Kong cùng A Tát và Tiểu A Minh cực kỳ tốt.

Cô chợt nhận ra chỗ này khá quen thuộc.

Kiều Hân Hân chậm rãi xoay người, liền thấy cách cô rất gần, có một bức tường thành vô cùng to lớn.

Đây là... Nơi cô từng bị cùm tế phải không?

Chẳng lẽ, A Tát định về nhà?

Mà ở một bên khác.

Mấy chiếc thuyền lớn vật lộn cùng sóng biển một đêm, cuối cùng cũng an toàn cập bờ. Một đám bộ đội đặc chủng nhảy xuống từ trên thuyền, mỗi người đều vũ trang đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31: Đảo Đầu Lâu (13)

A Tát thích ăn cá nướng, nhưng lúc này cậu lại cảm thấy thịt cá mà mình đang nhai trong miệng tựa như sáp nến, khó có thể nuốt trôi.

Tiểu A Minh lớn lên rất nhanh, nó hoàn toàn không có vấn đề gì khi chờ Kiều Hân Hân chạy khắp nơi.

Kỹ năng bắt cá của King Kong càng ngày càng thuần thục, bởi vì khủng long nhỏ ăn rất nhiều, một ngày phải ăn hai bữa.

A Tát đã ra ngoài rất lâu, đây là thời điểm cậu phải trở về nhà.

Trải qua bàn bạc, bọn họ liền quyết định đi tới phía bên kia dòng suối, bởi vì nơi này chỉ cách nhà của A Tát một bức tường.

Bé trai đề nén bị thương ở trong lòng, cậu vui đầu ăn cá, ăn tới mức đầm đìa mồ hôi.

Kiều Hân Hân ngồi ở phía đối diện cậu, cô biết sau khi ăn xong bữa cơm này, King Kong sẽ phải đặt cậu lên bức tường thành cao lớn kia. Cô không biết phải nói gì, khi chia tay, dường như chẳng có lời nào là thích hợp.

“Chị Tiểu Kiều, chị... Không đi cùng em sao?”

Cánh rừng này tràn ngập những sinh vật nguyên thủy, thân là loài người, nếu luôn muốn ở chung một chỗ với chúng, như vậy sẽ tốt ư?

Kiều Hân Hân lắc đầu, kỳ thực, A Tát có thể về nhà là chuyện tốt, dù sao phía bên kia bức tường mới là nơi khiến cho cậu có thể trưởng thành một cách an toàn. Mà Kiều Hân Hân lại không giống như vậy, cô không biết lần phát sóng trực tiếp này sẽ kết thúc ở đoạn nào, trên tay không có bất kỳ kịch bản nào, đối với tình tiết sắp phát sinh ở phía sau, cô hoàn toàn không biết gì cả. Cô cảm thấy, dường như cô có thể gameover bất cứ lúc nào, bất cứ nơi

đầu.

“A...”

A Tát gắng sức chịu đựng cảm giác muốn khóc, cậu ăn sạch thịt cá trong tay, đứng dậy nhìn về phía bên kia tường thành.

Ở nơi đó, có người cùng tộc của cậu.

Còn có cha và mẹ.

Bọn họ là dân bản xứ sinh sống ở trên đảo Đầu Lâu, làm hàng xóm cùng lũ quái thú này cả ngày lẫn đêm. Từ nhỏ mẹ liền nói cho cậu biết, ngàn lần vạn lần đừng ngã xuống từ trên tường thành, bằng không nhất định sẽ mất mạng.

Tổ tiên lưu lại quy củ, để bảo vệ sự bình yên cho bộ tộc, mỗi tháng đều phải hiến tế một người sống, nhà nào cũng không may mắn tránh khỏi. Trong lòng A Tát khó chịu là vì... Cậu không nỡ bỏ lại Tiểu A Minh, King Kong cùng Kiều Hân Hân.

Trong tộc có nhiều quy củ, ở nơi rừng rậm nguyên thủy này, cuối cùng cậu cũng hiểu cái gì gọi là tự do tự tại. Nếu có thể, cậu thật sự muốn tiếp tục ở lại đây!

Nhưng cậu không thể tùy hứng...

Trên vai cậu cũng có sứ mệnh của chính mình.

King Kong thả A Tát lên vai mình, trước khi đi cậu dùng sức ôm chặt Tiểu A Minh, cọ nước mũi lên cổ nó.

Kiều Hân Hân lấy sôcôla ra, đặt vào tay A Tát. Trước lần phát sóng trực tiếp này, cô đã chuẩn bị mấy thanh sôcôla, tuy rằng độ đói khát bị chinh phục kỳ thấp, nhưng nhờ có lúc cần thì sao?

Chẳng qua hiện tại có King Kong ở đây, cô cũng không cần dùng, để lại cho chính mình một thanh, đưa toàn bộ cho A Tát.

A Tát nắm chặt thanh sôcôla trong tay, cậu nói khẽ: “Cảm ơn chị...”

“Ừ, em về đi thôi.”

King Kong phải đưa A Tát lên tường thành, đầu tiên, nó cần xuyên qua rừng rậm đầy gai kia. Kiều Hân Hân cười trên lưng khủng long nhỏ, cô để A Minh theo sau King Kong.

Dọc đường, hầu như không gặp bất cứ con khủng long nào, bởi vì trong thế giới động vật, bản năng của bọn chúng là tránh né kẻ mạnh, mọi người đều rất an toàn ở nơi có King Kong.

Bình thường Tiểu A Minh thích kề cận với King Kong nhất, tuy nó là khủng long, nhưng thật giống như đang coi King Kong là cha mình.

Sau khi xuyên qua rừng cây, liền tới chân tường thành, tường thành cao gấp đôi King Kong, trước kia sẽ có thổ dân đi tuần tra, nhưng hôm nay nửa bóng người cũng không thấy.

King Kong nắm lấy dây leo trên tường, những dây leo này là vật còn sót lại từ một cây cổ thụ ngàn năm, đặc biệt bền chắc.

Nó bò lên dây leo, nó biết, nhà của A Tát ở ngay trên kia.

A Tát ghé vào bả vai nó, nước mắt chảy lên bộ lông của King Kong. Cậu nắm chặt sôcôla mà Kiều Hân Hân cho, nhỏ giọng nghẹn ngào.

King Kong trèo rất cẩn thận, dừng nhìn khổ người to lớn mà coi thường sự linh hoạt của nó, không bao lâu sau liền bò được hai phần ba quãng đường. Trên đầu tường thành có những cọc nhọn, chính là để phòng ngừa loại quái vật như tinh tinh khổng lồ leo lên.

Nó chỉ có thể ngừng ở chỗ này.

Nhưng cũng gắng sức giờ tay, muốn A Tát đi càng thêm thoải mái.

A Tát nức nở nói: “Chiều cố chị Tiểu Kiều thật tốt... Còn cả Tiểu A Minh nữa.”

King Kong đều hiểu.

Nó dùng ngón chân bám chặt vách tường, cũng càng thêm dùng sức nâng tay lên trên, động tác nhỏ này là sự quan tâm của nó dành cho A Tát.

Sau này sẽ còn có cơ hội gặp mặt sao?

Rừng rậm lớn như vậy, có lẽ cả đời đều không gặp lại. Nhất định cha mẹ rất lo lắng cho cậu, sau lần trở về này sẽ cử hành nghi thức cho cậu, thân là tù trưởng tương lai, cậu phải chăm chỉ học tập các loại kỹ năng, như vậy mới có thể bảo vệ người trong tộc của mình.

A Tát biết trách nhiệm mà mình phải gánh vác rất nặng nề, không cho phép cậu đùa giỡn làm càn nữa.

Mà cậu sẽ vĩnh viễn ghi tạc đoạn hồi ức này ở trong lòng.

Cuối cùng, bé trai bò lên trên tường thành.

Cậu đứng trong khe hở của hai cọc nhọn, nhìn tinh tinh khổng lồ đang tụt xuống từ dây leo, chạy nhanh vào rừng ở phía xa xa.

Tại nơi xanh biếc sum suê kia, còn có thể loáng thoáng thấy được bóng dáng của Tiểu A Minh, A Tát dùng sức phát tay về phía bọn họ.

“Ngao --”

Khủng long nhỏ kêu một tiếng, âm thanh của nó truyền đi thật xa, thật xa.

*

King Kong vừa trở về.

Tâm tình của nó cũng có chút sa sút, A Tát đi rồi, trong lòng mọi người đều không dễ chịu.

“Đi thôi.” Kiều Hân Hân nói.

Tiểu A Minh biết đường về, nó chờ theo Kiều Hân Hân, đi ở phía trước, King Kong theo sau hai người bọn họ. Nó hái được rất nhiều quả dại ở ven đường, nhưng rồi lại nhớ ra A Tát đã đi mất, một mình Kiều Hân Hân không ăn hết nhiều như vậy.

Nó thuận tay vứt bỏ vài quả, nhìn quả dại màu xanh lẫn lông lóc xuống đất, đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng.

“Păng!”

Một tiếng súng nổ bỗng nhiên truyền đến từ phía sau.

[Σ (° Δ ° |||) Bọn họ vào được rồi à! ?]

[Cũng quá nhanh rồi đấy... A a a a chạy mau!!! Chủ kênh mau mang theo King Kong chạy đi!!!]

[Trở lại trên vách núi -- Nơi đó cao lớn, dễ phòng thủ!!]

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ căng thẳng quá á á...]

[Chủ kênh tuyệt đối đừng bị thương, King Kong cùng Tiểu A Minh cũng vậy!!]

Rừng rậm vốn yên tĩnh bị tiếng một súng nổ đánh thức, Kiều Hân Hân bỗng dừng quay đầu lại, liền nhìn thấy một đám người mặc đồ rằn ri đang đi về phía này.

Mục đích của bọn họ lần này đúng là King Kong, cùng những con khủng long ở trên đảo.

Nhưng vị trí của nơi này cách tường thành vô cùng gần, ngoài King Kong ra, bọn họ cũng không thấy được những sinh vật khác.

Mà khi tinh tinh khổng lồ cao hơn bốn mét hiện ra ở trước mặt bọn họ, thật sự khiến cho cả đám sợ ngây người -- Thì ra những thứ mà đạo diễn Carl quay đều là thật! Trên cái đảo này lại có một con quái vật sinh sống!

“Mẹ! Thảo nào bọn họ tiêu tốn nhiều tiền như vậy để mời chúng ta tới!!”

Đây là nhóm lính đánh thuê đã tham gia vô số lần chiến tranh, bọn họ được những kẻ giàu có dùng nhiều tiền mời đến, chính là vì muốn bắt King Kong về.

So với những con khủng long kia, nhà tư bản lại càng có hứng thú với con tinh tinh khổng lồ King Kong.

Lần này, không chỉ có mỗi mình bọn họ đến đây, mà còn có quân đội quốc gia. Đám người Carl cũng ở trên chiếc thuyền đó.

Con thuyền được phép mang theo một lượng lớn thuốc mê, nhưng, thấy con quái vật vĩ đại như vậy, họ chỉ sợ muốn bắt một con cũng sẽ rất trắc trở. Cho dù trong tay bọn họ có súng máy, có lựu đạn, cũng phải bắt sống trở về mới được.

“Mau mau mau! Đừng để con tinh tinh này chạy mất!”

“Sau khi trở về nhất định phải tăng giá với chủ thuê, phải phí bao nhiêu sức lực mới bắt được một con đại gia hỏa như vậy chứ!!!”

“Thuốc mê đâu? Mau chuẩn bị xong thuốc mê đi!”

“Đến đến đến, lấy cái lớn hay nhỏ -- A, hình như có một cô gái đang ngồi trên lưng con khủng long nhỏ kia!”

“Đờ mờ, cậu không nhìn lầm đấy chứ? Đưa ông nhòm đây để tôi xem một chút.”

“Tự mình nhìn đi.”

“... Mẹ, đúng là có một cô gái thật!”

“Đội trưởng, làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, trực tiếp giết chứ còn gì nữa. Trừ tình tình không lộ ra, giết sạch toàn bộ những sinh vật khác!”

[Con mẹ nó! Bọn lính đánh thuê này ăn nói kiểu gì thế?]

[Còn không phải sao, dù gì cũng đã tham gia vô số trận chiến, khát máu như mạng! Trong mắt bọn họ, ngoại trừ tiền cũng chính là tiền, có thể làm mọi chuyện vì tiền!]

[Chủ kênh chạy mau a a a a a a a!!!!]

Mọi người đều nghe thấy cuộc nói chuyện của đám lính đánh thuê, xem ra mục đích của nhóm người này chính là King Kong. Nếu Kiều Hân Hân không cẩn thận đụng phải làn đạn, phỏng chừng sẽ bị bắn thành cái sàng.

Lẽ nào, phát sóng trực tiếp thực sự muốn kết thúc ở chỗ này?

Nhìn số lượng của lính đánh thuê là biết, có thể so với một quân đoàn!

Tiểu A Minh ngửi được mùi nguy hiểm, nó phóng thẳng về phía vách núi xa xa, mà lính đánh thuê mai phục ở hai bên rừng cây lại nhận được chỉ thị -- Nếu đã đến đây, thì thuận tay mang theo con khủng long nhỏ này luôn!

King Kong sẽ được giao cho chủ thuê người, bọn họ có thể tự mình bán con khủng long nhỏ này, sau đó liền phát tài!

Về phần cô gái đang ngồi ở trên lưng nó, trực tiếp giết.

Lời dẫn dò này đơn giản mà thô bạo, có người cảm sùng nhắm thẳng vào Tiểu A Minh, đạn còn chưa bắn, chợt nghe thấy một tiếng gầm rú giận dữ truyền tới từ trên đỉnh đầu.

“ ㄣ' o ' ㄣ Grào --!!!”

King Kong phát hiện ra ý đồ của bọn họ, trực tiếp chụp một cái, biến tên lính đánh thuê này thành một bãi thịt vụn.

“...”

“Mẹ!! Mau bắn nó!!!”

King Kong rất hung ác, Tiểu A Minh lợi dụng khe hở này, chạy thẳng tới khu vực an toàn, Kiều Hân Hân quay đầu nhìn King Kong đang chiến đấu cùng một đám lính đánh thuê, cô nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao ở trên đảo lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy???

Cô vỗ vỗ lưng chú khủng long nhỏ, ý bảo nó thả mình xuống.

Kiều Hân Hân cùng A Minh trốn ở phía sau đại thụ, cô lấy khẩu súng từ trong ba lô, ngắm ngay về phía đám lính đánh thuê kia.

Khoảng cách rất xa, cô... Có thể bắn chuẩn sao?

Thân thể của King Kong rất lớn, Kiều Hân Hân sợ chính mình không cẩn thận một cái liền ngộ thương nó, bàn tay cầm súng của cô run rẩy liên hồi.

[Chủ kênh cố lên! Chủ kênh đừng sợ!]

[Hô hấp chậm rãi, ngắm thật kĩ một người, chị phải tin tưởng vào chính mình (nắm tay)]

[QAQ Chủ kênh nhất định phải cứu King Kong nhé, đám người kia còn mang theo thuốc mê nữa đó...]

[Đau lòng quá...]

Kiều Hân Hân tập trung toàn bộ lực chú ý, cô thấy có một người đàn ông đang cầm súng máy ở trên cây, gã cách King Kong xa nhất, liền là gã đi.

Ngắm, bắn!

Kiều Hân Hân bóp cò, chỉ nghe thấy một tiếng vang rất lớn, gã đàn ông trốn ở trên cây kia trực tiếp ngã xuống.

Súng máy ở trong tay gã nện lên người.

Ở phía xa xa, âm thanh lộn xộn gì cũng có, sau khi Kiêu Hân Hân hạ gục một người xong liền nhanh chóng ẩn nấp, đám người kia không thấy bóng dáng của cô.

Nhưng bọn họ biết, việc này nhất định là do ả đàn bà vừa rồi thực hiện!

Thế là kết thù lớn.

Có người hô: “Còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau sử dụng thuốc mê đi!”

Đứng ở trước mặt King Kong, bọn họ căng bản chịu không nổi một chiêu, đám người kia đặt toàn bộ thuốc mê mà mình mang tới vào trong súng, đây chính là liều lượng đủ để gây mê cho mấy trăm người!

Bạn đang đọc truyện *Phát Súng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32: Đảo Đầu Lâu (14)

Bọn họ phải ra mấy người để bắn thuốc mê vào trong cơ thể khi đột không lồ, King Kong đã ở trong trạng thái hung bạo cực điểm, nó gầm rú vang dội, có một người bị nó trực tiếp nắm ở trong tay khi chưa kịp trốn thoát, bóp chết tươi.

Nó ném thi thể qua một bên, lực phủ ngũ tạng của người đàn ông đều lộ ra ngoài, nhìn qua cực kỳ ghê tởm.

Kiều Hân Hân ngừng thở, một mình King Kong không thể đối phó với nhiều lính đánh thuê như vậy, cô phải giúp nó... Chỉ là phát súng vừa rồi đã khiến đối phương cảnh giác, bọn họ đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lần đầu tiên còn có thể bị đánh lén, nhưng làm sao có thể có lần thứ hai?

Ngay khi Kiêu Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, một người đàn ông đột nhiên nhảy từ trên cây xuống sau lưng cô, một tay che miệng cô, tay kia nắm lấy dao găm, đặt lên cần cổ trắng nõn.

“Chào buổi trưa, tiểu thư.”

Mắt Kiêu Hân Hân bỗng dưng tròn tròn.

Cảm xúc lạnh như băng rõ ràng như thế... Chẳng lẽ, đây chính là lúc kết thúc ư? Cô nhìn King Kong đã thoáng lung lay, hiệu lực của thuốc mê đã phát tác, chỉ sợ chẳng mấy chốc nó sẽ ngã xuống.

“Giết người có sáng khoái không!”

Gã đàn ông tiến tới bên tai cô, giọng điệu hung ác.

Tay súng bắn tia mà Kiêu Hân Hân vừa đánh chết chính là anh em tốt của gã!

“Yên tâm đi, tao sẽ không để cho mày chết dễ dàng như vậy đâu -- Tao sẽ mang mày về thuyền, mày cũng biết đấy, đường đi dài đằng đẵng, các anh em đều rất cô đơn. Đợi bọn tao chơi mày đã rồi xong sẽ xẻ từng miếng thịt từ trên người mày xuống để nấu ăn.”

Gã đàn ông rất cao, trên người có bắp thịt rắn chắc, cánh tay của gã lớn bằng bắp chân của Kiêu Hân Hân.

Cô thử giãy dụa, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Phía trước có người hô: “Được rồi! Alpha, nhanh chân lên!”

Bọn họ mất rất nhiều công sức mới có thể khiến King Kong hôn mê, một đám người đẩy bè trúc đã được chuẩn bị từ trước, lúc King Kong ngã xuống, đẩy tới trước mặt nó, nó liền trực tiếp nằm ở bên trên.

Số lượng lính đánh thuê lần này rất nhiều, cũng chỉ vì bắt con King Kong này mà toàn bộ nhân viên của bọn họ đều ra trận.

Nơi bọn họ đến tách rời với chỗ ở của thổ dân, cũng chính là bãi rừng nguyên thủy. Cả đám kéo bè trúc về phía bờ biển, người dẫn dắt toàn đội lại hô: “Alpha! Nhóc con nhà cậu đang làm cái gì thế? Mau ra đây!”

Không có động tĩnh.

Chẳng lẽ... Cậu ta đã chết rồi à? Không thể nào, đáng lẽ cậu ta vẫn còn đang mai phục ở trên cây mới đúng.

Gã đàn ông lấy ống nhòm ra, kiểm tra từng gốc cây, đến tận một nơi cách chỗ này 10 mét, mới nhìn thấy một đôi giày lính ở dưới tàng cây. Gã chạy tới, phát hiện Alpha đang nằm vững vàng trên mặt đất, nửa gương mặt của gã đã bị một sinh vật không biết tên cắn nát bươm...

Nơi này không an toàn!

Người đàn ông nhanh chân chạy về phía đồng bọn, bởi vì kích động, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất!

“A Minh, chúng ta lặng lẽ theo sau bọn họ nhé.”

Khủng long nhỏ giấu mình ở phía sau một cây đại thụ, mới vừa rồi Kiều Hân Hân được nó cứu, cô sửa sang lại quần áo xong liền bò lên lưng nó.

Đám người kia còn chưa đi xa.

Bởi vì bọn họ muốn kéo theo khi đột không lồ, tiến trình cực kỳ chậm, nếu bây giờ A Minh thực sự bám theo sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Tiểu A Minh cũng hiểu rõ đạo lý này.

Nó vẫn thận trọng ẩn núp ở sau cái cây, hơn nữa luôn luôn quan sát động tĩnh của đám người nọ. Không thể không nói, nó chính là kẻ săn bắt trời sinh.

[QAQ King Kong bị mang đi mất rồi...]

[Chủ kênh phải làm gì bây giờ? Bọn họ chính là một đoàn lính đánh thuê nghiêm chỉnh đấy! Chủ kênh của chúng ta lại chỉ có một Tiểu A Minh.]

[Nếu không thì chủ kênh đi liều mạng với bọn họ đi, đánh chết được một tên thì được một tên.]

[Đúng vậy đúng vậy, cùng lắm thì đồng quy vu tận, cùng lắm thì kết thúc phát sóng trực tiếp! Đây chính là thái độ!]

[Hu hu hu hu bọn họ muốn mang King Kong đi đâu chứ, khó chịu chết đi được...]

Kiều Hân Hân cười trên lưng khủng long nhỏ, cô quét mắt qua phòng phát sóng trực tiếp, liền thấy khán giả đang nhiệt tình bày mưu tính kế vì cô.

Khi cô thấy câu “Cùng lắm thì đồng quy vu tận”, khẽ gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Hiện tại cô chỉ có một người, muốn đoạt lại King Kong từ tay đám lính đánh thuê kia là chuyện không thực tế -- Nhưng cô tuyệt đối sẽ không để bọn họ mang King Kong đi!

Đây chính là thái độ của cô!

[Chủ kênh cố lên!!!]

[Có cảm giác rất bị trắng...]

[Rất muốn vào trong thế giới phim để giúp chủ kênh.]

[Nếu mọi người cùng đi, đám lính đánh thuê này đã là gì!! Thật đó!!]

[QAQ]

*

A Tắt đã trở lại phía sau tường thành, cậu phát hiện toàn bộ lính gác đều biến mất. Không khí trên hòn đảo nhỏ có vẻ rất kì quái, cậu khom lưng như mèo, đi về phía hang động.

Ngon núi này thông với bốn phương tám hướng, người cùng tộc đều sống ở bên trong, mỗi người vạch ra khu vực của riêng mình. Cậu vòng vào từ sau sườn núi, có người đứng gác ở bên ngoài, sau khi thấy cậu liền lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

“A Tắt! Em vẫn còn sống à?”

Nửa tháng trước, A Tắt ngã xuống từ trên tường thành, không rõ tung tích.

Cánh cửa ở bên dưới tường thành đã bị khóa lại, đòi hỏi thổ dân đều không được phép mở ra, bất kể là vì nguyên nhân gì.

Cho dù A Tắt là con trai của tù trưởng, tù trưởng cũng không vi phạm ý nguyện của tổ tiên mà tùy ý mở cửa. Mẹ của A Tắt dùng nước mắt để rửa mặt mỗi ngày, nhà bọn họ chỉ có một đứa trẻ là A Tắt, nhất là hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy...

Bầu không khí trong tộc rất đè nén.

“Sao ở trên tường thành không có người tuần tra thế ạ?”

“Ai, đã xảy ra chuyện rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Em mau về mà xem, tù trưởng...”

A Tát vừa nghe được việc cha mình gặp chuyện không may liền lập tức chạy vào trong nhà, rất nhiều người đang đứng ở cửa hang động.

Mẹ của A Tát ngồi quỳ trước một thi thể bị phù rom rạ, khóc không thành tiếng.

Ngày mà cậu rơi xuống từ trên tường thành, mọi thứ ở trong tộc vẫn còn rất bình thường. Đảo Đầu Lâu ẩn trong sương mù cả ngày, đặc biệt khó tìm, đám quái vật ở trên đảo cũng bị cách ly, tuy rằng cuộc sống của mọi người bản cùng nhưng hiếm khi nào gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

A Tát không thể tin người nằm ở dưới đồng rom rạ kia là cha của cậu..

“A Tát đã về rồi...”

“A Tát, em không sao chứ?”

“A Tát, mau dập đầu với cha cậu.”

Người ở xung quanh bày miệng tám lười nói chuyện, A Tát bước về phía trước, quỳ ở cạnh mẹ mình.

Sau khi mẹ A Tát thấy cậu liền ngất người.

“Mẹ, vì sao cha lại chết?”

Người phụ nữ ôm A Tát vào ngực, bà khóc nức nở nói: “Đứa nhỏ, con còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi...” Hiện tại bà chỉ biết không ngừng lặp lại những lời này.

Người cùng tộc đứng ở sau lưng không nhìn được mở miệng: “Ở trên đảo có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, gặp người liền giết, khi ngài tù trưởng đối đầu với bọn họ liền bị súng bắn chết. Cái đám kia rất đáng hận! Bọn họ gần như chiếm lấy toàn bộ hòn đảo, hiện tại người của chúng ta căn bản không dám ra ngoài!”

“Sau khi tù trưởng xảy ra chuyện bất ngờ, người ở trong tộc tán loạn như vụn cát, may mà A Tát đã trở về...”

“Chị à, dựa theo quy củ, A Tát phải nhanh chóng thừa kế vị trí tù trưởng mới được.”

“Nó vẫn còn nhỏ như vậy, nó vẫn còn là trẻ con mà...” Hiện tại người phụ nữ nhất định không muốn A Tát trở thành tù trưởng, thân là tù trưởng, rất nhiều chuyện đều phải ra mặt, bà đã mất đi một người chồng, không thể lại mất đi đứa con trai duy nhất.

Huống hồ ba năm trước, con gái của bà cũng bị coi như tế phẩm, đưa tới cho quái vật ở phía bên kia bức tường.

“Đây chính là việc hệ trọng liên quan tới sự sống còn của toàn tộc! Chị à, ngàn vạn lần chớ hồ đồ!”

A Tát nhìn đồng rom rạ kia, cậu không thấy khuôn mặt của cha mình, nhưng vẫn còn có thể loáng thoáng nhớ được bộ dạng cười ha hả của ông.

Cậu nặng nề dập đầu một cái với di hài của cha.

“Nghe nói, cũng có người xông vào trong rừng rậm.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, hình như là phía ven đảo ở sau vùng biển, vừa rồi người đi tuần tra nói đã có một trận chiến lớn xảy ra ở phụ cận, đám người kia hình như đang cùng chém giết với một con khi đột khổng lồ...”

Khi đột khổng lồ?

King Kong?!

A Tát bỗng dừng quay đầu, cậu căng thẳng hỏi: “Là một con khi đột khổng lồ màu đen sao?”

“Hình như còn có một con khủng long thì phải.”

Không ai biết trên hòn đảo này có bao nhiêu con khi đột khổng lồ, nhưng nếu có một con khủng long theo bên cạnh khi đột, rất có thể đó chính là King Kong!

Đám người kia đi về phía King Kong ư?

Đảo Đầu Lâu bỗng chốc xuất hiện nhiều người như vậy, nhất định không thể không có nguyên nhân. Có người suy đoán nói: “Không phải lúc trước chúng ta thả mấy người chạy sao, có phải là bọn họ đưa người tới không?”

“Có khả năng đấy!”

“Đám người ngoài này thật xảo quyệt!”

“Lúc đó nên giết sạch mới phải!”

“Được rồi, yên lặng đi. Hiện tại chúng ta đang bàn bạc chuyện kế vị tù trưởng, tạm thời bỏ những chuyện khác qua một bên.. A Tát, con nghĩ thế nào?”

Bà cụ vẫn luôn đứng thẳng, gờ quai trượng lên mặt đất. Ở trong tộc, lời của bà cực kỳ có trọng lượng.

“Bà ơi, con...”

Cậu trịnh trọng nói ra: “Con đồng ký kế thừa vị trí tù trưởng!”

Đây chính là trách nhiệm của cậu.

Lúc bắt đầu hiểu chuyện, cậu đã biết, cha mình là tù trưởng, một ngày nào đó cậu cũng phải gánh vác trách nhiệm trên lưng cha. Cha luôn nói cho cậu biết, thân là tù trưởng, nhất định phải bảo vệ sự bình an của người trong tộc.

Năm nay cậu mới 8 tuổi, nhưng trên đảo đã xuất hiện nguy cơ trọng đại, trong tộc phải có một vị tù trưởng.

Tuy nhiên, dưới loại tình huống này, không ai nguyện ý đứng ra, mọi người đều biết súng bắt chim đầu đàn, ai làm tù trưởng thì người đó liền cách cái chết không xa. Hơn nữa, người không quen không biết cũng khó có thể khiến mọi người tin phục.

Người phụ nữ che miệng liu mạng đè nén tiếng khóc, A Tát đã dũng cảm như thế, trong lòng bà cũng cảm thấy kiêu ngạo vì cậu, nhưng... Bà đồng thời nghĩ tới sự khổ sở của việc người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

“Vậy thì tôi nay liền cử hành nghi thức.” Sau cùng, bà lão kết luận.

*

Khủng long nhỏ vẫn luôn duy trì khoảng cách không gần không xa, đám người kia vẫn chưa phát hiện bọn họ bị theo dõi.

Muốn kéo một sinh vật lớn như vậy tới bờ biển thật sự là một công trình lớn hạng nhất, ngoại trừ công việc khuôn vác, xung quanh đều phải có người canh gác chặt chẽ, để phòng ngừa những con quái thú khác đánh úp bất ngờ.

Tiểu A Minh liên tục ẩn mình ở trong rừng cây, thận trọng theo đuôi, bỗng nhiên, nó ngửi được một mùi khác thường.

A...?

Nó nghiêng đầu, liền nhìn thấy hai con mắt lạnh như băng lộ ra từ trong một bụi cỏ.

Nó cả kinh lui một bước dài về phía sau, sinh vật núp ở trong bụi cỏ chợt nhảy ra ngoài, nó rống một tiếng về phía Tiểu A Minh.

Thứ nhảy ra là một con khủng long ăn thịt lớn hơn một chút so với Tiểu A Minh, cao chừng hai mét, hàm răng nhọn hoắt, móng vuốt vừa dài vừa sắc bén. Thân thể của nó rất linh hoạt, nhào thẳng về phía Tiểu A Minh, Tiểu A Minh lập tức tránh ra.

Hai con khủng long y như vậy lại nhảy ra từ trong một bụi cây, Tiểu A Minh chạy ngay tức khắc, một chọi một còn khó đánh thắng được, huống hồ là một chọi ba!

Con đường của Kiều Hân Hân bị ba con khủng long này loại bỏ, Tiểu A Minh chạy về hướng ngược lại ở trong rừng, tốc độ của nó rất nhanh, nhưng ba con khủng long kia vẫn bám sát không bỏ!

[Kia là loài gì thế?]

[Khủng long ăn thịt...]

[Chết tiệt! Phá rồi quá đi mất!]

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Tiểu A Minh vẫn còn nhỏ như vậy, làm sao nó có thể đánh thắng ba con khủng long trưởng thành chứ!]

[Tôi chỉ muốn biết tình trạng của King Kong thôi.]

[QAQ Hân của tôi phải làm gì bây giờ???]

[...]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33: Đảo Đầu Lâu (15)

Việc cử hành nghi thức cho tù trưởng của tộc Thổ Mộc liên được thực hiện ở trong hang động này, bên ngoài đều là kẻ địch đeo súng, người của tộc Thổ Mộc phải che giấu bản thân thật tốt.

A Tát mới gần 8 tuổi sắp trở thành vị tù trưởng trẻ tuổi nhất trong tộc Thổ Mộc từ trước tới nay.

Trong một tràng thần chú, cậu đi về phía bà lão, bà trình trọng giao trọng đầu lâu khảm kim cương vào trong tay A Tát.

“Mong ông trời sẽ phù hộ cho con.”

Thân thể trần truồng của A Tát hết sức ngăm đen, ánh mắt kiên định của cậu nhìn về phía quái trọng, nhận lấy nó.

Tiếng ca đề nén vang lên như thần chú... Những người tham gia nhảy múa lượn vòng quanh A Tát, vẩy tro cốt của người chết lên người cậu.

Từ giờ trở đi, cậu chính là tù trưởng của tộc Thổ Mộc, cậu phải dẫn dắt mọi người để cùng nhau chống lại kẻ địch tới từ bên ngoài.

Tộc Thổ Mộc vẫn sống một mình ở trên hòn đảo hoang này, làm hàng xóm với quái vật. Bọn họ thoát khỏi quỹ đạo của thế giới, không có súng ống đạn dược, thứ được sử dụng nhiều nhất vẫn là cung tên cùng thương như trước.

Những binh lính ở trong quân đội kia đều là những kẻ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, người của tộc Thổ Mộc chỉ có thể ra sức giấu mình, tránh việc xung đột.

A Tát nắm quái trọng trong tay, cậu đã nhận lấy sứ mệnh của cha, dù năm nay cậu chỉ mới 8 tuổi, lại tựa như đã trưởng thành chỉ trong vòng một đêm.

“Tôi nghĩ, chúng ta cần bàn bạc về chuyện tù binh.”

“Tù binh?” Đây vẫn là lần đầu tiên A Tát nghe được chuyện này từ sau khi trở về.

“Đúng vậy, mấy chục người của chúng ta đều bị đám người đó bắt đi...”

Tù trưởng tiền nhiệm đã mất mạng ở trong trận chiến kia, những người còn lại đều bị bọn lính đưa đến trên thuyền để giam giữ. Bọn họ phải nghĩ cách để giải cứu tù nhân.

Mọi người anh một câu tôi một câu thảo luận về chuyện này, A Tát đứng ở trước đoàn người, vẻ mặt bình tĩnh.

Mẹ của cậu không nhìn được gạt lệ, chuyện giải cứu tù binh bị bắt nguy hiểm như vậy, sao có thể để một đứa bé dẫn dắt mọi người chứ.

Nhưng đây chính là quy củ của tộc Thổ Mộc.

*

Tuy đầu của khủng long săn mồi nhỏ nhắn, nhưng tốc độ lại kinh người, chúng mau chóng đuổi kịp A Minh, cũng triển khai những đợt tấn công kịch liệt đối với nó.

Mặc dù Tiểu A Minh là khủng long bạo chúa, nhưng dù sao nó vẫn chỉ là một chú khủng long con, rất thua thiệt về mặt đối chiến.

Kiều Hân Hân bò lên một thân cây, Tiểu A Minh bị ba con khủng long săn mồi áp sát tới trước thân cây, đã không còn đường lui.

“Grào --”

Nó hơi hơi cúi người, làm ra tư thế như muốn nhào lên.

Nòng súng của Kiều Hân Hân nhắm vào con khủng long săn mồi ở giữa, cô liên tiếp “Pằng pằng pằng” ba phát súng, trên người khủng long trúng một phát đạn, hai chân của nó hơi hơi khom, nhìn qua tựa như bị thương.

Nhưng viên đạn này chỉ phá nát lớp da bên ngoài của nó, ba con khủng long đồng thời ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người ở trên cây.

Nếu đó là một con khủng có đáng về to lớn, phỏng chừng sẽ rất khó tránh thoát, nhưng cơ thể khủng long săn mồi linh hoạt, sau khi cảnh giác, những phát đạn của Kiều Hân Hân đều bị chúng tránh khỏi.

Có một con trong số đó dùng sức húc vào cây một phát, Kiều Hân Hân nhanh chóng dùng hai tay ôm phần thân, mới không bị lắc xuống.

Ngay từ đầu, mục tiêu của ba con khủng long săn mồi là A Minh, thông minh như bọn chúng, đã biết Kiều Hân Hân cũng có thái độ thù địch, thế thì ăn sống cô luôn là được.

[Ồ, ở đây đang phát sóng trực tiếp xé nát khủng long à?]

[(**) Oa ~ Là chủ kênh người trái đất đó! Đúng là hiếm thấy! Lưu trữ lưu trữ lưu trữ.]

[Rốt cuộc súng có thể khiến chúng nó bị thương không vậy?]

[Hắn là có thể, nhưng chỉ sợ khó có thể bắn ra vết thương trí mạng.]

[Dù sao cũng là khủng long da dày thịt béo mà...]

9 giờ tối là giờ cao điểm của TV Thái Dương, một nhóm lớn người mới tràn vào phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ vừa tiến đến liền thấy tình thế của chủ kênh cực kỳ hiểm trở.

Một cô gái đơn thương độc mã chiến đấu với bốn con khủng long!

Hình như bọn họ cũng coi Tiểu A Minh là kẻ địch... Khụ khụ.

Những khán giả mới tới rất hưng phấn! Chủ kênh người trái đất! Khủng long ở trong truyền thuyết!! Bình luận ở trong phòng lại trở nên cuồng nhiệt, còn có vài người không nói hai lời, trực tiếp khen thưởng.

[Mẹ nó, đã lâu rồi không kích động như thế!]

[Chủ kênh mỹ nữ phát sóng trực tiếp tử vong cùng khủng long, quá đặc biệt!]

[Chủ kênh thật đáng yêu ~~~]

[Σ (° Δ ° |||)] Tôi cảm thấy một nhóm lớn sắc lang sắp ra chiến trường...]

[Ha ha ha ha ha không còn cách nào khác, Hân của tôi muốn nổi tiếng, không ai ngăn nổi!]

Ba con khủng long săn mồi đi quanh cái cây, Tiểu A Minh nhìn ra ý đồ của bọn nó, có chút nóng nảy.

Chúng không ngừng dùng đầu đụng vào thân cây, muốn khiến Kiều Hân Hân ngã xuống. Trong quá trình ấy, Kiều Hân Hân chỉ có thể ôm chặt cây, ngay cả thời gian dùng súng cũng không có.

Cái cây này cũng không quá cao, trải qua sự va chạm của ba con khủng long, rễ cây đã có dấu hiệu đứt lìa.

Tiểu A Minh liều mạng xông tới, lúc này, một trong những con khủng long săn mồi xông tới cắn xé cùng nó, không qua mấy đòn liền chế ngự nó ở trên mặt đất.

Vết nứt xuất hiện ở giữa thân cây, Kiều Hân Hân và nửa đoạn thân cây ở trên cùng rơi về phía mặt đất.

“Rầm!”

Một tiếng vang lớn, trên mặt đất lập tức nổi lên một lớp tro bụi.

Cô nhin không được ho khan hai tiếng, nếu không phải đã giảm cảm giác đau đớn, phỏng chừng hiện tại cô đang nằm rạp trên mặt đất, không gượng dậy nổi.

Mất thấy khủng long săn mồi sắp tiến về phía trước, Kiều Hân Hân muốn chạy vào trong rừng cây, đáng tiếc con đường ở phía sau cô đã bị một con khủng long khác chặn kín.

Hai con khủng long tạo thành thế gọng kìm, cái cây duy nhất cũng đã đổ trên mặt đất, Kiều Hân Hân đã không còn nơi để ẩn mình.

Tiểu A Minh kêu một tiếng bi thống, nó không thể trơ mắt nhìn Kiều Hân Hân bị ăn sạch!

Nó dùng sức giãy dựa trời buộc ở trên người, chạy về phía Kiều Hân Hân. Khi khủng long săn mồi há miệng muốn cắn, Tiểu A Minh trực tiếp dùng thân thể ngăn ở trước mặt Kiều Hân Hân!

Một đọt này của khủng long săn mồi đánh trúng ngay trên lưng Tiểu A Minh!

“Grào --!”

Tiếng kêu của Tiểu A Minh hết sức thê thảm, Kiều Hân Hân có cảm giác tim mình như đang ngừng đập.

Hàm răng bén nhọn của khủng long săn mồi cắn thương thân thể của Tiểu A Minh, nó vẫn gất gao che chở cho Kiều Hân Hân, tuyệt không tránh ra nửa bước.

[QAQ Muốn khóc quá...]

[Tiểu A Minh rất tốt với chủ kênh.]

[Người đầu tiên mà nó nhìn thấy vào ngày phá trứng chính là chủ kênh đấy.]

[Lẽ nào Tiểu A Minh phải lĩnh com hộp(*) ở chỗ này sao?]

[Không muốn đâu... Tiểu A Minh đáng yêu như vậy, nhất định không thể gặp chuyện xấu!]

[Rõ ràng nó là khủng long bạo chúa mà...]

[Nếu Tiểu A Minh có thể trưởng thành ngay lập tức thì tốt rồi.]

[Đừng để Tiểu A Minh chết a a a]

[666 thưởng cho chủ kênh 200 hạt đậu ánh sáng.]

[Nhìn rất đau lòng...]

Tiểu A Minh gần như đã cạn kiệt sức lực, Kiều Hân Hân bị nó đè trên mặt đất, khủng long săn mồi không chạm được tới cô.

Đối với ba đứa chúng nó mà nói, Tiểu A Minh là phần thức ăn tốt nhất!

Hai con khủng long khác như hổ rình mồi, chúng xông tới, chuẩn bị phân chia chỗ thức ăn này.

Giọt máu của A Minh chảy xuống trên mặt Kiều Hân Hân, trong nháy mắt đó, cô đột nhiên rất muốn khóc.

Cô nhanh chóng nắm chặt khẩu súng trong tay, cô biết mình chỉ có một cơ hội.

Chuyện bắn trúng chỗ hiểm của khủng long da dày không hề dễ dàng, nhưng lúc nó đang há mồm, nếu trong nháy mắt, cô có thể bắn thủng cổ họng của nó bằng đạn -- Có lẽ còn có thể hòa nhau một ván!

Vì Tiểu A Minh, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội duy nhất này!

Khủng long săn mồi lui về phía sau hai bước, khi nó mở rộng miệng nhào lên một lần nữa, Kiều Hân Hân lập tức nâng cao khẩu súng -- “Pằng!”

Viên đạn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bay vào cổ họng của nó, trực tiếp đập nát lưỡi nó. Khủng long săn mồi đau đớn ngã xuống đất, khóc miệng liên tục run run.

Hai con khủng long khác sừng sốt một hồi, chúng nhanh chóng xông lên, cúi đầu cắn chân sau của A Minh, lùi về một phía.

Hàm răng lồm sồm vào da thịt, A Minh đau tới mức trực tiếp gào gào.

A Minh bị kéo ra sau, Kiều Hân Hân ngồi dậy, nhìn hai con khủng long săn mồi ở trước mặt mà không mang một tia sợ hãi.

Hiện tại cô hoàn toàn chẳng sợ chúng chút nào.

Khủng long cũng có nhược điểm, cũng không phải không thể đánh thắng chúng nó!

Khủng long săn mồi vẫn luôn rất cảnh giác với Kiều Hân Hân, hành động của cô càng đưa tới sự thù hận, d***đ*!q*đ* sau khi một trong hai con khủng long tránh đi làn đạn của cô, liền dùng sức húc một cái lên thân thể của cô, súng ở trong tay Kiều Hân Hân lập tức bay xa mười mấy mét.

Cô đã không có vũ khí, làm sao có thể đánh thắng khủng long săn mồi bằng tay không?

Tiểu A mình vẫn gầy dựa muốn đứng dậy, nhưng nó thực sự không còn chút sức lực nào nữa... Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn con khủng long săn mồi lớn nhất kia đi từng bước về phía Kiều Hân Hân...

[Bị ăn sạch bằng một ngụm QAQ]

[Thương tâm quá...]

[Nhắc nhở thân thiện: Mời các cô gái tự động che mắt.]

[Thật đáng tiếc, chủ kênh rất xinh đẹp, tôi đã tới quá chậm... Cảm thấy bộ phim này mới tiến hành được một nửa.]

[Kỳ thực có thể đi tới bước này đã là rất tốt rồi!!]

Tiếng kêu của Tiểu A Minh rất bi thảm, còn bi thảm hơn nhiều so với lúc nó bị cắn... Làm sao nó có thể trơ mắt nhìn Kiều Hân Hân bị ăn sạch cho được!

Nếu khủng long cũng có thể rơi lệ, hiện tại nó nhất định sẽ hung hăng khóc.

Tất cả mọi người đều cho rằng Kiều Hân Hân sẽ bị ăn, chính Kiều Hân Hân cũng cho rằng lúc này sẽ hoàn toàn kéo rèm hạ màn.

Ngay khi khủng long săn mồi đứng trước mặt cô, có thể thấy rõ răng nanh sắc bén của nó.

Nó mở miệng ra --

[Grào ---!!!!]

Một tiếng gầm truyền tới từ cuối rừng cây, hai con khủng long săn mồi lập tức cảnh giác nhìn sang, một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở trong tầm mắt của chúng.

Đó là một con khủng long trưởng thành cao hơn 3 mét, nó chậm rãi đi về phía Kiều Hân Hân, trong cổ họng phát ra âm thanh như đang gầm nhẹ.

Loại âm thanh này, chỉ nghe thôi đã cảm thấy sợ tới mức nổi da gà.

Khủng long săn mồi cũng không phải kẻ nhất gan, chúng thường xuyên tranh giành đồ ăn với khủng long to hơn mình, phải mạo hiểm tính mạng để đối lấy từng miếng thịt.

Tuy con khủng long vừa xuất hiện có hình thể khổng lồ, chúng vẫn đứng tại chỗ như cũ, nhao nhao muốn thử.

Nhưng, rất nhanh liền xuất hiện một con khủng long giống y như vậy tại nơi tận cùng của rừng rậm này.

Chỉ có điều, so với con khủng long trước đó, nó lại càng lớn hơn! Càng thêm uy mãnh!

[A a a a a khủng long bạo chúa!!!]

[Khủng long bạo chúa!! Ông trời ơi, cư nhiên là khủng long bạo chúa!!]

[Khủng long bạo chúa trưởng thành!!!]

[Hhhhhh khủng long săn mồi không cần bản không phải là đối thủ! Còn không mau chạy đi!]

[Khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa]

[Có thể thấy là một đực một cái ☆ ▽ ☆)]

Khủng long bạo chúa càng tới gần, hai con khủng long săn mồi lùi từng bước, tựa như đã hẹn sẵn, lập tức cùng nhau quay đầu chạy trốn!

Nếu chỉ có một con khủng long bạo chúa, còn có thể thử chiến đấu một trận, hai con thì liền đầu hàng! Dám xông tới chính là chịu chết!

Kiều Hân Hân ngồi dưới đất, căn bản không dám động dậy, hai con khủng long ăn thịt loại nhỏ đã đi, kết quả là hai con khủng long khổng lồ khác lại đến... Việc này...

Mà con khủng long cái nhỏ hơn một chút trực tiếp lướt qua Kiều Hân Hân, nó đi về phía Tiểu A Minh, cúi đầu nghe ngóng thân thể của nó.

Tiểu A Minh tội nghiệp kêu một tiếng.

Kiều Hân Hân muốn đứng lên, liền nhìn thấy con khủng long bạo chúa đực cao 4 mét kia đang nhìn xuống cô từ trên cao, tựa như vua chúa ở trong thần thoại Hy Lạp.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, không dám làm ra động tác dư thừa.

Chỉ là con mắt vẫn không ngừng liếc trộm.

Bỗng nhiên, cô thấy con khủng long bạo chúa cái kia đưa đầu qua, nó bắt đầu dịu dàng liếm láp miệng vết thương trên lưng Tiểu A Minh.

Kiều Hân Hân: “...”

???????

Trong đầu cô hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Lẽ nào... Hai con khủng long bạo chúa này là cha mẹ của Tiểu A Minh?!

(*) 领便當 (Lĩnh com hộp): Ý chỉ chết. Sau khi vai diễn của một diễn viên đã chết ở trong phim, họ thường lấy com hộp và đi về nhà vì đã hết phần diễn. Gốc gác của từ này bắt nguồn từ giới phim ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 34: Đảo Đầu Lâu (16)

Khí tràng của khủng long bạo chúa không phải là thứ những loài khủng long khác có thể so sánh, con khủng long bạo chúa đực này vẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Kiều Hân Hân, tựa như mẹ vợ đang dò xét con rể tương lai...

Mới đầu, Tiểu A Minh còn sợ tới mức run rẩy, sau khi khủng long bạo chúa cái liếm láp miệng vết thương trên phần lưng nó, trong mắt nó lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nó nhìn Kiều Hân Hân không chớp mắt, cùng với con khủng long đực trưởng thành uy vũ thô bạo kia.

Nó nhìn rồi lại nhìn, bắt đầu không kiềm chế được mà tưởng tượng, một ngày kia, chính mình cũng có thể lớn lên thành bộ dạng cao lớn uy mãnh như con khủng long đó... Tiểu A Minh như đang cười trộm, nó vui mặt trên đất, trong cổ họng phát ra âm thanh sung sướng.

Dừng lại!

Bây giờ còn chưa phải lúc nằm mơ!

Tiểu A Minh lập tức tỉnh táo, vết thương trên phần lưng nó không tính là quá nặng, sau khi nghỉ ngơi một hồi cũng có thể tự do hành động.

Khủng long bạo chúa cái dịu dàng dùng đầu cọ xát Tiểu A Minh, Tiểu A Minh cực kỳ thành thật nằm rạp trên mặt đất, nó có thể cảm nhận được tình yêu của khủng long cái, chỉ là, nó cảm thấy rất khó hiểu.

Nó vẫn luôn cho rằng mình là do King Kong sinh ra, hóa ra không phải như vậy!

Anh anh anh, thảo nào mình không có bộ lông đen bóng như nó, thảo nào cánh tay của mình đều không dài ra nổi...

...

Khủng long bạo chúa cái tựa hồ đang cùng Tiểu A Minh trao đổi cái gì, đầu của chúng cọ xát vào nhau, nhìn qua cực kỳ thân thiết. Con người di chuyển tới lui, nó ngẩng đầu nhìn Kiều Hân Hân, ánh mắt tin cậy trước sau như một.

“Ô ô --” Tiểu A Minh cúi đầu kêu một tiếng, có chút làm nũng.

Ánh mắt của hai con khủng long bạo chúa trở nên nhu tình như nước.

Cuối cùng, khủng long bạo chúa đực không tiếp tục trông coi Kiều Hân Hân, mà đi tới bên cạnh con khủng long cái, cúi người liếm đầu Tiểu A Minh.

Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Sau một lát yên lặng, Kiều Hân Hân nhin không được kêu một tiếng: “A Minh.”

Cô cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn khủng long nhỏ.

Tiểu A Minh đều hiểu.

Nó cùng hai con khủng long bạo chúa khai thông, trong đó, con đực mang sắc mặt nghiêm túc, nó ngẩng đầu nhìn chăm chăm về một hướng khác.

Tiểu A Minh muốn đứng dậy, miệng vết thương rất đau, nhưng nó biết hiện King Kong đang gặp nguy hiểm, không đi cứu thì sẽ không kịp.

Khủng long bạo chúa cái nhẹ nhàng cắn chặt cổ nó, ý bảo nó không nên cử động.

Khủng long bạo chúa đi tới trước mặt Kiều Hân Hân, khi cô còn chưa kịp phản ứng liền cắn quần áo của cô, ngậm cô lên.

Kiều Hân Hân bị quăng lên lưng khủng long bạo chúa, cô ổn định thân thể, liền nhìn thấy khủng long bạo chúa đi từng bước về phía con đường mà bọn chúng vừa xuất hiện.

Tiểu A Minh có chút ủy khuất kêu một tiếng, nó cũng muốn đi cùng nha... Nhưng mama căn bản không để nó đi chuyển.

Kiều Hân Hân đại khái biết con khủng long đực này đang đi đâu, cô ngồi ngay ngắn, dùng tay chỉ một phương hướng khác nói: “Bọn họ đi về phía này.”

Cô cũng không để ý liệu con khủng long bạo chúa này có thể nghe hiểu tiếng người hay không, tóm lại, ngồi trên lưng nó cực kỳ có cảm giác an toàn, đoán chừng, cho dù những con khủng long khác thấy cũng không dám tới trêu chọc.

Nơi này cách bờ biển không xa, Kiều Hân Hân sợ khủng long bạo chúa đực khiến người khác chú ý, vỗ vỗ lên lưng nó, để nó ngừng lại.

Khủng long bạo chúa cúi đầu xuống, để cô an toàn rơi xuống đất từ đầu nó.

Kiều Hân Hân cũng mặc kệ nó có thể nghe hiểu hay không, cô nói thẳng: “Tao đi trước xem tình huống, mày trước tiên ở đây chờ tao -- Tao sẽ nhanh chóng trở về.”

Khủng long ở trong rừng rậm nguyên thủy rất nhiều, nếu chỉ có một mình cô, đoán chừng sẽ không tìm được Tiểu A Minh. Hơn nữa, nếu hai con khủng long bạo chúa này bằng lòng giúp đỡ, có lẽ chuyện sẽ chuyển biến tốt chăng?

Kiều Hân Hân thận trọng chạy từ sau thân cây này tới thân cây khác, lần nào cô cũng sẽ tạm dừng vài giây, xác định không ai nhìn đến mới áp dụng bước hành động tiếp theo.

Đám lính đánh thuê kia đã tới bờ biển, bọn họ đẩy bè trúc, kém chút nữa liền có thể xuống biển. Vùng biển bên này gió yên sóng lặng hơn một chút, nhưng đây đặc sương mù, ngay cả la bàn đều không ngừng funger, căn bản không phân rõ phương hướng.

Có người đề nghị lái thuyền về phía bãi đá ngầm, nơi đó là con đường chính để rời đi. Còn có người nói, đã đến tận đây, không thể chỉ mang một con King Kong đi, ít nhất cũng phải mang theo một con khủng long nhỏ -- Nếu thật sự không được, vài quả trứng khủng long cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Cuộc sống của mọi người đều là liếm máu trên lưỡi dao, suy nghĩ một chút cũng thấy phải, tuy rằng kiếm được rất nhiều tiền nhờ nhiệm vụ đi xa lần này, nhưng nếu có thể mang đi thứ gì từ trên đảo Đầu Lâu, sẽ càng kiếm được nhiều hơn nữa.

“Sau khi cột dây thừng của bè trúc lên thuyền, một nửa ở lại trông coi, một nửa đi tìm trứng khủng long để trộm.”

Thủ lĩnh của đám lính đánh thuê ban bố nhiệm vụ.

Lần này, đã dùng hết số thuốc mê cho hành động bắt giữ King Kong, bọn họ rất khó có thể bắt được khủng long sống, vậy nên, liền trực tiếp đi tìm trứng khủng long là được.

Bãi đá ngầm...

Đối với chỗ này, Kiều Hân Hân khác sâu ấn tượng, khi thực hiện huấn luyện trước lúc phát sóng trực tiếp, cô đã đi qua rất nhiều lần.

Vừa nghe bọn họ nói hiện tại không đi cô liền yên tâm, điều này đại biểu cho việc bọn họ còn có cơ hội giải cứu King Kong.

Lần này, lính đánh thuê lái tới mấy chiếc thuyền lớn, bởi vì sương mù quá dày đặc, bọn họ không dám sử dụng. Rất nhiều người đều ngồi trên bờ biển nghỉ ngơi, Kiều Hân Hân núp ở sau cây cối, cô bắt đầu tính toán xem tiếp theo nên làm thế nào để đoạt lại King Kong.

Cô nghĩ tới thi thể của người bị A Minh cắn chết kia...

Có rồi!

Kiều Hân Hân quay lại bên người khủng long bạo chúa, bọn họ đã cùng nhau tìm ra thi thể kia, nửa gương mặt be bét máu thịt.

Cô cởi quần áo ngủ trang của người đàn ông xuống, gã không quá cao, đồ Kiều Hân Hân mặc trên người có hơi rộng một chút. Cô dùng sức buộc chặt ống quần, sửa sang lại quần áo thật tốt.

Mùi tanh tươi lập tức đánh lên mặt, cô vẫn cố nén, đem bùn trộn lẫn với máu trên mặt đất bôi lên mặt. Như thế, nếu đang ở buổi tối, người khác liền nhìn không ra ngũ quan của cô. Cô muốn trà trộn vào trong đám lính đánh thuê.

Lần này, lính đánh thuê đại khái đưa tới ba chiếc thuyền, mỗi con thuyền có hơn trăm người, mỗi người đều được phân chia những vũ khí riêng.

Nếu chỉ dựa vào hai con khủng long bạo chúa, chỉ sợ rất khó giành thắng lợi.

Cô phải nghĩ cách để tiếp cận King Kong.

Khi Kiều Hân Hân đang làm chuẩn bị, khủng long bạo chúa vẫn yên tĩnh nhìn cô, thậm chí còn bước về phía trước hai bước, chắn trước mặt cô.

Nếu cô quả thật muốn đi vào một mình thì sẽ rất mạo hiểm, một khi bị phát hiện, cô chắc chắn sẽ phải chết.

Kiều Hân Hân biết Tiểu A Minh còn đang đợi mình trở về, nhưng nếu thực sự không đi thì liền không kịp. Bọn họ muốn mang King Kong đi, sao cô có thể để bọn họ làm vậy? Có trời mới biết bọn họ sẽ làm chuyện tàn nhẫn gì với King Kong!

“Cảm ơn mày đã đưa tao qua đây, chuyện ở phía sau... Tự tao sẽ thực hiện.”

Kiều Hân Hân định từ biệt cùng nó.

[Không cần... Hân Hân, một mình chị sao có thể đánh thắng được toàn bộ lính đánh thuê được chứ?]

[Nhưng cũng đâu có biện pháp nào tốt hơn.]

[Cho dù là khủng long bạo chúa cũng rất khó chiến thắng nha! Đám kia có rất nhiều vũ khí.]

[Nếu như có nhiều khủng long một chút thì tốt rồi.]

[0.0 Lại nói, tôi ủng hộ chủ kênh tiến vào doanh trại của địch, có lẽ đây là phương pháp duy nhất.]

Kaka đã lâu chưa mở miệng đột nhiên lên tiếng.

Hàng chữ màu xanh của hán cực kỳ bắt mắt, rất nhiều người đều bị lời của hán hấp dẫn.

[Ồ, tức là sao?]

[Ka đại gia, cuối cùng cậu cũng chịu nói chuyện!]

Kaka gõ một đoạn rất dài --

[Trong tay lính đánh thuê đã không còn ***** **, nhưng bọn họ vẫn còn súng đạn, nếu trực tiếp tiến công sẽ chết rất thảm. Vậy nên, trước tiên chủ kênh phải vào doanh trại của địch, ra sức hủy diệt đạn dược của bọn họ -- Đúng, chính là đạn dược. Sau khi hủy đi thứ đồ chơi này, bọn họ cũng chỉ còn thừa lại súng.]

[Đợi chút, phải để cho chủ kênh xem những lời này của kỳ sĩ.]

[Bây giờ đã là lúc nào rồi, chủ kênh làm gì có tâm tư để xem phòng phát sóng trực tiếp nữa? Hân của tôi hiếm khi nào nũng nịu làm dáng, từ trước tới nay cô ấy đều tự do khai triển.]

[Trong phòng nhiều người như vậy, nhất định sẽ có đại gia, mau mau rung chuông đi!]

[Tt d**d***]q*đ xin đại gia hãy rung chuông.]

[100000]

“Rung chuông” trong miệng bọn họ là đặc quyền chỉ được sử dụng mỗi tháng một lần của mỗi một vị khán giả, chính là trong quá trình phát sóng trực tiếp, có thể gửi đi một tiếng nhắc nhở cho chủ kênh thông qua quản gia. Một lần rung chuông cần 1000 hạt đậu ánh sáng, vậy nên nếu bình thường mọi người không có việc gì cũng sẽ không sử dụng chức năng này.

Không nói thì thật đúng là đã quên mất..

[Sâm Hệ đã thành công rung chuông một lần.]

Chữ màu đen to lớn chạy qua trước màn hình, trong phòng đánh ra một đồng “666666”, mà ở bên kia, Kiều Hân Hân cũng nhận được tiếng nhắc nhở lanh lảnh.

Cô phóng lớn phòng phát sóng trực tiếp, thấy rất nhiều người đang nói chuyện trên màn hình. Cô không nhìn bình luận bay, trực tiếp nhìn về khu bình luận, liền thấy mọi người đều nhắc nhở cô đi xem bình luận của Kaka.

Kaka đã nói chuyện à?

Suy nghĩ một chút, Kiều Hân Hân trả lời --

“Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi cảm thấy chỉ dựa vào hai con khủng long bạo chúa sẽ rất khó để giành chiến thắng, làm không tốt còn khiến chúng bỏ mạng. Vậy nên tôi muốn xâm nhập vào đám người này, sau khi King Kong tỉnh liền còi bỏ dây trời cho nó, cùng nó chạy trốn.”

[Không thể chạy, trong tay bọn họ có vũ khí, nếu King Kong tức giận sẽ bắt đầu giết người, bọn họ sẽ càn quét nó không chút do dự.]

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

[Đám người đó ***** , *** ***** , ***** .]

“...”

[...]

Bởi vì Kaka cùng khán giả có góc nhìn của thượng đế, vậy nên lượng tin tức mà bọn họ nắm giữ lớn hơn nhiều so với Kiều Hân Hân, hẳn rõ ràng đang tiết lộ kịch bản của bộ phim.

Rất lúng túng.

Hiện tại Kiều Hân Hân không rõ tình huống của lính đánh thuê, nhưng Kaka biết, vậy nên hẳn muốn cung cấp một phương hướng cho cô.

Xem ra, nếu muốn thoát khỏi sự che giấu của hệ thống, hẳn không nên nói nguyên nhân, mà nên trực tiếp nói cho cô biết phải làm thế nào.

[Cô tin tôi sao?]

Dưới tình huống bình thường, khán giả không thể ý vào góc nhìn của thượng đế để giúp chủ kênh ăn gian, chỉ cần bị tra được sẽ niêm phong tài khoản hai tháng.

Mà nếu chủ kênh chấp nhận hành động của fan, vi phạm lần đầu, sẽ bị trừ rất nhiều nhân khí, lại tái phạm lần nữa, có khả năng trực tiếp bị ngưng phát sóng hai tháng.

Một chủ kênh dù tư cách cần phải tới tìm cảm giác tồn tại mỗi ngày, ngưng phát sóng hai tháng? Chỉ sợ khi mở lại phòng phát sóng trực tiếp, tất cả mọi người đều đã ngừng lưu trữ. Đầu năm nay, thứ ngành giải trí không thiếu nhất chính là người mới.

Hơn nữa, còn có người quản lý cùng quản gia đồng thời giám sát, quy tắc của phát sóng trực tiếp từ vong cứng rắn như sắt, khó có thể đánh vỡ.

Nhưng Kaka vẫn hỏi cô, cô tin tôi sao?

“Tin.” Kiều Hân Hân không chút do dự trả lời.

Tuy cô đã từng bị bạn bè phản bội, nhưng từ khi bắt đầu biết Kaka, Kaka liền cho cô một loại cảm giác rất đơn thuần... Hân luôn lặng lẽ ở bên cạnh cô, lúc phòng phát sóng trực tiếp chỉ có một người xem là hân, hẳn không ngại phiền phức, lần lượt giải thích với nhóm du khách về chuyện của trái đất.

Kaka nhất định sẽ không hại cô.

[Thêm bạn đi.]

Kaka nói.

Bình luận bay tới tấp trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người cẩn thận bắt được tung tích của Kaka ở giữa một mảnh bình luận bay.

Số người xem trực tuyến đã lên tới 150 000, hơn nữa vẫn còn tiếp tục gia tăng, con số này đã vượt khỏi dự đoán của Lý Mục!

[Hệ thống gợi ý: 'Kaka', ký sĩ của ngài muốn thêm ngài làm bạn bè, ngài có đồng ý hay không?]

Kiều Hân Hân nhấn đồng ý một cái, ding một tiếng, trong danh sách bạn bè của cô lại nhiều ra ID của Kaka.

Sau khi ấn mở, khung trò chuyện có màu sắc giống với phòng phát sóng trực tiếp, đều là khối vuông trong suốt màu xanh biển, chỉ là màu chữ trong khung trò chuyện với bạn bè được thống nhất thành màu đen.

Kiều Hân Hân kéo khung trò chuyện giữa cô và Kaka tới bên phải phòng phát sóng trực tiếp, nơi đây vốn là khu bình luận, hiện tại trực tiếp bị khung trò chuyện của Kaka ngăn trở.

Như vậy, cô vừa có thể xem Kaka nói chuyện, vừa có thể nhìn bình luận của khán giả.

Ở trong mắt khán giả, sự gia nhập của Kaka sẽ khiến chuyện này thú vị hơn. Nhưng vẫn có người ngồi chiêm chọc --

[Ban ngày ban mặt lại mở bàn tay vàng cho chủ kênh, cẩn thận bị niêm phong vĩnh viễn đấy!]

[Tôi đa chỉ niêm phong hai tháng mà thôi, nếu lại phạm quy mới bị niêm phong vĩnh viễn.]

Nhưng càng nhiều hơn là sự ủng hộ --

[Ka đại gia, cậu quả thực là anh hùng lớn ở trong lòng chúng tôi!!!]

[Lên đi! Mang theo mọi sự mong mỏi! Đánh bọn người xấu này chạy về!!]

[Kỵ sĩ quả thực chính là kỵ sĩ (☆ ▽ ☆) Hâm mộ hâm mộ!!]

[6666666666]

[Làm sao bây giờ, tôi đã yêu vị kỵ sĩ hy sinh anh dũng này rồi thì phải??]

[Hhhhhh tôi cảm thấy ván cờ này đã ổn thỏa rồi, Hân của tôi đã có thêm một vị quân sư.]

[Nhưng người quản lý sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra đâu nhì!]

[...]

“A, tôi không biết, tôi uống say. Có chuyện gì xảy ra à? Tôi chẳng biết gì hết.”

Lý Mục ngồi trên ghế mềm, mở một lon bia, anh vừa uống một ngụm liền la hét là mình say. Rất rõ ràng, thân là người quản lý, anh không thể để Kiều Hân Hân ăn gian giữa ban ngày ban mặt, nhưng nếu đã có người nguyệt ý đặt mình vào nguy hiểm, anh đương nhiên -- sẽ không ngăn cản.

Về phần giảm nhân khí? Chắc, miễn là tên của Kiều Hân Hân được lần phát sóng này đưa lên, muốn kiểm lại nhân khí sẽ cực kỳ đơn giản!

Chỉ cần về sau không phạm quy là tốt rồi, như vậy sẽ không bị ngừng phát hình.

Hắc hắc...

:) Ánh trăng thật tuyệt, bia thật ngon.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đảo Đầu Lâu (17)

Convert: Bền

Editor: Mãn Mãn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Kiều Hân Hân lại trát thêm bùn lên mặt, lần này, cô không ẩn phòng phát sóng trực tiếp nữa, bởi vì sau đó đều phải nói chuyện cùng Kaka.

Khán giả mang sự kích động trước nay chưa từng có, bọn họ bắt đầu khen thưởng tới tấp, Kiều Hân Hân nhìn khu bình luận tràn ngập khen thưởng, hơi ngại người.

Cô đại khái không nghĩ rằng mọi người lại nhiệt tình như vậy...

“Cảm ơn mọi người.” Khuôn mặt đầy bùn, cô đặc biệt nghiêm túc nói.

[23333 Chủ kênh có lên ~~~~]

[Đều đã đi tới giai đoạn này, cũng không nên dễ dàng buông tha nhé!]

[Yêu chị yêu chị yêu chị (trái tim)]

[King Kong nhất định nhất định sẽ không có việc gì, chúng em tin chỉ!]

Vừa chờ màn đêm buông xuống vừa cùng nói chuyện với mọi người, Kiều Hân Hân liền phát hiện, có đôi khi khán giả tựa hồ không nhìn thấy cô. Mà bình luận cũng liên tục là “*** ** ***”, xem ra ông kính đang đi quay những hình ảnh khác.

Nhìn một đồng bình luận bị che như vậy còn rất thú vị, không biết bọn họ đang thấy cái gì, mura bình luận vẫn mãnh liệt bay tới.

Kaka cũng xem phát sóng trực tiếp, chỉ là hân còn mở thêm khung trò chuyện.

Trước đó, khi ông kính quét qua đám lính đánh thuê, khán giả đã nắm giữ rất nhiều 'tin tức'.

Hân nhấn lại với Kiều Hân Hân --

[Tối nay, cô nghĩ cách để chạy lên thuyền nhé.]

[Tôi đang nghĩ, bọn họ chỉ để lại nửa đội, mà nửa kia...]

Liệu một nửa còn lại có làm tổn thương tới bọn A Minh hay không?

[== Chúng ta cứu King Kong trước đã.]

Phải giải quyết từng chuyện một, không vội.

Những việc Kiều Hân Hân không biết rất nhiều, tỷ như ngoài đám lính đánh thuê này, còn có một đám bộ đội đặc chủng đang chiếm đoạt vùng đất của thổ dân.

Bọn họ cũng giết tới rừng rậm nguyên thủy rất nhanh, nơi nơi bắt khủng long.

Kiều Hân Hân gật đầu -- [Ừm.]

Vừa dứt lời, cô nghe được một tiếng kêu vô cùng đáng yêu, là A Minh! Kiều Hân Hân ngạc nhiên nhìn sang, liền thấy hai con khủng long bạo chúa, một lớn một nhỏ, tiến về phía này.

Miệng vết thương của A Minh còn chưa khỏi hẳn, bởi vì lo lắng cho Kiều Hân Hân mà cô ý muốn tới.

Cô đi qua, giang hai tay ôm cổ nó, nhẹ nhàng cạo xát.

Dáng vẻ của A Minh rất vui, con mắt đều híp lại, trong cổ họng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Lần này nó tới, đúng là vì muốn nói cho Kiều Hân Hân một tin tức tốt!

Mama đã tìm được rất nhiều sự trợ giúp!

“Trời ơi!” Kiều Hân Hân kinh ngạc che miệng lại, cô nhìn không được kêu lên.

Phía sau hai con khủng long bạo chúa là năm con khủng long Tarbo(*), Kiều Hân Hân đã từng thấy loại khủng long này ở vách núi, King Kong chẳng hề rơi vào thế yếu khi chiến đấu một chọi ba! Nhưng việc này không đồng nghĩa với việc khủng long Tarbo yếu ớt, chỉ có thể nói là King Kong quá mạnh mẽ.

Khủng long bạo chúa cùng khủng long Tarbo đều thuộc một họ, nghe nói là có quan hệ họ hàng xa, mà hình thể của khủng long Tarbo nhỏ hơn một chút so với khủng long bạo chúa, khi đánh nhau, nhất định đánh không lại khủng long bạo chúa.

“Ô ô --”

Tiểu A Minh sung sướng kêu một tiếng, những con thú này đều là do mama tìm đến, để chúng nó cùng đi cứu King Kong!

[Làm sao thế?]

Kaka nhìn chăm chăm vào khung trò chuyện, Kiều Hân Hân đã không nói gì thật lâu.

Ông kính bỗng nhiên quay về, toàn bộ khán giả đều thấy có rất nhiều khủng long vây quanh Kiều Hân Hân, bọn họ trợn mắt há mồm, trên màn hình xuất hiện cảnh tượng trống không ngẩn ngui.

Ba giây sau.

[(**) Oa ~ Thật là giỏi!! Cứ nhiên lại có được nhiều sự trợ giúp như vậy!!!]

[Hhhhh thật sự là kinh hi!! Những con thú này đều là do Tiểu A Minh mang tới sao? Quá tuyệt vời ~~~~]

[66666666]

[Vui ghê ~~~~]

Kaka cũng nhìn thấy đám khủng long kia, hẳn tính toán ở trong lòng, nếu có thêm đám khủng long này, tỷ lệ giải cứu King Kong thành công trong đêm nay đã vượt qua 50%.

Trọng điểm liên phải xem lần phát huy kế tiếp của Kiều Hân Hân.

*

Màn đêm buông xuống.

Kiều Hân Hân sờ đầu Tiểu A Minh, nói khẽ: “Các em trốn ở chỗ này đi, đừng lên tiếng nhé.”

Một nửa đám lính đánh thuê đang tán loạn ở trong rừng rậm nguyên thủy vì trúng khủng long, nói thật, nếu bọn họ không đi tìm chết thì sẽ không chết, đám người đó quá coi thường khủng long.

Kiều Hân Hân định xuất phát.

Tiểu A Minh lưu luyến không rời liếm liếm bàn tay cô, nó rất sợ Kiều Hân Hân cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Không sao đâu, em vẫn có thể cứu chị mà.”

Hiện tại trong lòng Kiều Hân Hân đã thoải mái hơn rất nhiều, tựa như người sắp phải xâm nhập vào doanh trại quân địch không phải là cô. Tiểu A Minh nghiêm túc nhìn cô, Kiều Hân Hân phát phát tay, xoay người đi vào rừng rậm.

Đội ngũ lính đánh thuê toàn là những tinh anh đến từ khắp cả nước, trong đó có người châu Á với vóc dáng nhỏ nhắn. Kiều Hân Hân mặc quần áo của bọn họ, về mặt đây bừa, hoàn toàn không bị nhận ra. Chủ yếu là, không ai trong số bọn họ nghĩ rằng, sẽ có người giả mạo người của bọn họ tại rừng rậm nguyên thủy này.

Hơn nữa, kẻ xâm nhập hang ổ còn là một người phụ nữ.

Kiều Hân Hân giả bộ mình vừa đi tiểu xong, cô không nói hai lời, đi về phía đám người. Một trăm năm mươi người còn lại đều đang ăn lương khô, sương mù buổi tối rất lớn, thuyền lại đậu ở khá xa.

Bọn họ vốn muốn cột bè trúc vào phía sau thuyền, khi đến bờ biển lại rút quyết định này về.

Thuyền tiến gần hơn một chút, không ít người lục tục lên thuyền ngủ, đại khái còn hai mươi, ba mươi người trông coi bè trúc.

Vẫn là chờ ngày mai sương tan, bọn họ lại trồi King Kong tới phía sau thuyền thì hơn.

Kiều Hân Hân trực tiếp vượt qua bọn họ, đi về phía thuyền ở bên kia, điềm nhiên như không.

Tổng cộng có ba chiếc thuyền lớn, đâu là chiếc được trang bị thuốc nổ?

Khán giả tựa hồ đều nhìn ra sự do dự của Kiều Hân Hân, bọn họ liên tục nói ---

[Một *** ** ****, mang ** *** ***, **** ** **]

Ừm, cách này không được rồi.

[Hân Hân, bên phải.]

Kaka coi như đã thăm dò được tính cách của quân gia, có mấy lời lấp lửng một chút cũng sẽ không bị che giấu. Chính hắn cũng biết, chờ lần phát sóng trực tiếp này kết thúc, hẳn sẽ bị niêm phong tài khoản -- Không vấn đề gì, chẳng phải chỉ là hai tháng thôi sao.

Vừa vặn hai tháng kế tiếp hẳn cũng tương đối bận rộn, không có nhiều thời gian để xem phát sóng trực tiếp.

Kiều Hân Hân nhận được tin nhắn riêng của Kaka, cô gạt gạt đầu, đi về phía con thuyền bên phải.

Thuyền rất cao, có thang dây để trèo lên.

Cô ngẩng đầu nhìn một chút, có người đang giờ được đi tuần.

Kiều Hân Hân ổn định hơi thở, cô nắm lấy thang dây bò lên trên, không bao lâu sau đã lên tới boong thuyền.

Kẻ đi tuần tra tò mò nhìn vào mắt cô, hôm nay mọi người đều trở nên hơi thối, gã cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nhắc nhở: “Nấu nước nóng, đi tắm rửa đi.”

Kiều Hân Hân khẽ gật đầu, cô vượt qua thân thể của gã, đi về phía phòng nghỉ ở bên kia.

Kaka vội vàng nói --

[Hướng ngược lại.]

Khán giả đều đã xem qua tình huống ở trên thuyền một lần, nhưng rất ít người có thể nhớ được rõ ràng như vậy, mà thứ Kaka am hiểu nhất chính là đã gặp qua thì sẽ không quên.

Bất kể là dạng hoàn cảnh nào, hán chỉ cần liếc mắt liền có thể nhớ rõ rành mạch.

Kiều Hân Hân thay đổi lộ tuyến điềm nhiên như không, để tiện cho việc xem tin nhắn của Kaka, cô chuyển phòng phát sóng trực tiếp qua phía dưới bên phải, như vậy nghiêng đầu liền có thể thấy, rất thuận tiện.

Kẻ đi tuần tra vẫn chưa nghĩ nhiều, gã cầm cây đuốc dựa vào lan can, nhìn đại gia hỏa nằm trên bè trúc ở dưới thuyền.

Gã dùng tay sờ sờ cằm, chắc chắn nói: “Phòng chừng nhóm tư bản muốn lấy nó làm chủ đề chính của công viên, vậy thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền đây.”

Có lẽ người của toàn thế giới đều phải chen lấn đến xem.

Hiện tại Kaka đã hóa thân thành bản đồ hướng dẫn sống, đêm đã khuya, mọi người mệt mỏi một ngày, ngoại trừ người đi tuần tra, những kẻ khác đều đang ngủ.

Kiều Hân Hân đi một đường không trở ngại.

Cô đi tới phòng chứa đồ trên thuyền, cửa đang khép hờ sao?

Lẽ nào... Có người?

Cô lén lút nhìn xuyên qua khe hở, phát hiện có một tên lính đánh thuê đang lục lọi trong một đồng rương gỗ lớn.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân, Kiều Hân Hân lập tức đẩy cửa tiến vào, đồng thời đóng cửa lại.

Người ở trong phòng lại càng hoảng sợ, gã lập tức quay đầu đuổi hai cánh tay -- “Đừng, đừng tới đây! Còn tới nữa thì tao với mày cùng chết!”

Ánh nến lay động, Kiều Hân Hân có thể thấy quả bom mà gã đang cầm trong tay, một bộ “Phải chết thì cùng chết.”

Giọng nói này rất quen tai.

Nhưng khuôn mặt của người thiếu niên lại thoa đầy bùn giống như cô, cô suy đoán nói: “Jimmy?”

Jimmy, trước đó vẫn còn là một người hầu bàn ở trên thuyền, nghe nói là được thuyền trưởng Englehorn nhặt được ở trên một hòn đảo nào đó. Ở trên thuyền, cậu ta vẫn dựa vào việc ăn cắp để sống, tương đối thông thạo phương pháp trộm đồ.

Thiếu niên sững sốt.

Cậu nhìn chằm chằm vào Kiều Hân Hân thật lâu, ngũ quan của Kiều Hân Hân hầu như đều bị bùn máu che mắt, cậu... Cậu thật sự không dám đoán.

“Là tôi, Ann đây.”

Kiều Hân Hân chủ động nói lên tên họ.

“Chị còn sống sao?!” Chàng trai trẻ thiếu chút nữa kêu thành tiếng, cậu nhanh tay che niện lại, lầm nhảm: “Trời ạ, chị cứ nhiên vẫn còn sống! Chúng em đều nghĩ rằng chị đã chết! Nhưng, nhưng anh Jack cứ khẳng khẳng chị vẫn còn sống, lần này anh ấy cũng cùng mọi người tới đây.”

Sau khi quen thuộc lẫn nhau, Jimmy mới buông bom trong tay xuống, cậu vỗ ngực một cái: “Chị làm em sợ muốn chết! Em còn tưởng hôm nay em chết chắc rồi!”

“Sao cậu lại ở chỗ này? Còn đám người Jack -- cũng tới đây sao?”

“Đúng vậy, đạo diễn Carl đã công bố đoạn phim mà ông ta quay, hiện giờ toàn thế giới đều biết tới sự tồn tại của đảo Đầu Lâu. Ông ta mang theo bộ đội đặc chủng quốc gia, nghe nói lần này chuẩn bị bắt nhiều khủng long về để nghiên cứu. Chắc chắn chắn, cái gã mập lùn kia thật là hám lợi, trong đầu chỉ toàn là tiền.”

“Bộ đội đặc chủng? Ý cậu là đám người kia sao?”

“À không, hôm nay em mới phát hiện có người lén lút đi theo chúng em. Em không rõ thân phận của đám người kia lắm, hẳn là quân đoàn lính đánh thuê mà kẻ khác dùng nhiều tiền để thuê. Chỉ có Carl mới có bản đồ của đảo Đầu Lâu, nhưng đám người kia khá xảo quyệt, để tránh chúng em, cứ nhiên đi vòng qua bên này. Còn chị, sao chị lại ở chỗ này?”

“Bọn họ bắt King Kong đi.”

“A, em biết, cái con khi đột khổng lồ đó -- Chính là bảo bối mà Carl tâm tâm niệm niệm.” Thiếu niên chợt nhớ tới cái gì, cậu tròn to mắt hỏi: “Lẽ nào chị muốn cứu nó?”

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Kiều Hân Hân trực tiếp hỏi ngược lại.

“Em là bắt cóc dĩ phải nhảy xuống từ tường thành bên kia... Chị không biết đâu, giữa bộ đội đặc chủng cùng đám dân bản xứ đã xảy ra tranh đấu, bọn chúng đã bắt rất nhiều tù binh. Em vốn muốn cứu bọn họ, có điều lại bị phát hiện, em không thể làm gì khác ngoài việc trốn vào rừng rậm để giữ mạng. Nhưng một mình em làm sao dám tiến vào bên trong, vừa hay nhìn thấy một thi thể, em liền cởi quần áo của thi thể đó, dù thể nào lẫn lộn ở trong đám lính đánh thuê cũng tốt hơn so với việc bị quái vật ăn.”

“Cậu muốn cứu thổ dân sao?”

“Vâng, bọn họ đã cứu em đây.”

Thổ dân đã xảy ra chuyện, vậy thì A Tát... Tâm tình Kiều Hân Hân lại trầm trọng vài phần, xem ra sự việc phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Sau khi Jimmy lên thuyền liền trộm được chìa khóa của phòng chứa đồ, cậu nhỏ giọng lầm bầm: “Em còn cho rằng có rất nhiều vàng bạc châu báu, muốn tiện tay mang đi vài miếng...”

Phụt, không ngờ lại là một đồng bom.

Kiều Hân Hân nhin không được tán dương: “Làm tốt lắm!”

“A?”

“Tôi muốn hủy diệt những vũ khí này.”

“Vi sao ạ?”

“Để cứu King Kong.”

Jimmy chấn động: “Chị thật sự muốn cứu con quái vật ăn thịt người kia sao.”

“Nó đã cứu tôi.” Kiều Hân Hân cười một tiếng.

“...”

“Nhưng, làm sao có thể tiêu hủy nhiều đạn dược như vậy?” Ném toàn bộ xuống biển? Đây chính là một công trình lớn đó.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

“Hay là... Chúng ta đốt thuyền nhé?”

Trên chiếc thuyền này có rất nhiều thuốc nổ cùng vũ khí, một khi đốt sẽ nhanh chóng nổ tung.

[Ý kiến hay.]

Kaka đồng tình với quan điểm của cô.

Kiều Hân Hân nhẹ nhàng thở ra, xem ra ý tưởng của cô cũng không quá mức ngu xuẩn.

Không thể nói rõ vì sao, chính là, cô rất tin tưởng Kaka.

“Đốt thuyền rồi sẽ chết rất nhiều người đó?” Jimmy chỉ là kẻ trộm, không phải kẻ cuồng giết người.

“Không đốt thuyền thì chúng ta sẽ chết.”

Kiều Hân Hân đã chứng kiến sự nhẫn tâm của đám lính đánh thuê, nếu không hủy diệt số đạn dược này, một khi khủng long bạo chúa tới, bọn họ sẽ nổ

chết chúng như chó điên.

Đến lúc đó, lại bắt được hai người bọn họ, khẳng định cũng sẽ bị ngũ mã phanh thây.

Huống chi Kiều Hân Hân từng bị chủ nhân của bộ quần áo mà cô đang mặc trên người uy hiếp, nói sẽ xẻo thịt cô bằng từng đao một, sao cô có thể cho bọn chúng cơ hội được?

[666666 Tôi vốn còn lo chủ kênh sẽ do dự không dám xuống tay cơ đấy.]

[Chủ kênh phải như vậy mới tốt! Giết thật thống khoái!!]

[Hân của tôi lớn lên thành người thanh thuần như vậy, không ngờ khi làm việc lại rào trước đón sau đến thế.]

[Sự kiêu ngạo không giải thích được này là sao đây?]

[Lưu trữ nha! Chủ kênh giỏi quá! Tốt hơn nhiều so với cô gái động một chút liền lan tràn tâm lòng thánh mẫu ở cách vách!]

[Khi nói chuyện thì chú ý một chút, đừng tạo ra anti-fan cho chủ kênh.]

Trong số những chủ kênh từ vong có một nữ chủ kênh hiếm hoi kiên trì vững vàng, giai đoạn trước, cô ả dựa vào trang phục lộ liễu bóng mắt, hấp dẫn vô số đại gia. Giai đoạn sau liền ôm ấp đùi một vị nam chủ kênh, thường xuyên cùng người đó mở phòng phát sóng trực tiếp, tóm lại là đủ các loại làm bộ kiểu cách.

Nhưng vẫn có người nuốt trôi đáng vẽ này của cô ả.

Vật hiếm sẽ thành quý, có rất ít nữ giới trong phát sóng trực tiếp từ vong, cho nên cô ả liền nổi tiếng.

Nhưng tất cả mọi người cảm thấy, Kiều Hân Hân sẽ lập tức trở thành nữ chủ kênh nóng bỏng nhất trong những chủ kênh từ vong, thật vui về!

Nói làm liền làm, Kiều Hân Hân cùng Jimmy bắt đầu tìm xăng. Lần này Kiều Hân Hân học được thông minh, cô trực tiếp hỏi Kaka, bản đồ hình người liên tục mở auto, Kaka thông thạo như đã sinh sống ở trên thuyền vài chục năm.

Chuẩn bị xăng thỏa đáng, hất đầy toàn bộ phòng chứa đồ, phòng chừng một mồi lửa liền tiêu diệt toàn bộ thuốc nổ ở bên trong.

Kiều Hân Hân cùng thiếu niên lén lút lút lút làm những việc này, dọc theo hành lang, một đường này, bọn họ còn tạt xăng lên sàn tàu.

Kẻ đi tuần tra đã trở về sau khi dạo một vòng.

Jimmy bỏ thùng qua một bên, kẻ kia gấp nói: “Đổi ca, cậu nhanh lên một chút.”

Kiều Hân Hân đè thấp giọng: “Được...”

Người kia cũng không nói gì, King Kong ở phía dưới quả thực cần người trông coi, đồng lửa đã cháy sạch, rất nhiều người đều đang ngủ.

Kiều Hân Hân ra hiệu cho Jimmy xuống trước, Jimmy lại muốn để cô đi trước, hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng Jimmy thỏa hiệp.

Kỳ thực cô có chút sợ độ cao, nhưng nghĩ tới việc cảm giác đau đớn chỉ có 3%... Lập tức dùng khí tăng vọt trở lại!

Kiều Hân Hân đứng ở bên cạnh thành tàu, sau khi kẻ tuần tra rời đi, dùng sức ném cây đuốc trong tay.

Cô xoay người nhảy xuống biển không chút do dự.

Con thuyền đầu tiên bốc cháy, đánh thức rất nhiều người, bất kể là trên hay dưới thuyền đều hoảng hốt.

Rất nhiều người nhảy thẳng xuống biển, Kiều Hân Hân đã bơi đến trên bờ. Cô giẫm lên bè trúc, đi tới bên cạnh King Kong.

Cô và Jimmy đã cách chiếc thuyền kia đủ xa.

Lửa càng lúc càng lớn, khi nó đốt tới phòng chứa đồ, một trận nổ mạnh xảy ra --

“Ầm!!!! -----”

Một tiếng nổ thật lớn, thuyền bị phá thành bốn năm mảnh, tàn lửa bay khắp nơi, toàn bộ bầu trời đêm như được chiếu sáng.

Mà tiếng nổ cũng đã đưa tới đám khủng long đang ẩn núp cách đó không xa.

“Kkkk... Khủng long!!!”

Rất nhiều khủng long!!!

(*) Tarbosaurus là một chi khủng long chân thú (Theropoda) phát triển mạnh ở châu Á trong khoảng 70 đến 65 triệu năm trước, vào Hậu Phấn trắng. Cùng thuộc họ Tyrannosauridae, nhưng T rex lớn hơn một chút và sinh sống ở Bắc Mỹ, còn Tarbo lại tồn tại ở vùng ngập lụt Châu Á. Mình giữ nguyên 'Tarbo' là vì dịch tiếng việt ra thì Tarbosaurus là “thằng lùn khủng khiếp/đáng sợ” nghe nó hơi... Nên mình xin phép được lấy bản tiếng anh nhé.

Editor: Chân thành xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ trong tiến độ dịch truyện, một tuần này trường mình đột nhiên tăng thêm một môn học, mình phải chạy assignment nên thiếu thời gian dịch thuật. Mong các bạn thông cảm cho mình, mình sẽ luôn cố gắng đảm bảo tiến độ dịch ít nhất một tuần một lần.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trục Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đảo Đầu Lâu (18)

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

“Jimmy, qua đây một chút.” Kiều Hân Hân hô.

Sự xuất hiện của nhóm khủng long khiến cho đoàn lính đánh thuê lâm vào trạng thái khủng hoảng cực độ, Jimmy sợ tới mức run rẩy, cậu trực tiếp đưa tay giữ chặt cổ tay của Kiều Hân Hân, thúc giục nói: “Nhanh! Chúng ta cùng trốn vào trong biển đi thôi!”

Nhóm khủng long này hẳn là không thể xuống nước đâu nhỉ...

“Không vấn đề gì, chúng ta chỉ cần ở trên bè trúc là được rồi.”

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cô xác định, nhóm khủng long này là đám Tiểu A Minh.

“A?” Jimmy không hiểu vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy, đây chính là khủng long đó! Là khủng long đã biến mất khỏi trái đất từ rất lâu về trước đó!

Huống hồ không phải chỉ có một con đến, mà là rất nhiều con!

Tình huống trên bờ biển rất hỗn loạn, việc thuyền nổ tung vốn đã khiến tâm lý mọi người bối rối, nay khủng long lại đột nhiên xuất hiện... Rất nhiều người mớ súng ra, bắt đầu bắn, nhưng rừng cây rất tối, bọn họ có thể nghe được tiếng bước chân xao động, lại không đếm được xem rốt cuộc có bao nhiêu con khủng long.

Bom cùng súng máy đều ở trong phòng chứa đồ, tất cả chỉ mang theo súng lục ở bên người, khủng long da dày thịt béo, súng lục rất khó có thể bắn xuyên qua da thịt của chúng để gây nên vết thương chí mạng.

Phía trước truyền tới tiếng người hét chói tai, khủng long ở đó không chút khách khí húc bay người, thậm chí kẻ chậm chân còn bị bọn chúng giẫm trên mặt đất.

Đồng lửa của đám lính đánh thuê cháy càng lúc càng lớn, mọi người còn có thể nhìn thấy một đồng thịt nát ở trên mặt đất...

Súng căn bản không được việc!

Chạy a a a a a!

Trên bờ, ba mươi người tản đi như ong vỡ tổ, chỉ còn lại hai chiếc thuyền trên biển, mọi người lục tục lấy súng ra bắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tình huống trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngồi xồm trên bè trúc, Jimmy vẫn luôn ôm đầu, cậu giấu mình ở phía sau King Kong, hoàn toàn không dám thò đầu ra.

“Thật sự... Thật sự không cần xuống biển sao...”

Rất nhiều người đều nhảy xuống biển để tránh đầu sóng ngọn gió! Tuy hai chiếc thuyền khác không có lượng lớn vũ khí, nhưng bọn họ vẫn có súng! Nhảy vào biển nhất định an toàn hơn nhiều so với đứng ở trên bè trúc...

“A a a!!! --” Jimmy phát hiện có một con khủng long lớn đang đi về phía mình, cậu nhắm mắt hét lên, nhưng sự đau đớn trong tưởng tượng vẫn chưa truyền đến.

Ách..

Cậu thận trọng mở một mắt ra, con khủng long kia đang hướng về những nơi khác, phần lớn mọi người ở đây đều nhảy xuống biển, nhóm khủng long này đứng ở hai bên bờ trúc, ánh mắt hung ác.

Thế nhưng, chính mình vẫn hoàn hảo, không chút tổn hại.

Đầu của cậu cũng không bị cắn xuống, tay chân khỏe mạnh, chẳng có gì xảy ra.

Kiều Hân Hân cúi đầu nhìn dây thừng trên bờ trúc, cô vốn muốn dùng dao găm cắt đứt, suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi.

Liều lượng thuốc mê quá nhiều, cho tới hiện tại, King Kong vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Ô ô --”

Tiểu A Minh còn chưa tới, nó trốn ở trong rừng một mình, nôn nóng kêu.

Mẹ của Tiểu A Minh đi tới bên người Kiều Hân Hân, nó dùng miệng cắn dây thừng, lui về phía sau từng bước một.

Jimmy quả thực sợ ngây người!

Cậu cậu cậu... Cậu không nhìn lầm đấy chứ?! Đám khủng long này chẳng những không ăn bọn họ, cư nhiên còn giúp bọn họ kéo King Kong đi?! Lẽ nào, mục đích tới đây của chúng chính là...

“Chị biết chúng nó sao?”

“Ừ, có quen biết.”

Jimmy đặt mông ngồi trên bờ trúc, cậu dùng sức kéo trang phục nguy trang phía ngoài, lộ ra áo phông ở bên trong.

Trên người cậu đều là mồ hôi.

Sao không nói sớm! Cậu cũng sắp bị hù chết rồi, có cảm giác sau khi gặp lại Ann, mỗi sự kiện xảy ra đều đủ để khiến cho trái tim cậu nổ tung! Nhưng Ann thật sự rất đáng gờm, cô cư nhiên có thể đem đến nhiều khủng long cứu binh như vậy.

Chẳng trách cô dám cho nổ thuyền...

Nếu không có đám khủng long này, bọn họ rất khó có thể yên ổn rồi đi.

Song, tình hình cũng không lạc quan như vậy, lính đánh thuê ở đây đều nổ súng, tuy trốn ở phía sau King Kong rất an toàn, nhưng hình như có khủng long bị đá thương.

May mắn là chính bọn họ cũng không dùng hết bom, vẫn mang trên người một hai quả, ném ra phía xa xa, phạm vi nổ rất dọa người!

Khủng long ở đây đều che chở cho King Kong lùi lại, dùng đủ mười phút, đám to con này mới tiến vào trong rừng rậm.

Nhóm lính đánh thuê tìm được đường sống trong chỗ chết, khóc không ra nước mắt -- xong rồi xong rồi, King Kong mất rồi! Chuyến đi này của bọn họ căn bản sẽ tay không mà về!

Nhưng chuyện này cũng quá kỳ quái, làm sao đám khủng long kia có thể tự hợp thành đội để tới cứu một con khi đột khổng lồ? Còn chiếc thuyền chứa phần lớn vũ khí kia, nếu không phải đã bị nổ tung, những con khủng long này căn bản đi không nổi!

Lẽ nào đây là kế hoạch của kẻ nào đó?

Lần này, khủng long tập kích cộng với việc nổ thuyền khiến lính đánh thuê thiệt hại hơn hai mươi người, bọn họ còn lại một trăm ba mươi người, cùng với một trăm năm mươi người đã sớm đi vào trong rừng kia.

Nhóm khủng long chui vào rừng, tụ tập nghỉ ngơi.

Kiều Hân Hân bò lên bụng King Kong, cảm giác được hô hấp của nó vẫn còn vững vàng. Tiểu A Minh đứng ở một bên, lúc thì chống đầu mình lên đầu King Kong, lúc thì đỡ cánh tay của King Kong.

Có thể thấy nó thật sự rất lo lắng cho King Kong.

Jimmy vốn rất sợ nhóm khủng long này, nhưng sau khi ngây người hồi lâu, cậu phát hiện chúng hoàn toàn không có ý muốn tổn thương chính mình! Lá gan của cậu dần dần lớn lên, thậm chí còn dám tới gần A Minh.

Dù sao đây cũng là một con khủng long nhỏ... Ừm, thật sự rất nhỏ, còn nhỏ hơn một chút so với ngựa.

Cậu đưa tay muốn sờ, A Minh lại tặng cho cậu một cái tròng mắt mang tính cảnh cáo, Jimmy lập tức rút tay về -- Cho dù nó nhỏ, đó cũng là khủng long! Lại còn là khủng long ăn thịt!

King Kong đã an toàn, nhưng hiện tại phải gì?

Lúc trước Jimmy có nói không chỉ có một mình nhóm người này lên đảo, liệu điều đó có đồng nghĩa với việc ngày mai sẽ xuất hiện sự tình khác không? Đường như nhóm thổ dân cũng bị giết hại, đến lúc đó, cửa thành bị phá hư, vô số người tràn vào, những sinh vật ở trên đảo phải làm sao bây giờ?

Kiều Hân Hân ngồi trên bè trúc, cô dựa lưng vào King Kong, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Phát sóng trực tiếp còn chưa kết thúc, giải thích rõ ràng, nguy cơ thật sự còn chưa được giải quyết.

Có chút lo âu, nhưng hiện tại đầu óc của cô rất mơ hồ.

Jimmy đang ngủ ở trên bè, phần lớn khủng long cũng đều đang nghỉ ngơi, trong rừng rậm rất yên tĩnh.

Người ở trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang nói chuyện phiếm, Kiều Hân Hân tùy ý nhìn hai cái, không có sức lực để mở miệng.

Kaka gửi tới một tin nhắn.

[Hiện tại tới cửa thành đi thôi, A Tất đang ở nơi đó.]

“A Tất?”

Đã trễ như vậy, tại sao A Tất lại ở cửa thành? Hơn nữa... Cô đi tới đó làm gì?

[Có rất nhiều bộ đội đặc chủng ở trên đảo, thổ dân sắp không chịu nổi rồi, một khi toàn bộ thổ dân bị bắt làm tù binh, hòn đảo này cũng sẽ bị bộ đội đặc chủng đóng quân -- đến lúc đó, bọn họ có thể muốn làm gì thì làm.]

Kaka không cẩn thận gửi qua một đồng lớn, quả nhiên, hệ thống tự động che chắn thành “***** **”.

Kiều Hân Hân chẳng thấy được cái gì...

“Ách...”

[Đi đi, cô nói chuyện với A Tất, để cậu bé mở cửa thành vào tối mai.]

Kaka không thể giải thích vì sao phải làm như vậy, hắn chỉ có thể trực tiếp truyền lệnh. Dưới tình huống hoàn toàn không hiểu gì, Kiều Hân Hân vẫn gật đầu nói: “Được.”

Nơi này cách tường thành rất gần, bởi vì sinh vật ở xung quanh rất ít khi lui tới. Hơn nữa, có đàn khủng long ở phụ cận, Kiều Hân Hân liền lớn mật đốt một cây đuốc, đi ra bên ngoài.

Bốn phía yên ắng, chỉ có tiếng bước chân của một mình cô.

Bỗng nhiên, cô nghe được động tĩnh. Quay đầu lại, phát hiện ra Tiểu A Minh đang len lén theo sát cô.

Nó còn nhỏ, so với mẹ của mình thì không đáng để nhắc đến, nhưng nó đứng ở dưới ánh trăng, ánh mắt lóe sáng. Từ đầu đến cuối, nó vẫn thấp thòm cho sự an nguy của Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân nở nụ cười, cô vươn tay, Tiểu A Minh nhích lại gần, nhẹ nhàng liếm hai cái.

Nó muốn để Kiều Hân Hân ngồi lên người mình, chỉ là vết thương trên lưng nó còn chưa khỏi, Kiều Hân Hân không muốn làm vậy.

Cô sờ đầu nó, xoay người tiếp tục tiến lên.

Tiểu A Minh ngoan ngoãn theo sau.

Kiều Hân Hân đi tới dưới cửa thành, cửa thành rất cao lớn, đủ để King Kong đi qua. Chỉ có điều, cửa thành bị đóng chặt từ bên trong, có thể nhìn ra sự đề phòng liên tục của thổ dân đối với dã thú ở trong rừng.

“A Tất, em ở đâu?” Cô tự tay gõ cửa thành.

“Chị Tiểu Kiều!”

Giọng của A Tất truyền đến từ khe hở, cậu đứng ở giữa cửa thành, cố gắng dùng một mắt nỗ lực nhòm qua.

Quả nhiên là chị Tiểu Kiều! Còn có Tiểu A Minh nữa!

Kaka nhìn thấy A Tát thông qua ống kính công cộng, trong buổi tối ngày hôm nay, một loạt hành động của hắn đã vi phạm quy định một cách nghiêm trọng, sau còn nhận được tin nhắn cảnh báo của TV Thái Dương.

Sau 20 phút nữa, hắn sẽ phải đăng xuất.

“Sao em lại ở chỗ này?” Kiều Hân Hân hỏi.

A Tát ngồi dưới đất, tâm tình nặng nề: “Em, em có cảm giác mình rất vô dụng, em hoàn toàn chẳng giúp được gì cho tộc nhân của mình.”

Rất nhiều bộ đội đặc chủng đổ bộ lên đảo, quê hương sắp giữ không được, A Tát tận mắt thấy nguyên một đám tộc nhân bị bắt làm tù binh, cuối cùng chỉ còn dư lại vài người già yếu.

Cậu hắn là vị tù trưởng vô dụng nhất trong lịch sử của tộc Thổ Mộc.

A Tát bất tri bất giác đi tới chỗ này, cậu đang nghĩ, nếu ngày đó chính mình trực tiếp ngã chết thì tốt rồi... Nhưng, cậu lại gặp được Kiều Hân Hân cùng Tiểu A Minh, nếu cậu trực tiếp ngã chết liền không quen biết bọn họ nữa! A Tát cúi đầu, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Cách một cánh cửa, Kiều Hân Hân nghe được tiếng khóc nức nở bất lực của bé trai, cô liên tưởng tới tình huống mà Jimmy đã từng nói với mình.

Xem ra, tình hình ở phía bên kia tường thành cũng vô cùng hiểm trở, đảo Đầu Lâu muốn giành lại sự yên bình thường ngày, chỉ sợ là không có khả năng.

Nhưng tại sao Kaka lại để chính mình tới đây chứ? Anh ta còn nói, hãy để A Tát mở cửa thành vào tối mai... Mở cửa thành?

Bỗng nhiên, Kiều Hân Hân nghĩ tới một loại khả năng.

“A Tát, có phải tình huống ở trên đảo rất thảm hay không?”

“Đúng vậy... Rất nhiều người đều bị bắt, chúng em căn bản không đánh lại bọn họ, chỉ có thể cố gắng tránh né.”

A Tát dùng mu bàn tay lau nước mắt, cậu nức nở nói: “Nhưng đã sắp chống đỡ không nổi rồi, mọi người... Đều đã bị bắt! Chị Tiểu Kiều, em thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt...”

“Vậy thì, mở cửa thành đi!”

“... Cái gì?” A Tát sùng sốt, cậu ngẩng đầu, trên mặt có hai hàng nước mắt rõ rệt.

“Tối mai, em hãy nghĩ cách để mở cửa thành ra nhé.”

“Mở, mở cửa thành?”

Tổ tiên có điều kiêng kỵ, cửa thành này tuyệt đối không thể mở! Nếu thật sự mở ra, nếu có dã thú chạy vào... Trên mặt A Tát lộ ra vẻ khủng hoảng, cậu nhỏ giọng nói: “Bọn họ nhất định sẽ không đồng ý...”

“Nhưng chị biết là em sẽ có cách.” Kiều Hân Hân khẽ cười nói: “A Tát, tối mai chị cùng King Kong và Tiểu A Minh đều sẽ tới, bọn chị sẽ đến giúp em”

Có lẽ, không chỉ dừng lại ở ba người bọn họ, sẽ còn có một đoàn quân khác tới giúp.

A Tát nhìn cửa thành ở trước mặt, cậu sùng sốt tròn 10 giây, mới kịp hiểu Kiều Hân Hân rút cuộc vừa nói gì!

Trời ạ, điều này cũng quá không thể tưởng tượng được!!

Lẽ nào chị Tiểu Kiều cũng muốn tới chiến đấu với đám bộ đội đặc chủng kia ư?

Bé trai vốn đã tuyệt vọng, nhưng lời nói của Kiều Hân Hân lại khiến cho cậu dấy lên ý chí chiến đấu một lần nữa -- Cậu cũng không muốn buông tha như vậy! Đây chính là nơi mà cậu sinh ra và lớn lên từ nhỏ, nơi này còn có tộc nhân mà cậu thích nhất!

“Thật vậy sao...” Một tay bé trai lau nước mũi, một tay lau nước mắt, không thể nói rõ là vui sướng hay khổ sở, lại có chút hưng phấn không hiểu.

“Thật đó.”

Đây chính là ý tứ của Kaka.

Không giải quyết đám người xâm lăng này, sớm muộn gì đảo Đầu Lâu cũng sẽ tiêu diệt, như vậy phải kết hợp với thổ dân ở trên đảo cùng dã thú, đuổi sạch đám người đó!

Ngày mai, vẫn còn một ngày để tập kết đội ngũ, Kiều Hân Hân nhất định phải nghĩ biện pháp để tận lực mượn sức càng nhiều khủng long. Người đồng

sức lớn, tuy cô không biết rốt cuộc bộ đội đặc chủng có bao nhiêu người, nhưng... Bọn họ vẫn có cơ hội chiến thắng!

A Tát đã trở về, một mình cô đứng ở bên ngoài tường thành, Tiểu A Minh tuy mệt nhọc, vẫn còn đang cố gắng gượng.

[Ngày mai cô phải cố lên nhé.]

“Kaka, như vậy thật sự được sao?”

[Thử một chút thì biết.]

“Ừm...”

[Chủ kênh đang nói chuyện với Kaka sao? Hâm mộ cậu ấy quá!]

[Đúng vậy, hôm nay chủ kênh đã nói chuyện với cậu ấy nhiều lần... Có cảm giác cô ấy rất tốt với kỹ sĩ của mình.]

[Tôi tôi tôi tôi cũng muốn làm kỹ sĩ hộ vệ của cô ấy! Sau khi phát sóng kết thúc tôi sẽ lập tức thăng cấp!]

[23333 Liên chờ phát sóng trực tiếp kết thúc...]

[Đến lúc đó, mọi người cùng nhau thăng cấp, cho cô ấy một sự kính hi!]

[(☆ ▽ ☆) Vây xem một đám đại gia ở lầu trên.]

[Rất tốt, nhất định phải mua nhiều tước vị một chút nha, tiếp theo, Hân của tôi còn muốn lên đài pk!]

[Nhất định, đã đóng gói tiền rồi.]

Kiều Hân Hân vỗ vỗ A Minh, cô quyết định quay về trong quân đội. Thành thật mà nói, cô thực sự có chút mệt mỏi, phải ngủ ở bên cạnh King Kong mới cảm thấy an tâm.

Chữ viết màu xanh của Kaka bỗng nhiên xuất hiện ở trong khung trò chuyện.

[^_ ^ Tôi sắp bị niêm phong tài khoản rồi.]

“... Vì sao?”

Thân thể Kiều Hân Hân đứng lại, cô không biết nếu Kaka giúp mình, sẽ bị niêm phong tài khoản!

[0. 0 Hệ thống nói tôi vi phạm quy định, hình như muốn niêm phong hai tháng, cho nên... Ngày mai tôi không thể tới xem biểu hiện hoa lệ của cô. Nhưng cũng chẳng sao, chờ tôi trở về sau hai tháng, vẫn có thể xem bản ghi lại của chương trình phát sóng trực tiếp, tôi sẽ không để lỡ một giây nào đâu ~]

Ôi?

Sao đột nhiên lại phải rời đi? Hai tháng.. Ý của Kaka là, sẽ không tới xem cô trong hai tháng tiếp theo sao?

“A...”

Trong lòng có chút mất mát.

[Chờ tôi trở về sau hai tháng nữa, phòng phát sóng trực tiếp sẽ không bị đóng cửa đâu nhỉ? Có chỗ nào không hiểu thì phải hỏi quản gia trí năng hoặc người quản lý của cô nhiều một chút... Đừng vi phạm quy định nhé.]

Kiều Hân Hân chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thấy Kaka nói như vậy, trong lòng cô “lộp bộp” một cái.

Cô nhớ tới nhóm chủ kênh người trái đất đã biến mất trên TV Thái Dương, nhất định bọn họ đã vi phạm quy định gì đó nên phòng phát sóng trực tiếp mới bị đóng cửa nhỉ?

Nếu như... Nếu như, cô cũng vi phạm quy định, vậy thì từ nay về sau, cô sẽ không còn gặp được Kaka nữa sao?

Bỗng nhiên rất muốn hỏi số điện thoại của hắn.

Đã nhiều năm như vậy, đối với bất kỳ người nào, trong lòng cô đều trốn tránh, cho dù là ai hẹn cô, cô cũng sẽ không ra ngoài, không nghĩ rằng bản thân lại muốn giữ liên lạc cùng một người lạ chưa từng gặp mặt.

Có điều...

Nơi đây là trái đất, làm sao có thể liên tuyến đến hệ ngân hà đây?

Nếu cô muốn gặp Kaka, chỉ có thể thông qua TV Thái Dương. Ở đây, bọn họ đã thêm nhau làm bạn bè.

“Tôi sẽ luôn luôn phát sóng trực tiếp.”

Anh không trở lại, tôi không kết thúc.

[A, cứ giao hẹn như vậy nhé?]

“Ừm, đồng ý.”

[Ồ, chủ kênh đang hứa hẹn cái gì với Ka đại gia thế?]

[Xem ra Kaka cũng bị niềm phong tài khoản...]

[Bất quá một chút, quan hệ giữa chủ kênh cùng vị kỳ sĩ này tốt lắm sao?]

[Thời gian sáng lập của phòng phát sóng trực tiếp này còn chưa tới 10 ngày, có thể tốt đến mức nào chứ.]

[Hâm mộ ghen ghét...]

Những gì nên nói đều đã nói, Kaka gõ ra hai chữ.

[Ngủ ngon.]

“Anh muốn đăng xuất à?”

[Đúng vậy.]

“Thế thì... Ngủ ngon nhé.”

Kiều Hân tiếp tục lên đường, sau khi nói lời từ biệt cùng Kaka, cô nói với mọi người ở trong phòng phát sóng trực tiếp: “Chúc ngủ ngon.”

Mưa bình luận đều viết “Ngủ ngon” cùng “Hôn gió”, tuy rằng trực thời gian sẽ điều chỉnh rất nhanh, phỏng chừng sẽ trực tiếp dời đến sáng mai. Nhưng chỉ cần Kiều Hân cùng tương tác với mọi người, tất cả đều sẽ cực kỳ vui vẻ.

Hệ thống nhắc nhở Kaka, chỉ còn 5 phút đồng hồ cuối cùng, hắn sẽ bị cưỡng chế đăng xuất.

Hắn tựa lưng lên vách tường, bụng ly ở trên bàn, uống cạn ngụm nước cuối cùng.

Cửa phòng bị mở ra, ánh đèn yếu ớt chiếu vào.

“Này, đã xong chưa.”

“Năm phút.” Hắn chậm rãi vươn tay, thả ly về.

“Cái gì mà năm phút! Sắp khởi hành đến nơi rồi, chẳng lẽ lại để mọi người phải chờ một mình cậu?!”

“Grắc.”

Cái ly vỡ nát.

Kaka cúi đầu, tóc mái che lại nét mặt của hắn, hắn không nói thêm câu nào nữa, lại khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Lính gác bỗng dừng rùng mình một cái, gã lập tức đẩy cửa ra ngoài, thuận tay đóng lại.

Gã dùng tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, đây là lần đầu tiên gã tới đây trực, chẳng trách mọi người trong tổ đều không muốn tới thúc giục kẻ kia... Bọn họ đều nói, hắn là quái vật!

Quái vật bằng xương bằng thịt.

Editor: Sắp kết thúc phiên bản này rồiiii.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đảo Đầu Lâu (19)

Grào ----!!”

Buổi sáng tỉnh mơ, King Kong liền đứng gằm rú trên đường nhỏ ở trong rừng rậm, đối diện nó là hai con khủng long săn mồi tốc độ.

“Ô ô --”

Tiểu A Minh trốn ở phía sau King Kong, cáo mượn oai hùm.

Nó cùng Kiều Hân Hân thiếu chút nữa bị hai con khủng long săn mồi này cắn chết, đương nhiên, King Kong tìm chúng không phải vì muốn báo thù.

King Kong đang gây hấn với khủng long săn mồi, nó muốn dùng thực lực của mình để chinh phục chúng.

Khi đột không lồ đứng thẳng người, dùng hai tay nện lên lồng ngực, hai con khủng long săn mồi lui từng bước, tựa hồ muốn chạy trốn.

King Kong khiêu khích nửa ngày, phát hiện bọn chúng không tiếp chiêu, thậm chí còn muốn vụng trộm chuồn đi... Hừ, King Kong duỗi ngón tay út ra cạy mũi, vừa khinh bỉ nhìn chúng, vừa bắn gi mũi bắn về phía chúng..

Nhịn gì thì nhịn, không thể nhịn cái này!

Hai con khủng long săn mồi bị hành động của nó chọc giận, chúng gầm lên một tiếng, trực tiếp nhào tới, King Kong bắt đầu hưng phấn nghênh chiến --

Đấm móc bên trái! Đấm móc bên phải!

Nó mới là tiểu bá vương của rừng rậm!

“Ô ô -- Ô ô --”

Tiểu A Minh luôn luôn đứng ở bên cạnh động viên trợ uy, Kiều Hân Hân ngồi trên cây, ôm trong ngực vài quả đại màu xanh biếc.

Thuốc mê trên người King Kong đã hoàn toàn bị loại bỏ, nó tỉnh sớm hơn so với mọi người, dưới sự dẫn dắt của Kiều Hân Hân, nó mở một võ đài thi đấu tại nơi này.

Trong thế giới động vật, kẻ thắng là vua, chỉ cần bại dưới tay King Kong, đều phải phục tùng mệnh lệnh của nó.

Khi quyết đấu cùng chúng, King Kong không gắng sức đánh chết đối thủ, mà buông lỏng tay sau khi đã hoàn toàn chế ngự được chúng, về mặt méo méo.

Hai con khủng long săn mồi bị nó đánh ngã trên mặt đất, nằm thờ hồng hộc.

King Kong tự hào đấm ngực hoan hô, chỉ cần chiến thắng nó liền vui vẻ!

Hơn một trăm tên lính đánh thuê lên vào trong rừng đã dẫn tới trận náo động không nhỏ, đầu gi bọn chúng cũng võ trang đầy đủ, khi trộm trướng khủng long liền đánh thức khủng long ăn cỏ ở xung quanh, dứt khoát bắt đầu cầm súng máy oanh tạc.

Quần thể khủng long xảy ra sự kiện chạy trốn, toàn bộ rừng rậm nguyên thủy hỗn loạn, đương nhiên đại đa số những tên lính đánh thuê kia đều chết rất thảm.

Dù chúng chỉ là khủng long ăn cỏ, nhưng thân thể nhỏ bé của loài người cũng không thể gánh nổi cơn giận của chúng.

Dưới tình huống bấy khủng long chạy trốn bốn phía, những con gặp được King Kong đều bị nó chặn lại. Ngoại trừ King Kong, cha mẹ của Tiểu A Minh cũng đang tập kết đội ngũ.

Từ giờ cho tới tối vẫn còn sớm, Kiều Hân Hân ngồi trên cây cắn một quả đại, cô đã vượt qua nhiều ngày như vậy ở trong phim, bụng bắt đầu cảm thấy hơi đói. Nhưng ảnh hưởng không lớn, hơi ăn một chút liền lập tức lấp đầy cảm giác đói bụng.

Hai con khủng long săn mồi quỳ rạp trên mặt đất có chút ủ rũ, chúng nó nhìn King Kong, lại nhìn khủng long bạo chúa nhỏ ở bên cạnh.

King Kong đi tới trước thân cây, vươn tay bắt lấy Kiều Hân Hân, đặt cô lên đầu vai của mình.

Nó đi về phía dòng suối ở xa xa, Tiểu A Minh không nói hai lời liền đuổi kịp, hai con khủng long săn mồi nhìn nhau, lại nhìn bóng lưng của King Kong, do dự trong chốc lát, vẫn đi theo sau.

*

Trong hang núi âm u ẩm ướt, rất nhiều người phụ nữ đang cùng ôm nhau, nhỏ giọng khóc nức nở, chồng cùng con cái của họ đều đã bị bắt, hiện trong tộc Thổ Mộc chỉ còn người già yếu.

A Tát vẫn đang gắng sức thuyết phục bà lão có thân phận cao nhất tộc Thổ Mộc: “Bà ơi, bây giờ chúng ta đã chẳng còn đường lui -- Ngài hãy tin con một lần được không, để tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực mở cửa thành ra!”

“Hò đồ! Tổ tiên đã lưu lại quy củ, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không thể mở cửa thành này! Cho dù con là tù trưởng cũng đừng nghĩ tới việc đó!”

“Nhưng người của chúng ta đều đã bị bắt, bọn họ bắt đầu lục soát khắp núi, chẳng mấy chốc sẽ tìm đến nơi này!”

“Nếu ông trời quả thực muốn bộ tộc Thổ mộc của ta phải chết, ta đây cũng chẳng thể nói gì hơn.”

“Bà! Chỉ cần mở cửa thành, có lẽ còn có một tia hy vọng!”

“Tù trưởng mệt mỏi rồi, để cậu ấy đi nghỉ ngơi đi.”

“Bà à!”

Quy củ mà tổ tiên của tộc Thổ Mộc lưu lại tựa như một tòa núi sắt đè nặng trên người A Tát, khó có thể đẩy ra. Tuy cậu là tù trưởng, những người đóng giữ ở hang núi càng bằng lòng nghe theo mệnh lệnh của bà lão.

Chỉ còn một đoạn thời gian nữa là tới buổi tối, cửa thành cao hơn năm mét, một mình cậu đâu thể đẩy ra được?

Làm sao bây giờ? Đã hẹn xong cùng chị Tiểu Kiều rồi, dù thế nào cậu cũng muốn mở cửa thành!

Một mình A Tát sốt ruột, mẹ của cậu nấu cơm cho mọi người xong, thấy cậu đi tới đi lui liền nói lời khuyên can: “A Tát à, con không biết bên kia tường thành có rất nhiều dã thú sao? Nếu để chúng xông vào, chúng ta đều sẽ bị ăn sạch.”

“Mẹ! Chẳng lẽ mẹ không nghĩ rằng đám dã thú ấy sẽ giúp chúng ta xua đuổi kẻ địch ư?”

“Làm sao có thể chứ?” Người phụ nữ hơi hơi nhíu mày, bà lắc đầu nói: “Sao dã thú lại giúp chúng ta cho được, chúng đều là những kẻ khủng bố chuyên ăn thịt người, căn bản không hiểu nhân tính.”

Đúng vậy, trong mắt mọi người, ở bên kia tường thành chỉ có khủng long có thể giết một mạng người bằng một cái đập, chẳng có con nào ở trong đám kia là kẻ dễ bắt nạt.

Thổ dân ở trên đảo Đầu Lâu hiểu rõ tính nguy hiểm hơn bất kì kẻ nào, cho dù nơi sinh sống hiện đang bị xâm lấn, trai tráng có thể chiến đấu đều bị bắt, bọn họ vẫn sẽ không mượn sức khủng long -- Bởi vì căn bản không ai tin khủng long sẽ giúp bọn họ.

“Mẹ, không phải con vẫn còn sống sao?”

A Tát cúi đầu, cậu chậm rãi lui về phía sau, xoay người bỏ chạy dưới ánh mắt kinh ngạc của người phụ nữ.

Cậu tin Kiều Hân Hân!

Cậu cũng tin King Kong cùng Tiểu A Minh!

Chẳng qua mọi người đều không biết quái vật ở phía bên kia tường thành mà thôi. Cho dù những con khủng long đó thật sự tàn bạo, King Kong cùng Tiểu A Minh nhất định, nhất định sẽ không làm tổn thương mọi người.

Trong tộc Thổ Mộc không có thanh niên trai tráng, một mình A Tát chạy ra ngoài, cậu đi đến bên tường thành, dùng sức đẩy cửa thành cao lớn kia.

Đây là cánh cửa cần sức đẩy của hơn mười người tráng niên, chỉ bằng một mình cậu, làm sao có thể di chuyển nó?

Nhưng cậu đã chẳng còn cách nào khác...

Người trong tộc cũng không chịu tin cậu.

A Tát mới 8 tuổi, cậu đặt mộng ngồi xuống đất, gập tới mức roi nước mắt.

Cửa thành cách hang núi khá xa, không ít trẻ con ở trong tộc đều theo qua, khoảng chừng mười mấy người.

Bọn họ đứng sau lưng A Tát, nhỏ giọng nói: “Tù trưởng, chúng tôi đều len lén theo tới đây, không phải ngài nói muốn mở cửa thành sao? Vậy ngài còn khóc cái gì, lãng phí rất nhiều thời gian đó.”

A Tát có chút sững sốt, cậu quay đầu lại, liền nhìn thấy nhóm đồng bạn thường cùng mình chơi đùa đều đứng ở phía sau, người nào người nấy đều vừa đen vừa nhỏ, nhưng ánh mắt lại sáng hơn những vì sao.

Người tín nhiệm thân phận tù trưởng của A Tát ở trong tộc nhất chính là nhóm đồng bạn nhỏ, bọn họ thề, sống chết gì cũng phải bảo vệ ngài tù trưởng.

“Chúng ta cùng nhau đẩy đi!”

“Đúng vậy, kỳ thực tôi đặc biệt muốn biết rốt cuộc bên kia tường thành có cái gì?”

“Còn thất thần làm gì, cùng đẩy đi thôi!”

Nhóm đồng bạn nhỏ cậu một câu tôi một câu đi tới bên tường thành, tổ đội tự phát của bọn họ đứng thành một hàng, bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa lớn không thể dao động ở trước mắt.

Đây là nơi tuyệt đối không thể đụng chạm của tộc Thổ Mộc, nếu vi phạm quy củ sẽ bị trừng phạt rất nghiêm trọng!

Nhưng sự tình đã phát triển tới nước này, trong tộc chỉ còn người già yếu, tuy bọn họ vẫn còn nhỏ tuổi nhưng đều hiểu rằng đã có chuyện xảy ra. Trẻ nhỏ sẽ không nhìn trước ngó sau, một khi nhận định lý do nào đó thì sẽ miệt mài thực hiện.

A Tát nhanh chóng đứng lên, cậu lau khô nước mắt, gia nhập vào đám người.

Bọn họ không biết, hang núi ở bên kia đã xảy ra chuyện...

*

“Tìm được hang ổ của đám mọi rồi!”

“Còn bao nhiêu người?”

“Đại khái hơn hai trăm, toàn bộ đều là phụ nữ và người già!”

“Bắt hết về!”

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hang núi tràn đầy tiếng kêu rên, bọn họ đều là dân bản xứ ở trên đảo Đầu Lâu, nhưng giáo mác không đủ để chống lại súng ống, dưới tình huống nhóm thanh niên trai tráng lục tục bị bắt, hang ổ bị vén mở cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chuyện đáng ăn mừng duy nhất là, bọn trẻ đều không ở nơi này.

Nhóm thổ dân mang làn da ngăm đen, dùng lá cây làm quần áo, đã tách khỏi xã hội văn minh từ lâu.

Đám lính cũng sẽ không đối xử dịu dàng với bọn họ, lần này bọn chúng đến chính là để hung hăng chiếm giữ đảo Đầu Lâu, cho nên nhất định phải đuổi sạch đám mọi rợ này!

Toàn bộ những người còn lại đều bị mang đi một cách thô bạo, ở nơi tường thành phía xa xa còn có thể mơ hồ nghe được tiếng phụ nữ khóc, những đứa trẻ đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Có một đứa mập mạp nhỏ nhắn chạy tới, cậu thở hổn hển nói: “Bọn, bọn chúng đến rồi!”

Sau khi quét sạch tất cả thổ dân, đám binh lính kia rốt cuộc mò tới tường thành đầu tiên. Toàn bộ thổ dân đã rơi vào tay giặc, không còn đường lui.

A Tát cắn răng nói: “Sẽ có người giúp chúng ta! Bọn họ ở ngay phía bên kia tường thành!”

Đẩy!

Dùng sức đẩy!

Đám trẻ kê vai, giành giật từng giây để lay động cánh cửa cao lớn, nhưng so với cửa thành cao năm mét, bọn họ thực sự quá nhỏ bé.

Tiếng súng vang lên ở sau lưng, có người hét: “Mau đến xem! Vẫn còn một đám mọi nhỏ này!”

“Mẹ nó, hai ngày nay vẫn luôn đi tìm bọn chúng, lần này coi như một lưới bắt sạch nhỉ!?”

Tộc Thổ Mộc cũng không bó tay chịu trói, bọn họ sắp đặt rất nhiều cơ quan cạm bẫy, vì bắt bọn họ, đám lính đã ăn không ít khổ.

Cũng không khó để lý giải oán khí của bọn chúng.

Một đám binh lính vây lại, hơn mười đứa trẻ đều bị bắt giữ.

A Tát hét lớn: “Buông tao ra! Buông tao ra!”

“Nơi này còn có một cánh cửa nè, nhìn xem, bên kia tường thành là rừng rậm nguyên thủy mênh mông.”

“Có muốn tìm người tới cho nổ cửa không?”

“Cậu điên rồi à! Hiện tại mọi người còn chưa rõ tình huống, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chờ ngày mai bố trí tốt đội ngũ ở trên cổng thành rồi hẵng mở cửa.”

Bọn chúng mang theo một lượng lớn vũ khí, đến lúc đó, nhất định sẽ hành động cẩn thận.

Hai ngày này chỉ mãi vật lộn cùng thổ dân, chẳng ai rõ tình hình ở phía bên kia tường thành, hiện tại phải nhốt toàn bộ đám thổ dân trước, chờ đem về New York rồi nói sau.

“Những thứ mà đám trẻ này mang đều rất đặc biệt nha.”

Một binh lính đầu tròn trực tiếp tháo vòng cổ của A Tát, gã chắc chắn nói: “Lại còn là kim cương thật, xem ra kho báu ở trên đảo còn nhiều hơn so với trong tượng!”

“Trả lại cho tao!” A Tát muốn đoạt vòng, lại bị gã đàn ông chìa họng súng vào đầu.

“Tiểu gia hỏa, nếu mày không thành thật một chút, tao sẽ trực tiếp bắn chết mày.”

“Tù trưởng!”

Mấy đứa trẻ kinh hô thành tiếng, phản ứng của chúng khiến bọn lính hứng thú.

“Tù trưởng? Thì ra tù trưởng của tộc Thổ Mộc tại đây chính là thằng bé này sao?”

“Vậy thì không thể mang nó về New York rồi, vẫn theo quy củ cũ, thủ lĩnh của đám thổ dân nhất định phải bị xử phạt ở trước mặt mọi người.”

“Ừ, treo nó lên cửa thành đi thôi.”

Những ngày này bọn chúng vẫn luôn tìm kiếm tù trưởng, phải giết người kia mới có thể coi như hoàn toàn chiếm được đảo Đầu lâu. Không ngờ tù trưởng của đám thổ dân lại là một đứa trẻ.

A Tát bị trói, bọn trẻ oa oa kêu to, muốn xông lên cứu người.

“Păng!”

Đứa trẻ chạy lên đầu tiên bị viên đạn bắn xuyên qua trán, cậu ngã xuống, máu tươi nhanh chóng chảy xuôi trên mặt đất.

Mấy đứa trẻ ở phía sau bị sợ đến choáng váng, bọn họ đứng run rẩy tại chỗ, không dám tiến lên phía trước một bước.

A Tát bị một gã đàn ông cường tráng khiêng, cậu không còn sức để đánh trả, sau khi nhìn thấy đồng bạn nhỏ chết liền khàn giọng gào thét: “Cái đám khốn nạn chúng mày!! Mau rút ra khỏi hòn đảo này!! Tất cả đều rút ra khỏi đảo cho tao !!! --”

“Ai...”

Sau đám cỏ khô, truyền đến một tiếng thờ dài.

Một đứa bé trai với làn da xanh đen đứng dậy, cậu giờ đuốc, về mặt thờ ơ.

“Nếu không sợ chết thì cứ tiếp tục đi về phía trước.”

Đứa bé trai này xuất hiện rất quý dị, trước đó chẳng ai nhìn thấy cậu.

Đám trẻ của tộc Thổ Mộc biết cậu, bình thường cậu cũng xuất quỷ nhập thần ở trong tộc, chưa bao giờ cùng đi với mọi người.

Lần này còn xảy ra chuyện lớn như thế, đều cho rằng cậu đã trốn đi, không ngờ... Vẫn còn thấy cậu ở chỗ này.

Đám binh lính đi tới đảo Đầu Lâu chẳng khác nào thổ phi, thổ dân ở trên đảo đều bị chúng bắt sạch, làm đủ mọi loại nghiêm hình tra tấn -- Mà hiện tại còn trực tiếp nổ súng giết chết một đứa trẻ, có thể thấy rõ sự máu lạnh của chúng.

Cho dù là sát thủ, cũng có luật không giết trẻ nhỏ, nhưng bọn chúng lại...

Bé trai bình tĩnh cào cào đại trên mặt đất, cậu giễu cợt nói: “Tao trộm được không ít thuốc nổ từ chỗ tụi mày, nghe nói chỉ cần dùng một mồi lửa liền -- 'Bùm' !”

Phản ứng của cậu cực kỳ không tương xứng với tuổi tác.

Thế nhưng, những binh lính đi đằng trước lại thấy rõ, kia là một bao dài xếp đầy thuốc nổ.

Bọn chúng nhanh chóng lui về phía sau!

Nếu thẳng nhóc hoang dã này thực sự ném cây đuốc qua, cái túi ấy có nhiều lượng thuốc nổ như vậy, chẳng phải sẽ nổ bay mọi người sao!

A Tát ngơ ngác nhìn người kia, cậu không nghĩ rằng, ở thời điểm quan trọng nhất, chuyện này vẫn còn có đường sống!

Đứa bé trai nhìn cậu, mặt không đổi sắc, thân nhiên nói: “Hy vọng cậu không nói dối.”

Lúc A Tát mặt mày hớn hờ nói về King Kong cùng Tiểu A Minh với đám bạn cùng trang lứa, người ngủ ở trong bụi cỏ là cậu đều nghe được. Khi ấy, A Tát vừa trở về, tình thế còn chưa hiểm ác như bây giờ.

Cậu quyết định tin A Tát một lần.

Lúc này đây, coi nhẹ quy củ của bộ tộc, phá tan cửa thành!

Bé trai vứt cây đuốc lên mặt đất, cậu chạy về một bên, kíp thuốc nổ rất dài, cho cậu đủ thời gian để chạy đến phạm vi an toàn.

Tất cả binh lính ở đây đều lui về phía sau, bọn họ không rõ, rốt cuộc vì sao đám trẻ hoang dã này lại chấp nhất với cửa thành đến thế?

Chẳng nhẽ... Bọn chúng có cứu binh?

Không có khả năng! Toàn bộ thổ dân ở trên đảo đều đã bị bắt! Phía bên kia tường thành tuyệt đối không thể còn kẻ nào!

Editor: Để cả nhà đợi lâu rồi, thất lễ thất lễ ; _ ; Hiện tại mình đang chạy 2 môn lận, nên thời gian ít hơn trước (cực kỳ cực kỳ nhiều).

Nhưng mình thề mình hứa mình đảm bảo sẽ không bỏ hố đâu :(Ít nhất cũng một tuần một chương. Mình sẽ bù 1 chương cho truyện này trong ngày mai hoặc ngày kia thôi (Vi đăng từ 09/09 mà 21/09 mới đăng tiếp).

Một lần nữa, rất cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn với mình 3

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38: Kết thúc của đảo Đầu Lâu (1)

[Phát sóng trực tiếp từ vong: Cô ấy đến từ trái đất].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (hot)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Đang tiến hành phát sóng trực tiếp từ vong ~~~

Điểm nhân khí: 114926.

Người xem trực tuyến: 186506.

Người lưu trữ: 56300.

Vào 10 giờ tối, lượng người xem trực tuyến tại phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân đã vượt quá con số một trăm tám mươi ngàn, số người lưu trữ phòng lên tới năm mươi sáu ngàn. Đây đã là thành tích nổi trội nhất trong giới chủ kênh.

Trong phòng rào rạt bình luận bay, phần lớn đều là ý kiến tích cực, nói bộ phim chẳng những không sụp đổ sau khi tách khỏi kịch bản gốc, mà còn một đường đi tới giai đoạn mấu chốt nhất ở trước mắt!

Rốt cuộc phía bên kia tường thành có thứ gì?

Liệu ước hẹn giữa chủ kênh và A Tát có thể được thực hiện không?

Bất kể là binh lính ở trên đảo Đầu Lâu hay một trăm tám mươi ngàn khán giả ở trước màn hình, tất cả đều đang chờ cửa thành nổ tung. A Tát mặc niệm ở trong lòng: Làm ơn! Làm ơn! Làm ơn!!

Cuối cùng kíp nổ cũng cháy đến phần đuôi, cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, cửa thành cao hơn ba mét bị chia năm xẻ bảy.

Khói bụi dày đặc, không ai có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài tường thành.

Người ở gần đều lấy tay chặn mũi bởi mùi thuốc nổ quá ngột thở.

Nơi nơi đều là tàn dư của cửa thành, không biết đứa bé trai vừa đốt lửa đã chạy đi nơi nào.

Thế nhưng, rất yên tĩnh.

Ngoại trừ tiếng nổ kia, người ở trên đảo hầu như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Có binh lính mở miệng mắng: “Rốt cuộc cái đám ranh con này đang làm trò hề gì thế! Làm ông đây tưởng là có cứu binh ở ngoài tường thành! Chắc chắc!”

“Đúng vậy, tôi bị dọa tới mức sắp đổ bệnh tim rồi! Kết quả cũng chỉ là nổ hồng một cái cửa cũ.”

“Mẹ! Mang cả đám chúng nó lên thuyền! Thật sự là quá trễ nải!”

“Còn thằng nhỏ tù trưởng thì sao?”

“Đem nó theo!”

“Chờ, chờ một chút!”

Khi những tên lính đang định rời đi, đột nhiên có người run run hô lên, gã chỉ về phía ngoài cửa thành: “Có, có, có... Có người!”

Khói bụi rất nhiều, toàn bộ tầm nhìn đều bị chặn, theo dòng chảy của thời gian, tro bụi đầy trời bị gió chậm rãi thổi tan.

Mọi người có thể loáng thoáng thấy một cái bóng đen sì.

A Tát ngạc nhiên mở to hai mắt, cậu kích động nắm chặt hai tay, cậu biết -- Đó nhất định là chị Tiểu kiều cùng King Kong!

“┐'O'|┐ Grào --”

Trong tầm mắt của mọi người xuất hiện bóng dáng của khi đột khổng lồ, các binh lính cũng chẳng xa lạ gì với King Kong. Trong camera mà Carl mang về có cả tung tích của nó.

Trong mắt A Tát dần dần hiện ra hơi nước, cho dù cậu vẫn luôn tin rằng bọn họ sẽ xuất hiện, nhưng khi thực sự thấy bọn họ, vẫn cảm động muốn khóc như cũ!

“Trên vai con quái vật kia... Có phải có người đang đứng hay không?”

“Là... Là một người phụ nữ!”

“Phụ nữ?”

Có binh lính cầm ống nhòm, gã có thể thấy Kiều Hân Hân rất rõ ràng, liền hô lớn: “Đúng vậy! Là một người phụ nữ!”

“Ann! Ann! Có phải là Ann không?!” Trong đội ngũ binh lính còn có Jack, sau khi anh ta nghe thấy thế liền kích động gào to: “Đưa ống nhòm cho tôi!!”

Có người đưa ống nhòm cho anh, anh đặt ở trước mắt, thấy một con khi đột khổng lồ màu đen, nó đang nâng tay gầm rú. Trên đầu vai nó, một bóng dáng nhỏ nhỏ đứng đó, vấy trắng tung bay theo gió.

Tầm mắt Jack dần dần mờ hồ, anh để ống nhòm xuống, dùng tay gạt lệ, quay lưng lại, mừng đến chảy nước mắt.

Ann thật sự không chết!

Anh vẫn luôn tin chắc rằng nhất định Ann còn sống, cho nên dù hành trình nguy hiểm như vậy, anh vẫn tiếp tục theo tới đây một lần nữa. Mà một khắc kia, khi anh thật sự thấy Ann, anh cảm thấy tất cả cực nhọc đều đáng giá!

“Mẹ, không phải chỉ là một con khi đột thôi sao? Chuẩn bị vũ khí cho tốt, nếu nó dám xông đến thì trực tiếp nổ banh xác!”

“Không được! Ann đang ở cùng với nó, các người không thể tổn thương Ann!” Jack lập tức nói lời ngăn trở.

Thân thể anh nhanh chóng bị người khác đẩy ra, binh lính vừa làm thế khắc một bãi dõm lên mặt đất: “Thật đúng là muốn đàn bà mà không cần mạng nữa à? Tao nói cho mày biết, đừng cản trở ở chỗ này, nếu không cả mày cũng sẽ ăn đạn!”

“Không... Không bắn được đâu...” Có người yếu ớt xen miệng nói.

“Cái gì?”

“Đại ca... Nhìn... Bên kia kia...”

Kẻ cầm đầu đám lính nhìn sang, chỉ thấy sau khi khói bụi đã tan hết, bóng dáng của khi đột đen khổng lồ càng thêm rõ ràng -- Đồng thời, một nhóm lớn khủng long trùng trùng điệp điệp sau lưng nó cũng hiện ra!

“...”

[Trời đất ơi! Sao lại có nhiều khủng long đến thế?!!]

[A a a a a a a a a]

[6666666666]

[Hình ảnh này quá soái ~~~ Thật hưng phấn!!!]

[Chủ kênh, em yêu chị ~ xoxo!!!!]

[QAQ Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng không uống phí! Chủ kênh cố lên, đuổi sạch đám bộ đội đặc chủng ghê tởm này ra khỏi đảo Đầu Lâu đi!]

[Báo thù cho đứa trẻ vô tội đã chết kia.]

[10000000.]

Ngoài cửa thành bị nổ tung, cách một dòng suối róc rách, khuôn mặt của King Kong cùng từng con khủng long trong quân đoàn theo sau nó đều lộ vẻ hung ác!

Có vô số khủng long với nhiều chủng loại khác nhau, nếu chỉ nhìn lướt qua sẽ hoàn toàn không thể đếm được xem rốt cuộc có bao nhiêu con.

Đám binh lính đều sợ đến ngất người, bọn họ đã chuẩn bị tốt cho tình huống đối diện với một đám mọi rợ từ phía bên kia bức tường, nhưng không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một hình ảnh như vậy!

Có người nuốt nước miếng nói: “Khủng long đều... Kết bè kết đội mà sống sao?”

“Ai, ai mà biết được! Số lượng cũng nhiều quá đi thôi...”

“Con mẹ nó, còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ rút lui mau!”

Tuy trong tay bọn họ đều có vũ khí, nhưng đối mặt với quân đoàn có nhiều quái thú như vậy, nào ai còn có tâm tình mà đứng tại chỗ bắn phá chứ?

Bọn lính đều muốn về thuyền trước, tóm lại, trên thuyền là nơi an toàn nhất!

Kiều Hân Hân đứng trên bờ vai của King Kong, cô nhìn đám binh sĩ đang chạy trốn chết kia, vuốt ngón tay chỉ về phía cửa thành -- “Không cần buông tha cho bọn chúng!!”

King Kong là người ái mộ nhỏ của Kiều Hân Hân, cô nói cái gì nó liền làm cái đó, Tiểu A Minh đứng sát bên cạnh King Kong, ngập tràn phấn khởi gầm một tiếng, ở phía sau, cha mẹ của nó cũng lộ ra ánh mắt tàn nhẫn.

Mấy ngày nay, khi đám lính đánh thuê vừa đại náo một trận trong rừng rậm, nhóm khủng long đã cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng.

Mà King Kong cùng hai con khủng long bạo chúa đã dựa vào việc đơn đấu để chinh phục đối thủ, nhóm khủng long mà chúng đã tập kết đều tự nguyện đi theo.

King Kong xung phong cầm đầu, toàn bộ khủng long đều theo chân nó truy kích kẻ địch, Kiều Hân Hân ngồi trên vai King Kong, hai tay nắm lấy bộ lông của nó.

Khi đột đen khổng lồ vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long bạo chúa vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long Tarbo vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long ba sừng vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long sáu sừng vượt qua cửa thành!

...

Khi chúng chạy băng băng, mặt đất đều lay động, chúng gầm rú ập qua như một cơn gió ác liệt, mang theo xu thế nghiền ép tuyệt đối, tất cả khủng long vượt qua cửa thành đã vỡ nát, xông về phía địa bàn của thổ dân!

Đám binh lính liều mạng chạy về, bọn chúng chẳng còn quan tâm tới việc bắt đám thổ dân oắt con, A Tát để mọi người nhanh chóng trốn vào trong rừng.

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn xuất hiện ở trước mắt, bọn trẻ ôm nhau thét thành tiếng.

Ánh mắt hung ác của khủng long bạo chúa nhìn chằm chằm vào nhóm tiểu gia hòa, bỗng nhiên, một tiếng kêu nhỏ truyền đến từ sau lưng nó.

“Ô ô --”

Tiểu A Minh lách vào, nó chắn ở trước mặt A Tát, khơi thông việc gì đó cùng khủng long bạo chúa.

Khủng long bạo chúa gật đầu, tiếp tục tiến về phía trước.

Quân đoàn khủng long đều bỏ qua nhóm thổ dân nhỏ, mục tiêu chủ yếu của chúng sau khi lên đảo là đám binh lính kia, Tiểu A Minh phụ trách bảo vệ đám A Tát.

Mà khi King Kong bước vào cửa thành, liền đặt Kiều Hân Hân tới nơi an toàn, một mình cô ngồi trên cây, nhìn khủng long kết bè kết đội gầm thét lướt qua dưới lòng bàn chân mình. Cách đó không xa, đám Tiểu A Minh cùng A Tát đang họp lại với nhau.

Từng đợt tiếng súng truyền đến từ phía trước, trong quá trình chạy trốn, đám binh lính bắn phá tựa như điên, nhưng số lượng khủng long quá nhiều. Nhiều đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Con bão khủng long đã khiến tất cả binh lính đóng quân trên đảo chấn động, bọn họ gần như đánh mất toàn bộ sức chiến đấu, không ít người chết thảm dưới sự hung ác của khủng long.

“Nhanh lên thuyền đi!! Nhanh lên thuyền đi!! -- “

Có người điên cuồng hô, nhưng một giây sau, đã bị một đọp khủng long Tarbo nuốt vào bụng!

Khi đám binh lính này lên đảo đã trù tính rất nhiều, bọn chúng biết rất rõ địa hình nhờ vào camera của Carl, vốn muốn trừ bỏ thổ dân để chiếm lấy phần ngoài của hòn đảo nhỏ trước, lại nghĩ biện pháp lợi dụng tường thành để làm chút chuyện.

Tuy nhiên, tất cả kế hoạch đều bị buộc phải đình chỉ vào ngày hôm nay, bọn họ không hiểu, vì sao hành vi của đám dã thú này lại nhất trí tới mức thần kỳ như thế? Rốt cuộc kẻ nào đang chỉ huy bọn chúng?

Khắp nơi đều là tiếng kêu rên, cuối cùng, đám người này sẽ phải trả giá thật lớn vì sự tham lam của bọn họ.

Đảo Đầu Lâu có cư dân của chính mình, cùng King Kong và đàn khủng long tha thiết yêu thương mảnh đất này.

Một trận hành hạ đến chết đầm máu liền được tiến hành như vậy...

Khi súng máy cùng lựu đạn đều không thể ngăn nhịp bước chân của bầy dã thú, khi số lượng thuốc mê mang trên người đã chẳng còn đủ, bọn lính chỉ có thể biến việc lên thuyền thành đường lui cuối cùng!

Con thuyền dừng ở bên trong bãi đá ngầm, đang muốn quay về, lại bị King Kong xông lên, dùng sức lật úp.

Đàn khủng long chiếm lấy cả hòn đảo nhỏ, chúng mới là chủ nhân thật sự của nơi đây!

Toàn bộ thổ dân đều chạy tan tác, bọn họ trốn vào hang động giữa sườn núi dọc theo con đường nhỏ. A Tát trở về, mang theo Kiều Hân Hân, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết vì sao trên đảo lại xuất hiện hình ảnh kích thích như vậy!

Đám hồng thủy mãnh thú(*) này lại đuổi kẻ xâm lăng giúp bọn họ!

Kiều Hân Hân kéo tay A Tát dẫn dò: “Sau khi chiến tranh kết thúc, em nhớ thu thập vũ khí của bọn chúng, còn nhớ cách dùng súng mà chị đã dạy cho em không? A Tát, em phải chăm chỉ khổ luyện thì mới có thể bảo vệ người ở trong tộc.”

A Tát nghi ngờ hỏi: “Chị Tiểu Kiều, chị muốn đi đâu?”

Vì sao cậu lại cảm thấy cô như đang nói lời trần trụi thế?

Kiều Hân Hân sờ đầu cậu một cái, nói: “Chị đi tìm King Kong.”

Cô muốn đi tìm nó.

Thân là chủ kênh, cô không thể đứng yên ở trong khu vực an toàn, cô muốn phát sóng hình ảnh ngoạn mục nhất cho khán giả.

Cô nhìn mưa bình luận đang bay ở trong phòng phát sóng trực tiếp, tuy Kaka đã chẳng còn ở đây, nhưng không phải hẳn sẽ xem video sau khi trở về sao?

Bộ phim đã đi được tới bước này, cô muốn tận lực để một trăm tám mươi ngàn khán giả chứng kiến những hình ảnh đặc sắc nhất! Thế nên, cô không thể làm con rùa rút cổ trong khu vực an toàn.

[Chủ kênh muốn làm gì vậy?]

[Bên ngoài rất nguy hiểm! Không nên đi đâu, Hân Hân!]

[Thực ra tôi rất muốn xem tình huống ở bên ngoài một chút... Hu hu hu, quản gia trí năng thật đáng ghét, hiện tại ống kính của anh ta chỉ khóa cứng trên người chủ kênh sao?]

[Chẳng còn cách nào khác, dù sao cũng sắp đến màn kết của bộ phim rồi...]

Một bộ phim thường kéo dài khoảng 3 tiếng, mà bộ phim này đã phát sóng trực tiếp hơn hai tiếng rồi, dựa theo tiết tấu này, phát sóng trực tiếp hẳn là sắp kết thúc.

Trái tim của rất nhiều người đều bị néo, bởi họ không rõ rốt cuộc phim sẽ kết thúc ra sao, liệu có biến cố nào xuất hiện ở phía sau không?

King Kong sẽ chết ư?

Luôn cảm thấy tuy rằng thắng lợi như vậy rất rung động, nhưng có phải quá mức đơn giản hay không?

Quân đoàn khủng long dùng ưu thế tuyệt đối để nghiền ép kẻ xâm lăng, vậy thì cuối cùng nhân vật nữ chính sẽ như thế nào?

Cô ấy sẽ vĩnh viễn sống ở nơi này cùng mọi người sao?

(*) Hồng thủy mãnh thú (洪水猛兽): Bình thường ví von cho việc gặp tai họa lớn, nhưng ở đây hẳn là chỉ đám mãnh thú cực kỳ hung dữ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 38: Kết thúc của đảo Đầu Lâu (2)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

Nguồn: ĐBLQĐ, Wattpad

Kiều Hân Hân đã tìm được quân đoàn khủng long cùng King Kong đang đứng ở phía trước nhất, chúng đi tới bờ biển, nhìn mấy chiếc thuyền lão đảo sắp đổ kia.

Cô đang tự hỏi, kết thúc là cái gì, cái gì mới là kết thúc?

Ánh tà dương chiếu lên mặt biển, cuối cùng dần dần phai nhạt. Rất nhiều binh lính đều chết trên hòn đảo này, nhân số còn lại không nhiều lắm, bọn chúng chen lấn để trốn về.

“Ann.” Kiều Hân Hân nghe thấy có người gọi cô.

Có một chiếc thuyền gỗ nhỏ sau bãi đá ngầm trên bờ biển, Jack đưa tay về phía cô: “Chúng ta cùng nhau trở về nhé.”

“Ồ ô?” Khủng long bạo chúa nhỏ hơi hơi ngoẹo đầu.

Kiều Hân Hân bình tĩnh nhìn anh, cô biết, Jack đã bận rộn thật lâu vì cứu cô.

Chuyện đã được tiến hành đến nước này, chắc King Kong sẽ không gặp nguy hiểm nữa, mà cô... Có nên trở lại cố hương của mình hay không?

Đảo Đầu Lâu là một nơi giả tưởng, cô không thuộc về nơi này.

Nhưng... Sao cô lại cam lòng rời đi chứ?

Kiều Hân Hân mỉm cười, cô lắc đầu, vừa muốn mở miệng liền nhìn thấy Jimmy chạy tới từ đằng xa, thở hổn hển: “Ann! Vẫn, vẫn còn bản đồ!”

“Cái gì?”

“Trên người Carl có bản đồ!”

Kiều Hân Hân sợ run ba giây.

Nếu trên người Carl quả thực có bản đồ, thả gã trở về khác nào thả hổ về rừng? Ai biết lần sau gã lại mang đến dạng tai họa gì?

Cô nhìn về phía Jack: “Dẫn tôi lên thuyền đi.”

“Được!” Jack không biết trong lòng cô nghĩ gì, anh cho rằng Ann đã đồng ý trở lại New York cùng mình.

Tiểu A Minh cắn lén váy của cô, lưu luyến nhìn cô.

Kiều Hân Hân sờ lên đầu nó, dịu dàng nói: “Không sao đâu, tao sẽ trở lại.”

King Kong nhìn cô, có chút sốt ruột, nó lo lắng cúi người nhìn Kiều Hân Hân, Kiều Hân Hân nở nụ cười với nó.

“Cảm ơn em nhé.”

Cảm ơn em, đã cho chị một đoạn trải nghiệm khó quên.

Về mặt của King Kong càng lúc càng bị thương, có lẽ nó chẳng hiểu bất kì điều gì, thế nhưng, nó lại hiểu nhân tính.

Ánh mắt nó tựa như biết nói, mỗi lần Kiều Hân Hân nhìn nó chăm chú, luôn có thể cảm nhận được hi vọng ái ố của nó.

Trong hiện thực là ba tiếng đồng hồ, còn trong phim, họ đã chung sống sớm chiều rất nhiều ngày.

King Kong duỗi ngón tay ra, muốn vuốt ve cô.

Kiều Hân Hân cầm ngón trỏ của nó, nhẹ nhàng hôn lên.

Trời chiều, đảo hoang, ly biệt, lưu luyến.

Nhạc nền thê lương xinh đẹp vang lên, một trăm tám mươi ngàn khán giả đều bị rung động bởi một màn này.

Kiều Hân Hân xoay người không chút do dự, cô nói với Jimmy rằng: “Cho tôi mượn áo khoác.”

Jimmy nhanh chóng cởi áo khoác màu nâu của mình, Kiều Hân Hân mặc nó lên người, lục lọi túi áo khoác. Cô nhìn Jimmy, Jimmy gãi đầu, lúng túng nói: “Em tiện tay cầm một cái...”

Ừm, cậu am hiểu nhất chuyện mượn gió bẻ măng.

Kiều Hân Hân vừa sửa sang áo khoác vừa cười nói: “Tốt lắm, thế tôi nhất định có thể lấy lại bản đồ rồi.”

Cô ngồi lên thuyền gỗ nhỏ của Jack.

Bên ngoài bãi đá ngầm, có một chiếc thuyền vừa thoát khỏi địa ngục, thông thả lái đi.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ chèo đến.

Sau khi binh lính trên thuyền thấy bọn họ thì không nói gì thêm -- Dù sao Jack đã tới cùng thuyền, bọn họ cũng coi như quen mặt.

Thang dây được thả xuống.

Kiều Hân Hân bỗng mở miệng nói: “Jack, tôi quên cầm một vật rất quan trọng, nó đang ở chỗ của Jimmy.”

Jack sùng sốt: “Là vật gì?”

“Anh đi hỏi Jimmy đi, cậu ấy sẽ đưa cho anh.” Dừng một chút, Kiều Hân Hân mềm giọng: “Xin anh đấy, nó thực sự rất quan trọng.”

“Được, vậy em lên trước đi.”

“Ừm.”

Kiều Hân Hân trèo lên thuyền bằng thang dây, Carl đang đứng ở trên mạn thuyền, sau khi gã thấy Kiều Hân Hân liền lộ vẻ mặt khó tin: “Ông trời ơi, Ann! Cô cứ nhiên vẫn còn sống!”

“Đúng vậy, tôi vẫn còn sống.”

Kiều Hân Hân đứng ở boong thuyền, cô nhìn chiếc thuyền gỗ nhỏ đang dần dần rời xa.

Trên mặt cô mang nụ cười thần nhiên, tán gẫu câu được câu không với Carl. Vừa trải qua một trận chạy trốn lớn nguy hiểm như vậy, các binh lính đã sớm mệt đến mức hận không thể ngủ say như chết.

Rất nhiều người đều đã về phòng, bên ngoài chỉ còn lại hai người là Carl cùng Kiều Hân Hân.

Đạo diễn mập lùn liên tục kể rất nhiều chuyện lý thú, Kiều Hân Hân chợt lấy súng lục ra, hòng súng nhắm ngay vào đầu Carl.

“Đưa bản đồ cho tôi.”

Carl hoàn toàn sững sốt.

Gã miễn cưỡng cười hai cái, nói: “Ann, cô có ý gì thế? Cô đang trách tôi không phân tiền cho cô sao? Cô hãy nghe tôi nói đã, tôi sẽ trả gấp đôi tiền đóng phim cho cô khi về đến New York -- Ann, cô biết không! Cô nổi tiếng rồi! Cô sẽ trở thành nữ diễn viên đình đám nhất thế kỷ này! Là ảnh hậu ấy, cô hiểu không? Thế nên, cô hãy ngoan ngoãn đi thi hơn... Dừng làm chuyện xằng bậy.”

Lần này, gã lại chụp được rất nhiều tư liệu sống, chờ đến khi trở về New York liền giao cho quân đội, bọn họ có thể làm đề án điều chỉnh đối với địa hình của đảo Đầu Lâu.

Huống hồ...

“Cô biết lần này chúng ta lấy được thứ gì không?”

“Thứ gì?”

“Là trứng khủng long đấy! Vì muốn lên thuyền của chúng ta để rời đi, một đám lính đánh thuê đã chia cho chúng ta hai quả trứng khủng long từ đám trứng mà chúng trộm được! Sau khi trở về, những nhà khoa học sẽ bắt đầu chú trọng việc nghiên cứu gen khủng long, lần trở lại tiếp theo, nhất định có thể mang theo vũ khí khác chế khủng long, khiến tất cả chúng nó game over!”

Kiều Hân Hân không nghĩ đám lính đánh thuê kia lại cứ nhiên lên thuyền!

Việc này còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của cô, đây đã không phải chỉ là chuyện một tấm bản đồ nữa.

Mà bất kể là bản đồ hay trứng khủng long đều tuyệt đối không thể để bọn họ mang về.

Đảo Đầu Lâu, không thể lại bại lộ trong tầm mắt của mọi người, tuyệt đối không thể!

Khuôn mặt Kiều Hân Hân lộ vẻ do dự, cô nhẹ giọng hỏi: “Nếu bộ phim có phần tiếp theo, vẫn có thể để tôi làm nhân vật nữ chính chứ?”

“Đương nhiên... Đương nhiên rồi!!”

“Vậy sao...” Kiều Hân Hân chậm rãi buông súng, cô vuốt ve mạn thuyền, tựa như bị đạo diễn Carl thuyết phục.

Cô vốn nắm chắc sáu phần có thể mang bản đồ đi, xem ra hiện tại, cô không thể trở về được nữa.

Thuyền lái rất chậm, sau khi Jack lên đảo thì đang tranh chấp với Jimmy về chuyện gì đó, King Kong cùng một đoàn khủng long đứng bên bờ biển.

Trên dãy núi cách đó không xa, thổ dân cũng đang trông ngóng từ phía xa xa.

Nếu có thể ở lại trên đảo thì tốt rồi, nơi đó có King Kong, có A Tát, cùng Tiểu A Minh.

Cho dù kết thúc vô vị một chút, năm tháng tĩnh lặng có gì không tốt? Cô vốn muốn cho mọi người một cái kết viên mãn.

Hiện tại xem ra, cô hẳn đã chạm đến con đường BE.

Kiều Hân Hân vẫn có thể thấy bóng dáng màu đen của King Kong, lúm đồng tiền chậm rãi nở rộ trên gương mặt cô, trong mắt lóe lên một tia nước mắt.

Hẹn gặp lại, King Kong.

Tuy đây chỉ là một bộ phim, một giấc mơ, nhưng cô đã thật sự sinh ra ràng buộc cùng King Kong.

Biểu lộ chân tình của Kiều Hân Hân khiến rất nhiều người đều bắt đầu lo lắng thay cô.

[Chủ kênh... Cười thật thê lương xinh đẹp...]

[Hức, làm sao đây, hình như tôi muốn khóc thì phải?]

[QAQ Sao một đại lão gia như tôi lại dễ chảy nước mắt thế này?]

[Có cảm giác chủ kênh sắp gặp bi kịch...]

[Mẹ nó! Dùng hết giấy rồi!]

[Tôi không chịu nổi đâu! Chủ kênh tuyệt đối đừng chết! Đừng chết a a a a!]

Kiều Hân Hân cúi đầu, cô lấy một cây đốt lửa từ trong túi quần, thổi một cái, ngọn lửa liền bốc lên ở trên đầu.

King Kong, A Tát, A Minh...

Rất vui vì có thể gặp được các em, các em nhất định phải vĩnh viễn tiếp tục sống thật vui vẻ, hạnh phúc nhé.

Xin nhờ!

*

Ngày đó, tà dương lặn xuống đường chân trời.

Người ở trên đảo Đầu Lâu đều nghe được một tiếng nổ lớn, dường như có vật gì đó nổ tung ở trên thuyền.

Cường lực của thuốc nổ phá hư một phần ba khoang thuyền, một trận gió lớn mãnh liệt nổi lên ở trên biển, sóng to gió lớn vỗ lên cánh buồm không thương tiếc.

Jack mới chèo được một nửa đường, anh chỉ có thể ngơ ngác ngừng tại chỗ, trơ mắt nhìn chiếc thuyền lớn ngã lật trên biển.

Biển động tàn sát bừa bãi, thuyền gỗ nhỏ của anh lật nhào giữa đường, lúc anh bơi vào bờ liền được Jimmy kéo lên.

Sau đó, chiếc thuyền lớn chứa trứng khủng long cùng bản đồ kia hoàn toàn lật úp, binh lính ở trên thuyền bị gió biển tập kích, cho dù liều mạng muốn bơi về, cũng không thể không bị cuốn vào xoáy nước trên biển.

Jimmy ngồi chồm hổm trên mặt đất, “Oa” một cái liền khóc thành tiếng, chỉ có cậu biết, thứ cậu trộm được từ chỗ lính đánh thuê là thuốc nổ cường lực.

A Minh rên rỉ đối với bầu trời màu xám.

Mà King Kong nhìn xác thuyền trên mặt biển, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước.

Màn hình bị kéo ra xa.

Sau khi biển động kết thúc, đêm khuya yên tĩnh lưu lại.

Quân đoàn khủng long đã trở lại lãnh vực của mình, Tiểu A Minh ngủ dưới tàng cây, thân thể A Tát co ro ở trong lòng nó.

Chỉ có King Kong, vẫn lặng lẽ chờ bên bờ biển.

Nó nhìn mặt biển yên ả, bóng lưng của nó dịu dàng mà đáng tin, giống như khi đang canh giữ Kiều Hân Hân trong giấc ngủ say.

Nó sẽ luôn luôn chờ đợi.

- Hết phim -

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 39: Hạng nhất trên bảng nhân khí của chủ kênh mới!

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

Nguồn: ĐBLQĐ, Wattpad

Khi hai chữ lớn “Hết phim” xuất hiện ở trên màn hình, tất cả khán giả đều biết lần phát sóng trực tiếp từ vong này đã hoàn toàn kết thúc.

2 tiếng 45 phút, một hồi hành trình phim hoàn chính biết bao.

Sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, màn hình biến thành màu đen.

Rất nhiều người đều khó lòng tỉnh lại khi còn đang chìm đắm trong kết cục của chuyện xưa, có lẽ chẳng ai ngờ hành động cuối cùng của nhân vật nữ chính lại oanh liệt đến thế.

Kiều Hân Hân nằm trên giường trong phòng ngủ, lòng ngực phập phồng, ra khỏi bộ phim, cô cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút sạch.

Bên cạnh bàn là một phần ăn khuya nóng hổi.

Lý Mục đã xào một bát mì cho cô.

Anh đưa ly trong tay tới trước mặt Kiều Hân Hân, mỉm cười nói: “Vắt vả rồi.”

Kiều Hân Hân ngồi dậy, cô nhận lấy ly thủy tinh, uống nước “Ứng ực”, lòng bàn tay vẫn đỏ mề hôi cho tới tận bây giờ.

Một khắc châm lửa túi thuốc nổ kia, cô cảm thấy thân thể như bị xé vụn, dù không cảm nhận được sự đau đớn, nhưng lại nhìn thấy thân thể chia năm xẻ bảy trong ánh lửa.

Cảm giác sợ hãi rất chân thật.

“Kết thúc rồi sao?”

Hai tay cô cầm ly thủy tinh, vẻ mặt hoảng hốt.

Vào phút cuối, cô nhìn về phía đảo Đầu Lâu, nhìn con khi đột không lồ màu đen kia. Cô biết, sau này mình sẽ không bao giờ gặp được nó nữa.

Trong lòng có chút khó chịu.

Trước khi đi, cô còn nói mình sẽ trở về với Tiểu A Minh, kết quả...

“Phải tiếp tục phát sóng trực tiếp, cô chuẩn bị xong chưa?” Lý Mục nhắc nhở.

Sau mỗi lần phát sóng trực tiếp từ vong kết thúc, chủ kênh sẽ có thời gian nghỉ ngơi ngắn, sau đó màn ảnh sẽ trực tiếp quay lại.

Kiều Hân Hân gật đầu.

Một giây sau, cô xuất hiện trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp.

[Chủ kênh xuất hiện rồi!!]

[Tung hoa ~~~~]

[Hu hu hu hu hu xem trực tiếp mà phát khóc, nếu chủ kênh không xuất hiện tôi liền hoại nghi thế giới này.]

[Nhập vai quá sâu... Phải làm sao bây giờ...]

[Chị Kiều có khỏe không? Có bị thương không?]

Lý Mục đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Kiều Hân Hân. Cô ngồi trên ghế, cầm đĩa bát đầu ăn mì.

Tốc độ ăn của cô rất chậm, có lẽ vì còn giữ chuyện ở trong lòng nên lúc nói chuyện, giọng điệu có chút mệt mỏi.

“Tôi không có vấn đề gì.”

Suy nghĩ một chút, cô vẫn nhìn chiếc hộp vuông bé nhỏ màu xanh lam, chân thành nói: “Thực xin lỗi, không thể mang lại một cái kết tốt đẹp cho mọi người.”

Cuối cùng, nhân vật nữ chính chết, dù là tiểu thuyết hay phim ảnh, cũng đều xem như bi kịch.

Tuy cô đã cứu được King Kong, nhưng..

Kiều Hân Hân cúi đầu, ăn từng miếng mỳ, có rất nhiều người ở trong phòng phát sóng trực tiếp, mặc dù bộ phim đã kết thúc, mọi người vẫn chen lấn để được nói chuyện với chủ kênh.

Nghe thấy lời của cô, khán giả nhanh chóng an ủi.

[Đâu có sao! Tôi thấy bộ phim này rất đặc sắc!]

[Hân Hân, chị là tuyệt nhất ~]

[Kiều là chủ kênh thẳng thắn nhất mà tôi từng thấy!]

[Chúng em sẽ luôn luôn ở bên chị ~]

[(☆ ▽ ☆) Rất mong chờ lần phát sóng trực tiếp từ vong tiếp theo..]

Bình luận không ngừng bay lên, khen thưởng lại càng có xu thế chiếm lĩnh.

[Cuisinart thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Biển Xanh thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Cuối Gió thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Thanh Ca thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Hí Chí thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Nam Vu thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Daisy thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Ngựa Bay Trên Không thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

...

[A Ô thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu A Minh đáng yêu không chịu được! Thật sự muốn nuôi một con quá a a a a a chủ kênh quá tuyệt, cảm ơn chị đã cho chúng em biết nhiều vật đáng yêu như vậy.]

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Hân Hân, thấy chị có thể hoàn thành phát sóng trực tiếp từ vong xuất sắc như vậy, đám người Oa thấy rất tự hào... Lần phát tiền lương vào tháng sau, chuyện đầu tiên chính là mua tước vị! Chị Hân chờ em chờ em! XOXO!]

[Cải Bắp thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[^_^ Cố lên.]

[Lấy Chân Gãi Gãi thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Đã lưu trữ, mỗi ngày đều sẽ đến xem.]

Bình luận đều bị đánh chiếm bởi khen thưởng. Kiều Hân Hân chưa ăn được mấy miếng mỳ, trái lại có chút kinh ngạc nhìn nhóm người đang điên cuồng khen thưởng.

Đây đều là tiền đó!

Bị trang web lấy đi một phần, cái khác sẽ trực tiếp chuyển vào tài khoản của cô, cuối tháng liền có thể rút ra! Mở phòng phát sóng trực tiếp mười ngày, nhân khí của phòng luôn luôn thấp, không ngờ một lần phát sóng trực tiếp từ vong lại mang đến nhiều fan hâm mộ như vậy.

Khán giả hết sức nhiệt tình, Kiều Hân Hân vốn cho rằng phát sóng trực tiếp từ vong của cô đi tới con đường bad ending, sẽ có người mắng cô... Hiện tại xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

Trong màn hình phát sóng trực tiếp, toàn bộ đều tràn đầy yêu mến.

Sao có thể không cảm động?

Thấy bình luận mà mọi người nhấn đều liên quan tới King Kong cùng Tiểu A Minh, Kiều Hân Hân biết không phải chỉ mình cô tự biên tự diễn một màn này. Có nhiều khán giả đáng yêu như vậy ở bên cạnh cô, thực sự cảm nhận được hi vọng ái ở trong bộ phim một cách rõ ràng.

Kiều Hân Hân không nhận được mà buông thả, dùng tay tạo hình trái tim đối với màn ảnh.

[(☆ ▽ ☆) Động tác của chủ kênh có ý gì thế?]

[Chủ kênh đang làm gì vậy?]

[Đây là ý gì?]

[Tò mò nha ~~~ Chủ kênh giải thích một chút đi, chúng tôi xem không hiểu.]

[Có phải thủ ngữ(*) không?]

[Mau chụp màn hình rồi đi tìm thử xem!]

Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô nhỏ giọng nói: “Động tác này gọi là “Tạo hình trái tim”, dùng để biểu đạt tình yêu ở chỗ của chúng tôi.”

Rất nhiều lời, cô cũng không biết giải bày thế nào.

Nếu chỉ nói một tiếng cảm ơn sẽ cảm thấy quá lạnh nhạt, việc cô đồng ý làm chủ kênh vốn xuất phát từ tâm lý “tò mò” cùng “túng thiếu”, không nghĩ rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm với nhóm khán giả đáng yêu này.

Dường như cô càng ngày càng thích ứng với việc làm một chủ kênh, nếu đột nhiên bắt cô rời bỏ, cô cũng sẽ rất luyến tiếc.

Tuy King Kong đã trở thành quá khứ không có cách nào nhìn lại, nhưng ít nhất, bọn họ vẫn ở đây.

“Tôi sẽ càng thêm cố gắng, tuyệt đối không cô phụ kỳ vọng của mọi người!”

Không biết vì sao câu nói ấy cứ được thốt ra như vậy.

Khán giả dành cho cô quá nhiều nhiệt tình, quá nhiều yêu thích, cô thật sự muốn làm gì đó để báo đáp bọn họ...

Vậy thì, hãy làm một vị chủ kênh thật xuất sắc đi!

[(**) Oa ~ Tạo hình trái tim, chơi thật vui.]

[Chủ kênh chủ kênh, em cũng sẽ làm động tác này!]

[233333 tôi cũng làm, hay quá!]

[Không bằng sau này mọi người đều làm động tác này để chụp hình, đến ngày sinh nhật của Hân Hân thì làm một bộ sưu tập.]

[Ý kiến hay!]

Vốn chỉ tùy ý làm một động tác, không ngờ sau này nó lại trở thành động tác biểu tượng của nhóm người hâm mộ Hân.

Kiều Hân Hân tương tác cùng khán giả tốt hơn nhiều so với trước kia quả nhiên, có kinh nghiệm tiến vào bản sao phim một lần, sau khi ra ngoài, cảm giác hoàn toàn khác lúc trước.

Phòng phát sóng trực tiếp nào nhiệt vẫn như vậy, người xem trực tuyến ổn định ở con số một trăm tám mươi ngàn, lượng lưu trữ vẫn còn đang gia tăng.

Tiểu nuối duy nhất đại khái là, Kaka không ở đây.

[Cơ mà ~~~ Không phải lúc trước nhóm đại gia nói muốn cho Hân của tôi kinh hi sao?]

[Phải nha, hiện tại Kiều Kiều liên tục tương tác cùng mọi người, kinh hi kinh hi mau xuất hiện đi.]

[Chủ kênh nhìn màn hình nha!!!!]

Kiều Hân Hân phát hiện tất cả mọi người đều nói cô nhìn màn hình, còn liên tục nói kinh hi gì đó, cô ngồi ngay ngắn, mỉm cười nhìn khối vuông màu xanh nhạt ở trước mặt.

[Chúc mừng Ác Linh đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Ngai Lạp đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Tiểu Muội Muội đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Băng Hỏa đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Gió Xuân Cười đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

...

Khi hệ thống thông báo về tước vị sẽ đi kèm với phong chữ sáng lấp lánh cùng hiệu ứng pháo hoa rực rỡ, điều này khiến phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân lộ ra hiện tượng cực kỳ náo nhiệt, rực rỡ sắc màu.

Kỵ sĩ hộ vệ, 3999 tệ một tháng, cô nhìn những cái tên đang không ngừng gia tăng trong bảng tước vị của fan, mà nhân khí của phòng phát sóng trực tiếp cũng liên tục nhảy về phía trước, Kiều Hân Hân không biết nhường nào!

Mọi người hầu như có thể đoán được, trừ cô ra, vị trí vua tân binh của tháng này không thể là ai khác!

Trên màn hình có rất nhiều chữ màu xanh lam, chữ của người có chức vị kỵ sĩ sẽ biến thành màu xanh lam, bọn họ dùng tất cả các loại phương thức để chào hỏi cùng Kiều Hân Hân.

Có người bày tỏ lòng yêu thích, có người bày tỏ sự quan tâm, càng nhiều hơn chính là nói cô hãy cố gắng lên!

Hiện tại, cô đã không còn là tân binh mới với nhân khí thâm đậm, suýt chút nữa bị loại bỏ, một lần sóng thông báo của hệ thống gửi tới, Kiều Hân Hân trực tiếp nhận được 128 tin nhắn.

Quản gia nói với cô, ngày hôm nay, cô thu hoạch được tổng cộng 128 kỵ sĩ hộ vệ!

Mà Lý Mục đang nằm trên ghế sofa ở trong phòng khách, nhìn trang đầu của TV Thái Dương, có bảng xếp hạng nhân khí của chủ kênh cùng bảng xếp hạng chủ kênh mới ở bên góc trái trên cùng.

Kiều Hân Hân trải qua một lần làm chủ kênh từ vong, dù là số người xem trực tuyến hay số người lưu trữ phòng cũng đều vượt quá sự mong đợi của Lý Mục, cộng thêm hành động mua tước vị của nhóm fan hâm mộ, lập tức khiến giá trị nhân khí của Kiều Hân Hân tăng vọt đến vị trí đầu tiên trên bảng nhân khí của chủ kênh mới!

Đúng vậy! Cô hoàn toàn xứng đáng là vua tân binh!

*

Có người vui, liền có người buồn.

Xu thế của Kiều Hân Hân quá mạnh, đây là điều mà tất cả mọi người không dự đoán được. Hiện tại, tuy rằng vị trí đề cử đã thay đổi, nhưng lượng lưu trữ của cô ta quả thực đã vượt quá 6 vạn người!

Mà kết thúc vận toàn của phát sóng trực tiếp từ vong đã đem lại rất nhiều fan trung thành cho cô ta, mọi người sẽ càng thêm mong đợi lần phát sóng trực tiếp tiếp theo của cô ta.

Hơn nữa, người đại diện của cô ta lại còn là Lý Mục...

Người kia tuyệt đối có thể lấy được càng nhiều vị trí đề cử có lợi vì cô ta!

Thật đáng giận!

Vị trí đề cử kia vốn thuộc về Lily, gã khai quật được một nữ chủ kênh từ trong đám người mới, khí chất của cô nàng cực kỳ thích hợp với phát sóng trực tiếp từ vong!

Điều này sao có thể khiến gã cam tâm cho được?!

Cùng là người đại diện như nhau, lão Mạc tức giận ném lon bia trong tay xuống đất, nếu đã quyết định nghỉ hưu rồi, đang yên lành sao, tự dưng lại xuất hiện? Lý Mục... Ha Ha, hẳn cho rằng hiện tại Kiều Hân Hân đang trào lên cao sao? Vậy thì trào đi! Ra sức mà trào! Đợi đến khi cô ta trào lên đỉnh cao

nhất, gã sẽ trực tiếp kéo cô ta xuống!

Trèo càng cao, ngã càng thảm!

Xem ra, trong một thời gian ngắn, nhân khí của Lily không thể bằng Kiều Hân Hân, gã phải hoạch định một con đường khác thêm lần nữa vì Lily... Nhưng rất may là, trong số những nghệ sĩ mà gã quản lý, xu thế của Lily cực kỳ hưng mãnh, có triển vọng cạnh tranh vị trí chủ kênh có lượng nhân khí tốt nhất hàng năm.

Đây là chuyện duy nhất có thể làm gã vui vẻ.

Huống hồ, cuộc tranh tài của Lily đã tiến vào top 3, rất nhanh sẽ giành được chức quán quân.

Việc này sẽ hấp dẫn thêm càng nhiều fan hâm mộ cho cô nàng!

Loại người với phong cách lỗ mãng như Kiều Hân Hân há có thể sánh được với người vừa có tướng mạo cùng vóc người hạng nhất, vừa hiểu rõ cách ảnh hưởng tới tâm trạng cùng cảm xúc của fan hâm mộ như Lily?

Lấy lượng fan giàu có làm ví dụ, theo công tác thống kê, có thể nói phòng phát sóng trực tiếp của Lily có lượng đại gia nhiều nhất trong số những chủ kênh mới của năm nay!

Có vô số kỵ sĩ cùng bá tước, ngay cả quốc vương cũng có hơn một ngàn người!

Quốc vương! Khái niệm của quốc vương là gì? Là 15 vạn tệ một tháng! Rất nhiều đại gia đều trực tiếp dùng tiền để nâng cô nàng!

So với Lily, Kiều Hân Hân đã là cái thá gì?

Không phải chỉ là nắm được vị trí thứ nhất trên bảng nhân khí của chủ kênh mới thôi sao, có bản lĩnh thì giành lấy vị chủ kênh có lượng nhân khí tốt nhất hàng năm xem?

Mẹ kiếp.

*

Khoảng 10 giờ 30, Kiều Hân Hân kết thúc lần phát sóng trực tiếp của ngày hôm nay.

Cô chúc khán giả ngủ ngon, rất nhiều người vẫn chờ đến một giây cuối cùng.

Mãi cho tới khi phòng phát sóng trực tiếp tối xuống, khán giả mới lưu luyến rời đi.

Khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong, không nhất thiết phải làm đủ 8 tiếng, sau khi bộ phim kết thúc, chủ kênh có thể chọn việc nghỉ ngơi. Về phần ngày mai... Ừm, tiếp tục là 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều!

(*) Thủ ngữ: Là ngôn ngữ chủ yếu được cộng đồng người hâm mộ sử dụng nhằm chuyển tải thông tin qua cử chỉ, điệu bộ của cơ thể và nét mặt.

Editor: Cuối cùng mình cũng xong assignment để quay về edit cho các bạn rồi đây ;; - ;; Trước khi nửa học kỳ sau bắt đầu, mình sẽ có 1 tuần nghỉ ngơi, trong 1 tuần này, mình sẽ cố gắng edit 3 CHƯƠNG để bù đắp cho tháng 10, hự hự. Chân thành cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn chờ truyện *cúi đầu*

À, mình đã đổi Lị Lị thành Lily nhé, vì cô nàng là người ngoài hành tinh nên mình nghĩ lấy tên như vậy sẽ hợp lý hơn ^_^

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 40: Phong hồi lộ chuyển

*) 峰回路转 (Phong hồi lộ chuyển): Bước ngoặt/ thay đổi 180 độ.

Lần trước mình ghi nhầm tên chương, đã đổi lại rồi nha ~

Convert: Bền

Editor: Mẫn MẫnTrải qua một lần phát sóng trực tiếp từ vong, Kiều Hân Hân cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, sau khi nằm bẹp trên giường liền nhanh chóng ngủ. Ngày mai là thứ hai, cô phải bắt đầu cố gắng làm việc.

Một mình Lý Mục đùa nghịch ở trong phòng khách đến tối khuya, khoảng hai, ba giờ sáng mới trở về phòng ngủ.

Ngày tiếp theo, Kiều Hân Hân tỉnh dậy vào lúc 7 giờ, sau khi cô rời giường rửa mặt, phát hiện ra bữa sáng đã được dọn ở trên bàn.

Bánh bao hấp nóng hổi cùng một ly sữa đậu nành.

Không biết Lý Mục đã đi nơi nào.

Nhân lúc ăn sáng, cô lên kế hoạch cho nhiệm vụ của ngày hôm nay, nên viết truyện hay vẽ tranh nhỉ? Không biết khi nào biên tập viên truyện tranh mới liên lạc với cô, không bằng tranh thủ thời gian rảnh rỗi này để viết nốt truyện.

Cơm nước xong, cô trở về phòng, sau khi leo lên QQ, nhận được tin nhắn từ biên tập viên của phòng làm việc.

Tin được gửi vào buổi chiều cuối tuần.

[Thật ngại quá, bởi vì bên người thuê yêu cầu đối người viết, nên cô không cần viết bản thảo tiếp theo nữa đâu (đáng thương).]

Kiều Hân Hân sững sờ nhìn tin nhắn này vài giây rồi mới phản ứng -- A, mất phần công việc này rồi.

Nếu là trước kia, không biết cô đã sốt ruột thành cái dạng gì, nhưng hiện tại vẫn còn công việc của tòa soạn truyện tranh, cùng... TV Thái Dương. Tuy chưa lấy được một lần tiền lương nào, nhưng cô cảm thấy, hình như mình có thể nhận được không ít tiền trong tháng này đâu nhỉ?

Kiều Hân Hân gửi một tin nhắn cho biên tập viên.

[Ừm, được rồi (đáng yêu).]

Cô uống một ngụm nước, tựa lưng lên ghế.

Cô đã xem qua nội dung của buổi huấn luyện người mới liên quan tới Ánh Sáng Xanh (Thanh Sắc Hà Quang), hiện còn chưa nhận được công việc, cũng không biết phải vẽ tình tiết của truyện thế nào.

Do đã quen với việc dậy sớm nên cô không thể nào tiếp tục ngủ, chỉ có thể tùy tiện lật một chút tiểu thuyết cùng truyện tranh, đợi biên tập viên lên mạng.

Cứ như vậy, đợi thẳng đến 12 giờ trưa.

*

Buổi sáng, có khoảng 3 vạn người xem trực tuyến trong phòng của Kiều Hân Hân, rất nhiều người không đi làm thì cũng ngủ nướng.

Cô tìm được một bộ truyện tranh rất tuyệt ở trên mạng, nếu không có tiếng chuông di động nhắc nhở, cô cũng suýt quên chuyện phát sóng trực tiếp.

Lần này, cô đặc biệt đặt chuông báo thức chính vì để có thể chào khán giả.

Trạng thái hiện tại của cô hiển nhiên thoải mái hơn rất nhiều, có thể tán gẫu nhiều thêm hai câu khi ở cùng khán giả. Cô phát hiện ra những khán giả ngoài hành tinh này đều cực kỳ hứng thú với trái đất, gặp chuyện gì cũng hỏi, cô cũng cảm thấy việc phát sóng trực tiếp càng ngày càng trở nên thú vị, chứ không phải chỉ như một nhiệm vụ chưa hoàn thành như lúc trước.

Và buổi trưa, biên tập viên truyện tranh Lưu Niên mới tìm cô, trực tiếp gửi cho cô một phần bản thảo.

[Tôi cần năm tranh minh họa, cô hãy vẽ thử trước một bức xem.]

[Được.]

Kiều Hân Hân nhận được nhiệm vụ, công việc liền bắt đầu lu bù lên, sau đó không có nhiều thời gian để trò chuyện cùng khán giả. Có vài người cảm thấy nghi hoặc, nhưng phần nhiều đều tràn ngập tò mò.

[Hóa ra đây chính là cuộc sống thường ngày của chủ kênh người trái đất.]

[Kiều Kiều còn biết vẽ tranh cơ đấy, thật lợi hại!]

[Phong cách hoàn toàn khác với khi còn ở đảo Đầu Lâu, tôi còn tưởng mình đi nhầm chỗ Orz.]

[Ha ha ha ha như vậy cũng rất tốt, có thể thấy Hân của tôi, tôi liền thỏa mãn ~]

[Nếu có thể nói chuyện với chúng ta thì tốt rồi.]

[← Hân Hân có thói quen nói chuyện với mọi người chỉ khi đã kết thúc công việc, yên tâm đi.]

[Không phải làm phát sóng trực tiếp đều kiếm được rất nhiều tiền sao? Hân của tôi lại còn là chủ kênh mới hạng nhất, sao còn phải làm những công việc khác?]

[Cậu không hiểu rồi, nếu cậu không có ước mơ thì có khác gì con cá mắm không?]

[Hình như anh biết rất nhiều nhĩ 0- 0]

[(Đắc ý) Tôi là fan của Hân từ lâu rồi! Tôi đã lưu trữ phòng của Hân trước cả khi cô ấy phát sóng trực tiếp từ vong cơ!]

[(*@o@*) Oa ~]

Kiều Hân Hân về hết một buổi chiều, cuối cùng cũng về ra một tấm. Đặt đồng hồ báo thức lúc 4 giờ 50, chính là để có thể tạm biệt khán giả.

Có người đề nghị --

[Chủ kênh chủ kênh, ngày mai chị có thể phát sóng trực tiếp từ giữa trưa được không?]

[Đúng vậy, ban ngày chị đã bận rộn như thế thì dành buổi tối để chơi đùa thật vui cùng chúng em đi ^_^]

[Đáp ứng yêu cầu nhỏ này của tụi em được không ~~]

[Chủ kênh đáng yêu, ban ngày chúng em cũng phải đi học, buổi tối lại có tương đối nhiều thời gian đó.]

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô gật đầu nói: “Vậy thì bắt đầu từ 12 giờ trưa tới 8 giờ tối nhé.”

Những cái hôn gió tràn ngập màn hình, số người xem trực tuyến ổn định trong khoảng 3 vạn, không thể sánh với thời điểm thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong, nhưng cũng đã tiến bộ hơn rất nhiều.

5 giờ chiều, phát sóng trực tiếp kết thúc, Kiều Hân Hân ẩn giấu màn hình.

Cô gửi tấm hình minh họa cho biên tập viên Luru Niên, đợi hơn 20 phút, Luru Niên mới chậm rãi phản hồi tin nhắn của cô.

[Cái này không được.]

[Dạ?]

[Chi tiết trong bức hình này không được xử lý tốt, hơn nữa, biểu cảm của nhân vật nữ chính không đủ sinh động, vẫn nên vẽ lại thêm lần nữa thì hơn.]

[Vâng...]

Luru Niên gửi trả bản thảo cực kỳ triệt để, Kiều Hân Hân nhìn hình minh họa trong máy tính, nhẹ nhàng thờ dài.

Cô đã rất dụng tâm với bức tranh này, thay đổi chi tiết hết lần này tới lần khác, cô tạm thời không nhìn ra chỗ nào có vấn đề. Cho dù vẽ lại một lần nữa, cũng chưa chắc đã tốt bằng bức này.

Có nên tìm biên tập viên Luru Niên để hỏi rõ ràng không?

Nhưng cô cũng không biết phải hỏi cái gì... Cô cảm thấy biên tập viên có vẻ rất bận rộn, vẫn không nên quấy rầy thì hơn.

Chuyện mà Kiều Hân Hân không biết là, cho dù cô gắng sức vẽ cỡ nào, trước sau đều sẽ bị xoai mới.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Đào mất một cái đã lại đến cuối tuần, cô đã bị gửi trả bảy bức tranh minh họa, lý do cho từng hình đều na ná như nhau.

Luru Niên thậm chí còn cho cô một ít bản thảo, cô thừa nhận, những bản thảo kia đều rất xuất sắc, nhưng..

Dù gì Kiều Hân Hân cũng là một họa sĩ lâu năm, mấy năm nay đều dựa vào việc vẽ tranh để kiếm ăn, thứ cô vẽ ra có thể cực kỳ thâm thúy như vậy sao? Ánh Sáng Xanh là tạp chí đứng thứ nhất về lượng tiêu thụ ở trong ngành, mọi người đều hiểu tạp chí yêu cầu rất cao, nhưng vì sao biên tập viên của cô lại khiến người ta có ảo giác như người nọ đang bôi lông tìm vết?

Hay là...

Luru Niên đang cố ý nhắm vào cô?

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế, trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhấc bút lên.

“Bên Kiều Hân Hân thế nào rồi? Anh không thông qua bản thảo của cô ta đấy chứ?”

“Không không, những tác phẩm mà cô ấy giao ra trong mấy ngày nay đều bị gửi trả hết... Thảm tiểu thư, chúng ta làm như vậy có gây nên phiền toái gì không?”

“Anh sợ cái gì? Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, anh cứ nói tôi để anh làm là được! Tóm lại, không thể để cô ta cắm rễ ở Ánh Sáng Xanh!”

“Vâng vâng, tôi biết rồi...”

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Thẩm Mộng Ly lộ ra nụ cười đắc ý.

Nếu mỗi tháng chỉ dựa vào việc vẽ tranh, à Kiều Hân Hân này cũng chẳng kiếm được mấy đồng, hiện tại không biết đã đi đâu thuê phòng trọ -- Thẩm Mộng Ly có thể khẳng định, Ánh Sáng Xanh là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Kiều Hân Hân, chỉ cần mình có thể khiến cô ả bỏ công việc này, chẳng phải cô ta sẽ nhanh chóng cắt khỏi Đồng Xuyên sao!

Thành phố lớn, vật giá cao, tiếp tục ở lại chính là chờ chết đói.

Vài ngày sau, bản thảo của Kiều Hân Hân liên tục bị gửi trả, cô quả thực muốn điên rồi.

Lần nào biên tập viên Lưu Niên cũng dùng lý do không đạt đến yêu cầu của tạp chí, bảo cô vẽ lại. Kiều Hân Hân cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, mỗi khi cô hỏi, phải mất rất lâu Lưu Niên mới trả lời cô.

Do dự thật lâu, cô vẫn quyết định tới tòa soạn một lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô ra khỏi nhà sau khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong.

Khán giả cực kỳ hưng phấn.

Ban đầu Kiều Hân Hân còn cho rằng, có thể là do bản thân không tham gia vào đợt huấn luyện người mới trước đó, nên biên tập viên mới “làm khó dễ” cô chăng?

Liên tiếp gửi trả hơn 10 bản thảo của cô... Việc này... Chính là bị nhầm vào sao.

Dù thế nào cô vẫn cực kỳ muốn ở lại Ánh Sáng Xanh, cô cảm thấy mình có thể học được rất nhiều điều ở đây.

Thế nên lúc này cô mới chủ động tới tòa soạn tạp chí, tìm biên tập viên Lưu Niên để nói rõ ràng.

Chỉ là, cô đã nghĩ quá đơn giản.

Tạp chí có cổ phần của nhà họ Thẩm, Thẩm Mộng Ly vốn đã bắt chẹt phần công việc này của cô, hiện tại đổi ý từ chỉ gây khó dễ thành thay đổi nhân sự còn không phải đơn giản sao.

Tổng biên tập viên cũng biết sơ sơ về tính tình đại tiểu thư của Thẩm Mộng Ly, liền dứt khoát mắt nhắm mắt mở, như vậy cũng dễ ăn nói với một bên khác.

Lưu Niên ngược lại trở thành trung gian trong cuộc cạnh tranh xấu xa này, anh ta lần lượt gửi trả bản thảo, vậy cũng đành thôi, giờ Kiều Hân Hân đã chủ động tới cửa, anh ta chẳng tìm thấy lý do nào nữa.

Một mình Kiều Hân Hân ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, cô ngồi đến 8 giờ tối, cũng không thấy bóng dáng Lưu Niên đâu.

Khán giả đều nhìn không nổi.

[Gì chứ, mỗi ngày chỉ biết trả bản thảo, lại không chịu gặp chủ kênh, gã đó có ý bới móc à?]

[Rõ ràng chủ kênh vẽ đẹp như vậy... Chẳng hiểu người đó soi mói làm gì.]

[Đau lòng cho Hân của tôi.]

[Chủ kênh đừng buồn, chắc chắn sẽ có cơ hội... Ôm ôm]

[Ô ô ô thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[QAQ Chị đừng đợi nữa, gã đó đang cố ý trốn tránh chị đó.]

[Cuisinart thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Đàn Đàn thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Trời Đầy Sao thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

...

Sau khi phòng phát sóng trực tiếp có thêm nhiều fan hâm mộ, mỗi ngày đều có không ít người khen thưởng, một tuần này, Kiều Hân Hân cơ bản không ngừng vẽ tranh, nhưng vẫn có rất nhiều người bằng lòng xem.

Phát sóng trực tiếp đảo Đầu Lâu đã hấp dẫn không ít fan trung thành cho cô, những người này đều hết lòng bảo toàn nhân khí của cô, mỗi ngày đều có mặt đúng giờ.

Thấy cô gặp trở ngại trong công việc, quả thực tràn đầy đau lòng.

“Tôi không có vấn đề gì, mọi người sớm nghỉ ngơi đi nhé.”

Phát sóng trực tiếp sắp kết thúc, Kiều Hân Hân nhìn màn hình, miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói có vẻ hơi mệt mỏi.

Cô cảm thấy mình sắp dùng sạch sức lực của bản thân, việc này khiến cô mệt hơn cả khi còn ở trên đảo Đầu Lâu. Vào thời điểm ở trên đảo, tuy cô tiêu hao thể lực khá nhanh, nhưng ngày nào cũng rất vui vẻ.

Mà bây giờ... Cô cũng không rõ nữa, tựa như cả thế giới đều đang chiêm chọc bộ dạng của chính mình.

Xem ra, phần công việc này coi như mất. Ngay cả nguyên nhân cũng không có người nguyện ý nói cho cô biết.

Biên tập viên Lưu Niên trốn tránh cô, cô cũng không thể gọi cho Lâm Ngọc Dương, dựa theo tính cách của cô, cho dù cô không làm công việc này, cũng tuyệt đối không gọi cho anh ta.

Những câu “Tạm biệt” cùng “Trở về nhà sớm một chút” tràn ngập màn hình, khán giả lưu luyến rời đi, kỳ thực bọn họ cũng muốn ở lại với cô.

Mà Kiều Hân Hân vẫn đợi đến 10 giờ.

Ánh đèn trong tòa nhà cao tầng đều đã tắt, cô đứng dậy đi ra ngoài.

Gió rất lớn, tựa như muốn đổ mưa.

Cô ôm bản thảo đứng ở ngoài, bỗng có chút luyến tiếc. Vốn tưởng rằng đã gần thêm một bước với giấc mơ, hiện tại xem ra.... Vẫn xa không thể chạm như thế.

Lẽ nào cô thực sự vẽ rất xấu? Thực sự không có thiên phú gì?

Có người chạy ra từ tòa nhà, hẳn là đang vội vàng, trên đường nghe điện thoại không cẩn thận đụng vào Kiều Hân Hân đang đứng ở cửa, bản thảo của cô rơi đầy đất.

Người đàn ông kia mặc một chiếc áo phông màu nâu, đầu đội mũ bê rê màu đen, phản ứng đầu tiên của anh chính là xoay người nhặt giấy vẽ, đồng thời nói lời xin lỗi: “Ngại quá ngại quá, tôi đang cần đi gấp...”

Âm thanh của anh đột nhiên ngừng lại.

Người đàn ông quên cả việc mình đang nghe điện thoại, anh nhìn giấy vẽ trong tay, hình ảnh nhân vật ở trên rất sinh động.

“Tiểu thư, cô cũng biết vẽ à?”

Anh ngẩn đầu, lúc này, Kiều Hân Hân mới nhìn thấy khuôn mặt của anh.

Người đàn ông đại khái hơn ba mươi tuổi, mặt chữ quốc, mắt nhỏ, tướng mạo có hơi thô tục, nhưng nhìn chung vẫn giống một người thành thật.

Kiều Hân Hân gật đầu: “Đúng vậy.”

Anh ta nhìn Kiều Hân Hân như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, hai mắt tỏa sáng: “Vậy hiện tại cô đang công tác ở đâu?”

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô vẫn chưa ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh, cũng không tính là nhân viên của bọn họ. Hơn nữa, cô cũng định rời khỏi nơi này.

“Tôi còn đang tìm việc làm.” Cô thành thật trả lời.

Người đàn ông mắt nhỏ lập tức hưng phấn nói: “Tốt tốt tốt! Cực kỳ tốt! -- Tiểu thư, hay là cô tới làm việc tại tòa soạn truyện tranh của tôi đi? Nơi của chúng tôi đặc biệt thiếu người!!”

Editor: Hì hì, có chương mới rồi đây!

Cảm ơn các bạn: DiệpNgan, My heaven, Nguyễn Vũ An Thy, Thiên Minh Tuyết, ViViNTT, anvils2_99, duyenuyendang, shirochan, todien đã thanks cho truyện 3

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 41: Tòa soạn truyện tranh Alice

Editor: Mẫn MẫnTòa... Tòa soạn truyện tranh?

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, người đàn ông sợ cô không đồng ý, tiếp tục cố gắng thuyết phục: “Phòng làm việc của chúng tôi cũng ở tòa nhà cao tầng này, cô yên tâm, tuyệt đối là một công ty chính hãng! Hay ngày mai cô qua đó nói chuyện với tôi được không?”

Anh lấy ra một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt Kiều Hân Hân: “Nếu không tìm được địa chỉ thì có thể gọi điện cho tôi.”

Trên danh thiếp viết ba chữ to “Thái Văn Tường”, chức vụ là tổng biên tập của tòa soạn truyện tranh Alice.

“Ách, xin hỏi anh định để tôi làm việc gì?”

Không phải là làm biên tập viên đấy chứ? Cô không biết phải làm biên tập viên thế nào, nhưng với cách tuyển người này, dường như anh ta đang tìm biên tập viên.

Tiếng di động của Thái Văn Tường lại vang lên, trước khi nghe, anh nói với Kiều Hân Hân rằng: “Đương nhiên là họa sĩ truyện tranh rồi, nếu cô thấy có hứng thú thì nhất định phải tới vào ngày mai nhé! Tôi sẽ chờ cô! Tôi còn có việc, đi trước đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Người đàn ông vừa nghe điện thoại vừa vội vã chạy về phía nhà ga, Kiều Hân Hân không nhìn được, quay đầu nhìn tòa nhà cao tầng đã tắt gần hết đèn kia, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lẽ nào đây chính là “Tìm được lối thoát trong khó khăn”?

Thời gian không còn sớm, vẫn nên nhanh trở về thì hơn, nhìn thời tiết này như sắp mưa.

Cô vừa đi hai bước liền nghe thấy có người gọi mình -- “Hân Hân.”

Quay đầu lại, phát hiện ra Lý Mục đang cưỡi xe máy đợi cô ở đầu đường.

Sao anh ta lại tới đây?

Kiều Hân Hân đi qua, anh đưa mũ bảo hiểm trong tay cho cô: “Tôi thấy trời sắp mưa, liền nghĩ nên tới đón cô về.”

Vừa nói vừa đưa ô cho cô.

Kiều Hân Hân ngồi ở phía sau, đúng là có thể cảm nhận chút mưa nhỏ. Cô mở ô ra: “Đi thôi.”

“Ngồi cho vững nhé.”

Lý Mục nổ máy xe, tốc độ không nhanh không chậm, cơn mưa dần dần lớn hơn trên đường về nhà.

Mặc dù có sự ngăn cản của chiếc ô đen, quần áo của hai người vẫn ẩm ướt.

Sau khi về nhà, mỗi người đều tự sửa sang lại bản thân, khoảng 11 giờ rưỡi, Kiều Hân Hân lau khô một nửa tóc bằng khăn lông, ngồi xuống trên sofa.

“Hôm nay cô đã làm gì thế?” Lý Mục thấy cô đến, giảm tiếng tivi đi một chút.

“Tôi tới tòa soạn truyện tranh một chuyến, nhưng không gặp được biên tập viên. Tôi nghĩ có lẽ bọn họ không định dùng tôi -- Nhưng cũng chẳng sao, có người cho tôi một tấm danh thiếp, tôi đang nghĩ có nên đi xem một chút vào ngày mai không.”

“Được chứ, cô cứ tự chủ trong chuyện công tác là được, không hiểu cái gì thì có thể hỏi tôi.”

Thái độ của Lý Mục vẫn lười biếng như cũ, trên thực tế, anh ta thực sự rất chiều cô Kiều Hân Hân. Tựa như hôm nay, dù đã trễ như vậy nhưng anh vẫn đặc biệt đi đón cô.

Tuy Đồng Xuyên là thành phố không bao giờ ngủ, nhưng một cô gái cũng không nên ở ngoài quá muộn.

“TV Thái Dương chỉ thanh toán thù lao vào mỗi cuối tháng thôi đúng không?”

“Đúng vậy, cuối tháng sẽ kết toán rồi gửi vào thẻ của cô vào đầu tháng. Thế nào? Có việc cần dùng tiền à?”

Lý Mục biết hiện tại trên người Kiều Hân Hân không có nhiều tiền, vậy nên ngày thường anh đều bao cô ba bữa một ngày.

Kiều Hân Hân lắc đầu, nói khẽ: “Chẳng qua tôi cảm thấy cứ ở mãi chỗ này cũng không tiện lắm..”

Tính cách của cô chính là kiểu không muốn gây thêm phiền toái cho người khác, nhưng cô lại ở đây, ăn của anh, ở nhà anh, cảm giác rất kỳ quái.

Lý Mục đứng dậy rót một ly sữa bò cho cô, thấy cô nói thế, anh lập tức ủy khuất nói: “Cô muốn đuổi tôi tới quán bar à?”

Khi Kiều Hân Hân làm việc, anh tận lực không quấy rầy, chỉ yên lặng chuẩn bị đồ ăn cho cô thật tốt, kỳ thực anh dành phần lớn thời gian ở quán bar, buổi tối vẫn sẽ trở về.

Sống một mình rất bất tiện cho một cô gái như cô.

“Không không không, ý tôi là... Chờ tôi có tiền, tôi sẽ dọn ra ngoài.”

Dù sao Lý Mục cũng là đàn ông, anh cũng phải có cuộc sống riêng tư của mình. Tuy quan hệ giữa cô và anh đặc thù, nhưng ở chung một chỗ cũng không tốt lắm nhỉ?

“Đến lúc đó rồi nói sau.” Lý Mục lại ngồi trên ghế sofa, “Tôi đã sắp xếp một đề cử rất tốt cho cô vào ngày 20 tháng sau, khi ấy lại làm phát sóng trực tiếp từ vòng được không?”

Ách...

Kiều Hân Hân tính toán một chút, khoảng cách thời gian giữa hai lần phát sóng là gần một tháng, như vậy cũng rất tốt, đủ để cô nghỉ ngơi.

Cô gật đầu nói: “Được.”

“Vậy bắt đầu từ ngày mai liền tiếp tục tiến hành huấn luyện thân thể, tôi sẽ dạy vài kỹ xảo chiến đấu cho cô.”

“Chiến đấu sao?”

“Ừ, có lẽ sẽ cần dùng trong lần vào phim ảnh tới.”

“A...”

Lý Mục là một người quản lý cực kỳ có trách nhiệm, anh sẽ quản lý tất cả thật thỏa đáng.

Kỳ thực chính Kiều Hân Hân đặc biệt thích cảm giác khi làm phát sóng trực tiếp từ vòng, cô không nhịn được hỏi: “Là phim gì thế?”

Lý Mục thần thần bí bí nói: “Tạm thời giữ bí mật.”

“...”

Kiều Hân Hân uống cạn sữa bò trong tay, cô nhẹ giọng nói: “Tôi mệt rồi, đi ngủ đây.”

“Đi đi, chúc cô ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Tâm tình của cô trong một tuần này vốn sa sút đến cực điểm, không ngờ hôm nay lại có cơ hội mới, gặp một cơn mưa nhỏ, khi trở về nhà cảm thấy cả người đều thoải mái.

Nghĩ đến lần phát sóng trực tiếp từ vòng tiếp theo, cô không kim được mà nâng khóe miệng.

*

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân lần mò ở trong phòng thật lâu, cô phát hiện quần áo của mình thực sự ít đến đáng thương.

Xem ra sau khi lấy được tiền lương của TV Thái Dương, cô phải tới trung tâm thương mại một lần. Dù sao cũng chẳng có mấy bộ thích hợp để mặc, cô lấy bộ đồ may tương đối trang trọng duy nhất ra, sửa sang xong liền đẩy cửa ra ngoài.

Bữa sáng đã được bày ở trên bàn giống như lúc trước, chẳng thấy bóng dáng người đầu.

Kiều Hân Hân ăn qua loa mấy miếng, sau khi thu dọn bàn xong liền xuất phát.

Cô vẫn rất hiếu kỳ với tòa soạn truyện tranh này.

Rất nhiều người đi làm vào 9 giờ sáng, cô dựa theo địa chỉ viết trên danh thiếp, tiến vào trong tòa nhà cao tầng, tòa soạn truyện tranh này... Ở tầng ngầm sao?

A, hóa ra tầng ngầm của tòa nhà cũng có phòng làm việc.

Kiều Hân Hân đi thang máy xuống, khác với tình hình ở bên trên, hành lang ở phía dưới tương đối hẹp, ngọn đèn u ám nằm trong góc.

Cô nhìn thấy một tấm thẻ gỗ rất đặc sắc, ở trên viết tòa soạn truyện tranh Alice cùng mũi tên chỉ vào trong. Kiều Hân Hân đi tới, thấy cửa vẫn còn khóa.

9 giờ 10 phút, tòa soạn truyện tranh lại không có ai sao?

Không thể nhìn thấy tình hình ở trong từ bên ngoài, Kiều Hân Hân đứng dựa vào tường, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua con đường ở trước cửa, đáng vẻ của mọi người đều vội vàng, tựa như rất bận rộn.

Khoảng vài phút đồng hồ trôi qua, một cô gái không lớn hơn Kiều Hân Hân là bao ôm một hộp giấy đi tới, sau khi đến cửa liền đặt hộp xuống đất.

“Phù...” Giữa ngày hè, chuyển nhiều đồ như vậy quả thực rất mệt, cô gái thấy Kiều Hân Hân đứng ở một bên, nghi ngờ hỏi: “Cô là...?”

“A, tôi tới tìm tổng biên tập Thái.”

Kiều Hân Hân nhìn cô gái tóc búi với vóc dáng nhỏ nhắn ở trước mắt, cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào.

“Anh ấy chỉ đến vào lúc 10 giờ mỗi ngày thôi, hay cô vào ngồi một lát nhé?”

“Được.”

Kiều Hân Hân thấy bảng tên mà cô gái đeo trên ngực -- “Biên tập viên của tòa soạn truyện tranh Alice, Tranh Từ”?

A!

Kiều Hân Hân chợt nhớ tới một chuyện.

Lần đầu tiên cô tới công ty Ánh Sáng Xanh, đã gặp qua cô gái này ngay tại bàn tiếp tân -- Khi ấy cô là biên tập viên thực tập của bộ phận truyện tranh thuộc Ánh Sáng Xanh, hèn gì nhìn cô ấy mới cảm thấy quen mắt.

Mới một tuần không gặp, cô ấy đã đổi nơi công tác rồi sao?

“Chúng ta đã từng gặp nhau rồi.”

“Vậy sao?”

“Ừm, tại bàn tiếp tân trước Ánh Sáng Xanh, nhưng có lẽ cô không có ấn tượng gì.”

Tranh Từ hơi ngượng ngùng cười một cái: “Trí nhớ của tôi không tốt lắm, lúc còn ở Ánh Sáng Xanh, ngày nào cũng bận đến điên rồi, nhưng vẫn không thể thành nhân viên chính thức. Ôi.”

Cô mang hộp giấy đến sau cửa, nhưng không nói: “Cô mau vào đi, để tôi rót cho cô cốc nước.”

“Được, cảm ơn cô.”

Sau khi tiến vào, Kiều Hân Hân phát hiện tòa soạn truyện tranh này không quá lớn, chỉ có tổng cộng sáu bàn máy tính, cùng văn phòng làm việc độc lập của tổng biên tập ở giữa.

Căn phòng tương đối bừa bộn, vì ở tầng ngầm nên bầu không khí cũng không tốt như ở trên, phải mở đèn vào ban ngày.

Trong góc phòng làm việc bày sô pha cùng bàn, Kiều Hân Hân đi qua ngồi, Tranh Từ nhanh chóng đưa một ly nước tới trước mặt cô.

“Cô cũng nhận được lời mời mà đến à? Là biên tập viên hay phụ trách về phương diện bản quyền?”

Đáng đáp của Tranh Từ rất đáng yêu, khi nói chuyện lại thích cười, thái độ thân thiện nhiệt tình với người khác, có chút tiềm chất của người đi trước.

Cô ngồi trên ghế, mạnh bạo nói chuyện phiếm, dù sao khi tòa soạn truyện tranh này vừa mở, cô cũng xem như nhân viên đầu tiên.

“Ách... Tôi... Tôi sẽ vẽ truyện tranh.”

“Hà?” Tranh Từ sững sốt một chút: “Cô đã xem yêu cầu bản thảo của chúng tôi chưa?”

Không đúng, cô không hề ghi kèm địa chỉ công ty khi đăng yêu cầu bản thảo trên mạng, chỉ để lại hòm thư. Nhìn chung, người gửi bản thảo chỉ cần gửi tới hòm thư của cô là được, tất cả thông tin liên lạc đều được thông qua phần mềm chat trên internet.

“Không phải, tôi gặp được tổng biên tập Thái vào đêm qua, anh ấy bảo tôi tới xem một chút vào hôm nay.”

“Ha ha...” Tranh Từ cười hai tiếng, cô sờ đầu nói: “Xem trí nhớ của tôi này, cô vừa nói qua ở cửa, cô được chính tổng biên tập mời tới -- Hi hi, xin chào, tôi là biên tập viên của tòa soạn truyện tranh này, tên tôi là Tranh Từ.”

Tranh Từ nhất định là biệt danh của cô, mọi người đều dùng biệt danh ở trong ngành này.

Kiều Hân Hân cũng khẽ cười nói: “Chào cô, tôi là Kiều Hân Hân.”

“Cô đã từng có tác phẩm nào chưa?”

“Về phương diện truyện tranh thì... Không có.”

“Là người mới sao?”

“Đúng vậy.”

“Không vấn đề gì! Tòa soạn truyện tranh của chúng ta cũng vừa cất bước, tôi cũng là một biên tập viên mới. Cô đừng nhìn nơi này nhỏ như vậy, tổng biên tập Thái vẫn còn đang nỗ lực, trước mắt chúng tôi vẫn nhận người, đại khái sẽ mở trang web vào giữa tháng sau. Hiện tại chỉ có một mình tôi là biên tập viên trong tòa soạn, nghe nói có thể sẽ có bốn người đến vào hôm nay, ý tứ của tổng biên tập chính là để chúng ta vẽ vài bức tranh.”

“Trang web?”

“Đúng vậy, trang diendanlequydon tranh gốc. Kỳ thực ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ đến chuyện này, cô cũng biết tôi đã từng làm việc tại Ánh Sáng Xanh, đứng nhất nhì trong ngành nghề. Hơn nữa, hiện nay trong nước không có trang tranh nào, bản thân tôi cảm thấy... Nếu thực sự thích truyện tranh, giấy hay trang web có khác gì nhau đâu?”

Trước đây, Kiều Hân Hân chưa bao giờ cân nhắc tới việc đăng truyện tranh dài kỳ trên mạng, bởi vì vấn đề tiền lương, đăng dài kỳ trên web chỉ thuần túy kiếm ăn dựa vào người đọc, không giống tòa soạn truyện tranh truyền thống, chỉ cần giao bản thảo liền có thể cầm tiền.

Hơn nữa, cô nhận rất nhiều công việc vẽ tranh minh họa để kiếm tiền nên không có quá nhiều thời gian, mỗi ngày chỉ có thể miễn cưỡng rút ra hai tiếng để vẽ người cùng bố trí phong cảnh.

Lời của Tranh Từ tựa như đã nói ra tiếng lòng của cô.

Đúng vậy, chỉ cần thật sự yêu thích cái nghề này, giấy hay trang web có khác gì nhau đâu?

Nhìn phòng làm việc này, tuy rất nhỏ, nhưng không hiểu sao lại cho cô cảm giác thân thuộc.

Dường như đây chính là nơi mà cô vẫn luôn kiếm tìm.

“Có phải cô không quá thích việc đăng dài kỳ trên mạng không?”

“Không phải, chỉ là tôi không quá hiểu về phương diện này thôi.”

“Ài, để tôi nói cho cô biết nhé, khi tôi còn làm việc ở Ánh Sáng Xanh, người ở đó rất chính! Bọn họ căn bản khinh thường trang tranh, cảm thấy đầu vào rất thấp, tranh mà học sinh tiểu học tùy tiện vẽ cũng có thể đăng lên. Tôi liền cười ha ha, hiện đang là thời đại sở hữu trí tuệ, chỉ cần vẽ đẹp thì nhất định có thể ra mắt. Đến lúc đó, lại quảng bá bản quyền, chưa chắc tiếng tăm đã bại bởi cái gì mà -- thiên hậu truyện tranh kia!”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trục Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 42: Dạ Phi

Convert: Bến

Editor: Mẫn Mẫn

Thiên hậu truyện tranh... Tô Linh Nhiên.

Kiều Hân Hân vẫn luôn hướng tới cái tên này, Tô Linh Nhiên tựa như một thần tượng đối với cô, mỗi khi cô tuyệt vọng đều sẽ xem tin tức về Tô Linh Nhiên... Từ một người mới không có tiếng tăm gì, cô ấy đã làm thế nào để từng bước trèo lên đỉnh cao ngày hôm nay, xem những bài phỏng vấn của cô cũng mang đến hy vọng cho Kiều Hân Hân.

Ông trời luôn ưu ái những người không bao giờ bỏ cuộc, tựa như Tô Linh Nhiên vậy.

Mà Kiều Hân Hân cũng muốn trở thành một tác giả truyện tranh xuất sắc như cô ấy.

Chẳng qua hiện tại cô còn chưa ngông cuồng đến mức nhất định phải vượt qua Tô Linh Nhiên.

Tranh Từ thẳng thắn, có sao nói vậy, cô nghiêng người về phía trước, che tay bên miệng, nhỏ giọng nói: “Cô đã nghe tin chưa? Tô Linh Nhiên định ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh đấy! Những người ở bộ phận truyện tranh đều vui đến mức không ngậm miệng được! Ngậm lại cũng phải, nếu một người nổi tiếng như Tô Linh Nhiên ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh, nhất định sẽ mang lại sự đột phá rất lớn cho lượng tiêu thụ của bọn họ -- Đến lúc đó, có khi bọn họ lại vinh dự trở thành tòa soạn truyện tranh mạnh nhất trong nước cũng nên.”

“Ký, ký hợp đồng?”

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cái tên Tô Linh Nhiên này cách cô quá xa, nhưng.. Cô không nhận được ngưỡng đầu nhìn lên trên, ở trong cùng một tòa nhà cao tầng, cô sẽ đụng phải Tô Linh Nhiên sao?

“Đúng vậy, tôi vốn rất cao hứng, rốt cuộc cũng có thể gặp được người thật! Hình như lễ ký hợp đồng sẽ được tổ chức sau hơn một tuần thì phải? Đến lúc đó, chúng ta còn có thể đi tham gia náo nhiệt.”

Tuy những người ở Ánh Sáng Xanh rất đáng ghét, nhưng Tô Linh Nhiên lại là đại thần siêu cấp trong ngành này, ai lại không muốn gặp.

Kiều Hân Hân gật đầu, dù cô không thích ra ngoài, không hợp với nơi có nhiều người, lúc này cũng muốn đến xem lễ ký kết của Tô Linh Nhiên.

Có thể tận mắt nhìn thấy cô ấy ở trong hiện thực...

Cô cảm thấy thật khó tin.

Khoảng 9 giờ rưỡi, Thái Văn Tường mới đến, anh mặc một bộ áo sơ mi kẻ ca-rô khiêm tốn.

Anh đặt chiếc ô đen trong thùng nhựa ở bên cạnh, sau khi thấy Kiều Hân Hân liền sững sốt một chút, vội vàng cười nói: “Cô đã tới lâu chưa?”

“Chưa đâu, tôi vừa tới thôi.”

Kiều Hân Hân đứng lên cùng Tranh Từ, Tranh Từ lè lưỡi, trêu chọc nói: “Nếu tổng biên tập đại nhân của chúng ta đã đến, tôi phải đi làm việc vặt đây, hai người nói chuyện nhé.”

Hiện nay phòng làm việc chỉ có một nhân viên là Tranh Từ, có lẽ sẽ còn có vài người thử việc khác, Thái Văn Tường đẩy cửa phòng làm việc ra, hỏi cô: “Hôm nay cô có mang bản thảo tới không?”

“Tôi có mang theo.”

Kiều Hân Hân theo anh vào phòng làm việc, cửa không khóa, Thái Văn Tường kéo ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống. “Ở đây là trụ sở gốc của trang truyện tranh mạng Alice, là một trang web mới, tuy không có quy mô quá lớn trong những giai đoạn đầu, nhưng chúng tôi vẫn có bản sắc của riêng mình. Hôm qua tôi đã xem tranh cô vẽ rồi, rất tốt đấy chứ, nếu nhìn từ góc độ chuyên nghiệp thì có thể nói là hoàn mỹ -- Xem ra kiến thức cơ bản của cô rất vững chắc, nhất định đã có nhiều năm kinh nghiệm vẽ tranh.”

Bức tranh mà Kiều Hân Hân mang theo ngày hôm qua đã trải qua vô số lần sửa đổi, tuyệt đối là trình độ hạng nhất.

Biên tập viên Lưu Niên bối long tìm vết, không có nghĩa là không có người biết phân biệt tốt xấu.

Trong lòng Thái Văn Tường vẫn có một giấc mộng truyện tranh, anh đã sống hơn ba mươi năm, cũng đã tiếp xúc với truyện tranh hơn ba mươi năm. Anh gần như có thể khẳng định rằng cô gái trẻ tuổi ở trước mắt anh có thiên phú về truyện tranh, chỉ thiếu chút sức nóng mà thôi.

Trang web cần bồi dưỡng người mới trong giai đoạn đầu, nên anh mới nhiệt tình mời cô tới công ty nói chuyện như vậy.

Kiều Hân Hân không biết cách để ứng phó với trường hợp như vậy, nhưng.. Vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ ở trong lòng khi được khen ngợi.

Cô khẽ nói: “Tôi chỉ có kinh nghiệm vẽ tranh, về phương diện truyện tranh... Cũng đã tự vẽ qua, đã từng gửi bản thảo cho tạp chí truyện tranh, nhưng chưa bao giờ được nhận.”

Cô lấy tác phẩm của mình ra, đặt lên bàn: “Tổng biên tập Thái, đây là một chút tranh mà tôi luyện vẽ trong ngày thường, anh có thể xem qua trước.”

Kiều Hân Hân thực sự sợ anh sẽ thất vọng, dù sao cô cũng chẳng có lòng tin gì với phương diện này.

Thái Văn Tường nhận bản vẽ của cô, gồm vài trang giấy, là một câu chuyện vô cùng đơn giản.

Không có vấn đề gì về phương diện cấu trúc hình ảnh, nhân vật rất đặc biệt, phong cảnh tinh tế, đối thoại cũng rất cảm xúc... Có thể thấy phong cách viết của cô gái này không tệ.

Nhưng thủ pháp đúng là có vẻ hơi mới lạ... Đây không phải vấn đề lớn, dù sao cũng là người mới.

Thái Văn Tường rất trực tiếp: “Truyện tranh của cô đã đạt tới yêu cầu của trang web, chúng tôi rất hoan nghênh nếu cô bằng lòng đăng dài kỳ. Hẳn là cô chưa hiểu nghề của chúng tôi lắm... Có lẽ sẽ không có quá nhiều độc giả trong giai đoạn đầu, nhưng chúng tôi sẽ tích cực quảng cáo, sẽ càng ngày càng có nhiều độc giả, cô không cần lo về điểm này.”

Kiều Hân Hân cũng biết trang web sẽ đăng truyện nhiều kỳ, chỉ là trước đó không suy xét mà thôi, khi đó cô rất thiếu tiền.

Còn bây giờ... Nếu TV Thái Dương thật sự có thể phát lương cho cô, cô vẫn rất sẵn lòng lựa chọn hình thức không ổn định này.

Cho dù mấy tháng trước không kiếm được một đồng nào cũng chẳng sao, chỉ cần kiên trì, không phải cô sẽ luôn có thể thu hoạch được thứ gì đó sao?

Cô vẽ tranh minh họa chỉ để kiếm tiền, bản thân cô thực sự rất, rất muốn làm chuyện mà mình thích...

“Vẽ cái gì cũng được sao?”

“Đúng vậy, biên tập viên của trang web sẽ hướng dẫn cho họa sĩ, nhưng không hạn chế tài hoa của mọi người. Cô muốn vẽ về đề tài gì cũng được! Đương nhiên, nếu cô muốn kiếm tiền, nhất định phải biết độc giả thích gì... Truyện tranh Alice Dreamworks của chúng ta chủ yếu nhằm vào học sinh nữ, thường được gọi là truyện tranh thiếu nữ (Shoujo Manga). Tôi thấy phong cách của cô cũng rất mơ mộng, nhất định các cô gái sẽ thích.”

“Cảm ơn anh...”

“Thế nào, cô có muốn thử một chút không?”

“Được.”

Thái Văn Tường vừa định uống nước, anh không ngờ Kiêu Hân Hân sẽ sáng khoái đáp ứng như vậy! Anh đặt ly xuống, vui vẻ nói: “Cô đồng ý rồi sao?”

“Vâng.”

Mặc dù Kiêu Hân Hân không có tiếng tăm gì, nhưng cô là một họa sĩ lão luyện, kỹ năng cơ bản đặc biệt vững chắc.

Những ngày này, dạng bản thảo nào trang web cũng thu được... Thái Văn Tường cũng sắp bị tranh vẽ của những học sinh tiểu học giầy vò đến điên rồi. Thật sự rất khó để tìm được họa sĩ thuần thực, người như Kiêu Hân Hân cực kỳ thích hợp.

Anh hưng phấn nói: “Trang web của chúng ta có rất nhiều phúc lợi, cô còn là người mà tôi khai thác được, tôi nhất định sẽ tận lực bồi dưỡng cô! Tóm lại, rất cảm ơn cô đã chọn chúng tôi, sau này cô nhất định sẽ hiểu -- Sự lựa chọn của cô không hề sai!”

Kiều Hân Hân ngượng ngùng nở nụ cười, kỳ thực cô không nghĩ quá nhiều như vậy, chỉ muốn vẽ truyện tranh mà thôi.

Phương diện tranh minh họa đã bị Lưu Niên đá kích lợi hại như thế, cô cũng định bỏ qua hoàn toàn.

Hiện tại liền bắt đầu lại từ đầu, truyện tranh Alice cũng vừa cất bước, mọi người liền cùng nỗ lực, cùng tiến bộ.

Hy vọng sẽ có một ngày Alice có thể trở thành trang tranh số một trong nước, mà tên của cô... Cũng có thể được mọi người biết đến.

Thái Văn Tường lấy một bản hợp đồng từ trong ngăn kéo, đẩy tới trước mặt Kiêu Hân Hân, nói: “Cô có thể cầm về nhà xem một chút, có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi -- Đúng rồi, cô hỏi Tranh Tử cũng được, sau này cô ấy sẽ là biên tập viên chuyên phụ trách cô. Nếu cô có suy nghĩ sáng tạo nào, cũng có thể tìm cô ấy để nói chuyện.”

“Được, tôi biết rồi.”

Kiều Hân Hân cầm hợp đồng lên, cô không nhìn kỹ, cảm thấy đã bàn chuyện không sai biệt lắm, vẫn nên rời đi thì hơn.

“Vậy tôi đi trước nhé?”

“A, được, nếu có có việc thì về trước đi.” Thái Văn Tường đứng lên, đưa cô đến cửa ra.

Anh quay đầu hô: “Tranh Từ, em ra tiễn cô ấy đi, sau này cô ấy sẽ là người của em đấy.”

“Ha ha ha...” Tranh Từ đang lau bàn, nghe thấy thế liền vui vẻ cười.

Cô vội vã thả khăn trong tay xuống, chạy tới: “Tiểu Kiều, cậu định ký hợp đồng à?”

“Ừm.”

“A a a thật tốt quá! Rốt cuộc tôi cũng có một họa sĩ đáng tin rồi! Về sau cậu nhất định phải tới tìm tôi nhiều hơn nhé, tôi không thấy phiền chút nào đâu! Tổng biên tập Thái, ngài đã bận rộn như vậy thì hãy về phòng làm việc đi, để em tiễn cô ấy, đảm bảo sẽ đưa cô ấy lên xe an toàn!”

“Cẩn thận một chút.”

“Biết rồi biết rồi.”

Thái Văn Tường chẳng có chút đáng vẻ nào của một tổng biên tập, điện thoại của phòng làm việc reo lên, anh vội vàng đi nhận.

Tranh Từ phụ trách tiễn Kiều Hân Hân ra ngoài.

Lúc hai người đi thang máy, Tranh Từ vẫn không ngừng nói líu ríu, cô và Kiều Hân Hân là hai loại người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng có lẽ vì cô là biên tập viên truyện tranh, những lời cô nói đều liên quan tới truyện tranh, Kiều Hân Hân cảm thấy vô cùng hứng thú.

Cô vẫn mỉm cười nghe Tranh Từ nói một đống lớn, thỉnh thoảng phụ họa.

Khi bọn họ ra tới cửa lớn, đúng lúc đụng phải nhân viên của Ánh Sáng Xanh, những người kia có quen biết với Tranh Từ.

“A, Tranh Từ, nghe nói cô đã tìm được công việc mới rồi hả?”

“Đúng vậy.”

“Tập chí truyện tranh Alice sao? Cái tên thật lạ, tôi chưa nghe qua bao giờ.”

“Vậy thì chỉ có thể nói là kiến thức của cô quá hạn hẹp!”

Tranh Từ thấy Vồng Hồng Liễm liền tức giận, bọn họ cùng ở trong một nhóm thực tập sinh, nhưng Tranh Từ lại rất thành thật, không biết làm tổng biên tập vui vẻ như cô ta.

“Nóng tính như thế làm gì, có rảnh thì tới Ánh Sáng Xanh chơi nhé, tôi sẽ mời cô uống cà phê.”

“Cảm ơn.”

Tranh Từ nhanh chân kéo Kiều Hân Hân rời đi, còn chưa đi xa, chợt nghe thấy Vồng Hồng Liễm giễu cợt.

Tranh Từ thực sự muốn bùng nổ!

“Có gì đặc biệt hơn người chứ!” Cô đứng dậm chân ở cửa, cực kỳ trẻ con.

Có lẽ Kiều Hân Hân cũng nhìn ra giữa bọn họ đã từng va chạm, cô gái kia ăn nói kỳ quái, khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

“Chúng ta thêm QQ đi, để tiện trò chuyện về phương diện truyện tranh.” Kiều Hân Hân gắng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện.

Sắc mặt của Tranh Từ thay đổi thất thường tựa như trời tháng 3. Cô nghe thấy Kiều Hân Hân nói thế, lập tức hứng thú: “Được được! Một tháng nữa trang web mới được thành lập, chúng ta phải mau xác định đề tài! Hay là thế này, buổi tối tôi mời cô ăn cơm nhé? Tôi tan tầm lúc năm rưỡi, đến lúc đó cô tới cửa ra vào chờ tôi được không?”

Đổi mặt với khuôn mặt đầy vẻ mong đợi của Tranh Từ, Kiều Hân Hân không đành lòng cự tuyệt.

Cô gật đầu, khẽ nói: “Được.”

“A a a a! Cô thật là tốt!!” Tranh Từ kích động giang hai tay, xống về phía Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân né tránh theo bản năng.

... Đúng vậy, cô né tránh.

Tranh Từ không bỏ nhào vào cô, mà nhào tới trên người một người khác.

Là một người đàn ông cao gầy.

Người đàn ông nhìn qua hơn hai mươi tuổi, cao khoảng một mét tám, mặc tây trang màu đen, rất nghi lễ.

Anh nhìn cô gái đang treo trên người mình, nhíu mày nói: “Tiểu thư, mời cô buông tay ra.”

Lúc này Tranh Từ mới phát hiện chính mình ôm sai người... Cô đã nghĩ sao cảm xúc lại không quá đúng như vậy, một cô gái lẽ ra phải mềm mại, thứ mà cô ôm lại cứng rắn như cột điện... Khụ khụ.

Tranh Từ nhanh chóng buông tay, lui tới bên cạnh Kiều Hân Hân, hai tay ôm lấy cánh tay của cô.

Xem ra người đàn ông này không dễ chọc đâu nhỉ?

Nhưng có vẻ khá quen đây chứ?

Kiều Hân Hân cũng thấy anh rất quen mắt.

Ngũ quan của người đàn ông rất xuất chúng, tỉ lệ người đi đường quay đầu nhất định siêu cao. Ví dụ như, anh ta đứng ở chỗ này, đám phụ nữ tri thức cũng không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần -- Có ai mà không yêu người đẹp trai chứ.

Luôn cảm thấy đã gặp ở nơi nào...

Là ở đâu nhỉ?

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ đều suy nghĩ vấn đề này, mà người đàn ông đã tiến vào tòa nhà cao tầng, từ đầu tới cuối, thái độ của anh ta đều rất lạnh nhạt.

A!

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ khiếp sợ nhìn về phía nhau, Tranh Từ kích động hô lên: “Là Dạ Phi!”

Dạ Phi!!

Vị tác giả truyện tranh xếp thứ nhất trên bảng phụ hào chính là người kia!!

Đại thần!! Nhất định là đại thần!!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 43: Chị gái?

Editor: Mãn Mãn Dạ Phi là một cái tên chỉ tồn tại trên internet, là thiên tài trăm năm khó gặp trong ngành truyện tranh.

Bộ truyện thiếu niên “Kiếm khách” dài kỳ của anh đã được vẽ 7 bảy năm, độ nổi tiếng cực cao, đứng đầu mọi bảng xếp hạng.

Mọi người đều biết đến cái tên Tô Linh Nhiên, nhưng ở trước mặt Dạ Phi, cô gái kia vẫn thua kém không ít.

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ, một người không bao giờ quên ba cái tên họa sĩ hàng đầu, một người là biên tập viên mưu cầu danh lợi trong ngành truyện tranh, bọn họ đương nhiên biết một nhân vật như Dạ Phi, cũng đã xem qua tin tức về anh.

Nhưng tính cách của anh rất cổ quái, chưa bao giờ tham gia bất kỳ loại hoạt động thương nghiệp nào, cho dù là ở lễ trao giải cũng đều do trợ lý của anh điều khiển.

Bỗng nhiên gặp được một vị đại thần đứng đầu ngành trong hiện thực như vậy, tựa như đang nằm mơ.

Tranh Từ bắt đầu lâm bệnh mê trai: “Tôi vẫn luôn biết đại thần Dạ Phi không chỉ tài hoa hơn người, đáng đáp cũng rất tuần tú, không ngờ người thật còn đẹp trai hơn cả trong ảnh!”

“Đúng là đẹp trai thật.”

Khách quan mà nói, Dạ Phi quả thực đúng là con cưng của trời. Cho anh năng lực sinh tồn xuất sắc như vậy, vẻ ngoài cũng rất có thể ăn thay cơm, tuy sở trường của Kiều Hân Hân là truyện tranh thiếu nữ, nhưng bình thường cô cũng theo đuổi truyện thiếu niên nhiệt huyết.

“Sao anh ấy lại ở nơi này nhỉ? Hay là vì... Ánh Sáng Xanh?” Liên tưởng đến khả năng này, Tranh Từ lập tức giống như một quả bóng cao su xẹp hơi, cô cúi đầu ủ rũ nói: “Không phải Ánh Sáng Xanh mời cả đại thần Dạ Phi đến để trợ uy đấy chứ? Nếu đúng là thế thì cái đuôi của bọn họ sẽ vênh lên tận trời còn gì!”

Kiều Hân Hân cũng có chút tò mò về hành động của Dạ Phi, nhưng sao các cô có thể đuổi theo để hỏi? Hơn nữa, chỉ cần liếc một vị thần lớn như Dạ Phi từ xa là đủ rồi.

Anh tựa như Tô Linh Nhiên, họ chỉ có thể nhìn mà thêm.

“Tôi đi về trước nhé.”

“A, được rồi, cẩn thận trên đường về một chút! Tối nay nhớ liên lạc điện thoại với tôi nhé, hi hi.”

“Ừm, tạm biệt.”

“Tạm biệt ~.”

Tranh Từ vẫn đứng ở cửa nhìn Kiều Hân Hân rời đi, cô ấy chính là họa sĩ mà mình cần dẫn dắt, cũng xem như vị họa sĩ đầu tiên mà cô tiếp xúc ở vị trí biên tập viên nhỉ? A a a, rất kích động kích động kích động, Tranh Từ đang đứng ở cửa tòa nhà cao tầng không nhìn được mà giậm chân.

Rất nhiều người qua lại ở đây, sau khi cô phát bệnh xong liền sửa sang lại quần áo, xoay người đi vào trong tòa nhà cao tầng.

Vì tương lai của trang web, cô phải càng cố gắng mới được! Phải khai quật thêm họa sĩ, biên tập viên có tiềm lực, tựa như Bá Nhạc(*) vậy, điều này rất quan trọng với họa sĩ!

Kiều Hân Hân ngồi tàu điện ngầm để về nhà, khi đi ngang qua quán bar, cô còn nhìn vào bên trong, sinh ý khá vắng vẻ giữa ban ngày.

Về cơ bản, Lý Mục cũng không dính nhà vào ban ngày, kỳ thực ở chỗ này rất thoải mái, tuy phòng có chút cũ nhưng lại có rất nhiều bóng cây râm mát, có cảm giác như thiên đường.

Hướng hồ đường phố sạch sẽ, thông suốt bốn phía, rất thuận tiện cho việc ra ngoài. Hơn nữa, vì là nhà đơn nên không phải gặp quá nhiều hàng xóm.

Khi về tranh ở trong nhà, có cảm giác cả con phố nhỏ đều yên ắng.

Thật sự là một chỗ ở tốt.

Sau khi trở về, Kiều Hân Hân bắt đầu sắp xếp bàn vẽ của mình, cô đáp ứng ăn tối cùng Tranh Từ chủ yếu vẫn là vì truyện tranh.

Trang web sắp mở, cô phải nắm chặt thời gian để xác định đề tài cùng biên tập viên.

Nên mặc gì vào buổi tối nhỉ?

Không thể mặc lại bộ đồ đen trên người... Cảm giác quá nghiêm túc. Kiều Hân Hân lật tung toàn bộ tủ quần áo, cũng không tìm được quần áo thích hợp. Cô đột nhiên nhớ mình chưa từng mua thêm bộ đồ nào trong mùa hè này, xem ra sau khi lấy được tiền lương từ TV Thái Dương trong hai ngày nữa, cô phải mua thêm vào bộ cho mình. Cô cảm thấy về sau sẽ có chỗ dùng.

Cuối cùng, cô lấy ra một bộ áo đầm màu trắng kiểu dáng cũ có thể mặc được.

Cô dùng bút đỏ vẽ một ngôi sao năm cánh trên lịch để nhắc nhở chính mình ra ngoài mua sắm vào ngày mùng 2 tháng 8, mua toàn bộ đồ có thể sử dụng về.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không thích ra ngoài nhưng đã không còn sợ hãi như lúc trước. Dường như sau khi trở về từ đảo Đầu Lâu, cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều khi đối mặt với đám đông.

Dù sao cô cũng đã trải qua rất nhiều chuyện ở đảo Đầu Lâu, vậy cũng coi như là có thu hoạch.

Sắp tới buổi trưa, Kiều Hân Hân gửi một tin nhắn ngắn gọn cho Lý Mục, nói mình định tự làm cơm để anh không cần mang thức ăn về.

Lý Mục nhanh chóng trả lời cô.

[Tôi đã xong việc ở quán bar, đang đóng gói thức ăn mất rồi.]

Kiều Hân Hân cầm di động, do dự trong chốc lát, cô đáp: “Vậy được rồi.”

Cô ngồi trên ghế sofa, mở ti vi ra, kênh giải trí đang chiếu sự kiện tương đối nóng bỏng gần đây nhất, Kiều Hân Hân nghe được ba chữ “Lâm Ngọc Dương” kia.

Thì ra, anh ta đã chính thức xuất đạo vào một tuần trước.

Anh ta vốn đang phát triển ở Hàn Quốc, đã có lượng fan hâm mộ ổn định ở trong nước, sau khi trở về còn tốt hơn nhiều so với những người mới chẳng mấy nổi tiếng.

Công ty nhanh chóng thiết kế một ca khúc cho anh ta, giọng hát đặc biệt cùng vũ đạo tuyệt vời của anh đã hấp dẫn không ít fan hâm mộ.

Nghे nói anh ta đã nhận được hai bộ phim nổi danh trong nước, hợp tác cùng rất nhiều đạo diễn và minh tinh lớn.

Thảo nào công ty quản lý không muốn anh ta có tai tiếng gì với bất kỳ người nào, có thể thấy công ty đã bỏ vốn bỏ liểng để nâng đỡ anh ta.

Chuyện qua chưa lâu, chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia trong ti vi, Kiều Hân Hân đã không còn cảm giác giống như lúc trước.

Trước kia, khi xem MV anh ta quay tại Hàn Quốc, trong lòng cô sẽ rung động.

Có một loại cảm xúc nhạt nhòa trào lên trái tim cô, khiến người ta muốn ngừng mà không được. Có lẽ loại cảm giác này chính là nhớ nhung.

Nhưng hiện tại, cô tựa như đang nhìn người xa lạ.

Dưới ánh đèn chiếu, anh ta càng thêm lóa mắt ở trong ti vi, so với người thiếu niên trong trí nhớ của cô thì như hai người khác biệt.

Ngay khi ca khúc mới của anh ta được phát hành liền chiếm vị trí đầu trên bảng bài hát mới, mùa hè này, tên tuổi của anh ta nhất định sẽ được lan truyền lớn như dự định.

Nhưng lần trở về nước để phát triển này vẫn bị rất nhiều tạp chí giải trí chú ý, trước đó đã từng có phóng viên chụp ảnh anh ta bí mật ra khỏi tòa nhà nào đó, có người suy đoán, có phải người anh ta đi tìm có quan hệ rất đặc biệt với anh ta không?

Kiều Hân Hân không thể không ngồi thẳng người, bởi vì cô phát hiện đó chính là nơi ở trước kia của cô.

Lâm Ngọc Dương.. Đã từng qua đó sao?

Chương trình giải trí vẫn còn tiếp tục, một tuần lễ này rất náo nhiệt, vô số người lăm lăm quanh tòa nhà kia. Căn cứ vào tin tức mà đám chó săn lấy được, Lâm Ngọc Dương đang hẹn hò với một cô gái trẻ.

Tin tức được thả ra chưa tới 20 phút, công ty đại diện của Lâm Ngọc Dương nhanh chóng bác bỏ tin đồn -- Bọn họ tiết lộ thân phận của cô gái mà Lâm Ngọc Dương đang hẹn hò kia, hóa ra lại là chị gái ruột của Lâm Ngọc Dương!

Trước mắt còn chưa có phóng viên nào chụp được ảnh của Lâm Từ Thần, Kiều Hân Hân cũng không biết Lâm Từ Thần chính là chị của Lâm Ngọc Dương, cô chỉ cảm thấy có chút khó tin.

Không ngờ cô lại ở cùng một tòa nhà với chị của Lâm Ngọc Dương.

Nhưng việc này có quan hệ gì với cô đâu?

Kiều Hân Hân trực tiếp đổi kênh, cô cũng lười xem tin tức ở phía sau.

Lý Mục trở về cùng cặp lồng, anh vừa vào cửa liền nói: “Hân Hân, hai ngày trước tôi đã cho một cô gái không lớn hơn cô là bao thuê phòng này rồi.”

“Hả?” Kiều Hân Hân hơi sững sốt.

“Tôi định dời tới quán bar ở bên kia, nhưng tôi thấy lo khi để cô ở đây một mình nên liền tìm thêm một vị khách trọ cho cô. A, hình như cô biết người kia thì phải, cô ấy tên là Lâm Từ Thần.”

(*) Bá Nhạc (伯乐): Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài. Ý trong câu này là Tranh Từ cần tìm thêm biên tập viên càng tài giỏi, rất quan trọng với họa sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 44: Mua mua mua (1)

Convert: Bến

Editor: Mãn MãnLâm... Từ Thần?

“Việc này, tôi... Tôi vẫn muốn dọn ra ngoài, tôi còn định tìm phòng ở trong hai ngày này.”

“Nơi này rất tốt, cô dọn ra ngoài làm gì? Địa điểm cách quán bar gần như vậy, bình thường cũng thuận tiện cho việc huấn luyện đặc biệt.”

“Nhưng...”

Nhưng, cô không muốn thuê chung với người khác.

Tuy Kiều Hân Hân đã sớm có ấn tượng với Lâm Từ Thần, nhưng cô không quen ở chung một chỗ với người khác. Lâm Từ Thần từng mời cô qua nhà, lại bị cô cự tuyệt.

Sao lại trùng hợp như vậy? Cô còn tưởng mình sẽ không bao giờ thấy cô ấy nữa.

Trong lòng Lý Mục đương nhiên có tính toán của riêng mình. Kiều Hân Hân quá kháng cự việc tới gần người khác, anh phải nghĩ cách để khiến cô bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân. Hơn nữa, anh cảm thấy ở sâu trong lòng Kiều Hân Hân cũng có mong muốn được tiếp xúc với người khác, chỉ là cô không biết nên làm thế nào mà thôi.

Sao anh có thể để một cô gái trẻ 22 tuổi đơn độc mãi như vậy được?

Cứ coi như anh đang xen vào việc của người khác đi. Thân là người đại diện của cô, anh đương nhiên phải quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ ở dưới trướng mình.

“Tất nhiên, nếu cô vẫn muốn tìm phòng thì cứ tìm, đừng ở quá xa là được.”

Kiều Hân Hân trầm mặc một hồi, cô mở miệng hỏi: “Khi nào thì chị ấy dọn vào?”

“Ngày mai.”

“Vậy sao...”

“Ăn cơm trước đi, sắp tới lúc phát sóng trực tiếp rồi.”

Thời gian phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân trong ngày hôm nay là từ mười hai giờ trưa đến tám giờ tối, bây giờ là mười một giờ rưỡi, cách thời gian phát sóng nửa tiếng.

Cô phải nói với Lý Mục về chuyện kia một chút.

“Tối hôm nay tôi muốn ra ngoài ăn cơm, nên... Anh không cần chuẩn bị bữa tối cho tôi đâu.”

Lý Mục hứng thú, anh tò mò hỏi: “Ăn ở trong tiệm sao? Cô đi một mình à?”

“Cũng không phải, tôi đi cùng một vị biên tập viên, tôi đã bàn giao xong công việc mới rồi, nơi ấy đang chuẩn bị ra mắt trang tranh. Hôm nay tôi vừa tới công ty, vị biên tập viên kia rất nhiệt tình, cô ấy hẹn tôi cùng đi ăn để thương lượng về bản thảo, tôi đã đồng ý rồi.”

Kiều Hân Hân cảm thấy Lý Mục tựa như cấp trên của mình, cô vô thức báo cáo hành tung của mình cho anh.

Lý Mục hí mắt cười, nhìn Kiều Hân Hân nói: “Tốt lắm tốt lắm, lúc này cô nên khao bản thân một bữa mới phải, buổi tối nhớ về sớm một chút. Nếu quá muộn liền gọi điện cho tôi, tôi sẽ đi đón cô.”

Kiều Hân Hân bằng lòng ra ngoài là tốt rồi, xem ra cô thực sự rất thích truyện tranh, trước đó Lâm Từ Thần hẹn cô kiểu gì cũng không được.

Đúng rồi...

“Biên tập viên của cô là nam hay nữ thế?”

“Cô ấy là một cô gái rất đáng yêu.”

Kiều Hân Hân có ấn tượng tốt với Tranh Từ, Tranh Từ khiến người khác cảm thấy mình như một sinh viên vừa bước vào xã hội, tính cách phóng khoáng, không để việc gì ở trong lòng.

“Ừm~~”

Kiều Hân Hân mở cặp lồng ra, đầu bếp ở quán bar nấu ăn rất ngon, mỗi bữa còn không giống nhau.

Lý Mục về phòng nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình cô.

Kiều Hân Hân còn đang suy nghĩ về chuyện thuê chung, thực ra nhà của Lý Mục rất lớn, dù sao cũng có hai tầng trên dưới, một mình cô ở có chút vắng vẻ.

Nếu như nhiều thêm một người...

Hình như cũng đâu khó chấp nhận đến thế nhỉ?

Hơn nữa, cô đã biết người này từ trước, còn đỡ hơn là ở với người xa lạ.

Trong lúc vô tình, Kiều Hân Hân đã thuyết phục bản thân chấp nhận sự xuất hiện của bạn cùng nhà mới, cô đã một thân một mình quá lâu nên cũng muốn thay đổi một lần.

[Ha ha, chủ kênh phải ra ngoài à?]

[Hẹn đi ăn cùng người khác phải không?]

[Làn da của chủ kênh thật trắng, không thoa phấn lót cũng chẳng có vấn đề gì.]

[Đáng yêu đáng yêu đáng yêu đáng yêu.]

Vào năm giờ chiều, Kiều Hân Hân định ra khỏi cửa sau khi đã chỉnh trang thỏa đáng. Cô tiết lộ việc mình sẽ ra ngoài ăn com cùng khán giả, bọn họ đều rất kích động.

Bình thường Kiều Hân Hân đều phát sóng trực tiếp ở trong nhà, ngoài lần tới Ánh Sáng Xanh, hiếm khi nào khán giả thấy cô ra khỏi cửa.

Nói gì tới việc đi ăn với người khác!

Hiện tại, những vị khán giả xuất hiện đúng giờ mỗi ngày đều vô cùng thích Kiều Hân Hân, bất kể cô phát sóng cái gì bọn họ đều rất thích xem, cho dù cô chỉ vẽ cả một buổi chiều, cũng có rất nhiều người xem nếu họ đang rảnh rỗi.

Sau khi nhân khí của phòng phát sóng tăng lên, có không ít người tới vì hâm mộ tiếng tăm của cô, nhưng đeo đuổi cuộc sống thường ngày lâu như vậy, khó tránh khỏi bắt đầu oán giận.

[(Bỉu môi) Đã một tuần trời rồi, sao còn chưa phát sóng trực tiếp từ vong? Tôi nói cho cô nghe, cô làm vậy sẽ đánh mất nhân khí đấy, đồ chủ kênh vô dụng.]

[← Không thích xem phải không, không xem thì rút mau.]

Hàng chữ màu xanh lam của ký sĩ trung thành phản kích.

Kiều Hân Hân phát hiện màu chữ của những ký sĩ trước mắt nhạt hơn một chút so với Kaka, màu của bọn họ là xanh da trời, còn của Kaka là xanh lam đậm.

Hình như vì Kaka là người có tước vị đầu tiên trong phòng phát sóng trực tiếp nên hệ thống tặng một dấu hiệu đặc biệt cho hắn.

Trải qua một đêm, tăng vọt thành mười vạn khán giả xem trực tuyến, lại thêm vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng chủ kênh, rất nhiều du khách đều tới để tham gia náo nhiệt.

Hơn nữa, không phải tất cả mọi người đều tới vì phát sóng trực tiếp từ vong.

Vẫn có một phần khán giả thích xem trực tiếp ngày thường... Đương nhiên, đa số đều là khán giả nam.

Bình thường, một cô gái xinh đẹp làm gì bọn họ còn muốn xem, huống chi là thể loại khan hiếm như chủ kênh người trái đất.

Còn có vài người còn đánh cược, không biết vị chủ kênh người trái đất này có thể kiên trì được bao lâu?

Vân vân và vân vân.

[Chủ kênh vô dụng.]

[Con mẹ nó đứ ả nào đấy!]

[Cháu trai, có gan thì khai quý danh ra.]

[Kiểm chuyện phải không?]

[Cút cút cút cút cút cút cút.]

Phát sóng trực tiếp một thời gian, loại người nào cũng có, Kiều Hân Hân đã quen với lời bới móc của những kẻ không nỡ kia, hiện tại cô có rất nhiều fan trung thành, bọn họ tương đối bảo vệ cô, tuyệt đối không cho phép người khác nói một câu không tốt về cô.

Chỉ cần có người chửi, mọi người sẽ nhanh chóng quên công, mưa bình luận bay ào ào.

Còn có rất nhiều khán giả khác, tuy lười gõ chữ, nhưng họ lại yên lặng tố cáo, quản gia sẽ nhanh tay xử lý.

Kiều Hân Hân ra khỏi nhà.

Căn cứ vào thời gian hẹn, cô tới dưới tòa nhà cao tầng, ban biên tập đều tan tã vào lúc năm rưỡi, quả nhiên Tranh Từ đến đúng hẹn.

Đây là lần đầu tiên khán giả của phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy cô, tất cả mọi người đều chào hỏi cực kỳ nhiệt tình.

[Hello cô gái, nghe nói cô hẹn với chủ kênh nhà tôi à?]

[Nhất định phải đối xử với Hân của tôi dịu dàng nha, chị ấy rất hiếm khi đi ăn cùng người khác lắm, tôi dám đảm bảo, từ khi bắt đầu phát sóng trực tiếp tới nay, đây là lần đầu tiên.]

[Cô gái này thật đáng yêu, xinh xắn lanh lợi.]

[Hâm mộ cô ấy ghê, tôi cũng muốn ăn com cùng Kiều Kiều!]

[QAQ Cuộc sống của Hân Hân càng ngày càng tốt, nghĩ tới đoạn thời gian tôi vừa lưu trữ chị ấy, ngày nào chị ấy cũng ăn mỳ.]

[Thật sao? Tôi lại cảm thấy sinh hoạt thường ngày của vị chủ kênh này rất dễ chịu.]

[Cậu không biết đâu, lúc vừa bắt đầu cũng chẳng tốt đẹp gì, chủ nhà còn muốn đuổi cô ấy ra ngoài đó.]

[A a a a về sau nhất định sẽ tốt hơn!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 44: Mua mua mua (1)

Convert: Bến

Editor: Mãn MãnLâm... Từ Thần?

“Việc này, tôi... Tôi vẫn muốn dọn ra ngoài, tôi còn định tìm phòng ở trong hai ngày này.”

“Nơi này rất tốt, cô dọn ra ngoài làm gì? Địa điểm cách quán bar gần như vậy, bình thường cũng thuận tiện cho việc huấn luyện đặc biệt.”

“Nhưng...”

Nhưng, cô không muốn thuê chung với người khác.

Tuy Kiều Hân Hân đã sớm có ấn tượng với Lâm Từ Thần, nhưng cô không quen ở chung một chỗ với người khác. Lâm Từ Thần từng mời cô qua nhà, lại bị cô cự tuyệt.

Sao lại trùng hợp như vậy? Cô còn tưởng mình sẽ không bao giờ thấy cô ấy nữa.

Trong lòng Lý Mục đương nhiên có tính toán của riêng mình. Kiều Hân Hân quá kháng cự việc tới gần người khác, anh phải nghĩ cách để khiến cô bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân. Hơn nữa, anh cảm thấy ở sâu trong lòng Kiều Hân Hân cũng có mong muốn được tiếp xúc với người khác, chỉ là cô không biết nên làm thế nào mà thôi.

Sao anh có thể để một cô gái trẻ 22 tuổi đơn độc mãi như vậy được?

Cứ coi như anh đang xen vào việc của người khác đi. Thân là người đại diện của cô, anh đương nhiên phải quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ ở dưới trướng mình.

“Tất nhiên, nếu cô vẫn muốn tìm phòng thì cứ tìm, đừng ở quá xa là được.”

Kiều Hân Hân trầm mặc một hồi, cô mở miệng hỏi: “Khi nào thì chị ấy dọn vào?”

“Ngày mai.”

“Vậy sao...”

“Ăn cơm trước đi, sắp tới lúc phát sóng trực tiếp rồi.”

Thời gian phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân trong ngày hôm nay là từ mười hai giờ trưa đến tám giờ tối, bây giờ là mười một giờ rưỡi, cách thời gian phát sóng nửa tiếng.

Cô phải nói với Lý Mục về chuyện kia một chút.

“Tối hôm nay tôi muốn ra ngoài ăn cơm, nên... Anh không cần chuẩn bị bữa tối cho tôi đâu.”

Lý Mục hứng thú, anh tò mò hỏi: “Ăn ở trong tiệm sao? Cô đi một mình à?”

“Cũng không phải, tôi đi cùng một vị biên tập viên, tôi đã bàn giao xong công việc mới rồi, nơi ấy đang chuẩn bị ra mắt trang tranh. Hôm nay tôi vừa tới công ty, vị biên tập viên kia rất nhiệt tình, cô ấy hẹn tôi cùng đi ăn để thương lượng về bản thảo, tôi đã đồng ý rồi.”

Kiều Hân Hân cảm thấy Lý Mục tựa như cấp trên của mình, cô vô thức báo cáo hành tung của mình cho anh.

Lý Mục híp mắt cười, nhìn Kiều Hân Hân nói: “Tốt lắm tốt lắm, lúc này cô nên khao bản thân một bữa mới phải, buổi tối nhớ về sớm một chút. Nếu quá muộn liền gọi điện cho tôi, tôi sẽ đi đón cô.”

Kiều Hân Hân bằng lòng ra ngoài là tốt rồi, xem ra cô thực sự rất thích truyện tranh, trước đó Lâm Từ Thành hẹn cô kiểu gì cũng không được.

Đúng rồi...

“Biên tập viên của cô là nam hay nữ thế?”

“Cô ấy là một cô gái rất đáng yêu.”

Kiều Hân Hân có ấn tượng tốt với Tranh Từ, Tranh Từ khiến người khác cảm thấy mình như một sinh viên vừa bước vào xã hội, tính cách phóng khoáng, không để việc gì ở trong lòng.

“Ừm~~”

Kiều Hân Hân mở cặp lòng ra, đầu bếp ở quán bar nấu ăn rất ngon, mỗi bữa còn không giống nhau.

Lý Mục về phòng nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình cô.

Kiều Hân Hân còn đang suy nghĩ về chuyện thuê chung, thực ra nhà của Lý Mục rất lớn, dù sao cũng có hai tầng trên dưới, một mình cô ở có chút vắng vẻ.

Nếu như nhiều thêm một người...

Hình như cũng đâu khó chấp nhận đến thế nhỉ?

Hơn nữa, cô đã biết người này từ trước, còn đỡ hơn là ở với người xa lạ.

Trong lúc vô tình, Kiều Hân Hân đã thuyết phục bản thân chấp nhận sự xuất hiện của bạn cùng nhà mới, cô đã một thân một mình quá lâu nên cũng muốn thay đổi một lần.

[Ha ha, chủ kênh phải ra ngoài à?]

[Hẹn đi ăn cùng người khác phải không?]

[Làn da của chủ kênh thật trắng, không thoa phấn lót cũng chẳng có vấn đề gì.]

[Đáng yêu đáng yêu đáng yêu đáng yêu.]

Vào năm giờ chiều, Kiều Hân Hân định ra khỏi cửa sau khi đã chỉnh trang thỏa đáng. Cô tiết lộ việc mình sẽ ra ngoài ăn cơm cùng khán giả, bọn họ đều rất kích động.

Bình thường Kiều Hân Hân đều phát sóng trực tiếp ở trong nhà, ngoài lần tới Ánh Sáng Xanh, hiếm khi nào khán giả thấy cô ra khỏi cửa.

Nói gì tới việc đi ăn với người khác!

Hiện tại, những vị khán giả xuất hiện đúng giờ mỗi ngày đều vô cùng thích Kiều Hân Hân, bất kể cô phát sóng cái gì bọn họ đều rất thích xem, cho dù cô chỉ vẽ cả một buổi chiều, cũng có rất nhiều người xem nếu họ đang rảnh rỗi.

Sau khi nhân khí của phòng phát sóng tăng lên, có không ít người tới vì hâm mộ tiếng tăm của cô, nhưng đeo đuổi cuộc sống thường ngày lâu như vậy, khó tránh khỏi bắt đầu oán giận.

[(Bối bối) Đã một tuần trời rồi, sao còn chưa phát sóng trực tiếp từ vong? Tôi nói cho cô nghe, cô làm vậy sẽ đánh mất nhân khí đấy, đồ chủ kênh vô dụng.]

[← Không thích xem phải không, không xem thì rút mau.]

Hàng chữ màu xanh lam của ký sĩ trung thành phản kích.

Kiều Hân Hân phát hiện màu chữ của những ký sĩ trước mắt nhạt hơn một chút so với Kaka, màu của bọn họ là xanh da trời, còn của Kaka là xanh lam đậm.

Hình như vì Kaka là người có tước vị đầu tiên trong phòng phát sóng trực tiếp nên hệ thống tặng một dấu hiệu đặc biệt cho hắn.

Trải qua một đêm, tăng vọt thành mười vạn khán giả xem trực tuyến, lại thêm vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng chủ kênh, rất nhiều du khách đều tới để tham gia náo nhiệt.

Hơn nữa, không phải tất cả mọi người đều tới vì phát sóng trực tiếp từ vong.

Vẫn có một phần khán giả thích xem trực tiếp ngày thường... Đương nhiên, đa số đều là khán giả nam.

Bình thường, một cô gái xinh đẹp làm gì bọn họ còn muốn xem, huống chi là thể loại khan hiếm như chủ kênh người trái đất.

Còn có vài người còn đánh cược, không biết vị chủ kênh người trái đất này có thể kiên trì được bao lâu?

Vân vân và vân vân.

[Chủ kênh vô dụng.]

[Con mẹ nó đưa nào đấy!]

[Cháu trai, có gan thì khai quý danh ra.]

[Kiểm chuyện phải không?]

[Cút cút cút cút cút cút cút.]

Phát sóng trực tiếp một thời gian, loại người nào cũng có, Kiều Hân Hân đã quen với lời bới móc của những kẻ không não kia, hiện tại cô có rất nhiều fan trung thành, bọn họ tương đối bảo vệ cô, tuyệt đối không cho phép người khác nói một câu không tốt về cô.

Chỉ cần có người chửi, mọi người sẽ nhanh chóng quần công, mưa bình luận bay ào ào.

Còn có rất nhiều khán giả khác, tuy lười gõ chữ, nhưng họ lại yên lặng tố cáo, quần gia sẽ nhanh tay xử lý.

Kiều Hân Hân ra khỏi nhà.

Căn cứ vào thời gian hẹn, cô tới dưới tòa nhà cao tầng, ban biên tập đều tan tằm vào lúc năm rưỡi, quả nhiên Tranh Tử đến đúng hẹn.

Đây là lần đầu tiên khán giả của phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy cô, tất cả mọi người đều chào hỏi cực kỳ nhiệt tình.

[Hello cô gái, nghe nói cô hẹn với chủ kênh nhà tôi à?]

[Nhất định phải đối xử với Hân của tôi dịu dàng nha, chị ấy rất hiếm khi đi ăn cùng người khác lắm, tôi dám đảm bảo, từ khi bắt đầu phát sóng trực tiếp tới nay, đây là lần đầu tiên.]

[Cô gái này thật đáng yêu, xinh xắn lanh lợi.]

[Hâm mộ cô ấy ghê, tôi cũng muốn ăn cơm cùng Kiều Kiều!]

[QAQ Cuộc sống của Hân Hân càng ngày càng tốt, nghĩ tới đoạn thời gian tôi vừa lưu trữ chị ấy, ngày nào chị ấy cũng ăn mì.]

[Thật sao? Tôi lại cảm thấy sinh hoạt thường ngày của vị chủ kênh này rất dễ chịu.]

[Cậu không biết đâu, lúc vừa bắt đầu cũng chẳng tốt đẹp gì, chủ nhà còn muốn đuổi cô ấy ra ngoài đó.]

[A a a a về sau nhất định sẽ tốt hơn!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 44: Mua mua mua (2)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

“Hôm nay đi đâu ăn nhĩ? Cô có đặc biệt muốn tới chỗ nào không?”

“Tôi thì thế nào cũng được.”

“A... Tôi đã từng dùng bữa trong một quán nhỏ gần chỗ này, đồ ăn ngon cực kỳ! Thế nào, cô có muốn vào đó không?”

“Được.”

Tranh Từ hưng phấn dẫn đường ở phía trước, cô liên tục líu ríu không ngừng trên đường đi.

“Hôm nay tôi đặc biệt đi thăm dò, Dạ Phi quả thực đã tới công ty Ánh Sáng Xanh, không biết đã ở đó bao lâu. Nếu không phải đi làm, tôi rất muốn theo đuôi anh ấy, ha ha ha.”

[Dạ Phi? Là ai vậy? Lần đầu nghe thấy đó.]

[Bạn mới của chủ kênh à?]

[Tôi cảm thấy người nọ là đàn ông! Hu hu hu tôi lại có tình địch rồi.]

[← Tôi sẽ chỉ nhìn và giữ im lặng.]

“A...” Kiều Hân Hân nhẹ nhàng gạt đầu.

Chuyện Dạ Phi tới Ánh Sáng Xanh cũng chẳng có gì kỳ quái, xem ra, độ nổi tiếng của Ánh Sáng Xanh sắp nổ tung -- Điều kiện tiên quyết là bọn họ phải thực sự ký hợp đồng với Dạ Phi.

Tranh Từ có chút phấn khích, cho dù Kiều Hân Hân không nói gì, chính cô ấy cũng có thể không ngừng nói.

Có cảm giác khá hài hước.

Khán giả thấy vậy thì rất thích, hai cô gái với tính cách khác nhau một trời một vực lại tạo ra cảm giác như vậy khi ở cạnh nhau.

Quan trọng nhất là, rốt cuộc chủ kênh cũng tiếp xúc với người khác.

Quán ăn nhỏ kia ở ngay gần văn phòng, rất đông đúc vào giờ tan tầm. Tranh Từ tìm được một vị trí ở sát bên trong.

Nơi này được xây dựng thiên về phong cách cổ xưa, bàn được bày trên chiếu, cần cời giầy để ngồi lên sập.

Bên ngoài có rèm che khuất, cảnh sắc thực sự rất tốt.

Tranh Từ vội vàng giới thiệu: “Rất nhiều món điểm tâm ngon miệng ở đây đều được lưu truyền từ thời cung đình cổ đại tới nay. Vì cô chưa từng tới nên tôi sẽ chọn mấy món tôi thấy ngon nhất nhé?”

“Được.”

Kiều Hân Hân ngồi lên chiếu, thực ra, cô rất thích cảnh vật ở nơi này. Có nhân viên phục vụ đi tới, Tranh Từ chọn mấy món điểm tâm cùng nước ô mai.

“Cô có thể uống lạnh không?” Tranh Từ tri kỷ hỏi.

“Có thể.”

“Vậy tôi muốn nước ô mai lạnh.” Tranh Từ nói với nhân viên: “Làm điểm tâm nhanh một chút nhé, chúng tôi sẽ gọi thêm món chính sau.”

“Vâng.”

[(*@o@*) Oa ~ Tôi rất thích cửa hàng có phong cách kiểu này!]

[Bình thường chủ kênh chẳng bao giờ ra khỏi cửa, chúng ta liền không có cơ hội thưởng thức thế giới bên ngoài.]

[Đừng oán trách cô ấy, không phải là ra rồi sao.]

[Chủ kênh còn chưa nói Dạ Phi là ai đó QAQ]

Kiều Hân Hân thấy những lời này của kỳ sĩ, tuy cô biết đó không phải Kaka, nhưng vẫn không nhịn được mà trả lời: “Đó là một vị đại thần trong ngành truyện tranh.”

“Hả?” Tranh Từ nháy mắt một cái, cô vẫn luôn xem thực đơn, lại đột nhiên nghe được tiếng Kiều Hân Hân: “Cô vừa nói gì?”

“Không có gì, ừm... Hôm nay tôi có mang bản vẽ đến, đây là một câu chuyện mà tôi vẫn luôn suy nghĩ, cô giúp tôi xem một chút nhé.”

“Được được, mau mau lấy ra cho tôi xem.”

Lần này Kiều Hân Hân mang theo một túi vải lớn ra ngoài, nhưng lại có rất ít đồ ở bên trong. Cô lấy vài tờ bản thảo truyện tranh, đưa tới trước mặt Tranh Từ.

Đây là những bản thiết kế nhân vật mà cô đã vẽ từ lâu, cũng là lần đầu tiên cô cho người khác xem.

Khi Tranh Từ nhận bản thảo liền thay đổi phong cách nhiều lời thường ngày, nghiêm túc xem thật lâu.

Bỗng nhiên cảm thấy cô ấy rất chuyên nghiệp.

Kiều Hân Hân có chút khần trương, tuy cô bằng tuổi Tranh Từ, nhưng trong việc này, Tranh Từ lại như người thầy của cô.

Không biết Tranh Từ sẽ nói thế nào...

Tranh Từ nghiêm túc xem xong toàn bộ bản thảo của cô, suy tư nói: “Bản thiết kế nhân vật rất thú vị, cô muốn vẽ về đề tài giả tưởng đúng không?”

“Ừ, cô cảm thấy thế nào?”

“Cô muốn nghe lời nói thật sao?”

“... Ừm” Kiều Hân Hân đã chuẩn bị tâm lý xong, xem ra đề tài này sẽ bị bác bỏ.

Tranh Từ nói thật: “Nếu mục đích của cô là để kiếm tiền, trên thực tế, đề tài mà cô chọn không quá được quan tâm, cũng đồng nghĩa với việc sẽ có ít người xem và không thể nổi tiếng được. Truyện tranh thiếu nữ giả tưởng có độ dài khá lớn, nếu đề họa sĩ thiếu kinh nghiệm vẽ sẽ dễ khiến cốt truyện ở phía sau sụp đổ.”

“Vậy sao...”

Kiều Hân Hân cũng biết đề tài mà mình chọn không ổn, nhưng cô thực sự rất thích những câu chuyện giả tưởng. Truyện tranh thiếu nữ đang phổ biến là điểm yếu của cô, cô không thể tưởng tượng ra một cốt truyện tốt nào, nếu có vẽ cũng sẽ khiến người ta cảm thấy tầm thường.

Nhân viên phục vụ bưng điểm tâm cùng nước ô mai tới.

Bánh xốp bách hợp nhân hạt thông, bánh gừng, bánh dừa đậu đỏ... Những điểm tâm này được chế biến tinh xảo, chỉ nhìn cũng khiến người ta thèm thuồng.

Kiều Hân Hân lại không có tâm trạng để ăn.

Tranh Từ gấp một miếng điểm tâm vào trong bát cô, tiếp tục nói: “Cũng không phải không thể viết về đề tài giả tưởng, nhưng cô sẽ phải ghi điểm nhiều hơn ở phương diện tình yêu, truyện phải đủ ngọt ngào, đủ trong sáng. Nhân vật nữ chính của cô là pháp sư trừ quỷ trong hiện đại, vậy thì cô phải thiết kế một nhân vật nam chính lợi hại cho cô ấy. Tôi thấy hình như thiết kế nhân vật của cô không đáng giá tới tình cảm, việc này...”

“Nhất định phải có yếu tố tình cảm sao?”

“Cũng không cần phải quá tình chàng ý thiếp, ngọt ngọt ngấy ngấy, nhưng nhất định phải có sự mập mờ. Hay là cô thử suy nghĩ lại về đề tài xem? Đừng vẽ bản thiết kế mà hãy suy nghĩ từ tế về nội dung cốt truyện trước, rồi nhanh chóng đưa cho tôi.”

Những gì Kiều Hân Hân muốn vẽ đều có chút khác biệt so với thị trường. Tranh Từ cũng hy vọng cô có thể vẽ thứ mình thích, nhưng đồng thời cũng phải nhận được sự yêu thích từ người khác.

Họa sĩ của cô thực sự rất tuyệt. Những ngày này, Tranh Từ đã bị những bức vẽ của họa sĩ mới vào nghề hành hạ, nên khi cô thấy Kiều Hân Hân, quả thực như nhật được báu vật.

Chủ đề về pháp sư trừ quỷ hiện đại... Ừm, nếu thể loại truyện tranh kinh dị phiêu lưu này có thêm yếu tố Mary Sue, chắc sẽ được không ít độc giả nữ yêu thích đâu nhỉ?

Nhân vật nữ chính cũng không thể quá mạnh mẽ, những yếu tố hưởng phần cũng rất cần thiết.

Kiều Hân Hân gật đầu nói: “Được, hôm nay tôi sẽ về suy nghĩ rồi gửi bản thảo cho cô vào ngày mai.”

Nghe Tranh Từ nói đề tài mà cô muốn vẽ có thể được thực hiện, trong lòng Kiều Hân Hân vẫn rất vui vẻ.

Lần này, cô nhất định sẽ cố gắng hết mình.

[A, tôi hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.]

[QAQ Dường như tôi có thể thấy chính bản thân mình của ngày xưa, có ước mơ thật tuyệt.]

[Hân Hân cố lên, chị có thể làm được!]

[Mỗi lần thấy Kiều Kiều cố gắng sinh sống một cách nghiêm túc, tôi không thể không ngừng lại chính mình.]

[Khác hẳn với lúc thực hiện phát sóng trực tiếp từ vòng!]

[Này, sao bình luận của cậu nghe khiêu khích thế?]

[Chỉ có mình tôi nhìn điểm tâm chảy nước miếng thôi à?]

Ok! Đã bàn xong chuyện công việc, khai tiệc!

Tranh Từ trở lại trạng thái thoải mái, cô cảm thấy gấp một miếng điểm tâm, nhẹ nhàng cắn một cái, xộp xộp ngon miệng.

Ừm~~ Khuôn mặt cô mang vẻ hưởng thụ.

“Món này ngon quá! Cô ăn nhiều một chút nhé! -- A, đúng rồi, cô đã nghĩ ra bút danh của mình chưa?”

Có tác giả truyện tranh dùng tên thật, có người lại dùng biệt danh -- Ví dụ như, Tô Linh Nhiên sử dụng tên thật, Dạ Phi lại sử dụng biệt danh.

Trước kia, khi Kiều Hân Hân vẽ tranh minh họa, cô vẫn luôn dùng cái tên “Kiều Kiều”. Cô không định thay đổi cái tên này.

Vì vậy cô nói: “Liên là Kiều Kiều đi!”

Một bữa cơm không tốn đến 200 tệ, Kiều Hân Hân muốn đi thanh toán tại quầy tiếp tân, Tranh Từ lại giành trước một bước.

Cô cười hì hì nói: “Để tôi mời bữa này, cô mời bữa sau nhé.”

Tranh Từ nhanh trí hẹn cô thêm lần nữa.

Kiều Hân Hân bỗng nhiên muốn mời cô ấy cùng đi dạo phố, lại nghĩ tới việc trong người chẳng còn bao nhiêu tiền... Nên đợi vài hôm nữa thì hơn.

Nhưng đi dạo phố chung sẽ rất phiền phức... Hay là thôi đi.

Kiều Hân Hân vừa bắt đầu muốn lúi vào trong vỏ bọc như cũ, Tranh Từ lại không cho cô cơ hội: “Hai ngày nữa tôi muốn mua đồ, chúng ta cùng đi được không? Kiều Kiều, cô không biết đâu, tôi chẳng có người bạn nào ở Đồng Xuyên cả, lần nào cũng phải đi dạo phố một mình, rất đáng thương đó!”

Tranh Từ biết cách giả vờ đáng thương, hơn nữa, cô cảm thấy, tuy Kiều Hân Hân mang lại cảm giác hơi xa cách cho người khác, nhưng thực chất lại là người rất thân thiện.

Không biết vì sao, cô rất muốn làm bạn cùng Kiều Hân Hân.

Trong mắt Tranh Từ, Kiều Hân Hân chính là kiểu người đáng để kết bạn.

Kiều Hân Hân còn chưa đồng ý, khán giả đã bắt đầu nhiệt tình gõ bình luận.

[Đồng ý đồng ý đồng ý đồng ý.]

[Chấp nhận chấp nhận chấp nhận.]

[6666666]

[Hai ngày nữa Kiều sẽ được lĩnh tiền lương phát sóng trực tiếp! Nhất định, nhất định phải điên cuồng mua sắm!!]

[(∇) Kể từ khi lưu trữ, tôi chưa bao giờ thấy chủ kênh mua quần áo, cô có thể mở mang kiến thức về trung tâm mua sắm ở trái đất cho chúng tôi không?]

[Ăn Uống Choi Bời đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu Cc đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Cải Xanh Cải Trắng đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[A Mao đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

...

Mua mua mua!

Mua mua mua!

Mua mua mua!

Editor: Xin cảm ơn các bạn - Lam Cô Nương, Mushaderland, My heaven, Nguyễn Vũ An Thy, Thiên Minh Tuyết, anvils2_99, shirochan đã ủng hộ cho truyện ạ ^ ^

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 45: Khoản tiền lương đầu tiên

Convert: Bến

Editor: Mẫn Mẫn

Khoảng 9 giờ tối, Kiều Hân Hân mới về đến nhà.

Phố Nam Hậu cực kỳ náo nhiệt, cả con đường đều là quán bar với đèn đỏ rượu xanh. Cuộc sống về đêm của riêng thành phố lớn chỉ vừa bắt đầu.

Vòng qua khu nhà cũ từ bên này, bầu không khí lập tức thanh tịnh hơn rất nhiều, đường trong đường ngoài tựa như hai thế giới.

Kiều Hân Hân men theo đèn đường về chỗ ở. Cô thấy đèn trong phòng còn sáng, chẳng lẽ giờ này Lý Mục không ở quán bar trông coi sao?

Cô dùng chìa khóa mở cửa, đụng phải Lâm Từ Thần đang đắp mặt nạ dưỡng da, hai người đều giật mình.

“Ồ, cô về rồi à?”

Lâm Từ Thần chào hỏi như thường, cô đã biết bạn cùng nhà của mình chính là Kiều Hân Hân trước khi vào ở.

Mà Kiều Hân Hân vẫn còn đang sững sờ nhìn cô, cảm thấy giọng của cô gái này rất quen tai, có phải cô đã từng nghe qua ở nơi nào không?

Lâm Từ Thần bóc mặt nạ dưỡng da, cô cười nói: “Là tôi đây.”

“A...”

Chính là vị hàng xóm lúc trước, Lâm Từ Thần.

Cô mặc một bộ quần áo ở nhà giản dị, mang lại cảm giác hoàn toàn khác so với lần gặp mặt trước đó.

Kiều Hân Hân kinh ngạc nói: “Cô là người thuê nhà mới à?”

“Đúng vậy.”

“Không phải ngày mai cô mới tới sao?”

“Tôi sớm một ngày cũng đâu có vấn đề gì, ngày mai tôi còn phải bay vào ca sáng, nên cần chuẩn bị chỗ ở mới cho xong. Lý tiên sinh cũng đã nói rõ ràng với tôi rồi, tôi sẽ ở gian phòng của anh ấy... Khi tôi biết người ở cùng nhà với mình chính là cô, tôi rất vui vẻ.”

Dừng một chút, cô giận dữ nói: “Cũng là chuyện đáng để vui mừng duy nhất trong mấy ngày gần đây.”

Lâm Tử Thần dường như có rất nhiều tâm sự, Kiều Hân Hân cũng không hỏi nhiều. Cô đóng cửa, khẽ nói: “Hoan nghênh cô đã tới.”

Cô vẫn có chút kháng cự về chuyện người thuê mới, nhưng nếu người này là Lâm Tử Thần, dường như càng dễ tiếp nhận hơn so với việc ở cùng một người xa lạ.

“Hôm nay tôi rất mệt nên về phòng nghỉ ngơi đây, ngày mai tôi còn phải dậy sớm.”

Lâm Tử Thần cũng không định làm quen với Kiều Hân Hân. Thứ nhất, cô cảm thấy, dựa vào tính cách thiếu nhiệt tình của Kiều Hân Hân, cô ấy sẽ không vội vã trong chuyện này. Thứ hai là vì tâm tình gần đây của cô quả thực không tốt lắm.

Cả người rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm trên giường thư thả đầu óc.

“Ừm, chúc cô ngủ ngon.”

“Cô cũng ngủ ngon nhé.”

Lâm Tử Thần về phòng Lý Mục.

Hôm nay, khi Lý Mục ra ngoài, anh đã thu dọn toàn bộ đồ đạc của mình, phòng của anh không lớn cũng không nhỏ, đèn trong phòng hơi tối, nhưng giường vừa lớn vừa thoải mái.

Chuông di động chợt vang lên, Lâm Tử Thần nhận điện thoại, giọng lạnh lùng.

“Anh còn có việc gì à?”

“Tư Thần... Hai chúng ta không thể ngồi nói chuyện từ té được sao?”

“Tôi và anh chẳng có chuyện gì hay để nói cả.”

“Em nghe anh giải thích đã, anh thực sự không cố ý vạch trần chuyện em trai của em đâu. Anh biết anh đã mang lại rất nhiều phiền phức cho em trong những ngày này, thật sự xin lỗi... Vậy nên, anh muốn mời em ăn cơm để nói một lời xin lỗi từ tế với em.”

“Đừng, anh chẳng có gì phải xin lỗi tôi cả, là tôi có mắt như mù, không phân biệt được chó với người. Phóng viên Triệu, tin tức mà anh đưa ra lần này chính là tin độc quyền đây, anh có thắng chức không? Có được tăng lương không? Anh cầm tiền thưởng trong tay mà không chê phỏng tay à? Anh muốn mời ai bữa cơm này thì mời, tôi chẳng có phúc để hưởng đâu!”

Sau khi nói xong, Lâm Tử Thần liền cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy.

Ngẫm lại khi vừa gặp người đàn ông này, cô cảm thấy gã đạo mạo trang nghiêm, giỏi giang hơn người. Hiện tại nhìn lại, hóa ra cũng chỉ là kẻ tiểu nhân hèn hạ, mặt chó thần người.

Lâm Tử Thần chỉ có thể cảm khái mắt mình bị mù, may mà cô cùng gã đàn ông kia vẫn còn đang ở trong trạng thái mê mờ, cách việc xác định quan hệ còn rất xa.

Nếu thực sự ở bên nhau, cô sẽ buồn nôn muốn chết.

Thế nhưng... Trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

Dù sao, khi còn chưa hiểu rõ nhân phẩm của người đàn ông kia, cô đã có chút hảo cảm với gã. Nhớ tới những hành động ngọt ngào lúc trước chỉ càng khiến cô thêm đau xót.

Quên đi quên đi, ngủ đi thôi, dù sao cô cũng đã chuyển sang nhà mới, hy vọng cuộc sống sau này của cô sẽ tốt hơn.

Thời gian qua có quá nhiều chuyện phiền lòng... Haizzz.

*

Vài ngày sau, Kiều Hân Hân không chạm mặt Lâm Tử Thần thêm lần nào, bởi vì cô ấy luôn bay ra nước ngoài.

Lý Mục cũng liên tục không xuất hiện, về sau Kiều Hân Hân mới biết anh đã đi du lịch. Cô cảm thấy cuộc sống của Lý Mục mới thực sự là nhân nhả. Số tiền kiếm được từ quán bar mà anh mở cũng đủ để anh đi du lịch muôn nơi.

Không có người nuôi con, Kiều Hân Hân phải bắt đầu tay làm hàm nhai. May mà trong thẻ của cô vẫn còn 400 tệ. Cô mua không ít đồ ăn, đặt trong tủ lạnh, mỗi ngày đều làm những món khác nhau.

Tài nấu nướng của Kiều Hân Hân không quá cầu kỳ nhưng lại rất nhuần nhuyễn. Bình thường, khi vừa đến 12 giờ trưa, khán giả liền vội vã đăng nhập vào phòng phát sóng trực tiếp chỉ để xem cô nấu cơm.

Rất nhiều người cảm khái, người nào cưới được cô thì sẽ rất có phúc.

Ngày mùng 1 tháng 8 chính là thời điểm TV Thái Dương thống kê tiền lương. Khoảng mười giờ sáng, hậu trường sẽ cho ra số liệu chi tiết.

Nguồn thu nhập của Kiều Hân Hân chủ yếu đến từ “Tước vị”, “Khen thưởng” cùng tiền thưởng dành cho chủ kênh đứng đầu bảng người mới.

Phát sóng trực tiếp đến cuối tháng 7, tổng số tiền khán giả khen thưởng cô là 7000 hạt đậu ánh sáng, phần của chủ kênh là 4900 hạt.

Tiền thưởng cho vị trí đầu bảng là 5000 hạt đậu ánh sáng, cộng hai phần tiền này lại liền vượt quá một vạn tệ. Kiều Hân Hân có chút hoảng hốt... Đối với cô, việc phát sóng trực tiếp chẳng có gì khó khăn. Ngoài lần một nhòai ở trên đảo Đầu Lâu, bình thường cô đều dành phần lớn thời gian để làm những việc mà mình nên làm, không có ý sắp xếp tiết mục gì.

Một vạn tệ này tựa như rơi từ trên trời xuống.

Thứ khiến cô càng thêm giật mình còn nằm ở phía sau.

Khi cô kéo hóa đơn xuống, liền phát giác thứ đem lại lợi nhuận nhiều nhất chính là tước vị, bản thân cô lại phát tài một phen.

Cô dụi mắt, không thể không đặt ngón tay lên màu hình màu xanh nhạt, đếm từng con số.

Một, mười, trăm, ngàn, vạn...

385310!

35 vạn tệ! Thu nhập đến từ tước vị của cô lên đến 35 vạn tệ!

Kiều Hân Hân biết ngành phát sóng trực tiếp rất nổi bật trong hai năm gần đây, một chủ kênh có danh tiếng kiếm được mấy chục vạn tệ cũng không được coi là nhiều... Nhưng khi loại chuyện như vậy rơi xuống đầu mình, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, hơn nữa, khán giả của cô còn đặc thù như vậy.

Sau khi hóa đơn xuất hiện, không đến nửa tiếng sau, Kiều Hân Hân nhận được tin nhắn của ngân hàng, tài khoản của cô có thêm 368210.74 tệ.

Cô cảm di động hồi lâu mà không kịp phản ứng, số tiền này... Thực sự đã được gửi vào trong tài khoản của cô!

Không đến một tháng, cô kiếm được những ba mươi sáu vạn...!

Trong tài khoản của Kiều Hân Hân chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy. Mãi cho đến khi nhận được khoản tiền do TV Thái Dương chuyển đến, cô mới biết phát sóng trực tiếp thực sự có thể kiếm tiền!

Cô kích động gọi điện thoại cho Lý Mục.

Lý Mục đang ngồi ăn sáng trong khách sạn, nhận được điện thoại của Kiều Hân Hân thì rất kinh ngạc. Đây cũng là lần đầu tiên Kiều Hân Hân chủ động gọi cho anh.

Trước đây, khi có chuyện gì, cô đều gửi tin nhắn. Lý Mục chưa bao giờ thấy cô gọi cho ai, dường như cô có chút sợ điện thoại.

“Tóm lại... Chính là... Rất nhiều tiền! Có hơn ba mươi vạn tệ lận! Có phải hệ thống tính sai hay không? Liệu số tiền này có bị lấy về không?”

“A, hơn ba mươi vạn sao, chẳng kém con số tôi đã dự đoán là bao.”

Lý Mục gấp một cái bánh bao Thượng Hải(*), nước canh ở trong rất thơm, khiến người ta ăn xong còn thòm thèm.

Anh nghiêm chỉnh bỏ một cái vào trong miệng, vì nhai thức ăn nên nói không rõ ràng: “Cô thử ngấm lại xem, ngày phát sóng trực tiếp từ vong của cô kết thúc, khán giả liền trực tiếp mua 128 tước vị kỳ sĩ cho cô. Một chức kỳ sĩ cần 3999 hạt đậu ánh sáng, TV Thái Dương lại lấy đi ba phần... Số dư còn lại không phải đều là của cô sao.”

Khen thưởng cùng tiền thưởng đều là phần thưởng tốt, nhưng trên thực tế lại chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

Vậy nên, nếu Kiều Hân Hân muốn kiếm được trên sáu con số mỗi tháng, phải thực hiện ít nhất một lần phát sóng trực tiếp tử vong.

Đối với người mới mà nói, kiếm được hơn ba mươi vạn tệ một tháng đã là không ít. Nhưng đối với những chủ kênh cực kỳ nổi tiếng ở TV Thái Dương, chút tiền ấy chẳng đủ để nhét kẽ răng.

Lý Mục đã sớm quen với việc này. Những vị chủ kênh mà anh từng phụ trách đều có lượng thu nhập cao nhất trang mạng, chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục này.

“Nhiều tiền như vậy... Thực sự đều là của tôi sao?”

Kiều Hân Hân luôn cảm thấy trang web đã thông kê sai, gửi nhầm tiền của người khác tới chỗ cô. Đến lúc giải quyết bug, nếu số tiền này lại bị lấy về...

“Yên tâm đi, đều là của cô cả, cầm tiền đi khao chính mình một bữa đi. Thật ra việc phát sóng trực tiếp cũng rất vất vả, ngày nào cũng chiếm dụng 8 tiếng của cô còn gì. Hân Hân, sau này chúng ta sẽ càng tốt hơn, đúng không?”

Đúng không?

Kiều Hân Hân cũng không nhận được mà hỏi thầm trong lòng, về sau sẽ tốt hơn sao?

Cô hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Đúng!”

Sau khi nhận được tiền lương từ TV Thái Dương, tảng đá lớn trong lòng Kiều Hân Hân cuối cùng cũng rơi xuống. Hiện tại cô đã có tiền, cũng đồng nghĩa với việc cô thực sự không cần tính toán tiền thù lao ở trang diendanlequydon tranh dài kỳ.

Không cần phải suy nghĩ ngày mai sẽ ăn gì nếu không có độc giả nào đọc truyện, cô có thể lưu giữ sự nhiệt tình của mình ở mức độ cao nhất, về thứ mà cô muốn về nhất.

Cứ có tiền là có động lực.

Kiều Hân Hân càng ngày càng muốn làm nghề phụ phát sóng trực tiếp này thật tử tế. Bình thường cô sẽ nghĩ thật nhiều cách để giao lưu cùng khán giả, cũng sẽ thực hiện chương trình phát sóng trực tiếp tử vong mỗi tháng thật tốt.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Hân Hân nằm trên giường nhìn trần nhà, mãi cho tới khi tâm tình của cô cực kỳ kích động.

Cô mãnh liệt muốn chia sẻ niềm vui sướng của mình cùng người khác.

Chỉ tiếc là hiện tại bên cạnh cô không có người này.

Khối vuông màu xanh trời nổi giữa không trung chậm rãi xoay tròn, Kiều Hân Hân kéo nó xuống, mở cột bạn bè.

Nơi đó có tên của một người.

Kaka.

ID của hắn vẫn luôn là màu xám, đúng như lời hắn nói: Hắn bị niêm phong tài khoản, không thể đăng nhập vào TV Thái Dương trong hai tháng.

Nếu hắn ở đây thì tốt rồi, cô có thể tâm sự với hắn về tình hình gần đây... A, hay là gửi tin nhắn cho hắn nhỉ, chờ hắn đăng nhập liền nhận được.

Kiều Hân Hân nói với hắn về tình huống của mình, chẳng hạn như tòa soạn truyện tranh Alice, chẳng hạn như người thuê nhà mới, cùng khoản tiền lương đầu tiên mà cô nhận được.

Đương nhiên, cô không tiết lộ con số cụ thể, bản thân cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Kaka còn chưa tới mức có thể thoải mái bàn luận về tình trạng thu nhập cá nhân. Cô chỉ tỏ vẻ nhận được rất nhiều thù lao, vượt qua dự liệu của chính bản thân mình.

Sau khi gửi tin nhắn, cô liền ẩn màn hình để đi tắm.

Mấy hôm trước đã hẹn Tranh Tử xong xuôi, họ sẽ cùng ăn cơm ở quán ăn cũ vào trưa hôm nay.

Lần này Kiều Hân Hân sẽ mời khách, sau khi ăn xong bọn họ còn muốn cùng đi dạo phố.

Do cách đó khá gần, Tranh Tử đã tới quán ăn nhỏ từ rất sớm. Cô chọn một vị trí tốt, ngồi chờ Kiều Hân Hân đến.

Hôm nay là cuối tuần, quán ăn rất đông người. May mà cô tới sớm, nếu tới muộn một chút liền phải xếp hàng đợi ở ngoài.

Khoảng 12 giờ Kiều Hân Hân mới đến. Cô mặc một bộ đầm màu trắng, cũng là thứ duy nhất mà cô có thể mặc khi ra ngoài.

Tính cách của Tranh Tử cầu thả, chưa từng chú ý cách ăn mặc của Kiều Hân Hân, chỉ cảm thấy cô khá giản dị.

(*) 汤包 (Tiểu long bao, hay bánh bao súp, bánh tiểu long bao): Có nghĩa là ‘Bánh bao trong cái lồng nhỏ’. Đây là món là đặc sản của Thượng Hải, với phần nhân thịt lợn hoặc cua và nước dùng đậm đà ở bên trong. Ngoài ra, nhân bánh có thể bao gồm trứng cá, hải sản, thịt rắn cùng các loại hải sản khác.

Xin cảm ơn các bạn: DiệpNgan, Hà Anvil, Lam Cô Nương, Mushaderland, My heaven, Nguyễn Vũ An Thy, Thiên Minh Tuyết, anvils2_99, shirochan đã thanks và ủng hộ cho truyện ạ :D

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.